MARY KUBICA

KAYIP KADIN

PSİKOLOJİK GERİLİM

JUNO kitap

KAYIP KADIN

MARY KUBICA

JUNO
kitap

Juno Kitap - 43

KAYIP KADIN
Mary Kubica

Orijinal Adı: **Local Woman Missing**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Rabia Bayram
Redaksiyon: Bilge Nas Arıcan
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1.Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-4-9

Text copyright © 2021 by Mary Kubica

Türkçe hakları Juno Kitap'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

KAYIP KADIN

MARY KUBICA

Çeviren: Rabia Bayram

ÖNSÖZ

11 YIL ÖNCE

Adamın gömleğinin yakasında ruj lekesi vardı. Kadın bunu gördü. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, ağlayan bebeği kucakladı ve bir dikiş makinesi iğnesinin kumaşı delmesi gibi aşağı yukarı zıplatarak durmadan sallamaya başladı. Adamın her akşam aynı soğukkanlılıkla sıraladığı o zavallı yalanlarını, *Geç kaldım, kusura bakma ama*'larını dinledi. Adamın elinde bir cephanelik dolusu yalan vardı sanki; hepsini peşi sıra savuruyordu. Otoyoldaki trafik yoğunluğu, arabası bozulan bir iş arkadaşı, yangında evi yanmış ve hasar belgeleri yetersiz olduğu için sigortadan para alamayan öfkeli bir sigorta müşterisiyle yaptığı bitmek bilmeyen telefon görüşmesi... Adam ne kadar ayrıntıya girerse, kadın o kadar emin oluyordu ihanetinden. Yine de hiçbir şey söylemezdi. Onu biraz köşeye sıkıştırmaya kalksa, adam ânında öfkelenir, suçu ona atardı. *Sen bana yalancı mı diyorsun?* Bu yüzden, olayı uzatmadı. Ayrıca, ruj lekesini büyütmesi kendisi açısından da ikiyüzlülük olurdu.

"Sorun değil," dedi, gözlerini ruj lekesinden ayırarak.

Birlikte yemek yediler. Biraz televizyon izlediler.

O gece kadın bebeğini yatırdı, annesinin yokluğunda açlıktan uyanmasın diye uyumadan önceki son saniyeye kadar emzirdi.

Adama koşuya çıkacağını söyledi. "Şimdi mi?" diye sordu adam. Kadın üzerinde koşu kıyafetleri ve ayakkabılarıyla yatak odasından çıktığında saat gece onu biraz geçmişti.

"Neden olmasın?" diye sordu kadın.

Adam ona fazla uzun baktı, yüzündeki ifadeden anlam çıkarmak zordu. "İnsanlar işte böyle budalaca şeyler yaptığında ölüyor."

Kadın ne diyeceğini bilemedi. Adamın kastettiğinin gece yalnız koşmak mı yoksa kocasını aldatmak mı olduğundan emin değildi. Kendini ilk seçeneğe inandırdı.

Güçlükle yutkundu. Bütün gün bunu beklemişti. Kararı kesindi. "Başka ne ara çıkayım peki?"

Bütün gün evdeydi, bebekle yalnızdı. Kendine hiç vakit ayıramıyordu.

Adam omuz silkti. "Sen bilirsin." Koltuktan kalktı, gerindi. Yatmaya gitti.

Kadın ön kapıdan çıktı, yanında anahtar taşımamak için kapıyı kilitlemedi. Sadece ilk sokak boyunca koştu. Böylece kocası yatak odasının penceresinden bakacak olursa, onu koşarken görebilirdi.

Köşeye gelince durdu, bir mesaj attı: Yoldayım.

Cevap geldi: Orada görüşürüz.

Konuşmayı telefonundan sildi. Acaba kendisi de kocası kadar şeffaf mı davranıyordu? Yaptığı şey, gömleğindeki ruj lekesi kadar bariz miydi? Öyle olduğunu sanmıyordu. Kocası öfkesini kontrol edemeyen biriydi. Eğer evin yüz metre ilerisindeki 4. Cadde'de, yolun bittiği yerde park etmiş bir arabada biriyle buluştuğunu bilseydi, onu öldüresiye döverdi.

Sokakta ilerlemeye devam etti. Sessiz bir geceydi. Bütün gün sadece bu an için yaşıyordu; neredeyse hiç tanımadığı bir adamın onu bir süreliğine şımartacağı, ona kendini iyi hissettireceği o an için.

Bu, kocasını aldattığı ne ilk adamdı ne de sonuncusu olacaktı.

Bebek doğduktan sonra eşine sadık kalmaya çalışmıştı ama çabasına değmemişti.

Karşısındaki adam, adının Sam olduğunu söylemişti. Kadın buna inanıp inanmadığına emin olamadı. Aylardır ikisinden biri istediğinde ara sıra buluşuyorlardı. Olacak iş değildi ama onunla hamileyken tanışmıştı. Bazı adamlar için hamilelik tahrik edici bir şeydi. Kilo almış olmasına rağmen adam ona kendini seksi hissettirmişti. Kocasının ona böyle hissettirme ihtimali söz konusu bile değildi.

Tıpkı kendisi gibi, Sam de evliydi. Üstelik Sam, gizli saklı görüştüğü tek adam da değildi.

Buluştukları birkaç seferde, "Sam" alyansını çıkarıp gösterge paneline bırakmıştı. Sanki bu, yaptığını hafifletecekmiş gibi. Ama kadın hiç böyle yapmadı. Suçluluk hissetmek onun tarzı değildi. Bunun, kocasının suçu olduğuna kendini inandırmıştı. Adil olan şeyi yapıyor, karşılık veriyordu.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bir süre yıldızları izledi, gökyüzünde Venüs'ü buldu. Gece soğuktu, kollarındaki tüyler ürperdi. Adamın arabasını, içine girince ne kadar sıcak olacağını düşündü.

Yıldızlara bakarken arkasından bir şeyin yaklaştığını hissetti. Döndü, gözleriyle karanlıkta sokakları taradı ama bir şey göremedi. Çöp karıştıran yabani bir hayvandır herhâlde, diye düşündü ama emin değildi. Tekrar arkasını döndü, yürümeye devam etti, adımlarını hızlandırdı. Kolay kolay korkan biri değildi ama bir anda "ya öyleyse"ler aklına üşüştü. Ya kocası farkındaysa? Ya onu takip ediyorsa? Ya *biliyorsa*?

Kendi kendine kocasının her şeyden habersiz olduğunu yineledi. Bilmesi imkânsızdı. Kadın çok iyi bir yalancıydı, muhtemel tüm açıklarını nasıl kapatacağını çok iyi biliyordu.

Ama ya adamın karısı biliyorsa? Kadın, "Sam"in evden ayrılırken karısına ne söylediğinden emin değildi. Böyle şeyleri hiç konuşmazlardı. Zaten pek konuşmazlar, sadece işleri başlatmak için birbirlerine birkaç kelime ederlerdi.

Ne kadar güzel görünüyorsun.

Bütün gün bu anı bekledim.

Âşık değillerdi. Eşlerinden ayrılacak da değillerdi. Böyle bir şey söz konusu bile değildi. Kadın için bu, bir tür kaçış, rahatlama, intikamdı.

Bir ses daha duydu. Kadın bu kez gerçekten korkarak döndü ve etrafına baktı ama hiçbir şey bulamadı. İyice gerilmişti. Üzerinde bir çift göz olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

Koşmaya başladı ama kısa süre sonra çözülmüş ayakkabı bağcığına takılıp düştü. Yalpalıyordu ve gergindi; sokakta yalnız olmayı değil, onun arabasında olmayı istiyordu. Çok karanlık bir sokaktı. Hem de hiç sevmediği derecede karanlık.

Göz ucuyla bir hareket algıladı. Orada bir şey mi vardı? *Birisi* mi vardı? "Kim var orada?" diye seslendi.

Çıt çıkmadı. Kimse cevap vermedi.

Dikkatini dağıtmak için adamı, ona dokunan sıcak, nazik ellerini düşündü.

Bağcığını bağlamak için öne eğildi. Arkadan bir ses daha geldi. Bu kez döndüğünde, ufukta araba farları belirmişti, çok hızlı geliyordu. Saklanacak vakti yoktu.

BİRİNCİ KISIM

DELILAH

GÜNÜMÜZ

Adım sesleri duyuyordum. Başımın üstündeki tavanda hareket ediyorlardı. Gözlerim sesi takip ediyordu ama görülecek hiçbir şey yoktu çünkü sadece adım sesleriydi. Ama bu hiç önemli değildi çünkü sesin kendisi bile tek başına kalbimin hızlanmasına, bacaklarımın titremesine, boynumun içindeki bir şeyin kalp atışı gibi gümbürdemesine yetiyordu.

Gelen o kadındı, biliyordum çünkü yalınayak gezen oydu. Öte yandan adam her zaman ayakkabı giyerdi. Kadının ayak sesleri adamınkilerden daha hafifti. Öteki gibi zemine vurmazdı. Adamın adım sesleri, geceyi yaran bir gök gürültüsü uğultusu gibi gümbürtülü ve yankılıydı.

Adam da şimdi üst kattaydı çünkü kadının onunla konuştuğunu duyuyordum. Kadının o iğrenç, hırçın sesiyle bize biraz yemek verme zamanının geldiğini söylediğini duyuyordum. Bunu sanki yaptığımız bir şey yüzünden bize sinirlenmiş gibi söylüyordu, hâlbuki yaptığımız hiçbir şey yoktu, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Merdivenin tepesinde bir yerde sürgü açıldı. Aniden kapı açılıverdi, küçük açıklıktan gözlerimi acıtan bir parça ışık görüldü. Gözlerimi kısarak baktığımda onu orada, o çirkin sabahlığı ve çirkin terlikleriyle dikilirken gördüm. Dizleri kemikliydi ve

incecik bacakları morluk içindeydi. Saçları darmadağındı. Kaşlarını çatmıştı. Gus'a ve bana yemek vermek zorunda olmak ağrına gitmişti besbelli.

Kadın belinden bükülerek yere eğildi, yere gürültüyle bir şey bıraktı. Gölgelerin içinde saklandığımı biliyorsa bile bana bakmıyordu.

Bizi tuttukları bu yer kutu gibiydi. Dört duvarı vardı, tam ortasından yukarı çıkan bir merdiven yükseliyordu. Öyle olduğunu biliyordum çünkü girintili çıkıntılı duvarların her bir santimini çıplak ellerimle yoklamış, çıkış yolu aramıştım. Bir köşeden diğer köşeye adımlarımı saymıştım. On beş adımda bitiyordu, belki birkaç adım eksik, belki fazla, adımımın büyüklüğüne ve ayaklarımın büyüyor olup olmadığına göre değişiyordu. Ayaklarım hakikaten de büyümüştü çünkü buraya geldiğimde giydiğim ayakkabılar artık doğru düzgün olmuyordu. Uzun zaman önce başlamıştı bu değişim. Şimdi ayak başparmağımı bile ayakkabıya zar zor sokabiliyordum. Burada ayakkabı giymiyordum, ayaklarımı acıtınca giymeyi bırakmıştım. Bir çift kıyafetim vardı. Nereden geldiklerini bilmiyordum ama buraya geldiğimde üzerimde olan kıyafetler değillerdi. Onlar da uzun zaman önce üzerime olmamaya başlamıştı. Sonra kadın gidip bana yenilerini almıştı. Bunu yaparken de öfkeliydi; tıpkı Gus'la bana yemek vermek zorunda kaldığında olduğu gibi.

Her gün aynı kıyafetleri giyiyordum. Tam olarak neye benzediklerini bilmiyordum çünkü olduğum yer çok karanlıktı. Ama pantolonun bol olduğunu ve gömleğin kollarının kısa olduğunu biliyordum çünkü üşüdüğümde gömleğin kollarını aşağı çekmeye çalışıp duruyordum. Bedenimin kokusu artık kadının burnuna ulaştığında ise pantolonumu ve gömleğimi yıkıyor, beni Gus'ın önünde çıplak bir şekilde, üşüyerek bekletiyordu. Bunu yaparken bana bir çift laf da ederdi. *Nankör küçük orospu seni.* Kıyafetlerimi temizlemek zorunda olması da ağrına gidiyordu.

Oda zifiri karanlıktı. Gözlerin hiçbir zaman alışamayacağı, lanet olası bir karanlık. Ara sıra elimi gözlerimin önünde sallar, bir hareketlilik fark etmeye çalışırdım ama hiç fark edemezdim.

Gerçeği bilmesem, elimi kaybettiğimi, vücudumdan ayrıldığını, bir şekilde kendini benden kopardığını düşünürdüm. Ama öyle olsa canım acırdı ve etrafta kan olurdu. Zifiri karanlık olduğundan kanı göremezdim ama yine de ıslaklığını hissederdim. Elimin vücudumdan koparılmasının acısını hissederdim.

Gus ve ben bazen ödlek tavuk oyunu oynardık. Karanlıkta bir duvardan diğer duvara yürür, duvara yüzümüzle çarpmadan önce tavuk gibi ödleklik edip geri çekilip çekilmeyeceğimizi görmeye çalışırdık. Kurallar ellerimizi yanlarımızda tutmaktı. Duvarı ellerimizle yoklarsak, hile yapmış sayılıyorduk.

Kadın merdivenin tepesinden seslendi; sesi, gül dikenleri kadar batıcıydı. "Burası restoran değil ve ben de garson değilim. Yemek istiyorsan, gelir alırsın," dedi.

Kapıyı çarparak kapadı. Bir kilit tıkırdadı ve yine adım sesleri duyuldu, uzaklaşıyordu.

Kadın, Gus ve bana yemek verme zahmetine girmezdi. Ona bunu yaptıran adamdı çünkü *elini kana bulamak istemiyordu.* Bunu daha önce söylediğini duymuştum. Uzun bir süre boyunca kendimi aç bırakmaya çalışmıştım ama başım dönmüş ve bitap düşmüştüm. Sonra karnımdaki ağrı o kadar kötü bir hâl almıştı ki yemek zorunda kalmıştım. Kendimi açlıktan öldürmekten daha iyi bir ölüm yolu vardır herhâlde diye düşünmüştüm. Aç kalmak çok acı vericiydi.

Ama tüm bunlar Gus gelmeden önceydi. Çünkü o geldiğinden beri, artık ölmek istemiyordum. Çünkü eğer ölürsem, Gus yalnız kalacaktı. Ve Gus'ın bu yerde bir başına kalmasını istemiyordum.

Kendimi yerden kalkmaya zorladım. Zemin kaya gibi sert ve soğuktu. O kadar sertti ki aynı yerde yeterince uzun otururbut, bir süre sonra popomu hissedemiyordum. Lanet olası popomun neredeyse her parçası uyuşuyor, sonra da karıncalanıyordu. Bacaklarımda derman yoktu ki bu hiç mantıklı değildi çünkü bacaklarımla pek bir şey yaptığım söylenemezdi, sadece hareketsiz duruyorlardı. Böyle bitkin hissettirmeleri için hiçbir neden yoktu ama bence bu yüzden o kadar bitkindiler. Yürümeyi ve koşmayı tamamen unutmuşlardı.

Merdivenin tepesine kadar sürünerek, ağır ağır çıktım. Burası, yani Gus'ı ve beni tuttukları bu yer hiç ışık almıyordu. Yeraltındaydık. Burada pencere yoktu ve kapının altından gelmesi gereken o çizgi şeklindeki ışık da yoktu. Üst katta yaşayan adamla kadın ışığı tamamen kendilerine saklıyordu. Gus ve bana tek bir zerresi bile kalmıyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştım. Bunu o kadar çok kez yapmıştım ki ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Görmeme gerek yoktu. Basamakları saydım. On iki tane vardı. Ahşaptılar, yüzeyleri o kadar pütürlüydü ki bazen sadece yürürken bile ayaklarıma kıymık batıyordu. Kıymıkları hiç görmemiştim ama acısını hissediyordum. Orada olduklarını biliyordum. Eskiden ellerime ve ayaklarıma batan kıymıkları annem cımbızla çekerdi. Ama şimdi bu kıymıkların derimde sonsuza dek benimle yaşadığını düşünüyordum ve kendi kendilerine düşüp düşmediklerini ya da oldukları yerde kalıp beni yavaş yavaş bir kirpiye dönüştürüp dönüştürmediklerini merak ediyordum.

Basamakların tepesinde, Gus'la paylaşmamız için bir köpek maması kabı vardı. Onu da görmüyordum ama dokunarak ne olduğunu anlayabiliyor, kabın pürüzsüz yuvarlak yüzeyini hissedebiliyordum. Bu evde bir zamanlar bir köpek vardı. Ama artık yoktu. Köpek gitmişti. Eskiden havlamasını duyardım. Başımın üstündeki tavanda tırnaklarının çıkardığı çizik seslerini duyar, o köpeğin bir gün kapıyı açıp beni kurtaracağını hayal ederdim. Ya da beni canlı canlı yiyeceğini çünkü sesinden huysuz ve büyük bir köpek olduğunu anlıyordum.

Kadın köpeğin havlamasını sevmiyordu. Adama köpeği susturmasını söylerdi. *Onu ya sen susturursun ya da ben ne yapacağımı bilirim.* Bir gün tırnaklarının sesi ve havlaması kesildi. Artık köpek de yoktu. O köpeği kendi gözlerimle hiç görmemiştim ama devasa havlamasından yola çıkarak Clifford gibi büyük ve kızıl bir köpek olduğunu hayal etmiştim.

Köpek maması kabının içinde yulaf lapası gibi yumuşak bir şey vardı. Kabı alıp aşağı indirdim. Soğuk, sert zemine oturdum ve sırtımı beton duvara yasladım. Birazını Gus'a uzattım ama istemedi. Aç olmadığını söyledi. Biraz yemeye çalıştım ama

iğrençti. Midem altüst olmuştu, çok bulanıyordu, hepsini kusacak gibiydim. Yine de yemeye devam ettim fakat her lokmada yutmak daha da zorlaşıyordu. Kendimi yemeye zorlamaya çalıştım. Sırf karnım daha sonra acıkmasın diye yaptım bunu, kadının bize ne zaman yemek getireceği belli değildi. Ağzım sulanıyordu ama hoş bir şekilde değil. Kusmadan hemen önce nasıl oluyorsa öyle sulanıyordu. Öğürerek lapayı ağzıma attım, ağzıma kusmuk geldi ve onu tekrar yuttum. Gus'a biraz yedirmeye çalıştım ama yine istemedi. Onu suçlayamazdım. Bazen aç kalmak, o kadının getirdiği yemeği yemekten çok daha iyiydi.

Buraya bizim için küçük bir tuvalet koymuşlardı. Karanlıkta işimizi orada görür, adamla kadın biz tuvaletteyken aşağı inmesinler diye dua ederdik. Gus'la aramızda bir anlaşma vardı. O tuvalete gittiğinde ben diğer köşeye gidip kendi kendime bir şeyler mırıldanırdım, böylece hiçbir şey duymazdım. Ben gittiğimde de aynı şeyi o yapardı. Bu yerde tuvalet kâğıdı yoktu. Ellerimizi ya da başka bir yerimizi yıkayacak bir yer de yoktu. Pislik içindeydik ama böyle şeylerin artık önemi yoktu. Önemli olan pisliğimizle kadını kızdırmamaktı.

Burada şöyle esaslı bir banyo yapamıyorduk. Ara sıra sabunlu, soğuk su dolu bir kova gelirdi ve soyunmamız, ellerimizle kendimizi ovalamamız, sonra da soğuk ve ıslak bir şekilde öylece ayakta durup kuruyana kadar beklememiz gerekirdi.

Bizi tuttukları bu yerde nem hiç eksik olmuyordu; soğuk, yapışkan bir ıslaklık, ter gibi. Hiç geçmeyen cinsten. Duvarlardan su sızıyor, dışarıda şiddetli yağmur yağdığında bazen aşağı akıyordu. Yağmur suyu ayağımın dibinde su birikintileri oluşturuyordu. Çıplak ayaklarımla o birikintilerde yürüyordum.

Karanlıkta o birikintilerde başka bir şeylerin daha şapırtı yaptığını duyuyordum bazen. Zemine ve duvarlara tırnaklarını geçiren minik pençelerin sesini duyuyordum. Orada göremediğim bir şey olduğunu biliyordum. Bazı fikirlerim vardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. O da burada örümceklerin ve gümüşböceklerinin olduğuydu. Onları da hiç görmemiştim ama bazen uyumaya çalıştığımda sinsi bacaklarıyla

tenimde gezindiklerini hissediyordum. Bağırmak istiyordum ama işe yaramazdı. Dolaşmalarına izin veriyordum. Onların da burada olmaktan en az benim kadar hoşlanmadıklarından emindim.

Gus geldiğinden beri burada yalnız değildim. Yalnız olmadığımı bilmek ve kadının bana yaptığı her şeye tanıklık edecek birinin olması daha iyiydi. Canımızı acıtan genellikle kadındı, onda zerre iyilik yoktu. Adamda belki bir parça vardı; bazen kadın evde olmadığında bize farklı şeyler getirirdi, şekerleme gibi şeyler. Gus'la ben minnettardık ama bir yandan da adamın neden nazik davrandığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kaç yaşında olduğumu bilmiyordum. Beni burada ne kadar zamandır tuttuklarını bilmiyordum.

Hep üşüyordum. Ama yukarıdaki kadın buna hiç mi hiç aldırmıyordu. Bir keresinde ona üşüdüğümü söylediğimde kızmıştı, bana *uyuntu* ve *kenef* filan demişti, anlamlarını bilmediğim kelimelerdi bunlar.

Bana birçok şey diyordu. Adımın Delilah olduğunu bilmesem, *Mankafa* ya da *Alçak* olduğunu düşünürdüm.

Gel de akşam yemeğini al şuradan, Mankafa.

Kes ağlamayı, alçak.

Bir keresinde adam bana bir battaniye getirmişti. Bir gece onunla uyumama izin vermişti ama kadının ne yaptığını öğrenmemesi için geri almıştı.

Gündüz ile gece arasındaki farkı artık bilmiyordum. Eskiden ışık gündüz, karanlık gece anlamına gelirdi ama burada öyle değildi. Artık hep karanlıktı. Uyuyabildiğim kadar uyuyordum. Gus'la konuşmak ve bir duvardan diğerine ödlek tavuk oyunu oynamak dışında ne yapabilirdim ki? Hatta bazen Gus'la bile konuşamıyordum çünkü o kadın çok sinirlenirdi. Bana merdivenlerin tepesinden bağırır, gevezelik etmeyi kesmezsem beni sonsuza dek susturacağını söylerdi. Gus sadece fısıldayarak konuşurdu çünkü başının belaya girmesinden korkuyordu. Gus tırsıktı. Gerçi onu suçlayamazdım. İkimiz arasında iyi olan Gus'tı. Kötü olan bendim. Başını belaya sokan hep bendim.

Buraya geldiğimden beri kaç gün geçtiğini takip etmeye çalışmıştım. Ama gündüzlerimi gecelerimden ayırt edemediğim için bunu yapmanın bir yolu yoktu. Çok uzun zaman önce pes etmiştim.

Zamanı ölçmenin en iyi yolu üst kattaki seslerdi. Adam ve kadın gürültü çıkarıyordu şimdi, genellikle birbirlerine saydırıyorlardı. İkisi de çok kaba insanlardı. Onların kavga ettiği zamanları daha çok seviyordum çünkü birbirleriyle didiştikleri sırada kimse Gus'a ve bana dikkat etmezdi. En çok sessiz olduklarında korkardım.

Köpek maması kabını bir kenara koydum. Elimden geleni yapmıştım. Daha fazla yersem kusacaktım. Gus'a biraz yemesi için ısrar ettim ama "Hayır," dedi. Gus'ın bu kadar az yiyerek nasıl dayandığını bilmiyordum. Karanlıkta onu hiç net göremiyordum ama onun bir deri bir kemik kaldığını düşünüyordum. Yukarıdaki kapı açıldığında ve içeri kısacık da olsa bir anlığına ışık girdiğinde onu görmüştüm. Kahverengi saçları vardı. Benden uzundu. Güzel bir gülümsemesi vardır diye düşünüyordum ama Gus muhtemelen hiç gülümsemiyordu. Ben de öyle.

Kaşığın kâseye çarpma sesi duyuldu. Eğilip onu elime aldım. Ara ara nedense o kadının aşağı indiğini hayal etmeye başladım. Ama bundan zerre hoşlanmazdım. Sadece öfkeden çıldırıp öfkesini boşaltacak birini aradığında buraya iniyordu.

Gus kaşığın çınlamasını duymuş olmalıydı. Bana ne yaptığımı sordu. Bazen Gus'ın zihnimi okuduğunu düşünüyordum.

"Saklayacağım," dedim. Eğer aklımda böyle bir şey varsa, Gus bana yuvarlak bir kaşığın kimseye zarar veremeyeceğini söyledi. Niyetim buydu.

"Kadına kaşığını geri vermediğin için başın derde girecek," dedi. Yüzündeki ifadeyi hiç göremiyordum ama ne yapacağımı düşünerek endişelendiğini hayal edebiliyordum. Gus her zaman endişeleniyordu.

Ona "Eğer onu keskinleştirmenin bir yolunu bulursam, zarar verir," dedim.

Kadının kuş beyinli olduğuna, kâseyi almaya geldiğinde kaşığı da almayı akıl edemeyeceğine bel bağlamıştım. Kadının

yaptığı iğrenç yemeği bitirmediğimiz için bize kızıp hakaretler savurmaması için kalan lapayı tuvalete döktüm. Boş kâseyi merdivenlerin tepesine koydum ve yuvarlak kaşığı mızrak gibi keskinleştirmenin yolunu düşünmeye başladım.

Bizi tuttukları bu yerde uğraşabileceğimiz pek bir şey yoktu. Adam ve kadın, Gus ve bana hiçbir şey vermiyordu. Üzerimizdekilerden başka kıyafetimiz yoktu, battaniyemiz yoktu, yastığımız yoktu, hiçbir şeyimiz yoktu. Zemin ve duvarlar dışında sahip olduğumuz tek şey birbirimiz ve odanın öbür ucundaki o iğrenç tuvaletti.

Kaşığı duvarlarda ve zeminde keskinleştirmeye çalıştıktan sonra bir de tuvalette denemeye karar verdim.

Tuvalet hakkında bildiğim tek şey, işimi orada gördüğüm ve hiç temizlenmemiş olduğuydu. Tuvalet söz konusu olduğunda odanın karanlığı âdeta bir nimetti çünkü bunca zamandır orada dışkıladığımız ve içini kimse temizlemediği için orada ne olduğunu görmek istemiyordum. O pis kokusu bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Ben kaşığı tuvalete götürürken Gus "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Gus ve ben, birbirimizi görmüyor olsak da ne yaptığımızı bilmenin bir yolunu bulmuştuk. Burada yeterince uzun süre yaşayıp birbirimizin alışkanlıklarını tanıdıktan sonra geliştirdiğimiz bir şeydi bu.

"Bekle de gör," dedim ona. Gus ve ben fısıldayarak konuşuyorduk. Üst katta yaşayan adam ve kadının şu anda evde olmadığına emindim çünkü kısa süre önce kapıların açılıp kapandığını duymuştum. Güm güm ayak seslerinin aniden kesildiğini duymuştum. Şimdi yukarıda kimse konuşmuyor, kimse bağırmıyor, televizyondan ses gelmiyordu.

Ama emin olamıyordum. Çünkü eğer buradalarsa, Gus ve benim ne yaptığımı dinlemelerini ve kaşığımla ne planladığımı bilmelerini istemiyordum. Eğer öğrenirselerse, dayak yerdim. Ya da daha kötüsü olurdu. Daha önce kaçmaya ya da kendime silah yapmaya çalışmamıştım ama içimden bir ses, bunun kadının iğrenç yemeğini bitirmemekten ya da üşüdüğümü söylemekten daha kötü bir ceza olacağını söylüyordu.

Ellerimi tuvaletin üzerinde bir süre dolaştırdım. Keskin bir köşesini bulabilmek için iyice yokladım. Ama tuvalet bebek poposu kadar pürüzsüzdü. Neredeyse vazgeçiyor, burada kaşığı keskinleştirecek bir yer bulamayacağımı düşünüyordum. Üstündeki kapak hariç tek parça gibiydi, kapağın yerinden çıkabildiğini kazara keşfettim. Kapağı ellerimle tutup kaldırdım. Düşündüğümden ağırdı, gülle gibiydi. Neredeyse düşürüyordum.

Yaptığım gürültüden panikleyerek "Ne oldu?" diye sordu Gus. Her ne kadar benden uzun olsa da ödlekliğini göz önünde bulundurunca Gus'ın benden genç olduğunu düşünüyordum. Ama gerçi yaşına ya da boyuna bakmaksızın herkes ödlek olabilirdi.

"Bir şey yok," dedim ona, kapağı düşürseydim ne olacağını düşünmek istemeyerek. Kapağı nazikçe ters çevirip yere koydum. Gus'a "Endişelenme. Bir şey yok. Her şey yolunda," dedim.

Gus evhamlı biriydi. Onun hep mi böyle biri olduğunu ya da adamla kadının mı onu bu hâle getirdiğini merak ediyordum. Buraya gelmeden önce nasıl bir çocuk olduğunu da merak ediyordum. Ağaçlara tırmanan, kurbağa yakalayan, geceleri mezarlıkta hayaletçilik oynayan bir tip miydi, yoksa kitap okuyan, karanlıktan korkan bir çocuk muydu? Bir kere bu konulardan sohbet etmeyi denemiştik ama sonra ben üzülmüştüm ve Gus'a artık bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim. Çünkü en eski hatıralarımın çoğunda o adamla kadın vardı ve o hatıralarımda bana hiç hoşlanmadığım kötü şeyler yapıyorlardı.

O adamla kadın, kaybolduğum zamana dair gazeteleri saklamışlardı. Kadın o haberleri bana yüksek sesle okur, anneme ne olduğunu anlatır, büyük mavi evimizin önünde ağlayan babamın fotoğraflarını gösterirdi. Polislerin beni aradığını söylemişti. Ama çok geçmeden gerçekleri yüzüme vurmuş ve böbürlenerek artık polislerin beni aramadığını iddia etmişti. Bana artık eskisi kadar haber değerimin olmadığını ve kendilerine ait olmayan bir çocuğu kaçırmış olmalarına rağmen paçayı sıyırdıklarını söylemişti.

"Çocuk kaçırmak, dünyanın en kolay şeyi," demişti kadın.

Tuvaleti incelemeye devam ettim. Yanlışlıkla kolumu dirseğime kadar içine soktuğumda, sifon tankının iğrenç bir suyla dolu olduğunu keşfettim. Tiksinerek kolumu silkeledim, bunun çiş mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamamıştım. Sonra yere çöktüm ve tuvalet kapağının iç kısmını parmaklarımla yoklamaya başladım.

İç tarafı, tuvaletin geri kalanından çok farklıydı. Pütürlü ve sertti; o bebek poposu gibi pürüzsüzlükten eser yoktu. Parmaklarım iç kısımda dudak gibi bir çıkıntıya benzer, pürüzlü bir yere denk geldi. O pürüzlü çıkıntı işe yarayabilirdi.

Gus, planladığım şeyin sonunun kötü olacağına dair deli gibi endişeleniyordu. Ona buradan çıkmak istiyorsak başka seçeneğimiz olmadığını uzun zamandır anlatmaya çalışıyordum. Ama işte Gus'ın da sorunu buydu. Yakalanma riskini göze almaktansa burada kalmayı tercih ediyordu.

Kaşığın kenarını çıkıntıya dayadım ve ileri geri sürttüm. Sık sık parmaklarım kenarına takılıyor, eklemlerim çiziliyor, yanıyordu ama devam ediyordum. Uzun sürdü ama sonunda tuvalet kapağının o çıkıntısı kaşığı yamultmaya başladı. Mızrak gibi sivri değildi ama eğri büğrü, üzerinde çalıştıkça sivrilebileceğini vadeden bir hâl almaya başlamıştı.

"Bunu yapmamalısın," dedi Gus.

"Nedenmiş?" diye sordum.

"Seni öldürürler," dedi.

Yamuk kenarı parmağımla yokladım. Uzun zamandır ilk kez umutlanmıştım.

"Tabii, önce onları ben öldürmezsem," diye cevap verdim Gus'a.

Birini incitebileceğimi ya da öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim. Öyle biri değildim. İçimde kötülüğe dair hiçbir şey yoktu. Ya da en azından buraya gelmeden önce öyle olduğunu düşünürdüm. Ama karanlıkta kilitli kalmak insanın aklına kötü şeyler yapıyordu. Onu değiştiriyordu. Bambaşka bir şeye dönüştürüyordu. O adamla kadının beni kaçırmasından önceki hâlimle aynı kişi değildim artık.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Gus olmasaydı burada bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım. Gus başıma gelen en iyi şeydi.

Gus'ın ne zaman geldiğini tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, bir gece ben uyurken aniden ortaya çıktığıydı. Uyumuştum ve uyandığımda oradaydı, köşede ağlıyordu, benden daha kötü durumdaydı.

Gus'ın anlattığına göre, adamla kadın bodrum kapısını açmış, onu merdivenlerden aşağı itmiş, kapıyı arkasından tekrar kilitlemişlerdi. Gus o zaman on iki yaşındaydı. Hâlâ on iki yaşında mıydı, sadece Tanrı bilirdi.

Ağlamayı bıraktığı zaman, o insanların büyük, kırmızı Clifford köpeklerini yem gibi kullanarak onu arabaya çektiklerini anlatmıştı. Zavallı Gus, köpekleri çok severmiş. Kadın ona tatlı bir gülümsemeyle yaklaşıp, arabasının penceresinden başını çıkaran o büyük, kırmızı köpeği işaret ederek onu sevmek isteyip istemediğini sorduğunda da Gus kendini tutamamış.

Gus, kaçırıldığı gün parkta tek başına topla oynuyormuş. Basket atıyormuş. Etrafta kimse yokmuş, kimse adamla kadının onu götürdüğünü görmemiş. Topu öylece orada kalmış. Gus'ın neden tek başına top oynadığını ve arkadaşları olup olmadığını hep merak ettim ama hiç sormadım. Artık böyle şeylerin bir önemi yoktu çünkü artık Gus yalnız değildi. Ben vardım.

Gecemi gündüzüme katıp kaşığımı sivrileştirmek için çalışmaya devam ettim. Ne kadar süredir uğraştığımı bilmiyordum ama yeterince inceltmiş, sivri bir çıkıntı yaratabilmiştim. Çok iyi bir iş başarmış değildim. Pürüzlü ve yamuk yumuktu ama kaşığın tepesindeki metal incelmiş, sivri bir noktaya dönüşmüştü sonuçta. Parmağıma sapladığımda acıtıyordu. Kanatacak kadar sert saplamaya cesaret edemiyordum ama çok geçmeden denemek zorunda kalacaktım. Onu test etmeliydim. İşe yarayıp yaramadığını bilmeliydim.

Bu lanet şeyi ne kadar süredir yonttuğumu bile unutmuştum. O kadar uzun sürmüştü ki elim perişan hâldeydi. Gus yardım etmeyi teklif etmişti ama kabul etmemiştim, başının belaya girmesini istemiyordum. Ne yaptığımı anlayınca korkudan ödü

kopmuştu, yardım etmek istemediği belliydi. Sadece kibarlık etmeye çalışmıştı. Yine de bu kaşık yüzünden biri ceza çekecekse, o kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum.

Üzerinde çalışmadığım zamanlarda kaşığı saklıyordum. Tuvalet rezervuarının içine gizliyor, kapağı yerine koyuyor ve üstünü kapatıyordum.

Ama şimdi saklamamıştım çünkü üzerinde çalışıyordum. Hem de adamla kadın üst katta olmasına rağmen. Eğer buradan çıkmak istiyorsak, başka seçeneğim yoktu. Tuvaletin kapağını çıkarmıştım. Kaşığımı olabildiğince hızlı sivriltmeye çalıştığım sırada kadının adamla konuştuğunu, bizi beslemek zorunda olduğuyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Göz açıp kapayıncaya kadar kapı açıldı ve gözlerimi yakan incecik ışık şeridi yine ortaya çıktı.

Kadın bir anda merdivenlerin tepesinde belirdi. "Gel, yemeği al," dedi ama ben hareket etmedim çünkü normalde böyle söylediğinde köpek maması kabını merdivenin tepesine koyar ve giderdi. Ama bu gece öyle olmadı. Bu gece ikimiz de hareket etmeyince "Sana kaç kere söyledim, ben senin garsonun değilim, burası da bir lokanta değil! Beş saniye içinde götünü kaldırıp yemeği almazsan, olacaklardan sen sorumlusun. Beş," diye bağırarak geriye saymaya başladı.

Gus'a baktım ama korkuyla donakalmıştı. Bunu benim yapmam gerektiğini biliyordum, Gus taş kesilmiş gibiydi. Kıpırdayamıyordu.

"Dört," dedi kadın. Kaşığı tuvalete geri koyup kapağı sessizce kapatmaya ve uyuşuk bacaklarımla yerden kalkıp koşmaya çalışırken kadın daha hızlı saymaya başlamıştı.

Aptal değildim. Bir demesine kaç saniye kaldığını biliyordum, çok da değildi. Saymayı ve hesap yapmayı hatırlıyordum çünkü bir dakikada matematik adını verdiğim çalışma kâğıtlarım canım sıkıldığında kafamdan yaptığım şeylerden biriydi. Kadının bir demesine ramak kaldığını biliyordum.

"Üç," diyordu. Oraya asla zamanında varamayacaktım. Ellerim ve bacaklarım titriyordu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Koşarken göz ucuyla Gus'ı gördüm. Yere oturmuş,

bacaklarını kendine çekmişti; tir tir titriyor, ağlayacak gibi görünüyordu.

Kadının bir demesiyle ayaklarım merdivenin ilk basamağına değmişti. Merdivenin tepesinde duruyor, bana bakıyordu. Işığa alışık olmadığım için gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. İçinde o iğrenç yemeğin olduğu köpek maması kabını elinde tutuyordu.

Bir dediğinde çirkin bir kahkaha attığını da duydum. Beni korku içinde koşturmak hoşuna gitmişti.

Merdivenlerin tepesinden "Aç değil misin?" diye sordu, çok bilmiş bir edayla. Cevap vermemi beklemedi. Ben daha ağzımı açamadan "Bütün gün burada oturup senin gelip yemeğini almanı bekleyeceğimi mi sandın?" diye çıkıştı.

"Hayır, efendim," dedim, dudaklarım titreyerek.

"Hayır, efendim, ne?" diye sertçe sordu.

"Hayır, efendim, bütün gün burada oturup yemeğimi almamı bekleyeceğinizi sanmıyorum," dedim, kelimeler boğazımdan titreyerek çıkıyordu.

"Aç değil misin?" diye tekrar sorduğunda doğru cevabın ne olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Açtım. Sadece onun yemeğine aç değildim. Ama bunu söylersem kızardı çünkü benim için uğraşıp yemek hazırlamıştı.

"Açım, efendim."

Kadın "Arada bir şükretsen fena olmaz. Seni beslemek zorunda değilim, biliyorsun. Seni burada bırakırım, açlıktan ölürsün," dedi.

"Özür dilerim, efendim," dedim. Çirkin suratını görmeyeyim diye gözlerimi yerden ayırmıyordum.

"Aşağıda ne yapıyordun da bu kadar geç geldin?" diye sordu. Bana çok değişik bakıyordu, sanki bilmemesi gereken bir şeyi biliyor gibiydi. Midem kasıldı. Belki de bir işler çevirdiğimi anlamıştı. Merdivenin dibinde bir anlığına kaskatı kesildim. Ama kaşığım tuvaletin içinde, asla bulamayacağı bir yerde saklıydı. Kaşığım güvendeydi, bu yüzden ben de bir süreliğine güvendeydim.

Yalan söyleyip "Uyuyordum," dedim.

"Ne dedin sen?" diye aniden parladı, önceki hâlinden daha da sinirliydi şimdi. Yüzü pancar gibi kızarmıştı.

Yaptığım hatayı fark etmiştim ama artık çok geçti.

"Uyuyordum, *efendim*," dedim. Bir şey söylemek istiyorsam sonunda *efendim* demek zorundaydım. Bana yaptığı onca iyiliğe saygı göstermezsem bunun bir cezası olurdu.

Kadın uzun süre sessiz kaldı. Sadece gözlerini dikip bana baktı. O sessizliği hiç sevmezdim, en çok o sessiz an korkutuyordu.

"Demek biri bu gece hiçbir şey yemeyecekmiş," dedi ve sonra dişlerinin arasından "Nankör kaltak," diye mırıldandı.

Arkasını döndü ve çöpe benzeyen yemeği de yanında götürdü. Merdivenlerin tepesindeki kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Ben de bir adım geri çekilip ahşap basamaktan indim ve beton zemine oturdum. Eğer yapacağı en kötü şey buysa, yani Gus'ın ve benim yemeğimizi almaksa, bu sefer ucuz kurtuldum diye düşündüm.

Ama aptal değildim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi bir senaryo olduğunu biliyordum.

Ona efendim demeyi unuttuğum günden beri kadın bize yemek getirmemişti. Onun o iğrenç yemeklerinin yolunu gözlediğim filan yoktu tabii ama yemek istememem aç olmadığım, yemek yemeye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyordu. Bizi en son beslemeye çalıştığı o günden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Haftalar geçmişti sanki.

İlk başlarda açlıktan delirecek gibi olmuştum. Ama sonra tuhaf bir şekilde açlık hissi kaybolmuştu ve yerini başka bir şeye bırakmıştı. Daha kötü bir şeye. İlk birkaç gün boyunca tek düşündüğüm şey yemekti; öyle yoğun düşünüyordum ki hayalini kurduğum yemekleri kokladığıma ve tattığıma bile emin oluyordum. Ama sonra bunu düşünmemeye başladım. Daha çok, açlıktan ölmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum artık. Uykumda mı ölecektim, yoksa nefesimin kesildiği, kalbimin durduğu ânı hissedecek miydim? Vaktimin dolduğunu havayı solumak için çırpınırken mi anlayacaktım?

Kadın bize içecek bir şey de getirmemişti. Susuzluktan yanıp tutuşuyordum. Gus'la birlikte o kadar uzun süre susuz kalmıştık ki başka çaremiz kalmayınca tuvalet deposunun arkasında birikmiş o pis suyu içmek zorunda kalmıştık. Suyun ne zaman biteceğini bilmediğimizden sadece minik yudumlar alıyorduk. Susuzluğumuzu giderecek kadar içmiyorduk hiç. Hâlâ susuzluktan dilimiz damağımız kurumuş bir hâldeydik.

Burada aç olan tek kişi ben değildim. Gus da açtı. Karnının guruldadığını duyuyordum ama ikimiz de bunun benim yüzümden olduğunu bilmemize rağmen Gus aç olduğuna dair hiçbir şey söylemiyordu.

Şimdi Gus uyuyordu. Ben de uyumaya çalışıyordum. Ama kafamın içi öyle doluydu ki bir türlü uyuyamıyordum. Kadının bizi açlıktan öldürmeye çalıştığını artık bildiğim için ölmek istemiyorsak, buradan kesin suretle çıkmamız gerektiğini de biliyordum. Bir daha öyle bir şans doğarsa, ilk fırsatta kaçmamız gerekiyordu. Sadece vücut ağırlığımı kullanarak bazı egzersizler yapıyordum. Kolay değildi çünkü bunca zamandır bir şey yemediğim için iyiden iyiye gücümü kaybetmiştim. Bacaklarım doğru düzgün çalışmıyordu; buradan kaçma şansım olacaksa, onları hazır hâle getirmem gerekiyordu. Olduğum yerde koşuyor, eğilip ayak parmaklarıma dokunuyor, Gus ve zindanımızın etrafında tur atıyordum. O sırada Gus beni izliyor, ne yaptığımı soruyor, bu işin peşini bırakmam için yalvarıyordu. Kaçma fikrinden hiç hoşlanmıyordu çünkü yakalanmaktan ödü kopuyordu.

Omuz silktim ve "Belki yakalanırız, belki yakalanmayız. Denemeden nasıl bileceğiz?" dedim. Buradan çıktığımda hemen arkamdan gelmesi gerektiğini söyledim. Oyalanacak vakti olmayacaktı çünkü yakalanmaktansa ölmemiz daha iyiydi.

Kaşığımı kucağımda tutuyor, onu yanımdan ayırmıyordum. Bir mızrak değildi. Hiçbir zaman bir mızrak olacağını da düşünmüyordum ama yeterince sivrilmişti, yontulmuş bir ucu vardı ve öldürmese bile birini sersemletmeye yeterdi. En fazla sersemletmeme yarardı, evet, ama hiç yoktan iyiydi.

Birden kapı gıcırdayarak açıldı. Nefesimi tuttum. Gelen kadın değildi. Adamdı. Ayak seslerinden anlıyordum. Sessiz olmaya çalışıyordu. Bu da kadının yukarıda bir yerde olduğunu ama adamın aşağıya, Gus'la beni görmeye indiğini bilmediği anlamına geliyordu.

Kaşığımı sımsıkı kavradım. En son isteyeceğim şey, bana iyi davranmış ya da daha az kötü davranmış olan birini incitmekti. Onları döven kişi olmasan da çocukları bodrumda kilitli tutmak asla iyi bir şey değildi. Ama bazen zorunda gerekeni yaparsın işte. Üstelik ikisini kıyaslarsam, adam bizden daha az şüphelenirdi. Hazırdım ya da olabileceğim kadar hazırdım. Bunu kafamda milyon kere tekrar etmiştim. Ne yapacağımı biliyordum. Ama bu, kalbimin deli gibi çarpmadığı anlamına gelmiyordu. Kollarım ve bacaklarım titriyordu ve bu işi doğru yapacaksam kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Derin bir nefes aldım, ona kadar saydım. Sonra da nefesimi bıraktım.

"Neredesin?" diye fısıldadı adam. Sözleri karanlığın içinde tıslama gibi yankılanıyordu.

Gus sesini çıkarmadı. "Buradayım," dedim, kaşığı öyle sıkıyordum ki elim acıyordu.

Yanıma geldi. Yemem için bana bir şekerleme getirdiğini söyledi. Ambalajın açılma sesini duydum. "Ona kalsa, seni burada açlıktan ölmeye bırakmak en iyisi," dedi. "Ama merak etme. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bunca zamandır beslemediği için benimle tatlı tatlı konuşup yaptığını telafi etmeye çalışıyordu. Kendini suçlu hissediyordu. Çikolatayı elime bıraktı. "Hadi, ye" dedi. Adam daha önce de çikolata getirmişti. Bir keresinde doğum günüm olduğunu söyleyerek minik bir kek getirmişti. Gerçekten doğum günüm müydü, bilmiyordum.

Çikolatayı ağzıma götürdüm. Dudaklarımı değdirdim ve tadına baktım. Hayatımda tattığım her şeyden daha yoğun bir tadı vardı. Dişlerimi yavaşça çikolataya geçirdim. Fındıklıydı. İçinden cıvık bir şey çıktı. O tatlı şey çeneme aktı, o kadar tatlıydı ki ağlamak istedim. Hayatımda en son ne zaman bu kadar tatlı bir şey yediğimi hatırlayamıyordum. Çikolatayı minik minik ısırıyordum. Bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Gus'a da biraz ayırmalıydım. Tadına baksa o da bu çikolataya bayılırdı. Üstelik Gus'ın bir şeyler yemeye benden çok daha fazla ihtiyacı vardı. İğne ipliğe dönmüştü. Ama adamın nankörlük ettiğimi düşünmesini istemedim. Hem zaten Gus'a da bir tane getirmiştir diye düşündüm.

Bir ısırık daha aldım. Şeker kan dolaşımıma karıştı. İnlemeye benzer bir ses çıkardım.

"Sevdin mi?" diye sordu adam. Bana öyle yakın duruyordu ki konuştuğunda nefesinin tenime değdiğini hissedebiliyordum. İğrençti.

"Güzelmiş," dedim, ağzım çikolatayla dolu hâlde. İçindeki o akışkan sıvı, dişlerime yapışkan gibi yapışmıştı.

Adam beni tatlılıkla kandırmaya çalışıyordu. Güzel sözler ediyor, beni yağlayıp ballıyordu. Bunu kadının beni aç bırakmasından dolayı suçluluk hissettiği için mi yapıyordu, yoksa aklında başka bir şey mi vardı, bilmiyordum. "Bundan daha çok var," diyordu. "Ne zaman istersen getiririm. İstemen yeterli."

Adam bana çok yakın duruyordu. Kadın her neredeyse, adamın burada olduğundan haberi yoktu.

Belki de elime bundan daha iyi bir fırsat bir daha asla geçmeyecekti.

Gergindim. Kaşığımla onu bıçaklamaya çalıştığımda ters gidebilecek her şeyi düşünüyordum. Neredeyse korkuya teslim olacaktım. Neredeyse vazgeçecektim.

Ama sonra Gus'ın, hayatının geri kalanını bu yerde geçirmek zorunda kalacağını düşündüm ve bunu onun için yapmak zorunda olduğumu anladım. Hayatımda yapacağım son şey olsa bile Gus'ı buradan çıkarmalıydım.

Kaşığı sıkıca kavradım, parmaklarımı sapının gövdesine doladım. Bunu doğru yapmak için tek bir şansım vardı. Belirli bir yeri hedeflemeyecektim. Zaten karanlıkta nereye nişan aldığımı göremiyordum. Nereye denk geldiğini bilmeden sadece saplamam gerekiyordu.

Adam bana ne kadar güzel bir kız olduğumu söylüyordu ki korkuyla derin bir nefes alıp elimdeki kaşığı var gücümle ona sapladım. Durduğu yerden dolayı boynunun yan tarafına yakın

bir yere denk gelmiş olmalıydı. Sapladığımda, sivrilttiğim kaşığın ucu etine girmişti; öyle olduğunu biliyordum çünkü deriye değdiğimde kör bir noktaya çarpmış gibi hissettirmemişti. Çok derine gitmemişti ama girmişti, sıradan bir çizikten fazlasıydı. Adam bir feryat kopardı.

Elimdeki bir bıçak değildi. Bıçaktan çok daha yetersiz bir şeydi. Tek bir saplama yetmezdi. Kaşığı adamın boynundan çekip çıkardım ve tekrar tekrar sapladım. Ne kadar zarar verdiğimi bilmiyordum ama çıkardığı seslerden acı çektiği belliydi.

Adam yere yığıldı ve beni de beraberinde düşürdü. İnleyip duruyor, bedenini kavrıyor, bana küfürler saydırıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım. O sırada uzanıp terli elleriyle saçlarıma asıldı. Kurtulmaya çalıştım, saçlarımın bir kısmı onun parmaklarının arasında kaldı. Çığlık attım ama durmadım.

Adam bir kez daha uzandı ama bu sefer ayaktaydım. Bacağımdan yakalayıp gitmemi engellemeye çalıştı. Tekmeledim. Ayağım çıplaktı, çok acıttığı söylenemezdi ama o kadar sert vurmuştum ki beni daha fazla tutamadı ve bırakmak zorunda kaldı.

Yere yığılıp kalmıştı. Çıkardığı seslere bakılırsa hemen kalkıp peşimden gelecek gibi görünmüyordu.

Merdivenlere doğru atılırken Gus'a seslendim. "Hadi!" Kaşık elimde değildi, düşürmüş olmalıydım.

Merdivenlerin tepesine vardığımda kapı koluna uzandım ve çevirdim. Arkamda Gus'ın korkmuş ayak seslerini duydum. Ben ondan koşmasını bekliyordum fakat belli ki o yürüyordu. Acele etmesini söyledim. Kafam zonkluyor, kulaklarım çınlıyordu. Gus ağlıyordu.

Aşağıdaki adam bir ses çıkardı. Çığlıktan çok feryat ediyormuş gibiydi. Ama o kadar güçlü bir sesti ki ne kadar uzaktan duyulabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kadının duyacağı kadar uzağa gitmiş olabilir miydi?

Kendimi yukarı attığımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Nereye gittiğimi de bilmiyordum. Daha önce burayı yalnızca bir kez görmüştüm; beni buraya getirdikleri, merdivenden aşağı itip arkamdan kapıyı kilitlemeden önceki o iki saniyelik anda. Orayı hatırlamıyordum. Yukarısı da karanlıktı

ama aşağısı gibi zifiri karanlık değildi. Yer yer loş ışıklar beliriyor, görmeme yardımcı oluyordu.

Acele etmesi için Gus'a seslendim. Ne kadar geride olduğunu bilmiyordum. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda onu görebiliyordum ama hâlâ çok gerideydi. Gus'ın ödünün koptuğunu biliyordum. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Şimdi korkmanın zamanı değil, Gus," dedim, sert ama kaba olmamaya çalışarak. "Gitmeliyiz. Koşman gerek." Elimi geri uzatıp onun elini tuttum, onu kendime doğru çektim. Eli buz gibiydi. Gus hiçbir şey söylemedi ama arada bir hıçkırıklarını duyuyordum.

Uzaklardan, kadının uykulu ve şaşkın sesini duydum. "Eddie?" diye sesleniyordu. "Ne oluyor, Eddie?"

Adam merdiveni çıkıyordu. Yerden kalkmayı başarmıştı ama hâlâ inliyordu. Peşimizdeydi. Adamın nefes nefese ve öfkeyle kadına bağırdığını duydum. "O küçük kaltak kaçıyor," diyordu.

"Ne?" diye sordu kadın. "Nasıl, Eddie? Böyle bir şey nasıl olur?"

Adam yalan söyleyerek "Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi. Kadına beni bulmaları gerektiğini, kaçmamıza izin veremeyeceklerini söylüyordu.

Duvarda bir kapı buldum. Soluk gece ışığında kare şeklini zar zor seçebiliyordum. Kola uzandım ama kapı sıkı sıkıya kilitliydi. Terli elimle kapıyı yokladım ve kilidi buldum.

Adamla kadın yaklaşıyordu. Yaklaştıklarını anlayabiliyordum çünkü hâlâ birbirlerine bağırıyorlardı. Gus'la beni bulmak için hangi yöne gideceklerini tartışıyorlardı. Birbirlerine aptal diye bağırıyor, görebilmek için ışığı açmaları gerektiğini söylüyorlardı. Sesleri neredeyse dokunabileceğim kadar yakındı.

Sanki ben buna düşecek kadar aptalmışım gibi, benimle pazarlık etmeye çalışarak "Eğer nerede olduğunu söylersen sana kurabiye veririz," gibi şeyler söylüyorlardı. Hiçbir kurabiye, hayatımın geri kalanını burada geçirmeme değmezdi.

Ama sonra bir saniye kadar kısa bir süre içinde, pazarlık yapmaktan vazgeçip kabalaştılar; kurabiye tekliflerinden hemen sonra bana yine küfretmeye başladılar. "Elime bir geç,

seni geberteceğim, seni küçük kaltak, seni aptal mankafa," diyorlardı.

Bunun benim yaptığım bir şey olduğunu biliyorlardı. Gus'ın tek başına kaçmaya kalkacak kadar yaramaz olmadığını da biliyorlardı.

Terli elimle kilidi çevirdim ve kapı mucizevi bir şekilde açıldı. Kapının arkasından ani bir hava akımı geldi. Sıcak ve yapış yapıştı, üzerime bir duvar gibi çarptı. Donup kaldım, burada kaldığım bunca yıldır böyle bir şey hiç hissetmemiştim. Temiz havaydı bu.

Dış dünya önce beni olduğum yere mıhladı. Ama sonra kendime geldim çünkü kendime gelmezsem beni hemen avlarlardı. Ön kapıyı açmamla evdeki alarm çalmaya başladı. Adamla kadın kısa bir süre önceye kadar Gus'la benim nerede olduğumu merak ederken, artık biliyorlardı.

Kadın "Kaçıyorlar," diye bağırdı.

Kendimi dışarı attım. Koşmaya başladım. Gus'ın eli hâlâ elimdeydi, onu da çekiştirerek peşimden sürüklüyordum. Dışarıda olmak da en az içeride kalmak kadar korkutucuydu. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım. Dışarısıyla ilgili neredeyse her şeyi unutmuştum.

Havanın sıcaklığı ve karanlık beni yuttu. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Bir ara yanlışlıkla Gus'ın elini bıraktım ama hızıma ayak uydurabilsin diye dua ettim. Gus benim gibi egzersiz yapmamıştı, ne kadar hızlı koşabileceğini bilmiyordum. Ama bazen korku, insana yapabileceğinden haberi bile olmadığı şeyler yaptırırdı.

Çıplak ayaklarımla önce çakılların, sonra çimenlerin üstünden geçtim. Çakıllar ayaklarımı kesip kanattı ama buna aldırmıyordum. Çimene vardım; yüzeyi yumuşak ve ıslaktı, ayaklarımı gıdıklıyordu. Ama ben bunu da pek hissetmiyordum çünkü sadece koşuyordum.

Gökyüzünde parlayan bir şey gördüm. Ay. Yıldızlar. Ayı ve yıldızları tamamen unutmuştum. Etrafımda gece böceklerinin vızıltısını duydum. Durup bakmak, dinlemek istedim ama yapamadım. Henüz duramazdım. Şimdi olmazdı.

Omzumun üzerinden geriye doğru bağırdım. "Yetiş bana, Gus." Durup arkama dönmeden önce bu yerden çok ama çok uzaklaşmamız gerektiğini biliyordum. Adamla kadının sadece yirmi adım arkamızda olabileceğini ve nefes almak için bile dursak bizi yakalayacaklarını düşünüyordum. Gus'a peşimden gelip gelmediğini, iyi olup olmadığını sordum. Yavaşlamamasını söyledim. "Neredeyse geldik, Gus," dedim. "Birazdan özgürüz."

Bir süre adamla kadının arkamızdan seslendiğini duydum. Çoğunlukla sessizdiler çünkü dikkat çekmek istemiyorlardı. Ama ellerinde el fenerleri vardı, hareket eden ışıkları ağaçların arasından görüyordum. Işık ara sıra Gus'la bana vuruyordu. Ben de hemen eğiliyor, yön değiştiriyordum. Kısa sürede, nerede olduğuma dair kafam öyle karışmıştı ki istesem de o evi bir daha bulamazdım.

Aradan biraz zaman geçti. Artık adamla kadının sesini duymuyordum. Hem rahatlamış hem de dehşete düşmüştüm. Keşke bir ses çıkarsalardı da nerede olduklarını bilseydim. İzimizi mi kaybetmişlerdi? Yoksa ağaçların arasında saklanıp beni mi bekliyorlardı?

Dışarısı çoğunlukla karanlıktı, hâlâ geceydi. Ay ve yıldızlar dünyayı biraz aydınlatıyor, az da olsa görmemi sağlıyordu. Bodrumda geçirdiğimiz onca zamandan sonra gözlerimiz karanlığa alışmıştı. Bu da adamla kadına karşı bize bir avantaj sağlıyordu. Onlar karanlıkta görmeye Gus'la benim gibi alışık değildi.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Evler vardı, bir sokak vardı. Ama çok fazla ev yoktu ve olanlar da birbirinden ağaçlarla ayrılıyordu. Ağaçlar iri ve uzundu ama Gus'la benim arkasına saklanabileceğimiz kadar kalın değillerdi. Evler ağaçların arasına gizlenmişti ve karanlığa gömülmüştü, neredeyse hiç ışık yanmıyordu. Her yer çimlerle kaplıydı. Çimler dizlerime kadar geliyordu ve dikenli, yabani otlarla doluydu. Çıplak ayaklarımı ve bacaklarımı çiziyor, bıçak gibi saplanıp tenimi kanatıyordu.

Koşarken bir ağaç dalına bodoslama çarptım ve afalladım. Bir anlığına gözümün önünde yıldızlar uçuştu. Dizlerim kilitlendi ve olduğum yerde donup kaldım, kendimi toplamaya çalıştım. "Ne oldu?" diye sordu Gus. Ama cevap vermeye fırsat

bulamadan, arkamda bir yerde bir dalın kırılma sesini duydum ve hayatta kalmak istiyorsak, koşmaya devam etmemiz gerektiğini anladım.

"Hadi," dedim. Yeniden koşmaya başladım. Arkamda Gus'ın sık nefeslerini duyuyordum. Bir süre sonra ikimiz de tek kelime etmez olduk çünkü nefesimizi koşmaya saklamamız gerekiyordu.

Devrilmiş bir ağaca takıldım. Yere uçtum ve ellerimin, dizlerimin üstüne düştüm. Özellikle dizlerim çok acıyordu ama yerde yatıp ağlayamazdım. Kendimi kalkmaya zorladım, ellerimi ve dizlerimi silkeleyip koşmaya devam ettim. "Ağaca dikkat et," diye fısıldadım Gus'a. Hemen arkamda olsa gerek, diye düşünüyordum ama kendi nefesimin sesinden onun nefeslerini duyabilmem gittikçe zorlaşıyordu.

Durmadan koşuyordum. Bacaklarım bitap düşmüş, ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Nefes darlığından ve korkudan kalbim deli gibi atıyordu. Adamla kadın bizi yakalarsa ne yaparlar diye düşününce ödüm kopuyordu.

Özgürlüğün tadına bir kez varmıştım. Ölmek istemiyordum.

Evlerin yanından hızla geçtim. Bahçelerinden geçerek kestirme yollar buldum. Yoldan aşağı koştum.

Bir süre sonra bacaklarım deli gibi yorulmuştu. Pek fazla seçeneğimiz yoktu. Civarda birkaç ev vardı ama gecenin kömründe kapılarını çalsak, birinin bize kapıyı açma ihtimali neydi ki? Böyle bir riski alabileceğimizden emin değildim. Kimse bizi içeri almazsa ânında kolay lokma olurduk.

Saklanmak daha iyi bir seçenek gibiydi. Saklanacak bir yer aramaya başladım. Az önceki kadar hızlı koşamıyordum. Artık el fenerleriyle peşimizden gelmiyorlardı ama adamla kadının gerçekten vazgeçip eve döndüklerine inanacak kadar da saf değildim. Gus'la ve benimle oyun oynuyorlardı.

Evlerden birinin arka bahçesinde dallı budaklı, yaşlı bir ağacın altına sıkışmış bir kulübe gördüm.

"Hadi, Gus," diye seslendim. Herhangi biri için bile bu kulübe saklanılacak en iyi yerdi. "İçeri gir," dedim Gus'a. Kapısındaki asma kilidi fark ettim ama kilidin tam kapalı olmadığını gördüm. İçeri girebilirdik.

Kilidi metal halkadan sessizce çıkardım ve mandalı açtım. Kulübenin kapısı açılırken ince bir gıcırtı çıktı, o yüzden kapıyı tamamen değil, sadece içeri girebileceğimiz kadar açtım. İçeri süzüldüm, Gus için yer açtım. Ama Gus gelmedi. Sandığımdan daha geride kalmış olmalıydı. Yetişmesi için beklemem gerekiyordu.

Ancak içeri girip kapının arkasına saklandığımda geriye bakmaya cesaret edebildim. Nefesimi tutarak Gus'ın karanlık bahçede belirmesini ve kulübeye girmesini bekledim. Ama Gus ortalarda yoktu.

Etrafıma baktım ve sessizce adını seslendim. Gus yoktu.

Ayak sesleri duydum. Yaprakların birinin ayakları altında ezilme sesini işittim, sanki biri cips yiyormuş gibiydi. Nefes sesleri duydum. Ağır, hırıltılı soluklar. Bunun Gus olmasını umarak dua etsem de o olmadığını biliyordum. Çünkü bu, adamın beni ilk kovalamaya başladığında çıkardığı hırıltılı nefes sesinin aynısıydı.

Kulübenin içindeydim. Kapıyı çekmiştim ama tam kapatmamıştım çünkü ayak seslerini duyana kadar Gus'ın gelmesini beklemiştim. Sesleri duyduğumda kulübenin karanlığına geri süzülmüştüm. Ama demek ki yeterince sessiz olamamıştım ki adam bir şey duymuştu. Bir şey onu olduğum yere çekmişti.

Artık bana sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Kulübenin köşesine çömelmiş, büyük, eski bir çöp bidonunun arkasına saklanmıştım. Burada fazla yer yoktu; kulübe karanlıkta ne olduğunu seçemediğim eşyalarla ağzına kadar doluydu.

Tüm bedenimin titrediğini hissediyordum. Tahta zemine oturup dizlerimi karnıma çekmem, kollarımı etrafına dolamam gerekiyordu çünkü o kadar çok titriyordum ki etrafımdaki eşyalar şıkırdayacaktı. Gus'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Adam buradaydı, demek ki Gus'ı yakalayamamıştı. Ama belki de Gus kadının yanındaydı ya da kendi bulduğu başka bir kulübeye saklanmıştı. Her ne kadar ödlek olsa da Gus aptal değildi. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Adamın ayak sesleri kulübenin etrafında tam tur dolaştı. Sonunda kapının önünde durdu. Onun ağır solukları benim de daha hızlı ve daha gürültülü nefes almama sebep oldu, saklandığım yeri ele vermemek için nefesimi tutmak zorunda kaldım. Gürültülü nefeslerimin sesini kesmek için ellerimi ağzıma bastırdım.

Boynumdaki damar, kalbimin atışıyla öyle çılgınca atıyordu ki başım dönüyordu. Soğuk ter döküyordum. Altıma işeyecekmiş gibi hissediyordum. Nefesimi sonsuza kadar tutamazdım. Küçücük, sessiz bir nefes aldım, sonra tekrar ellerimi ağzıma bastırıp tuttum.

Kulübe kapısının arkasındaki ay parlaktı. Açık kapının hemen ardında duran adamı aydınlatıyor, tam üzerine vuruyordu. Onu parlatıyordu. Siluetini görüyordum. Sivri çenesini, seyrek saçlarını. Koca burnunu. Çirkin bir adamdı, tıpkı kadının olduğu gibi. Çok uzun da değildi, hatırladığım kadarıyla babam kadar uzun hiç değildi.

Adam kulübenin kapısına doğru döndü ve kapıyı sonuna kadar açtı. Adam içeri girerken kapı inler gibi bir ses çıkardı. Kapı tamamen açılınca ay ışığı kulübeye sızdı, içeriyi beni korkutmaya yetecek kadar aydınlattı. Ay ışığı üzerime vurunca sandığım kadar görünmez olmadığımı anlamıştım.

Gözlerimi kapadım ve başımı dizlerimin arasına gömdüm, kendimi mümkün olduğunca küçültmeye çalıştım.

El fenerinin açılırken çıkardığı tıkırtıyı duydum. Işığın kulübenin içinde dolaşırken duvarları aydınlattığını kapalı göz kapaklarımın ardından güçlükle de olsa seçebiliyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Çöp bidonu uzun ve genişti. Benden daha uzun, daha genişti. O kadar aşağı çömelmiştim ki vücudum ağrıyordu. Kendimi bir top hâline getirmiştim, tıpkı tesbih böcekleri gibiydim. Neredeyse hiç nefes almıyordum, sadece nefessiz kalıp boğulmayacak kadar soluyordum. Ama aldığım nefesler de yarımdı, yeterince hava alıp vermiyordum. Göğsüm sızlıyor, yanıyordu. Altıma işedim. Yumuşak pantolonum idrarla dolup sırılsıklam oldu.

El fenerinin ışığı uzaklaştı ve zayıfladı ama tamamen kaybolmadı. Kulübenin başka bir köşesini inceliyordu. Zaman, salyangoz hızıyla akıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattığım için hiçbir şey göremiyordum ama adamın kulübenin her oyuntusunu, her köşesini didik didik arayıp beni bulmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum.

Ayağımın bir kısmının dışarıda kalmış olabileceğini, gömleğimin kolunun ya da kirli saçlarımın bir tutamının görünüyor olabileceğini düşünüp endişelenmeye başladım. Çünkü her ne kadar çöp bidonunun arkasına saklanmış olsam da, ya vücudumun tamamı düzgünce geride kalmadıysa diye düşünmeden edemiyordum.

Kulübe kapısı daha da açılırken gıcırdadı.

Adımını atmasıyla pat diye gürültülü bir ayak sesi duydum. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Adam kulübenin içine giriyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar içeri girmişti. Adamın ağır ağır nefes aldığını duyuyordum. Pis nefesinin kokusunu alıyordum.

Konuşuyordu, orada olduğumu bildiğini söylüyordu.

"Çık ortaya, çık ortaya, neredesin bakalım," diye şarkı söyler gibi bir şeyler söylüyordu. Eğer böyle yapmasaydı, beni gerçekten gördüğünü düşünürdüm. Ama aptal değildim, o kadının düşündüğü gibi biri değildim. Mankafanın teki değildim. Nerede olduğumu bilseydi, şimdiye kadar beni yakalamış olurdu. Adamın tek yapabildiği tahmin etmekti.

Yeminler ediyor, bana asla zarar vermeyeceğini söylüyordu. "Hadi ama, küçük kız. Gel, seni eve götüreceğim."

Ona inanmıyordum. Ya da belki biraz inanıyordum. Ama onun kastettiği ev, benim evim değildi. Beni babama götürmeye niyeti yoktu. Hayır, bu adamın derdi beni kendi evine geri götürmek, tekrar zindanına kilitlemek ve bana kaşıkla insan bıçaklamanın cezasının ne olduğunu iyice belletmekti.

Olduğum yere daha da sıkı gömüldüm, bir tesbih böceği gibi top oldum. Nefesimi tuttum. Dudaklarımı ısırdım ve gözlerimi daha sıkı kapattım. Çünkü garip bir şekilde, görmemek her şeyi daha az gerçek yapıyordu.

Kulübenin içinde bir şey gürültüyle yere düştü. Yerimden sıçradım. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Adam beni saklandığım yerden korkutup çıkarmak için bilerek bir şeyleri deviriyordu. Bir şey daha yere düştü. Gözümün birini açıp baktım ve ahşap zemine saçılmış bir kutu çivi gördüm. Her biri hançer gibi keskindi.

O çivilerle bana neler yapabileceğini düşündüm. Adam şimdiye kadar hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Kaşığımla onu bıçakladığımda içindeki şeytanı ortaya çıkarmıştım.

Kulübenin öteki tarafındaki duvarın arkasından kadının fısıltılı sesi geldi. Adama sesleniyor, bu kadar gürültü yapmayı kesmesi gerektiğini söylüyordu, aksi takdirde birileri duyacaktı.

"Gördün mü onu?" diye sordu kadın. "Orada mı?"

Adam uzun, derin bir nefes verdi ve sonra "Burada değil," dedi.

El fenerinin ışığı üzerimden kaydı gitti. Ayak sesleri uzaklaştı ve adam dışarı çıktı.

Duvarın diğer tarafında alçak sesle konuşuyorlar, beni nasıl bulacaklarına dair plan yapıyorlardı. Adam bir yöne, kadın öteki yöne gidecekti.

Ben de bir plan yapmıştım. Olduğum yerde kalacaktım.

Adam "Evde her şey yolunda mı?" diye sordu. Gus'tan bahsettiğini anlamıştım.

Kadın "Her şey yolunda," deyince kadının Gus'ı yakalayıp geri götürdüğünü anladım. Şimdi Gus bensiz o zindana kilitliydi. Ya da belki ölmüştü. Çünkü yaptıklarım için beni cezalandırmanın en iyi yolu, Gus'a zarar vermek ya da onu öldürmekti.

Ağlamak istiyordum ama ağlayamazdım. Ağlarsam yakalanırdım. Ortaya çıkıp Gus'la birlikte yeniden o zindanda yaşamaya dönebilirdim ama bunu yapamazdım. Birimizin hayatta kalması ve dünyaya bunca zamandır nerede tutulduğumuzu anlatması gerekiyordu. Gus için yaşamak zorundaydım. Hem de her zamankinden daha fazla.

Kulübeye ince bir ışık sızdı. Ahşap tahtaların aralarından giriyordu. Altın sarısıydı, yıllardır görmediğim bir renkti. Güneş

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

ışığını görmek neredeyse ağlamama neden olacaktı ama kendimi tuttum. Eğer eve giden yolu bulmak istiyorsam, kendimi böyle salamazdım.

Gün ışığında kulübenin ne kadar eski ve harabe bir hâlde olduğunu gördüm. İçeride bir çim biçme makinesi, bir merdiven ve bir sürü kırık bisiklet vardı. Ayağa kalkıp aralarından geçmeye çalıştım ama o kadar uzun süre aynı şekilde oturmuştum ki bacaklarım uyuşmuştu. O gece hiç ama hiç uyumamıştım. Tüm geceyi top gibi büzülmüş hâlde, adamın geri gelmesini bekleyerek geçirmiştim.

Gecenin bir vakti yağmur yağmaya başlamıştı. Damlaların çatıya vuruşunu duymuştum ve ara sıra bir damla içeri sızıp kollarıma, yüzüme düşmüştü. Avuçlarımda biriktirip içmeye çalışmıştım ama hiçbir zaman birkaç damladan fazlası olmamıştı. Çok susamıştım. Boğazım kupkuruydu. Günlerdir su içmemiştim. Dudaklarım da kurumuş, çatlamıştı; kan tadı alıyordum. Dilimi değdirince kanın tadını aldım.

Yağmur yağarken dışarı çıkmamak, kulübenin güvenliğini terk etmemek için kendimi zor tutmuştum. Başımı gökyüzüne kaldırıp ağzımı açmak, yağmur suyunu kana kana içmek istemiştim. Ama adamın dışarıda beni bekliyor olmasından ödüm kopuyordu. Bu yüzden tek tek düşen damlalarla yetinmiştim.

Dün öyle çılgınca koşmuştum ki vücudumun her köşesi ağrıyordu. Ellerimde ve bacaklarımda kurumuş kan vardı. Ağaca takılıp düştüğüm zaman olmuştu belli ki. Ayaklarım da kan içindeydi, her yerine kıymıklar ve çakıllar saplanmıştı. Yürümek acıtıyordu ama yine de yürüdüm çünkü başka seçeneğim yoktu. Güneş ışığında kollarımdaki izleri gördüm. Kim bilir nasıl olmuşlardı. Büyük ihtimalle kadının beni kemeriyle dövdüğü ya da üstüme yüzme havuzu gibi kokan sıcak su döktüğü zamanlardan kalmışlardı. O su canımı çok acıtmış, sonra da deli gibi kaşındırmıştı.

Kulübenin kapısına geldim ama hemen dışarı çıkmadım. Önce kapıda durup etrafı gözledim. Nerede olduğumu bilmiyordum. Yalnız olup olmadığımı, izlenip izlenmediğimi bilmiyordum.

Dışarıda bir ev vardı. Büyük ve beyaz bir evdi ama resmen dökülüyordu. Yamuktu, verandası eğriydi ve kırık bir pencere kırmızı bantla kapatılmıştı. Bacadan duman çıkıyordu. Bu da evin terk edilmediğini, birilerinin hâlâ orada yaşadığını gösteriyordu.

Kulübenin dışındaki dünya yağmurdan ıslaktı ama artık yağmur yağmıyordu. Güneş yeni doğuyordu. Gökyüzü pembe ve mavi tonlarında yoğun bulutlarla kaplıydı. Böyle renkleri görmek nefesimi kesmişti. Sanki doğduğumdan beri renk görmemiş gibiydim. İsimlerini hatırlamak için bir an durup düşünmem gerekti. Bulutların altında sarı bir renk vardı, güneşle gökyüzünün birleştiği yerde belirmişti.

Toprak bile bana puslu görünüyordu, sanki yerden de bulutlar yükseliyordu. Dünya çok büyük ve çok fazla hissettiriyordu. Kendimi kapalı bodrumun karanlığını özlerken buldum. Dünyanın en kötü yeri olmasına rağmen, kapalı olmak bana tuhaf bir güven hissi veriyordu. Tek bir girişi ve tek bir çıkışı vardı. Kimse habersizce yanıma yaklaşamazdı. Ama burada dört bir yanımdan kötülük gelebilirdi. Güneş o kadar parlaktı ki gözlerimi zor açıyordum. Göremeyeceğim bir köşeye gizlenmiş, beni izleyen sinsi tehlikeyi her yerde hissediyordum.

Bu kulübe de bana bodrum katındaki güven hissini vermişti. Bir an kapısını kilitleyip içeride kalmayı bile düşündüm. Dışarı çıkacak cesareti bulmak için kendimle adamakıllı bir konuşma yapmam gerekti.

Tereddüt dolu bir adım attım. Çıplak ayağımla ıslak çimenlere bastım. Yerde bir su birikintisi vardı. Çamurluydu ve ılıktı ama yine de karnımın üzerine yatıp o kirli sudan uzun uzun içtim.

O eve gidip içeride birinin olup olmadığına bakmayacağıma ânında karar verdim. Orada kimlerin yaşadığını bilmiyordum. Onların da başkalarının çocuklarını kaçırıp alıkoyan insanlardan olup olmadıklarını bilmiyordum.

Bunun yerine, fark edilmeden bahçeden geçip öteki taraftaki sokağa çıktım. Sokak başta sessizdi. Birden fazla ev vardı ama hepsi aynıydı: Büyük, beyaz ve harabe hâlde. Evlerin arasında

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

belli bir mesafe vardı. Bir evden diğerine ulaşmak için epey yürümem gerekti. Sokağa çıkmıyordum. Onun yerine yol kenarındaki hendekten ilerliyordum ki böylece nadir de olsa yanımdan gürültülü bir araba geçtiğinde çamurlu hendeğe atlayıp saklanabilirdim.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Nereye gittiğimi de bilmiyordum. Daha önce hiç bu yerde bulunmamıştım, en azından bildiğim kadarıyla. Ama adamla kadının beni tuttukları evin nerede olduğunu da bilmiyordum. Dışarıdan nasıl göründüğünü de bilmiyordum. Dün gece onca koşuşturma sırasında yönümü kaybetmiştim. Nerede olduğumu asla çıkaramıyordum, bu da bana adamla kadının bu civardaki evlerin herhangi birinde yaşıyor olabileceğini, Gus'ın bu evlerden herhangi birinin içinde olabileceğini ve geceyi geçirdiğim kulübenin de pekâlâ adamla kadına ait olabileceğini düşündürtüyordu.

Gus için endişeleniyordum. Ama ne yapacağım hakkında zerre fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, Gus'ı kurtarabilmem için önce kendimi kurtarmam gerektiğiydi. Bu düşünce beni perişan ediyordu. Gus'ı geride bırakmak hiç doğru gelmiyordu ama adamla kadının yanına geri dönersem, ikimizin de öleceğini biliyordum.

Çevremi aklıma kazımaya çalışıyordum. Bir gün geri dönebileceksem, bel hizasındaki, kahverengi ve yıkılmak üzere olan çiti hatırlamam gerekiyordu. Çok da uzakta olmayan bacalardan yükselen dumanları hatırlamam gerekiyordu. Boyaları dökülen, hepsi birbirinden eski evleri hatırlamam gerekiyordu. Yolun bir yanında ağaçlar vardı, öbür yanında ise ekinlerin yetiştiği bir tarla. Tarlaya gidip kendime bir mısır koçanı kopardım. Bir an için tarlanın içinde saklandım, o mısırdan bir ısırık aldım. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyordum. Lapa dışında bir şey yediğim son zamanı hiç hatırlamıyordum. Mısır sert ve nişastalıydı. Hiç lezzetli değildi. Çiğdi. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. O kadar açtım ki tek seçeneğim olsaydı, toprağı bile yerdim.

Mısırı bitirdiğimde yeniden ayağa kalktım. Yorgundum ama uyuyacak zamanım yoktu. Az da olsa gizlenmemi sağlayan mısır tarlasının sınırlarında sürünür gibi ilerledim. Burada yürümek

hiç kolay değildi. Dün geceki yağmur yüzünden zemin yumuşaktı ve kısa süre sonra belden aşağımın tamamı çamura bulanmıştı.

Güneş gittikçe yükseliyordu. Bir süre sonra su birikintilerini biraz kurutmaya başladı. Tenimi ısıtmış, bir anda beni soğuktan sıcağa geçirmişti. Sonra tarlalar seyrekleşti, yavaş yavaş ağaçlar belirdi, derken kendimi bir ormanın içinde yürürken buldum. Mısır sapları gibi, ağaçlar da beni sakladı ama bir sokaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Çok uzakta değildi. Arabaların vınlayarak geçişini işitebiliyordum. Ormanda küçük bir dereyi geçtim. Bir yudum su içmek için kısa bir mola verdim. Yüzüme ve ellerime bir avuç su çarpıp serinledim, kabuk bağlamış kanı yıkayıp temizledim. Kollarımı suyla ıslattım. İyi gelmişti ama izleri yok etmeye yetmemişti.

Güneş artık yakıcıydı. Gözlerimi yakıyordu. Bakışlarımı yere dikmiştim çünkü yukarı bakmak canımı çok acıtıyordu. Gözlerim güneş ışığına alışık değildi.

Ormanda yürüyen kadını, küçük kızını ve köpeğini ilk anda görmemiştim. Beni fark eden köpek oldu. Havlamasını duyunca aniden arkama döndüm, eğildiğim dere kenarından hızla kalktım ve kaçmayı düşündüm. Bacaklarıma bir enerji doldu, neredeyse fırlayıp uçacaktım.

Ama köpek küçük ve beyazdı. Havlamaktan çok tiz çığlıklar atıyor gibiydi, dili yana sarkmıştı. Küçük kuyruğu, sanki beni görmek dünyanın en güzel şeyiymiş gibi sallanıyordu. Kız "merhaba" dedi. Bunu, yeni öğrendiği bir kelimeyi deniyormuş gibi sayısız kez tekrar etti. Beni rahatlattılar. Köpek ve küçük kız beni gördükleri için sevinçten bayılmak üzereydiler. Kaçmadım.

Kadının ağzı bir karış açıktı. Gözleri büyümüştü ve köpeğin bana koşmasını engellemek için tasmayı çekiyordu. Ama sonra yanlışlıkla tasma elinden kaydı. Köpek kurtulup koşmaya başladı. İlk başta irkildim çünkü uzun zamandır bir köpek görmemiştim ve bu köpek üzerime atlıyor, beni yalıyor, üstüme işiyordu.

"Adı Cody," dedi kadın. Sesi nazikti. "Sana zarar vermez. Yeni insanlarla tanışınca çok heyecanlanır," dedi. Köpeğin tasmasını

almak için bana biraz yaklaştı ama köpek uslu olduğundan onu geri çağırmadı. Kısa bir süre sonra köpekten korkmaz olmuştum.

Kadın bana çok değişik bakıyordu. Nasıl göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece kollarımı, göğsümü, bacaklarımı ve ayaklarımı görebiliyordum. Saçımı da görüyordum, uzundu ama sadece omzumdan önüme düşen kısmını görebiliyordum. Diplerinin nasıl durduğunu bilmiyordum. Beni hapsettikleri o zindanda saçlarım durduk yere tutam tutam dökülmüştü.

"Yeni mi taşındınız buraya?" diye sordu kadın, beni buralarda daha önce hiç görmediğini biliyordu. Başımı iki yana salladım. Gözleri çıplak ve kanayan ayaklarıma kaydı. İnce bir kan çizgisi hızla akıyordu. Pantolonumun dizlerinde hâlâ kan vardı ve haftalardır yıkanmamıştım. Nefesim ve koltukaltlarım berbat kokuyordu. Kaldırdığımda benim aldığım kokuyu kadın almasın diye kollarımı aşağıda tutuyordum. Küçük kız hâlâ merhaba diyordu.

"Yaralı mısın?" diye sordu kadın. Ama ben cevap vermeden önce kendisi görmüştü zaten. Her yerim yara bere içindeydi. "Yaralısın," dedi. Ayaklarımı ve sonra dizlerimi işaret ederek "Kanıyorsun," dedi. "Şuran kanıyor. Ve şuran. Kaç yaşındasın?" diye sordu. Ben hemen cevap vermeyince sayıları sıralamaya başladı. "On bir? On iki? *On dört?*"

On dörde geldiğinde başımı salladım çünkü kaç yaşında olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. On dört, diğerleri kadar iyi bir yaştı.

Ayakta durmak ya da yürümek canımı yakıyordu. Ayaklarımın altı paramparçaydı. Bacaklarım zonkluyor, karnım ağrıyordu.

Kadın hâlâ bana bakıyordu. Güneş gibi sarı saçları vardı. Bana gülümsüyordu ama bunun gerçek bir gülümseme olmadığını anlayabiliyordum. Endişeli bir gülümsemeydi.

Kadın bana ne diyeceğini bilemedi ama çok geçmeden yüzüme bakmayı bırakıp ellerime, kollarıma, dizlerime ve ayaklarıma bakmaya başladı.

Ses tonunu sevmiştim. Yumuşak ve nazikti. "Sen yolunu mu kaybettin, canım?" diye sordu, gözleri yeniden gözlerimdeydi.

Hiçbir şey söylemedim.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. Konuşmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmıyordu. Biraz durup sonra yeniden denemem gerekti. "Bilmiyorum, efendim," dedim, doğrusu nerede yaşadığımı bilmiyordum. Tek bildiğim evin mavi olduğuydu. Ama hayatım buna bağlı olsa da o mavi evi bulamazdım.

"Bana efendim demene gerek yok, tatlım," dedi. "Bana Annie diyebilirsin." Ama elbette bunu yapamazdım çünkü efendim demediğimde ya dayak yerdim ya da aç bırakılırdım. "Sen gerçekten kaybolmuşsun. Burana ne oldu?" diye sordu. Kollarımdaki izleri kastediyordu.

Bunu sorduğunda aptal gibi bakakaldım. Hiçbir şey söylemedim ama gözlerimde yaşlar birikmeye başladı.

Kadın "Senin için annenle babanı arayabilir miyim? Telefon numaralarını biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. En ufak bir fikrim bile yoktu.

Gözlerinde endişeyi görebiliyordum. Beni baştan aşağı süzdü. Bana öyle bakması beni rahatsız edince gözlerimi ellerime indirdim. Avuç içlerimde minik çakıllar birikmişti. Bu güzel kadının gözlerine bakmak zorunda kalmamak için kirli tırnaklarımla o küçük taşları temizlemeye başladım.

"Adın ne, tatlım? Bana adını söylemek ister misin?" diye sordu. Ben cevap vermeyince derin bir nefes aldı. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin," dedi.

Çok korkmuştum. Adımı niye öğrenmek istediğini bir türlü anlamıyordum. Ama yine de söyledim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve kadın iyi biri gibi görünüyordu. Başkalarının çocuklarını kaçırıp evinin bodrumunda tutacak türden birine benzemiyordu.

"Delilah," dedim, sesim titreyerek.

Sertçe yutkunmasıyla boğazında oluşan yumruyu gördüm. Yukarı aşağı hareket eden bir çıkıntı vardı. Küçük kız şimdi elini

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

çekiştiriyordu, tekrar tekrar "Kim o? Kim o, anne?" diye soruyordu ama güzel kadın ona cevap vermiyordu.

"Delilah, ne?" diye sordu kadın. Gözlerini bana kilitlemişti artık. Ayaklarıma ya da dizlerime bakmıyordu. Doğrudan bana bakıyordu. Gözleri daha da büyümüştü ve yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti. Köpek, kadının dikkatini çekmek ister gibi havlıyordu ama kadın hiç oralı olmuyordu.

"Delilah Dickey," dedim.

Bu sefer kadın hiçbir şey söylemedi. Ama eli ağzına gitti ve güçlü ama kesik bir nefes aldı.

İKİNCİ KISIM

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Kapı çalıyordu. Yüksek ve ısrarcı bir vuruştu. Saat akşam dokuzu çoktan geçmişti. Dışarısı karanlıktı, ay ve yıldızlar fırtına bulutlarının arkasına saklanmıştı. Dışarıyı ancak şimşek çaktığında görebiliyordum. Dünya bir anlığına ani bir ışık patlamasıyla aydınlanıyordu.

Uzun bir iş gününden sonra eve geç dönmüştüm. Mutfaktaydım. Bir şişe şarap açmıştım ve dünden kalan yemeğimin, yani Bea'nın saatler önce, benim eve zamanında döneceğimi sandığı sırada yaptığı makarnanın mikrodalgada ısınmasını bekliyordum ki kapı çaldı. Sesle birlikte başımı kadehimden kaldırdım. Kanım bir anda buz kesti.

Fırtınalı bir gecede, saat dokuzda kimse durup dururken kapıya gelmezdi.

Bea arka tarafta, müzik stüdyosu olarak kullandığı müstakil garajdaydı. Telefonu şarap kadehimin yanında, tezgâhın üstünde duruyordu. Mutfak penceresinden arka bahçeye baktım. Karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Gök delinmişti sanki, ani bir saldırı gibiydi. Yağmur yüzünden dışarıyı görmekte zorlanıyordum. Günlerdir hiç durmamıştı. Daha önce gördüğüm hiçbir

şeye benzemiyordu. Artık kendimize bir sal mı yapmalıyız acaba diye düşünen tek kişi ben değildim. Hatta aramızda daha soğukkanlı olan Bea bile bir sal yapmayı düşünmüştü. Şiddetli sel bekleniyordu ve önümüzdeki haftanın her günü için daha fazla yağmur yağacağı tahmin ediliyordu. Nehirler yataklarından taşmış, büyük yıkıma yol açmıştı. Marketin otoparkı bir yüzme havuzuna dönmüştü. Yollar kullanılamaz durumdaydı, bazı okullar kapatılmıştı. Haberlerde gördüğümüz kadarıyla, kasabamıza çok da uzak olmayan yerlerde, insanların sokakların ortasında kanolarla kürek çektiğine dair görüntüler vardı.

Kıyamet söylentileri dolaşıyor, bu yağmurların dünyanın sonunun habercisi olabileceğine dair sessiz bir histeri yükseliyordu. Kıyamet tellalı değildim ama yine de ne olur ne olmaz diye kiliseye gidip papaza günah çıkarmıştım. Bu konularda insan ne kadar dikkatli olsa azdı.

Son birkaç saatte rüzgâr şiddetini artırmıştı. Arka bahçenin ışığını açtım, birkaç kez yakıp söndürdüm. Dışarıda ağaç dalları sallanıyor, evimizin yanına ve arkasına sürtünüyordu. Korkunç sesler çıkarıyorlardı, kâbuslardan fırlamış gibiydi. Ağaç dallarının ahşap kaplamaya tırnak gibi sürtünmesi, içeri girmeye çalışır gibi kazıması... Fırtınada ağaçlar yaprak döküyor, dalları dört bir yana savruluyordu. Kopan hatlar yüzünden kasabanın bazı bölümlerinde elektrikler kesilmişti. Neyse ki bizimki hâlâ vardı ama bunun da ne kadar böyle devam edeceği belli değildi. Ne olur ne olmaz diye mum ve el feneri pilleri stoklamıştık. Şimdiye mağazalarda stokları muhtemelen tükenmişti.

Bu sabah sokakta devrilmiş ağaçlar vardı. Dün geceki şiddetli fırtınanın kurbanlarıydı. Gecenin bir yarısı kasırga sirenleri yankılanmıştı. Bea ve ben, Zeus'u kucağımıza alıp alt kattaki banyoda çömelmiş, fırtınanın geçmesini beklemiştik. Zeus tutulmaktan neredeyse gök gürültüsünden nefret ettiği kadar nefret ederdi. Kollarımda ondan kalan izler vardı.

Arka bahçe ışığını açıp kapatmaya devam ettim ama Bea fark etmedi çünkü garajın kapısı kapalıydı. Garajın tek penceresi, Bea'nın hiç gitmediği çatı katı bölümündeydi.

Derken yine duydum o sesleri. Ağır ahşaba vuran aynı ısrarcı yumruklar. Dişlerimi sıktım, omuzlarım gerildi. Kendime endişelenecek bir şey olmadığını söyledim. Aramızda daha cesur olan Bea'ydı. Burada olsaydı, hiç tereddüt etmeden kapıyı açardı. Ama Bea burada değildi. Kendimi yetişkin olmaya zorladım ve ön kapıya gidip açmaya karar verdim. Koridora çıktığımda Zeus alt basamaktaydı. Kapı bir kez daha tıklatılınca saklanmak için yukarı kaçtı, kedimiz sözde evin bekçisiydi ama beceriksizin tekiydi.

Ön kapının iki yanında pencereler vardı. Kapıyı açmadan önce sundurma ışığını yaktım ve pencereden dışarı baktım. Sundurma ışığının aydınlığında bir adam duruyordu. Sırılsıklam olmuştu. İlk anda kalbim hızla çarptı ama gelenin bu saatte kapıma habersizce dayanan bir yabancı olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Onu görünce bedenim fiziksel olarak gevşedi, omuzlarımda taşıdığım gerginlik eriyip gitti. Josh'tı bu. Yan komşumuz. Eşi Meredith ve iki çocuğuyla birlikte yan evde yaşıyordu.

Kapıyı açmamla rüzgâr içeri doldu. Yağmur Josh'ı ve yanında titreyerek duran oğlu Leo'yu sırılsıklam etmişti. İkisinin de saçları sanki erimiş, yüzlerine yapışmıştı. Alınlarından ve yanaklarından sular akıyordu. Giysileri ağırlaşmış, üzerlerine şekilsizce yapışmıştı. Sundurmanın geniş çatısı altında yağmur onlara ulaşmıyordu ama artık bir önemi yoktu çünkü tamamen ıslanmışlardı. Yağmurun altında yürüyerek gelmişlerdi. Mesafe kısa sayılırdı ama böyle bir gecede dışarıda olmaları için iyi bir nedenleri olmalıydı. Josh kolunu Leo'nun omuzlarına dolamış, onu bacağına doğru çekiyordu. Leo'nun başı, Josh'ın dizini ancak biraz geçiyordu.

Leo ağlamıyordu ama yüzündeki ifadeden ağlamak istediğini anlayabiliyordum. Dört yaşındaydı. Geçen ay, Josh ve Meredith'le birlikte onun doğum gününü kutlamıştık. Arka bahçelerinde sirk temalı bir parti vermişler, bir palyaço tutmuşlardı ve bir adam balonlardan hayvanlar yapmıştı. İnsanlar kostümlerle gelmişti.

Josh selam verdi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ama bu gülümseme sanki içini kemiren bir kaygıyla

gölgelenmişti. Üzerinde iş kıyafetleri vardı, oysa Josh normalde akşam yemeği saatinden önce eve gelmiş olurdu. Müşterileriyle yiyip içmediği zamanlarda bankada mesaisinin ardından eve gelirdi, yani aslında bu saatte pijamalarıyla televizyon karşısında dinleniyor olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordum, bir terslik olduğunu fark ederek.

Kapıyı ikisi de içeri girebilsinler, yağmurdan kurtulsunlar diye açtım. Ama Josh içeri girmedi. Eli hâlâ sıkı sıkı tuttuğu Leo'nun omzundaydı.

Evinin olduğu tarafa baktı, sonra tekrar bana döndü. "Meredith'i gördün mü, Kate?" diye sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Josh ve Leo'nun arkasında bir şimşek çaktı. Gökten yere kadar uzanan şimşeklerdendi. Bir saniye sonra gök gürledi. Leo, Josh'a daha da sokuldu, bacağına tutundu. Yağmur verandanın çatısını dövüyordu; olukta birikiyor, borudan aşağı akıyor ve çimde toplanıyordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Hayır. Bilmiyorum. Onu hiç görmedim," dedim şiddetli yağmurun sesini bastırmaya çalışarak. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum. Benim içgüdüsel tepkim Josh'ın endişesinden farklıydı. Meredith'in çalışma saatleri tuhaftı. O bir doğum koçuydu, doğum yapmakta olan bir kadına destek olmak için gecenin bir yarısı ortadan kaybolması alışılmadık değildi. Zor durumlarda Bea ya da ben, gerçi çoğunlukla evden çalışan Bea, Leo'ya ve kız kardeşine göz kulak olurduk. Meredith bir doğuma gitmek zorunda kalır, Josh da evde olmazdı. Bu olağandışı değildi.

Josh, Meredith'i bulamadığını ve ondan haber alamadığını söyledi.

"Doğuma gitmiştir," dedim.

Josh tereddüt dolu bir sesle karşılık verdi. "Belki de. Bilmiyorum. Ama sanmıyorum. Doğuma gitmiş olsa beni arardı. Her zaman arar. Bir de Delilah..." dedi, sesi gittikçe kayboldu.

"Delilah nerede?" diye sordum. Delilah, Josh ve Meredith'in kızıydı. Altı yaşındaydı.

Josh başını iki yana salladıkça etrafa yağmur damlaları sıçrıyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Delilah'nın da nerede olduğunu bilmiyorum." Sesinde telaş vardı. Yağmurun sesini bastırmak için bağırarak konuşuyordu.

Onu tekrar içeri davet ettim ama kabul etmedi. Gözleri, eviyle benim aramda gidip geliyordu. Meredith'in eve dönmesini beklediğini, onu gözlediğini biliyordum.

Josh olan biteni en baştan anlatmaya başladı. Tüm detaylarıyla gününü anlattı. İşe gitmiş, öyle söyledi. Trene binip eve gelmiş, her zamanki gibi Delilah ve Leo'yu almak için bakıcının evine uğramış. Chicago'dan 17.46 trenine binmiş, 18.26'da kasabaya varmış. "Muhtemelen 18.45 civarı bakıcının evindeydim," dedi. Bakıcının evi de bizim mahalledeydi, buraya yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Bea ve benim çocuğumuz yoktu ama bakıcının nerede yaşadığını biliyordum. Hangi evin ona ait olduğunu da.

"Oraya gittiğimde bakıcı bana sadece Leo'nun orada olduğunu söyledi. Meredith, ateşi olduğu için Delilah'yı evden çıkarmayacağını söylemiş. Okula hasta diye haber vermiş, kendi derslerini de iptal etmiş."

Meredith kasabadaki bir yoga stüdyosunda ders verirdi. Bunu, doğum koçu olarak kazandığı paraya ek gelir olsun diye yapardı. Gerçi Josh ikisi için de yeterince kazanıyordu. Servet yönetimi alanında çalışıyordu, yüksek gelirli müşterilerle ilgileniyordu. Ama Meredith'in programı düzensizdi, inişli çıkışlıydı. Bazı haftalar program doğumlarla dolup taşardı, sonra haftalarca tek bir doğum olmazdı. O zamanlar hayatında istikrar ve bir amaç duygusu istediğinden şikâyet ederdi. Yoga ona bu yüzden çekici gelmişti.

"Aramayı denedin mi?" diye sordum.

"En az on kez."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

Bana baktı, koyu renk saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. "Dün gece yatağa girdiğimizde," dedi. Sabah onu yatakta yanında görmüş ama uyuyormuş. Uyandırmak istememiş. İşe gitmeden önce alnından öpmüş. Günü çok yoğunmuş, zamanın

nasıl geçtiğini anlamamış. Meredith'i aramaya ya da mesaj atmaya fırsatı olmamış ama adil olmak gerekirse Meredith de onu aramamış.

"Bu alışılmadık bir şey değil," dedi. "Meredith'le ben böyleyiz. Bazen birbirimize günün en küçük ayrıntılarını bile anlatırız, bazen de vaktimiz olmaz, hiç haberleşemeyiz. Bugün Delilah'yı da görmedim," dedi pişmanlıkla. "O daha uyanmadan evden çıkmıştım. Dün gece hâlsiz görünüp görünmediğini hatırlayamıyorum. Deli gibi düşünüyorum, hatırlamaya çalışıyorum."

Josh gittikçe duygusallaşıyordu, gerilmişti. Ağlamıyordu ama gözlerindeki ve alnındaki çizgilerdeki endişe ağırdı. "Meredith normalde mutlaka arar," dedi. "Üstünden bu kadar zaman geçtikten sonra hem de."

O anda içimde bir şeyler yerinden oynadı. Sadece Meredith ve Delilah'yı düşünmüyordum. Çünkü bu tek seferlik bir olay olsaydı, belki bu kadar endişelenmezdim. Ama Shelby Tebow da vardı. On gece önce mahallemizde koşuya çıkıp bir daha geri dönmeyen genç kadın.

"Ne düşünüyorsun, Josh?" diye sordum elimi koluna koyarak.

"Bakıcı Delilah'nın orada olmadığını söylediğinde endişelenmemiştim," dedi. Meredith'in kızlarının ateşlendiğini haber vermek için aramamış olmasını ya da en azından Delilah'yı almaya gelmesine gerek olmadığını söylememesini garipsemişti. Çünkü Meredith olsa böyle yapar, ararı.

"Ama Delilah sık sık hastalanır," dedi. Anaokulu kızın bağışıklık sistemini gerçekten de mahvederdi. Ona bu yüzden mikrop mıknatısı derlerdi. Ve belki, diye düşünmüş Josh, Meredith'in tüm günü bir çırpıda bitivermiş, Delilah'yla ilgilenirken aramaya fırsat bulamamıştı.

"Bakıcının evinden dönerken eve gittiğimde Meredith ve Delilah'yı orada bulacağımdan emindim," dedi. "O yüzden üzerinde durmadım. Hakikaten, Kate. Evde olmayabilecekleri aklımın ucundan bile geçmedi. Bakıcının evinden çıkmadan önce eczaneden bir şey lazım mı diye sormak için Meredith'i aradım. İlaç, meyve suyu. Dondurma." Delilah ateşliyken dondurma yemeye bayılırmış. Yediği tek şey oymuş. Josh öyle söylemişti.

"Aradığında ne oldu?" diye sordum.

"Sesli mesaja düştü," dedi.

Eve gitmiş. Arka sokaktan girip garajı açmış, garaj boşmuş, ki zaten böyle olduğunu tahmin etmiş çünkü ev de karanlıkmış. Güneş henüz batmamış ama fırtına yüzünden ışıklar açık olsa iyi olurmuş, özellikle de Delilah karanlıktan korktuğu için.

İşte o zaman, yaklaşık iki saat önce, endişelenmeye başlamış. Arabayı park edip içeri koşmuş, evde kimsecikler yokmuş. Leo'yu ve onu bekleyen tek kişi köpekmiş, mama ve su kabı da boşmuş, sanki sabahtan beri beslenmemiş gibiymiş.

"Şimdi ateşin bakıcının anlattığından çok daha ciddi olduğunu düşünüyorum," dedi korkuyla. "Mevsim itibariyle grip olmak için geç gibi ama... Ya menenjitse? Ya apandisiti patladıysa? Ya sepsisse?"

"Ya da bir kulak enfeksiyonu," dedim, onun söylediklerinden daha az korkutucu bir ihtimali düşünerek.

Leo'nun hizasına çömeldim ve yumuşak bir sesle "Leo. Bugün Delilah nasıldı, bana anlatabilir misin? Kendini iyi hissetmiyor muydu?" diye sordum. "Bir yerinin ağrıdığını hatırlıyor musun?"

Leo hiçbir şey söylemeden öylece bana baktı. Islak battaniyesini ellerinde sıkı sıkı tutuyordu. Çekingen bir çocuktu. Ama aynı zamanda sadece dört yaşındaydı. Delilah'nın hasta olup olmadığını bilmek ya da hatırlamak için belki de çok küçüktü. Beni endişelendiren, kızın ateşinin çıkmış olmasıydı. Ama Shelby Tebow'un başına gelenler de beni endişelendiriyordu. Kadın hâlâ bulunamamıştı. Bir de hava koşulları da düşünülürse... Gök gürültüsü, şimşek, kasırga ihtimali. Nehir seviyelerinin yükselmiş olmasından bahsetmiyordum bile. Günlerdir sel uyarısı geçiyorlardı. Bu öyle uzun sürmüştü ki sanki hiç bitmeyecek gibiydi. Haberlerde, yollarda suya saplanan arabalarla ilgili haberler duyuyordum. Muhabirler sürekli "Su basmış yollar, son derece tehlikeli olabilir," diyordu. Bir arabayı sürükleyip götürmesi için birkaç santim su yeterliydi. Son birkaç günde bir aylık yağmur yağmıştı. Şehirde, ham kanalizasyon suyu insanların evlerine sızıyordu. Durum vahimdi.

Bir anda arkamdaki koridordan bir hareket duydum. Döndüğümde Bea'nın mutfakla antre arasındaki kemerli kapıdan bize doğru geldiğini gördüm. Her zamanki gibi yalınayaktı. Kot pantolonunun paçaları yağmurdan ıslanmıştı. "Sesler duydum sanmıştım," dedi, Bea uzun boylu olduğu için başını aşağı eğip bana doğru gülümseyerek baktı. Bu sabah işe gittiğimden beri onu görmemiştim. Uzun bir gün olmuştu, neredeyse on iki saat ayakta kalmıştım. Ameliyatlar, bir de ötanazi. Tam çıkmak üzereyken rektal prolapsusu olan bir köpek gelmişti. Sahiplerini mesai sonrası acil kliniğine gönderebilirdim ama öyle yapmamıştım. Bunun yerine birkaç veteriner teknisyenini biraz daha kalmaya ikna etmiş, dokuyu yerine itip dikmiştik. Köpeğin sahiplerinin binlerce doları da ceplerinde kalmıştı. Acil klinikleri ucuz değildi ve köpeğin sahiplerinin buna gücü yetmezdi. Oraya gidip gitmeyeceklerinden şüpheliydim. Köpeğin bütün geceyi o hâlde geçirdiğini, ne kadar rahatsız olacağını hayal etmiştim.

Eve geldiğimde Bea stüdyosundaydı. Onu rahatsız etmek istememiştim. Çoğu gün Bea'yla ben, gecenin karanlığında birbirinin yanından geçip giden gemiler gibiydik çünkü Bea yatağa gittikten çok sonra bile ben kayıtlarla çalışıyor olurdum. "Bırak, sabah yaparsın," derdi hep, benim onunla yatağa gelmemi isterdi. Ama sabaha bırakırsam unuturdum.

Dışarıdan soğuk bir rüzgâr esti. Mayıs ayının sonlarıydı. Havaların bundan çok daha sıcak olması gerekirdi ama El Niño yılıydı. Yazın normalden daha serin ve yağışlı geçmesi bekleniyordu. Şimdiye kadar meteoroloji uzmanları haklı çıkmıştı.

Bea gömleğinin kollarını bileklerine kadar çekti. Elini belimin alt kısmına koydu. Sıcaktı, soğuk havaya hoş bir tezat oluşturuyordu. Başımın tepesinden beni öptü.

Bea'ya baktım. "Josh, Meredith ve Delilah'yı bulamıyor," dedim. "Bugün onları hiç görmedin, değil mi?"

Bea düşündü. "Meredith bu sabah uğramıştı," dedi. Josh'a baktı. "Sütünüz bitmiş," dedi. Josh ona saat kaçta geldiğini sordu. "Erkendi, sekiz gibi. Çocuklar kahvaltıda gevrek istemiş.

Tarçınlı Gevrek, değil mi, Leo?" dedi çocuğa gülümseyerek. Leo utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Meredith onları evde bırakmış, sadece bir bardak süt almak için gelmişti."

"Delilah'nın hasta olduğuna dair bir şey söyledi mi?" diye sordu Josh.

Bea başını iki yana salladı. "Geldiği gibi gitti zaten. Sütü aldı ve eve döndü. Çocuklar evde yalnız diye onları bir dakikadan fazla yalnız bırakmak istememiş. Rahatsızlık verdiği için özür diledi. Ben de ona asla rahatsızlık vermediğinizi söyledim. Delilah hasta mı?" dedi endişeyle.

Bea'ya bakıcının söylediklerini anlattım. Delilah'nın ateşi olduğundan bahsettim. "Çok üzüldüm, Josh. Meredith bundan hiç söz etmedi," dedi. "Eminim önemli bir şey değildir. Telefonunun şarjı bitmiş olabilir mi?" diye sordu.

"Evet, bitmiş. Ama yine de bu neden evde olmadıkları sorusunu cevaplamıyor."

"Telefonunu mu buldun?" diye sordum şaşırarak. Meredith'in telefonunu almadan evden çıkmak gibi bir âdeti yoktu.

"Hayır," dedi Josh. "Birbirimizin telefonunu takip edebildiğimiz bir uygulama var. İlk baktığım şey oydu. Konumu kullanılamıyor diyor, yani telefonunun şarjı bitmiş ya da kapalı olmalı. Ama Meredith'in müşterileri ona çok bağımlıdır. Telefonunu kapatmaz. Hele ki bilerek asla."

Josh saatine baktı. Delilah'nın çoğu gece yedi buçukta, en geç sekizde uyuduğunu söyledi. Saat neredeyse dokuz buçuk olmuştu. "Şu an, iki çocuğun da uyuyor olması gerekirdi," dedi Josh. "Meredith'le benim de televizyon karşısında vakit geçiriyor olmamız."

Josh, son iki saat içinde Delilah'nın oraya gidip gitmediğini öğrenmek için çocuk doktorunun ofisini aradığını söyledi. Ama geç bir saatmiş, ofis kapalıymış. Sadece telesekretere düşmüş, ki onların da randevulara erişimleri yokmuş ve olsa bile bilgi vermezlermiş. Şehirdeki hastaneyi ve birkaç acil kliniğini aramış ama bu tip yerlerden bir sürü varmış. Hepsine ulaşıp ulaşmadığını bilmiyormuş. Ulaştıkları da telefonda hasta bilgisi vermeye yanaşmamış.

Aklım bir doğum olmuş olması ihtimaline gitti yeniden. Meredith'in bir danışanı doğum sancısındaysa ve başka çaresi yoksa, Delilah'yı yanında götürmüş olabilir miydi? Doğum hızlı ve vahşice bir şeydi, gerçi bunu bizzat deneyimlemiş değildim. Ama Josh, Meredith, Bea ve ben çocuklar uyuduktan sonra verandada içki içtiğimiz gecelerde Meredith bize en tuhaf doğum hikâyelerini anlatmıştı. Ikınmayı reddeden kadınları, erkek beklerken kız doğunca ortalığı ayağa kaldıran babaları... Meredith'in doğumları kaçırdığı ya da onlara kıl payı yetiştiği zamanlar olmuştu. Sancı çeken bir kadın göz açıp kapayıncaya kadar iki santimden on santime ilerlemişti. Belki bu da onlardan biriydi. Meredith'in Josh'ı aramaya ya da Delilah'yı Bea'ya bırakmaya vakti olmamıştı. Gitmek zorundaydı.

"Yine de, doğum bu kadar hızlı geliştiyse, şimdiye kadar eve dönmüş olmaz mıydı?" diye sordu Josh.

Bea, veranda ışığının altında duran Leo'ya baktı. O kadar küçüktü ki. Her şimşek çaktığında ya da gök gürlediğinde irkiliyor, Josh'ın bacağına daha sıkı sarılıyordu. Ama Josh, Meredith ve Delilah için o kadar endişeliydi ki bunu fark etmiyordu.

Bea ona "Hey, yakışıklı. Kurabiye yapmıştım. Çikolata parçacıklı. Sever misin?" dedi. Leo tereddütle başını evet dercesine salladı. "Mutfaktalar," dedi Bea. "Tezgâhın üstünde. Gidip alabilirsin, tamam mı? Yolu biliyorsun."

Leo onay almak ister gibi Josh'a baktı. Josh zoraki bir gülümseme takındı. "Git bakalım," dedi. "Ama önce ayakkabılarını çıkar."

Leo çekingen adımlarla evimize girdi, denileni yaptı ve ıslak çoraplarıyla kurabiye almaya koştu. Mavi battaniyesi arkasından sürükleniyordu.

Leo gittikten sonra Bea "Polisi aradın mı?" diye sordu.

Josh başını iki yana salladı. Hâli tavrı bir telaşlıydı. Gözleri vahşileşmişti.

"Josh," dedi Bea. "Meredith'in evi terk etmesi için bir sebep var mıydı?" Bea lafı dolandırmazdı. Doğrudan sordu. "Kavga mı ettiniz?"

Josh'ın cevabı çok netti. "Etmedik," dedi. "Yani senin düşündüğün gibi değil. Ama Meredith son zamanlarda kendinde değildi. Sürekli stresliydi. Sessizdi. Nedenini bilmek istedim. Bana söylemedi. Sadece bir şey olmadığını, iyi olduğunu söyledi."

"Ne zamandır böyleydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "İki hafta filan."

Meredith'i en son gördüğümden beri yaklaşık iki hafta geçmişti. O geceyi hatırladım. Bea'nın otuzuncu doğum günüydü. Meredith'in sessiz ya da gergin olduğunu hatırlamıyordum. Ama gerekince hepimiz iyiymiş gibi davranmayı iyi becerirdik tabii.

"Meredith senden bir şey saklamaz," dedim. Josh ve Meredith'in evliliği başkalarının imreneceği türdendi. Kendi anlattıklarına göre, birbirlerine karşı her zaman dürüst olmaya çalışmışlardı. Evlenmeden önce yatağa asla kızgın girmemeye söz vermişlerdi. Çoğu çiftin verdiği ama kolayca bozduğu türden bir sözdü bu. Ama Josh ve Meredith öyle değildi.

Yine de zaman zaman iğneleyici laflar duyduğum olmuştu. Yazları pencereler açıkken, öfkeli tartışmalarının sesi evlerinden bizim eve kadar gelirdi bazen. Ama evlilik buydu. Bütün çiftler her zaman mutlu olacak diye bir şey yoktu. Bea ve ben de tartışırdık.

"Meredith dağılmış bir aileden geliyor, biliyorsun," dedi Josh. "Ben de öyle. Bizim ailemiz farklı olsun istedik. Ama son zamanlarda keyfini kaçıran bir şeyler olduğunu hissediyordum."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki başka biriyle görüşüyordur, diye düşündüm. Belki bana olan aşkı bitiyordur."

Gözleri Bea'dan bana, benden Bea'ya gidip geldi. Birimizin bu düşüncesini ya doğrulamasını ya da çürütmesini bekliyordu. Ama doğrusu, ikisini de yapamazdım. Bea da yapamazdı. Josh ve Meredith'i yeterince iyi tanıyorduk ama Meredith'in sadakatsiz olup olmadığını bilecek kadar değil. O tür arkadaşlar değildik. Üstelik Josh'a da Meredith'e olduğumuz kadar yakındık. Birine diğerinden daha fazla sadakatimiz yoktu. Meredith aldatıyorsa bile böyle bir şeyi bize anlatmazdı.

"Bence böyle bir şey değildir," dedim. Onu sakinleştirmek için söylemiştim ama doğrusu Meredith'in Josh'a delicesine âşık olmadığını düşünmem için hiçbir nedenim olmamıştı.

"Diyelim ki öyle ve en kötü ihtimalle Meredith seni terk etmiş olsa, neden Delilah'yı alıp Leo'yu geride bıraksın ki?" dedi Bea. "Böyle bir şey yapmaz, Josh. O, çocuklarına tapıyor. İkisine de. Bunu biliyorsun."

Josh başını iki yana salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Sizce polisi aramalı mıyım, yoksa erken mi?" diye sordu. "Belki şu geceyi bir atlatsak, kendi kendine döner. Bunu büyütmek istemiyorum."

Bea ona "Endişeliysen, polisi aramanın zararı olmaz, Josh," dedi.

Ben de Bea'ya katıldım. Hastalık, hava koşulları, Meredith'in telefona cevap vermemesi... Endişelenmek için fazlasıyla neden vardı. Son zamanlarda kaybolan kadınlar da beni korkutuyordu. Shelby'yi aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Josh'ı içeri girmeye ikna ettik. Kendi evine son bir kez baktıktan sonra gönülsüzce kabul etti. Bea, Leo'yla ilgilenmek için mutfağa giderken Josh kanepemize oturdu, polisi aradı ve karısının ve kızının kayıp olduğunu bildirdi.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Mesaj tanımadığım bir numaradan geldi. 630 alan kodlu bir numaraydı. Buradandı. Leo'nun yanındaydım, küvette suda oynuyordu. Banyo oyuncaklarını küvetin kenarına dizmişti, sırayla artık ılımış suya kuğu gibi atlıyorlardı. Su ilk başta sıcaktı, Leo'nun giremeyeceği kadar sıcaktı hatta. Ama şimdi otuz dakikadır içindeydi. Ahtapotu, balinası ve balığıyla oynuyordu. Keyiften dört köşeydi.

Bu arada ben zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Doğumun erken evrelerinde olan bir danışanım vardı. Onunla mesajlaşıyorduk. Kocası onu hastaneye götürmek istiyordu. O ise çok erken olduğunu düşünüyordu. Kasılmaları altı buçuk dakika araylaydı. Kadın kesinlikle haklıydı. Çok erkendi. Hastaneye gitse onu eve geri gönderirlerdi, bu da doğum yapan kadınlar için son derece sinir bozucuydu, üstüne üstlük büyük bir zahmetti. Hem zaten insan, evinin konforunda doğum sancısı çekebilecekken neden hastanede çeksin ki? İlk kez baba olacak erkekler hep paniklerdi. Bu hâlleri eşlerine hiç yardımcı olmazdı. Yanlarına vardığımda çoğu zaman eşlerine kıyasla doğum yapan kadınların daha sakin olduklarını görürdüm. Odağımı ve ilgimi

sinirleri altüst olmuş kocalara vermem gerekirdi. Bana bunun için para ödemiyorlardı aslında.

Leo'ya saçını yıkamama bir dakika kaldığını söyledim, sonra hızlıca bir mesaj yazdım. Danışanıma enerjisini koruması için bir şeyler atıştırmasını, aç kalmamasını önerdim. Vücudu izin verirse kısa bir uyku tavsiye ettim. Önümüzdeki gece hepimiz için uzun olacaktı. Doğum, özellikle ilk kez anne olanlar için kısa mesafe koşusu değil, bir maratondu.

Josh evdeydi. Delilah kendi kendine oynuyor, o ise akşam yemeğinin ardından mutfağı toparlıyordu. Leo'dan sonra Delilah banyo yapacaktı. Ben evden çıktığımda, uyku öncesi rutin bitmiş ya da bitmek üzere olacaktı. Böyle olunca kendimi iyi hissediyordum. Josh'ı bu kadar çok işle bir başına bıraktığım zamanlardan nefret ederdim.

Mesajımı tamamladım ve gönderdim. Ânında yanıt geldi. Günün ya da gecenin her saatinde duyduğum o tanıdık "ding" sesi.

Elimdeki telefona baktım. Danışanımdan alışıldık, koşullandırılmış bir cevap bekliyordum. *Tşk.*

Ama gelen mesaj şuydu: Ne yaptığını biliyorum. Umarım geberip gidersin.

Mesajın yanında siyah göz çukurları ve dişleriyle gri tonlarda, büyük bir kafatası vardı. Ölümün sembolü.

Kaslarım gerildi. Kalbim hızlandı. Dengem bozuldu. Küçük banyo bir anda çok bunaltıcı oldu. Buharlıydı, nemliydi, sıcaktı. Tuvaletin kapağına çöktüm. Nabzım kulaklarımın içinde uğulduyordu. Ekrandaki kelimelere bakakaldım. Yanlış okumuş olmalıydım. Kesinlikle yanlış okumuştum. Leo "Bir dakika mı, anne?" diye soruyordu. Kulaklarımın çınlaması arasında tiz sesini boğuk boğuk duyuyordum. Ama mesajın acımasızlığı beni öyle sarsmıştı ki konuşacak gücüm yoktu.

Telefona tekrar baktım. Yanlış okumamıştım.

Mesaj doğum yapan danışanımdan gelmemişti. Telefonumda kayıtlı olan hiçbir danışanımdan da gelmemişti. Bildiğim kadarıyla tanıdığım hiç kimseden değildi bu mesaj.

Yanlış numara, diye düşündüm. Birisi bunu bana kazara göndermişti. Öyle olmak zorundaydı. İlk düşüncem silmekti, böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranmak. Görmezden gelmek. Gözden ırak olan, gönülden de ıraktı.

Ama sonra mesajı gönderen kişinin tekrar yazabileceğini ya da daha kötü bir mesaj gönderebileceğini düşündüm. Bundan daha kötüsünü hayal bile edemiyordum.

Cevap vermeye karar verdim. Kısa ve net olmalıydı. Yargılayıcı ya da suçlayıcı bir ton kullanmamaya dikkat ettim. Belki mesajın asıl alıcısı gerçekten korkunç bir şey yapmıştı. Belki de çocuk kanseri yardım fonundan para çalmıştı ve dolayısıyla o mesaj ilk bakışta göründüğü kadar aşırı değildi.

Şöyle yazdım: Yanlış numara.

Ânında cevap geldi.

Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.

Telefon elimden kayıp düştü. İrkildim. Lacivert banyo paspasının üzerine düştü, paspas düşüş sesini emdi.

Meredith.

Bu mesajları gönderen kişi her kimse adımı biliyordu. Mesajlar bana gönderilmişti.

Bir saniye sonra Josh banyo kapısını tıklattı. Klozetten fırladım ve telefona uzandım. Telefon yüzüstü düşmüştü. Çevirdim. Mesaj hâlâ ekranda bana bakıyordu.

Josh içeri girmek için ses etmemi beklemedi. Kapıyı açıp doğrudan girdi. O görmeden önce telefonu kot pantolonumun arka cebine soktum.

"Hey," dedi. "Balıklar için de biraz su bıraksan iyi olur."

Leo, üşüdüğünü söyleyerek Josh'a mızmızlandı.

"O zaman seni banyodan çıkaralım," dedi Josh, onu sudan çıkarmak için eğilerek.

"Daha saçlarını yıkayacaktım," diye itiraf ettim.

Karşımda Leo'nun dişleri birbirine vuruyordu. Kolundaki tüylerin diken diken olduğunu daha önce fark etmemiştim. Üşüyordu. Birden kendimi suçlu hissettim. Gerçi bu duygu kafa

karışıklığı ve korkunun içine gömülmüştü. Leo'ya hiç dikkat etmemiştim. Her yere su sıçramıştı ama saçları hâlâ kupkuruydu.

"Onu daha yıkamadın mı?" diye sordu Josh. Ne düşündüğünü biliyordum. Mutfak masasını toplamak, tencere ve tavaları yıkamak, lavaboları silmek için harcadığı sürede benim hiçbir şey yapmadığımı düşünüyordu. Ama kızgın ya da suçlayıcı değildi. Josh öyle biri değildi.

"Doğum yapan bir danışanım var," dedim açıklama olarak. "Sürekli mesaj atıyor," dedim Leo'yu yıkamak üzere olduğumu anlatmaya çalışarak.

Küvetin yanına diz çöktüm. Şampuana uzandım. Kot pantolonumun arka cebindeki telefonumdan yine bildirim sesi geldi. Bu sefer görmezden geldim. Josh'ın neler olduğunu bilmesini istemiyordum, en azından ben kafamı toparlayana kadar.

Josh "Bakmayacak mısın?" diye sordu. Bekleyebileceğini söyledim. Leo'ya odaklandım. Saçlarını şampuanlamaya başladım ama gergindim. Öyle acele hareket ediyordum ki gözüne şampuan kaçtı. Gözüne kaçtığını fark ettim ama tek düşünebildiğim, köpüğü kendi sabunlu elimle alnından silmek oldu. İşe yaramadı. Aksine daha da kötüleştirdi.

Leo yine mızmızlandı. Leo pek şikâyet eden bir çocuk değildi. Uysaldı. "Ah," demekle yetindi. Minik, ıslak elleri gözlerine gitti. Oysa şampuan gözü fena yakardı.

"Gözlerin mi yandı, bebeğim?" diye sordum pişmanlıkla. Ama içim kaygıyla dolup taşıyordu. Aklımdan geçen tek bir düşünce vardı. *Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.*

Bunu kim, neden göndermişti? Her kimse beni tanıyordu. Adımı biliyordu. Yaptığım bir şey yüzünden bana öfkeliydi. Öyle öfkeliydi ki ölmemi istiyordu. Böyle birini tanımıyordum. Birini beni ölü görmek isteyecek kadar kızdıracak ne yapmış olabilirim, hiç bilmiyordum.

Küvetin kenarına astığım havlusunu aldım. Gözlerini silsin diye Leo'ya vermeye çalıştım. Ama ellerim titriyordu. Havluyu küvetin içine düşürdüm. Soğuk su sıçrayıp yine gözüne geldi. Leo bu sefer ağlamaya başladı.

"Canım," dedim. "Çok özür dilerim, elimden kaydı."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ama havluyu suyun içinden almaya çalışıp ona uzatmaya çalışırken yine düşürdüm. Havluyu olduğu yerde bıraktım. Leo havluyu kendisi alıp gözlerini silerdi. Bu sırada Josh hemen arkamda duruyor, beni izliyordu.

Telefonumdan yine bildirim sesi gelince Josh "Ölüm kalım meselesi herhâlde," dedi.

Ölüm. Duyduğum tek kelime buydu.

Neyse ki sırtım Josh'a dönüktü. Böyle söylediğinde yüzümde oluşan ifadeyi görmedi.

"Ne dedin?" diye sordum.

"Danışanın," dedi Josh. Arka cebimden dışarı doğru çıkan telefonuma işaret etti. "Gerçekten sana ihtiyacı var. Bir baksan iyi olur, Mer," dedi yumuşak, anlayışlı bir sesle. Ancak o zaman doğum sancısı çeken danışanımı hatırladım ve kendimi suçlu hissettim. Ya mesaj atan gerçekten oysa? Ya kasılmaları sıklaşmışsa ve gerçekten bana ihtiyacı varsa?

Josh "Leo'yla ben ilgilenirim, sen hazırlanıp çık," dedi. Dediğini yaptım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Telefonuma gelen mesajların danışanımdan mı yoksa başka birinden mi geldiğini bilmem gerekiyordu.

Yerden kalktım. Kapıda duran Josh'ın yanından sıyrılıp geçtim. Geçerken ona hafifçe çarptım. Elini üst koluma sardı ve beni kendine çekip sarıldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Evet," dedim. "İyiyim." Sesim bana bile fazla neşeli gelmişti. Oysa hiçbir şey yolunda değildi.

"Sadece danışanımı düşünüyorum," dedim. "Daha önce otuz ikinci haftada ölü doğum yapmış. Bu noktaya kadar gelebileceğini hiç düşünmemiş. Düşünebiliyor musun? Otuz ikinci haftada bir bebeği kaybetmek..."

Josh "Hayır," dedi. Gözleri Leo'ya kaydı, hüzünlendi. Yalan söylediğim için suçluluk duydum. Bebeğini otuz ikinci haftada kaybeden danışanım bu değil, başka bir kadındı. Bana hikâyesini anlattığında perişan olmuştum. Kadın, doktorun bebeğin kalbinin durduğunu söylediği ânı anlatırken ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Sonrasında doğumu başlatmışlardı. Kocasının görevde olması nedeniyle yalnızca annesi yanındaydı.

Ölü bebeğini kocası olmadan doğurmak zorunda kalmıştı. Sonrasında suçluluk duygusu altında ezilmişti. Bebeğin ölümü onun suçu muydu? Binlerce kez elini tuttum ve her seferinde hayır dedim. Ama bana inandığından hiçbir zaman emin olamadım.

Yalanım istediğim etkiyi vermişti. Josh bir adım geri gitti ve çıkmadan önce bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. "Hayır," dedim ve sadece üstümü değiştirip çıkacağımı söyledim.

Banyodan çıktım. Yatak odasına girdim ve kapıyı kapattım. Çekmeceden ameliyat pantolonumu ve uzun kollu tişörtümü aldım. Kıyafetlerimi yatağa serdim ama giyinmeden önce telefonumu cebimden çıkardım. Derin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum. Bakmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Beni neyin beklediğini merak ettim. Daha fazla tehdit mi? Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Dizlerim titredi.

Ekrana baktım. İki mesaj vardı.

İlki: Suyumuz geldi. Kasılmalar 5 dakika arayla.

İkincisi: Hastaneye gidiyoruz. -M.

Tuttuğum nefesi bıraktım. Mesajlar danışanımın kocasındandı, karısının telefonundan göndermişti. Öyle gevşemiştim ki bacaklarım neredeyse beni taşıyamadı. Yatağın kenarına yığıldım. Kendimi nefes almaya zorladım. Uzun ve derin bir nefes aldım. Akciğerlerim rahatsız olana kadar tuttum. Nefes verirken gerginliğimi atmaya çalıştım.

Ama uzun süre oturamazdım. Danışanımın durumu hızla ilerliyordu. Gitmem gerekiyordu.

LEO

GÜNÜMÜZ

Açık konuşayım, seni bulacaklarını hiç düşünmemiştim. Bundan çok uzun zaman önce umudu kesmiştim. Hatta tüm dürüstlüğümle, keşke bulmasalardı diye bile düşündüm çünkü babamla ben, sensiz gayet iyi geçiniyorduk. Zaten sana olanları atlatması çok uzun sürmüştü. Şimdi kalkıp geri geldin, yarasını deştin ve annem sanki yeni ölmüş gibi babama yeniden acı çektirip yasa boğdun.

İşin aslı, babam senin özlemini atlatana kadar bana pek babalık yapmadı. Ama şimdi sen geri geldin ve onun gözünde önemli olan tek şey yine sensin.

Sakın seni düşünmediğimi sanma. Ortadan kaybolduğunda tek düşünebildiğim sendin, tek bildiğim şey yokluğundu. Bir ablam olması gerektiğini biliyordum ama yoktun işte. Seninle kıyaslandığımda hep ikinci planda olduğumu biliyordum.

Evimizde sana ait bir oda var. Orada biri yaşadı mı yaşamadı mı hiç bilmiyorum. O odaya dair tek bildiğim pembe olduğuydu. Çünkü içeri girip odayı dağıtmam yasaktı. Kapısında *girilmez* yazıyordu sanki. Babam o oda sanki kutsal, el sürülmez bir yermiş gibi davranıp korumaya çalışırdı ama bence orası sadece tozlu, eski bir odaydı.

Senin yüzünden okulda bana tuhaf davrandılar. Herkes bana kibar davranmak zorundaydı çünkü ben annesi ölmüş, ablası ortadan kaybolmuş bir çocuktum. Ama işin aslı hiç kimse bana kibar filan davranmadı. Bana ucubeymişim gibi yaklaştılar.

Bir ablam olduğunu hatırlamıyordum. Dolayısıyla buna üzülmem de mümkün değildi. Kaybolduğunda hatırlamaya çalışmıştım. Hatırlamak istemiştim. Ama çocukların hafızası bir tuhafmış meğerse. Muhtemelen örtük ve açık bellek hakkında fazla zaman harcamış, neden küçükken birlikte oynadığımızı ya da annemin beni uyuturken şarkı söylediğini hatırlayamadığımı anlamaya çalışmıştım. Ama pastırma kokusu her zaman mideme bir yumruk gibi oturmuştu ve nedenini bilmiyordum.

Babam bana arka bahçedeki salıncakta beni senin salladığını anlatmıştı. O salıncak hâlâ duruyordu. Normal bir salıncak değildi. Sarkan iki kalın ipe tutturulmuş bir tahta parçasıydı. Bunu hatırlamıyor olabilirsin ama ben üç yaşındayken, yani sen beş yaşındayken, beni o kadar sert itmişsin ki salıncaktan yüzüstü düşmüşüm. Ben de hatırlamıyordum. Ama babam bu hikâyeyi o kadar çok anlatmıştı ki artık sanki hatırlıyormuşum gibi olmuştu. İpleri bırakıp öne doğru düşerken ne hissettiğimi hatırladığıma kendimi ikna etmiştim. Kaşımın üzerinde bir iz bırakmıştı. O iz hâlâ duruyordu ama anısı yoktu. Bunlar sahte anılar değildi çünkü gerçekten olmuşlardı. Sadece bana ait anılar değillerdi. Arada fark vardı.

Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum. Hem muhtemelen umurunda da değil.

Sen yokken, sana yakın hissetmek istediğimde adını Google'da aratmıştım. İnternette her yerde adın vardı, biliyor musun? Çoğu, kaybolmadan önceki son birkaç günün özetiydi. Aramayla ilgili detaylar, anneme ne olduğu, hiçbir sonuç vermeyen olası görgü tanıklıkları... Mesela seni Jacksonville'de IHOP isimli kahvaltıcı zincirinin bir restoranında gördüğünü iddia eden kadın. Kahvaltıcı, kadının çalıştığı ikinci el araba galerisinin tam karşısındaymış. Babam o gece hemen bir uçak bileti almış, beni tek başıma bırakmış ve Florida'ya gitmişti. Günlerce seni aramıştı. Ama bulunmamıştın. Bir yıl sonra bir adam seni Califor-

nia, Redwood City'deki Safeway süpermarketinde gördüğünü söylemişti. Ondan sonra da bir kamyon şoförü seni "Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı"nda gördüğüne yemin etmişti. Babam oralara da gitmişti ama her seferinde eve eli boş ve üzgün dönmüştü.

Seni bulana ödül vardı, biliyor muydun? İnsanların para için yapmayacakları şey yoktu. Yalan bile söylerlerdi.

İnternette komplo teorileri de vardı. En sevdiğim, 2015 Macy's Şükran Günü Geçidi'yle ilgili gazete haberiydi. İnsanlar, siyah-beyaz bir fotoğrafın arka planındaki bir kızın sen olduğuna dair yeminler ediyordu. O fotoğraf artık her yerdeydi. O kız, artık her kimdiyse, ya meşhur olmuştu ya da adı kötüye çıkmıştı, her neyse işte. Polis kızın kimliğini teşhis edememişti ama yine de o fotoğrafa adanmış bir sürü internet sitesi vardı. Mesela *Delilah Nerede?* adlı internet sitesi. Ödülü kazanma umuduyla seni bulmayı kafaya takmış önemsiz biri tarafından kurulmuştu.

Ödül artık on bin dolara çıkmıştı. Seni bulan kadın büyük ikramiyeyi vurmuştu.

Ama insanlar internetin her şeyi bildiğini düşünse de, bilmedikleri tek bir şey vardı: Geri dönen kız, kaybolan kızla aynı kişi değildi.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Polis nihayet geldiğinde Bea yatmıştı. Gelmeleri bir saatten fazla sürmüştü. Hava koşulları düşünülünce normalden çok daha fazla acil durum oluyordu. Polis ve ilk yardım ekipleri son günlerde çok yoğun çalışıyor, sular altında kalan yollardan ve evlerden insanları kurtarıyorlardı.

Memurlar sirenlerini çalmadan ve araçlarının ışıklarını açmadan geldiler. Karanlığa gömülmüş sokakta neredeyse görünmez bir şekilde ilerleyip kaldırıma yanaştılar ve Josh ile Meredith'in evinin önüne park ettiler.

Josh, Meredith ve Delilah'nın kayıp olduğunu bildirmek için aradığında bir polis memurunun yolda olduğu söylenmişti. Bu yüzden Bea'yla benim yanımdan ayrılmış, Leo'yu alıp kendi evine dönmüştü. Polisler gelmeden önce onu yatırmak istiyordu.

Leo kapıdan çıkarken sormuştu: *Annem ne zaman eve gelecek?* Parmakları ve dudakları çikolataya bulanmıştı, yorgunluktan sersemlemiş bir hâldeydi.

Ön kapıyı açtım ve üstü kapalı verandaya çıktım. Omuzlarıma bir battaniye sarmıştım, ayaklarım çıplaktı. Verandanın ışığını yakmadım, karanlıkta görünmez olduğumu

hissediyordum ama tetikteydim. Yaşananlardan sonra korkmamak çok zordu. Mahallede kadınları takip eden bir canavar olup olmadığını ya da Shelby ile Meredith'in başına gelenlerin birbirinden tamamen bağımsız iki olay olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Verandanın köşesine çekildim, burada kimse bana arkamdan yaklaşamazdı. Ayaklarımın altındaki ahşap zemin nemliydi. Hâlâ yağmur yağıyordu ama biraz daha hafiflemiş, gece sakinleşmişti. Yağmur yerini huzurlu bir çiselemeye bırakmıştı. Karanlıkta durmuş, sokağı görmemi engelleyen ağaçların arasından, olan biteni izliyordum. İki polis memurunun Josh ile Meredith'in evine doğru yürüdüğünü gördüm. Josh, polisin zili çalmasına fırsat vermeden kapıyı açtı. Leo'yu uyandırmak istememişti.

Seslerini duyabiliyordum. Biri erkek, biri kadındı. Kendilerini tanıttılar. Josh selam verdi, adını söyledi ve onları içeri davet etti. Polisler içeri girdi, Josh kapıyı kapattı. Perdeler açıktı, bu yüzden Josh'ı ve polisleri görebiliyordum ama ne konuştuklarını duyamıyordum. Hava iyiden iyiye serinlemişti. Kısa süre sonra üşümeye başladım. Bir süre dışarıda bekledim, beş dakika on beş dakikaya dönüştü. Sonra içeri girdim ve pencereden izlemeye devam ettim. Kırk dakika sonra nihayet evden çıktılar.

Josh'ın beni aramasını ya da mesaj atmasını bekledim ama boşunaydı. Onu aramayı düşündüm ama haddimi aşmak istemiyordum. Kayıtlarım üzerinde çalışmayı denedim ama zihnim fazlasıyla huzursuzdu. Odaklanamıyordum. Aklımda yalnızca Meredith ve Delilah vardı. Saat on biri geçmişti ve hâlâ eve dönmemişlerdi. Saatlerdir ortalıkta yoklardı ve artık çok geç olmuştu. Bu saatten sonra masum bir şey yaşandığına inanmak zordu. Zihnim Meredith'in arabasının nehre gömüldüğü ya da Meredith ile Delilah'nın, Shelby'yle birlikte kaçırıldığı görüntülerle doldu. Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Gözyaşlarımı bastırdım ve kendime hayır dedim. Shelby'ye olanla Meredith ve Delilah'ya olan şeyin tamamen farklı olduğunu kendi kendime tekrarlayıp durdum.

Bea'yla haberi ilk aldığımız günden beri on gün geçmişti. Shelby'yi tanımıyorduk ama Facebook onunla ilgili haberlerle

dolup taşıyordu. Sonra gün içinde gazetede ve haberlerde de adı karşımıza çıkmıştı: *Mahalle Sakini Kadın Kayboldu.*

Bea'yla birlikte polis arabalarının mahallede dolaşmasını, polis köpeklerinin Tebowların evine girip çıkmasını ve Shelby'nin kokusunu takip etmeye çalışmalarını izlemiştik. Polisler gelip sorular sormuştu. Onu haberlerde görene kadar Shelby'nin kim olduğunu bilmiyordum, adını bile hiç duymamıştım. Burası yüz binin üzerinde nüfusu olan, büyük bir mahalleydi. Herkesi tanımak imkânsızdı.

Kocasının anlattığına göre, Shelby o gece koşuya çıkmıştı. Okuduklarımızdan anladığımız kadarıyla, kadın saat akşam onu geçtikten sonra evden çıkmıştı. Dışarısı karanlıktı. Bea'yla aynı şeyi düşünmüştük: Bir kadının gece geç saatte tek başına koşuya çıkması için çok geç bir saatti. Ama kocasının söylediklerine göre, evde yeni doğmuş bir bebek vardı. Shelby bebekle evde kalıyordu. Kocası uzun saatler çalışıyordu. Gece eve geldiğinde karısıyla birlikte geç bir akşam yemeği yemişler, sonra Shelby bebeğin bir sonraki beslenme saatine kadar oyalanmış. Bu ilk değilmiş, daha önce de gece geç saatte koşuya çıkmış. Bazı günler kendine ayırabildiği tek zaman buymuş.

Söylemeye gerek yok ama kadın bir daha eve dönmemiş.

İlk şüpheli, Shelby'nin kocası Jason Tebow'du. Bildiğimiz kadarıyla ilk ve tek kişi. Hâlâ şüpheliydi. Gazeteciler ve polis tarafından sırlar hızla ortaya dökülmüş, kısa sürede herkesin bildiği şeylere dönüşmüştü. Jason'ın arkadaşları Shelby'nin melodramatik bir yanı olduğunu söylemişti. Onun yalancının ve düzenbazın teki olduğunu iddia etmişlerdi. Sosyal medya sitelerinde dedikodu kaynıyordu. Polis, Shelby'nin kayboluşuna dair detayları Facebook sayfasında paylaşmıştı. Yorumlar acımasızdı. *"Gerçekleri yüzüne vursalar bile ayırt edemez o kız,"* diye yazmıştı biri.

Shelby'nin ailesi buna sert bir şekilde karşılık vermişti. Jason'ın arkadaşlarını iftira atmakla suçlamışlardı. Onlara göre, Shelby böyle bir kadın değildi. Nazik, sevgi dolu biriydi. Her zaman başkalarını kendinden önce düşünürdü. Shelby'nin yakınları da bebek doğduğundan beri, hatta muhtemelen daha

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

öncesinde de sadakatsiz olanın Jason olduğunu iddia etmişti. Görünüşe göre, babalık da tek eşlilik de Jason'ın pek de becerebildiği şeyler değildi.

Shelby'ye bir şey yapmış olabileceğini düşünmek kolaydı.

Ama şimdi, Meredith ve Delilah'nın kayboluşu ışığında, zihnime korku tohumlarının tomurcuklanmasına sebep olan bir düşünce yerleşti. Ya mesele aile içi şiddet değilse? Ya ortalıkta insanları kaçıran biri varsa?

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Hastaneden çıktığımda otopark bomboştu. Saat sabaha karşı üç buçuk olmuştu. Neredeyse yedi saat boyunca danışanımın yanında durmuş, kendisiyle eşinin Zeppelin adını verdikleri güzel bir erkek bebek doğurtmuştum. Korkunç bir isimdi. Daha sadece birkaç saatlikti ama şimdiden okulda onunla nasıl dalga geçeceklerini hayal edebiliyordum. Ama kimse benim fikrimi sormamıştı tabii. Kocası Matt amatör bir gitaristti ve yetmişler rock müziğinin hastasıydı. Bebeğin ismine haftalar öncesinde karar vermişlerdi.

Gece boyunca telefonum hiç ötmedi. Mesaj atan tek kişi Josh'tı. Yatmadan önce iyi geceler dilemiş, beni sevdiğini söylemişti. İşlerin nasıl gittiğini ya da ne zaman eve döneceğimi hiç sormazdı. Sormaması gerektiğini, benim de bilmediğimi bilirdi. Doğum öngörülebilen bir şey değildi.

Bu doğum, ilk çocuk olmasına rağmen nispeten hızlı geçmişti. Tüm odağım danışanımda ve bebekteydi. Bu, benim için bir nefes alma molası olmuştu çünkü o korkunç mesajları düşünmeye vaktim olmamıştı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ama şimdi, otoparkın dördüncü katına adımımı attığım anda, birden hepsi zihnime üşüşmüştü. Garajın diğer tarafında duran arabamı gördüm. Hızlı hızlı yürümeye başladım, hatta neredeyse koşuyordum. Burada sadece birkaç araba vardı. Ziyaret saatleri çoktan bitmişti. Kalan arabalar hastalara ve hastane personeline aitti. Otoparkın her şeyi birer klişeydi. Kötü aydınlatılmıştı, kirli ve boğucuydu. Duvarlar kapalı olduğu ve havalandırma yetersiz olduğu için kötü bir koku vardı. Mesajları geçtim, bu otopark başlı başına korku uyandırıyordu. Bir film sahnesinden fırlamış gibiydi. Beni her zaman korkuturdu ama bu gece bir başkaydı.

Çantama uzandım. Yanımda biber gazı taşıyordum, yıllar önce Josh zorla aldırmıştı. Gecenin bir yarısı sokakta ya da terk edilmiş otoparklarda olmam fikrinden her zaman nefret etmişti. Ona abarttığını söylemiş, bana asla kötü bir şey olmayacağına yemin etmiştim. Ama şimdi yanımda biber gazı olduğu için minnettardım. Aynı tüpü yanımda yıllardır taşıyordum. Muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş, içeriği etkisini yitirmişti ve kullanmam gerektiğinde pek işe yaramayacaktı. Ama elimin içindeki ağırlığı bile rahatlatıcıydı. Hiç yoktan iyiydi.

Yürürken başımı dik tuttum. Tetikteydim, her adımda otoparkı tarıyordum. Kimse yoktu. Otopark boştu. Yine de göremediğim karanlık boşluklar vardı, ışığın ulaşmadığı köşeler gibi. Her köşede merdiven boşlukları vardı, kapıları açıktı ve sadece karanlık bir oyuk görülüyordu. Eğer orada, açık kapıdan üç adım geride biri duruyor olsaydı fark etmezdim. Arkamda biri olup olmadığını da bilemezdim. Ayak sesi duymaya çalıştım. Ama garajda bir tür havalandırma ya da egzoz fanı uğulduyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu. Duyabildiğim tek şey oydu. İki kez arkamı dönüp baktım, kimse yoktu. Yine de korkumu bastıramadım. Her önüme döndüğümde takip edildiğim hissi geri geliyordu.

Tekrar çantamı karıştırmaya başladım. Telefonumu bulup sımsıkı tuttum. Josh'ı arayıp uyandırmak istemiyordum. Bir daha önünü alamazdım. Korktuğumu bilse, gittiğim her doğuma beni korumak için bir tabur asker göndermek isterdi.

Kate'i, Cassandra'yı ya da Bea'yı aramayı düşündüm. Hattın diğer ucunda birinin olması büyük bir rahatlık olurdu ancak saat üç buçuktu. Kimseyi uyandırmaya hakkım yoktu.

Adımlarımı hızlandırdım. Otoparkın yarısını geçtiğimde koşmaya başlamıştım. Terliyordum; nefesim o kadar hızlıydı ki toparlamakta zorlanıyordum. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Arabaya ulaştım. Kapıyı çekip açtım ve sürücü koltuğuna atladım. Kapıyı sertçe kapattım. Kilitleri aktive ettim ama bu sadece kısmi bir rahatlamaydı çünkü dikiz aynasına baktığımda birinin orada olabileceği korkusu hâlâ vardı. Bu korkularım yersiz değildi. Hepsi mesajlar yüzündendi. *Umarım geberip gidersin. Umarım cehennemde çürürsün.* Korkmak için çok geçerli bir sebebim vardı. Yine de kendimi, bunun sadece hasta ruhlu birinin yaptığı bir şaka olduğuna ikna etmeye çalışmıştım. Ama böyle birini tanımıyordum.

Anahtarı kontağa yerleştirdim. Arabayı çalıştırdım. Geri vitese takamadan biri camımı tıklattı. Camın dışındaki karartıyı görünce çığlık attım. Arabamın yanında biri vardı. Yüzünü seçemiyordum. Biber gazına uzandım. Elimde bir de buz kazıyıcısı ve anahtarım vardı.

Figür çömeldi ve camda ebe, yani Jeanette belirdi.

Elimi kalbime götürdüm. "Offf," dedim, camı indirirken kendimi gülümsemeye, gevşemeye zorlayarak. "Ödümü patlattın, Jeanette."

Derin bir nefes aldım. Jeanette otoparkta benimle birlikteydi. Jeanette buradayken kimse bana zarar vermezdi.

"Özür dilerim!" diye karşılık verdi, hâlâ doğumun verdiği coşkunun etkisindeydi. Özellikle de yirmi dört saat sürüp sonunda ameliyatla bitmeyen böyle doğumlar insanı canlandırabiliyordu. "Beni gördün sanmıştım," dedi Jeanette. "Deminden beri arkandan geliyorum. Hatta sana seslendim."

"Duymamışım," dedim. "Duysaydım dururdum."

Sonra yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı ve "*Zeppelin*," dedi. İkimiz de güldük. "İleride arkadaşları acayip makara yapacaklar."

"Zavallı çocuğa acıyorum," dedim. "Büyüyünce ailesinden nefret edecek."

"Thomas ve James gibi isimler varken bu ne şimdi yani?" diye sordu Jeanette. Yaşça benden büyüktü. Daha gelenekseldi.

"Hadi ama, Jeanette," dedim. "Thomas ve James'in son yıllarda pek de popüler isimler olmadığını bilmiyor musun? Artık herkes Jacob, Noah, Mason filan koyuyor."

"Ve anlaşılan Zeppelin de."

"Tam bir rezalet," dedim. Çok güldük.

"Geç oldu," dedi Jeanette. Birkaç saat içinde güneş doğacaktı. "Eve gidip kendi bebeklerin uyanmadan biraz uyusan iyi olur."

Vedalaştık. Jeanette'in biraz ileriye park ettiği arabasına doğru yürüyüşünü izledim. O sağsalim arabasına bindiğinde ben de otoparktan hızla çıktım. Arabam sonunda otoparktan çıkıp sokağa ulaştığında rahatladım. Sokakta başka arabalar, bina ışıkları, sokak lambaları vardı. Şafağın sökmesine hâlâ saatler vardı ama ay neredeyse dolunay formundaydı ve etrafa ekstra bir ışık yayıyordu. Yirmi dört saat açık bir McDonald's bulmak geldi içimden. Normalde fast food tarzı yiyecekleri pek sevmememe rağmen saatlerdir bir şey yemediğim için arabayla geçerken uğramak fena olmaz diye düşünüyorum. Çok acıkmıştım; yağlı ve hızlıca yiyebileceğim bir şey canım çekiyordu.

Ama bu rahatlama uzun sürmedi. Kısa süre sonra telefonumdan o tanıdık "bing" sesi geldi. Bir mesajdı. Josh'tan olabilirdi. Nerede olduğumu sormuştu muhtemelen. Salı günü bittiğine, çarşamba başladığına göre çocuk bakımıyla ilgili düzenlemeler gerekebilirdi. O, işe erken giderdi, saat altıda. Eğer o saate kadar evde olmazsam çocuklarla ne yapacağını ayarlaması gerekecekti. Gerçi evde olacaktım, sadece onun bundan henüz haberi yoktu. Muhtemelen sadece tedbirli olmak istemişti.

Ne yazdığını görmek için telefonu yolcu koltuğundan aldım.

Ama mesaj Josh'tan gelmemişti. Tanımadığım o diğer numaradan gelmişti.

Dikkatli sür, yazıyordu.

LEO

GÜNÜMÜZ

Babam biz küçükken evde bizi videoya çekmişti. Saatlerce. Bazı geceler kendisini çok ama çok kötü hissettiğinde bana o videoları izletirdi. Videolardaki kız çok uçarı ve şapşal. Yüzünden gülümsemesi eksik olmuyor. Hep kıkırdıyor. Ama öte yandan, sen acayip ciddisin. Sarsılmış, korkmuş görünüyorsun. Artık o kıza hiç benzemiyorsun. Sen bambaşka birisin.

Polis, babamı aradığında okuldaydım. Hemen yanıma gelmişti. Dördüncü saatti. İleri seviye öğrenciler için cebir dersiydi. Çoğu insan bu dersi sevmezdi ama ben severdim çünkü bana kolay gelirdi. Matematikte iyiydim. Senin umurunda olur mu bilmem. Adım anons edilip sınıftan çağrıldığımda bütün aptal sınıf heyecanlanmış, başımın belaya girdiğini filan sanmıştı. Gerçek şu ki kimse beni sevmezdi. Ben garip bir çocuktum, ucubeydim, eziktim. Bunun için sana teşekkür etmeliydim. Ama aslında başım belaya girmemişti. Benim başım sadece diğer çocuklar benim hakkımda yalan söylediğinde belaya girerdi.

Aşağı indiğimde babam ofiste beni bekliyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, dolu doluydu. Belli ki ağlamıştı. Bu da inanılmaz derecede utanç vericiydi. Yani okulda çocukların babanı ağlarken görmesi. Todd Felding yanımızdan geçti ve olanları gördü. Bununla bir ömür boyu yüzleşmek zorunda kalacağımı anladım.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Babamla birlikte oradan ayrıldık ve seni almaya gittik. Seni polis merkezinde bir odada bekletiyorlardı, odada sadece sen ve bir kadın polis vardı. Onun da bir adı vardı: Dedektif Rowlings. Ama ben ona öyle demeyi sevmezdim. Babam bazen öyle derdi ama çoğunlukla ona Carmen derdi. Tam emin değildim ama bence babamla kadın polis daha önce takılmışlardı. Kadın en başından beri bu olayın içindeydi ve babamın dediği gibi *kendini buna adamıştı.* Babam o kadar kördü ki kadının ona asıldığını göremiyordu. Her şeyin bu vakayı çözmekle ilgili olduğunu sanıyordu. Oysa kadının amacı babamın koynuna girmekti ki bunu muhtemelen birden fazla kez yapmıştı.

Babam bilmiyordu ama kadın polisin ona attığı mesajları okumuştum. Çok bayık, vıcık vıcık ve duygusallardı. Midemi bulandırıyorlardı. Babamın egosunu okşuyor, ona ne kadar cesur, ne kadar nazik, ne kadar dürüst olduğunu anlatıp duruyordu. Bazen "Seni düşünüyorum," diye mesaj atıyordu. "Sen ve Leo aklımdan hiç çıkmıyorsunuz."

Iyyy.

Önüne bir tabak yemek koymuşlardı. Yiyordun. Ama sanki nasıl yemek yeneceğini unutmuş gibiydin, her şeyi yanlış yapıyordun.

Zayıftın. Tenin bembeyazdı. Ellerin titriyordu. Babam senin gerçekten sen olduğundan o kadar emindi ki hemen yanına koşup sana sarıldı. Kaskatı kesildin. Sanki nefes almayı bile bıraktın. Geri çekilmeye çalıştın ama babam bırakmadı. Ağlıyordu. Seni sımsıkı sarıyordu. Kadın polis koluna dokunup ona sana biraz alan vermesini söylemek zorunda kaldı. Babamın adına utandım. Hâl ve hareketleri yüzünden benim yanaklarım kızardı.

"Tıpkı annene benziyorsun," dedi, yüzünü ellerinin arasına alarak. Annemin birkaç fotoğrafını görmüştüm, babam haklıydı. İkinizin de kızıl saçları vardı. İlginçti çünkü insanların sadece yaklaşık yüzde ikisinin saçı kızıldı.

Ben geride, kapının yanında duruyordum. Seni tanımıyordum.

Babamla kadın polis uzun uzun konuştular. Birbirlerine fazla yakın duruyorlardı. DNA testi yapılacaktı ama bunun bir

önemi yoktu çünkü babam zaten onun kızı olduğunu biliyordu. Kadın polis, bir doktorun seni muayene etmesi gerektiğini söyledi. Cinsel istismara uğrayıp uğramadığını kontrol etmek istiyordu. Kadın bu kelimeleri söylediğinde babam kusacak gibi oldu. *Cinsel istismar.*

"Adli delil mi toplayacaksınız?" diye sordu babam.

Bunu daha önce duymuştum. Kadın polis "Evet," dedi. Elini babamın eline koydu, sesi yumuşadı. "Ne olur ne olmaz diye, Josh. Kesin olarak cinsel istismara uğradığını bilmiyoruz. Ama bunu ona yapan kişiyi bulabilirsek, onu mahkûm etmemize yardımcı olur." Senin üzerinde, soruşturmaya yardımcı olabilecek DNA kanıtları olabileceğini söyledi. Kadının babama Josh demesinden hoşlanmadım. Bunu söylerken eline dokunmasından da hoşlanmadım.

Babam kararsızdı. Polise yardım etmek istiyor ama seni travmatize etmek de istemiyordu. Bu ikisi arasındaki çizgi çok inceydi. Sonunda babam kabul etti ve hastaneye gittik. Lobide oturup bekledik. Muayene odasına hemşireyle yalnız girdin. Babam seninle gelmeyi, elini tutmayı teklif etti. Bu inanılmaz derecede tuhaftı. Kadın polis babamın teklifini reddetti. Bunu daha nazik bir şekilde söyledi tabii. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Josh." Artık altı yaşında değildin ama bunu babama anlatmak zordu. Kadın polis tüm muayene boyunca bizimle oturdu. "Yalnız olmamalısın," dedi babama ama babam yalnız değildi. Ben vardım. Keşke kadın buradan defolup gitseydi.

Muayene o kadar uzun sürdü ki hiç bitmeyecek sandım.

Kıyafetlerine el koydular. Eve giderken giymen için başka bir şey verdiler.

DNA sonuçları bir gün daha çıkmayacak olsa da, senin söylediğin kişi olup olmadığın hiçbir zaman sorgulanmadı. Bir geceliğine sosyal hizmetlerde kalabilirdin. Aslında bir geceliğine sosyal hizmetlerde kalmalıydın da. Ama yaşadığın onca şeyden sonra kadın polis kuralları çiğnedi ve babamla bana seni eve götürmemiz için izin verdi.

Nerede olduğunu onlara anlatmışsın. Kadın polis hepsini tek tek babama aktardı. Babam delirecek gibi oldu. "Ama hiç

mantıklı değil," dedi ve haklıydı, sonuçta annem kendi kendine açtığı bir bıçak yarası yüzünden ölü bulunmuştu ve yanında bir not vardı: *Onu asla bulamayacaksınız. Denemeyin bile.*

Notta, senin güvende olduğun, iyi olduğun da yazıyordu.

Eğer anlattıkların doğruysa, iyi filan değilmişsin. Hem de hiç. Ama belki de yalan söylüyordun. Bu benden başka kimsenin aklına gelmedi.

Seni bir psikoloğa ve sonra da kontrol için kendi doktorumuza götüreceğimize dair söz vererek ayrıldık. Yetersiz beslenmeden, kas erimesinden, fiziksel istismardan endişe ediyorlardı. Gözlerin için de endişelilerdi. On bir yıldır gün ışığı görmediğin için özel güneş gözlükleri takman gerekiyordu. Evde panjurları kapalı tutmamız söylenmişti. Ayakların için de endişelilerdi. Bandajlara sarılmıştı. Ayakkabıların var mıydı, bilmiyordum. Varsa onları da almışlardı.

Ruh hâlin için de endişelilerdi. Tam olarak kendinde olmadığın açıkça belliydi. Aklın başında değildi. Dehşet içindeydin. Bitkindin ve bir deri bir kemik kalmıştın. On yedi yaşındaydın ama kimse sana on yedi demezdi. On yaşında gibi duruyordun. Göğüslerin yoktu. Boyun yaklaşık bir otuz beşti. En fazla otuz beş kiloydun.

Eve doğru yola çıktık. Sen arka koltukta oturdun. Hiç konuşmadın.

Eve vardığımızda ortalık tam bir medya sirkine dönmüştü. Babam arabayı gazeteci kalabalığının arasından sürerken böyle demişti. *Medya sirki.* Gazetecileri palyaço, sirk ucubesi gibi düşünmeme neden oldu ki öyleydiler. Babam onları ezmesin diye geri çekildiler. Yine de araba camından fotoğraf çektiler, bağıra çağıra sana sorular sordular. Arkada kalanlar seni şöyle bir görebilmek için boyunlarını uzattı. Tonla gazeteci vardı. Bahçemizde bir metrekare yer kapabilmek için birbirleriyle itişip kakıştılar. Babam orada bulunmamaları gerektiğini, bunun izinsiz giriş olduğunu söyledi. Kornaya basınca arabadan biraz uzaklaştılar. Babamın kornaya basmasıyla irkildin, titremeye başladın. Sana acıdım. Ama daha iyi hissetmen için ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Babama, senin burada olduğunu nasıl bildiklerini sordum. Babam, karakoldaki ya da hastanedeki bir kendini bilmezin senin geri döndüğünü medyaya sızdırmış olabileceğini söyledi. Yoksa nasıl bileceklerdi? Senin mucizevi dönüşünün gizli tutulması gerekiyordu.

Babam buna çok kızmıştı çünkü kadın polise anlattıkların doğruysa, hâlâ seni arayan biri vardı. Ve eğer böyle bir şeyin içindeysek, bu gazeteciler onları doğruca bizim kapımıza getirecekti.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Bir anda şafak söktü. Doğumun ertesi sabahı hiç kolay olmazdı. Gözlerimi açtığımda Josh üzerime eğilmişti. Evden çıkmadan önce bana bir öpücük verdi.

"Saat kaç?" diye sordum mahmur gözlerle. Perdelerin arasından içeri sızan sabah güneşine karşı elimi gözlerime siper ettim.

"Altı," dedi. "Yanındaki masada kahve var. Eve kaçta geldin?"

"Dörde doğru."

Eve geldiğimde uykuya dalmam biraz zaman almıştı. Korkmuştum. Bana mesaj atan kişinin aynı zamanda beni eve kadar takip etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Josh'ı uyandırıp olanları anlatmayı düşünmüştüm. Ama onu gereksiz yere endişelendirmek istememiştim. Josh zaten genel olarak endişeliydi. Bir doğumdan sonra gecenin bir yarısı tek başıma araba kullanarak eve dönmemden hoşlanmadığını daha önce de söylemişti. Hepsinin olmasa da gittiğim çoğu hastanenin otoparkları ürkütücüydü. Bazıları şehrin içindeydi, arabaya ulaşmak için daha da tekin olmayan mahallelerden geçmem gerekiyordu. Hava kardıktan sonra sokakta pek kimse olmazdı. Ben ise onun endişelerini hep küçümsemiş, geçiştirmiştim. En fazla biber gazına

razı olmuştum. Bir de nerede olduğumu sürekli takip eden bir uygulamayı telefonuma indirmiştim. Bu, Josh'ı rahatlatmıştı. Uygulamayı indirip arkadaşlık isteğini kabul etmem için beni ikna ettiğinde *"Böylece, günün birinde kaybolursan seni bulabilirim,"* demişti. Bunu şaka yollu söylemişti ve ikimiz de gülmüştük. Ama artık hiç komik gelmiyordu.

Uygulama her iki taraf için de aynı şekilde çalışıyordu. Ben de Josh'ı takip edebilirdim ama hiç yapmamıştım.

Josh daha önce doğum koçluğu işimi bırakıp tam zamanlı yoga dersleri vermemi önermişti. Yoga derslerinin mesai saatleri içinde olmasını, saatlerin öngörülebilir olmasını seviyordu. Katılımcıların çoğunlukla kadın olmasını da. Dün gece olanları Josh'a anlatmamıştım çünkü bu konuyu yeniden gündeme getirmek isterdi. Bu tartışmayı yapmak istemiyordum. Yogayı seviyordum. Ama yoga öğretmek bazen kendini tekrarlayan, tekdüze bir işti. Hayatımın geri kalanını böyle geçiremezdim. Ben işimi seviyordum. Doğum mucizesini seviyordum.

"Bebeğin cinsiyeti neymiş?" diye sordu Josh. Bir erkek bebek olduğunu söyledim.

"Zeppelin," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Zeplin balonu olan zeplin mi?" diye sordu.

Güldüm. "Grup olan," dedim, sanki durumu daha iyi yapıyormuş gibi.

"Çocukları uyandırayım mı?" diye sordu Josh ama gerek yoktu, koridordan gelen ayak seslerini duymuştum. Odanın kapısında beliriverdiler. Saçları dağınık, üstleri başları yamuktu. Delilah kucağında bebeğini sıkıca tutuyordu, Leo ise çok sevdiği mavi battaniyesini. Onsuz hiçbir yere gitmezdi. Delilah'nın koluna asılmıştı ve kızım daha sabahın altısında ona dokunmaması için söyleniyordu. Leo, Delilah'ya resmen tapıyordu. Ablasına doyamıyordu. Tek istediği, ne şekilde olursa olsun onunla birlikte olmaktı. Saatlerce okulculuk, evcilik oynayabilirdi. Delilah ise keşke bir kız kardeşim, hatta ablam olsa derdi hep.

"Hadi bakalım," dedi Josh aynanın karşısında kazayağı desenli kravatına yarım Windsor düğümü atarken. Josh işe her

zaman kravatla giderdi. Her zaman bakımlıydı. Müşterilerine iyi görünmek isterdi çünkü iyi görünmek güven ve saygıyı doğururdu. Onu anlıyordum. Aynadaki yansımasına baktım. Kocam inanılmaz derecede yakışıklıydı. *Bu kadar şanslı olmayı nasıl başarmıştım?* Bunu sık sık düşünürdüm.

Çocuklar yatağa atladı. Josh çıkmadan önce onlara yaramazlık yapmamalarını tembihledi. Delilah kumandayı bulup televizyonu açtı. Birlikte yatakta sessizce oturup *Bubble Guppies* izledik. Delilah başını dizlerime koymuştu, Leo ise yanıma sokulmuştu. Kolumu ona doladım, bütün günü böyle geçirebilmeyi diledim. Delilah anaokuluna başladığından beri günlerimiz inanılmaz hızlı geçiyordu. Çocuklarım daha küçükken onlarla geçirdiğim o uzun, tembel günleri özlemiştim. Ama saat dokuz olmadan Delilah okulda, Leo bakıcıda, ben de işte olacaktım.

Josh'ın bana bıraktığı kahveye uzanıp bir yudum aldım. Bir saatlik uykuyla duruyordum. Yorgunluk beni tüketmişti. Fiziksel olarak hasta hissediyordum.

Telefonum yanımdaki masadaydı; sesi açıktı çünkü öyle olmak zorundaydı. Geceleri kapatma lüksüm hiç olmazdı, bir danışanımın bana ihtiyacı olabilirdi. Dünkü mesajları bir şekilde yanlış anlamış olmayı umarak telefona uzandım. Baktığımda, aksini umut etmeme rağmen mesajlar aynen oradaydı. Tıpkı gece olduğu gibi ânında içimi korku sardı.

Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah uyandığımda Bea çoktan gitmişti. Gece yattığımda saat neredeyse bir olmuştu. Hepi topu beş saat uyumuştum ama o uykum bile sık sık bölünmüştü. Aklım hep Meredith ve Delilah'daydı, sabaha güzel haberler almayı umuyordum. Sabaha bulundukları haberini almayı umuyordum.

Çalışanların merdivenlerini kullanarak mutfağa indim. Bea stüdyosundaydı. Arka kapı açıktı, demek ki çalışıyordu. Evimizde iki merdiven vardı. Biri ön taraftaydı. Arka taraftaki ise dar, kıvrımlı ve gizlenmiş durumdaydı. İkinci kattaki odalardan mutfağa uzanan bu arka merdiven, hizmetçilerin görünmemesi gereken zamanlardan kalmaydı. Bu eski eve gördüğüm anda âşık olmamın nedenlerinden biri de buydu; içine gömülü tarihi.

Bea çalışırken yemek için kahvaltısını stüdyoya götürmüş olmalıydı. Bana da bir tabak ayırmıştı. Açık kapıdan içeri serin ve nemli sabah havası doluyordu.

Bea, benimle yaşamaya başladığında evin yanındaki müstakil garajı bir müzik stüdyosuna dönüştürmüştü. Oldukça sevimli bir yerdi ama tıpkı onun benim ofisime hiç gelmemesi gibi ben

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

de nadiren oraya giderdim çünkü orası Bea'nın çalışma alanıydı. İlişkide sınırlar önemliydi.

Bea müziğini garajda yazmış ve orada kaydetmişti. Yapmamam gerektiğini bilsem de, bazen onu dinlemeye çalışmıştım çünkü Bea'nın sesi seksiydi. Boğuk, zengin ve dolgun bir sesi vardı. Sanki günde bir paket sigara içiyormuş gibi gelirdi kulağa ama sigara kullanmazdı. Bea kapıyı yanlışlıkla açık bırakmadıkça içeriyi duyamazdım.

Bea'yla altı yıl önce, şehirde onun sahne aldığı bir barda tanışmıştım. Veterinerlik okulundan önceki yazdı. Okul için ekstra para kazanmak adına bir kokteyl barda garsonluk yapıyordum. Âşık olmuştuk. İki ay sonra okula dönmüştüm. İrtibatı koparmamıştık. Bea beni ziyarete gelmişti. Mezuniyetten sonra buraya geri dönmüş, işe girmiş ve bir ev almıştım.

Bea yanıma taşındığında müziğiyle komşuları rahatsız etmek istememişti. Garajı ses yalıtımlı bir stüdyoya dönüştürmemizin nedeni de buydu. Mahallede, iki eşcinsel kadının yaşamasından dolayı komşuların zaten yeterince rahatsız olacağını düşünmüştü. Banliyöde bir ev fikri, ilk başlarda Bea'yı ürpertmişti. Buralarda yaşayabilecek biri değildi o. Ama benim için yapmıştı. Ev, benim işime yakın ve uygundu. Bea ise her yerde çalışabilirdi.

Evimiz kasabanın tarihi bölgesinde yer alan, 1904 yapımı, İtalyan tarzı, sarı bir evdi. Bir üniversite kampüsüne iki adım uzaklıktaydı ve muhafazakâr olmaktan çok liberal bir bölgedeydi. Tuğla yürüyüş yolları ve yüz yıllık ağaçlarıyla romantik bir yerdi. Ama bu, zaman zaman nefret ve bağnazlıkla karşılaşmadığımız anlamına gelmiyordu. Çünkü nereye gidersen git, bundan kaçamıyordun.

Bea artık barlarda sahne almıyordu. Bu günlerde onu yalnızca duşta şarkı söylerken duyuyordum. Kalabalıklar karşısında performans sergilemeyi seven biriydi, özel performanslara kesinlikle karşıydı.

Bea müzik yazarken dünyayla bağlantısını keserdi. Her şeyi tamamen dışarıda bırakırdı. En uzun süre ortadan kaybolduğu anlar, müziğine kendini kaptırdığı zamanlardı. Ben de onun adına mutlu olurdum. Bea doğuştan müzisyendi. Yıllarca ses ve

gitar dersleri vermiş, barlarda ve gece kulüplerinde sahne almıştı. Ama bu ona yetmemişti. Hayatının geri kalanında yapmak istediği şey bu değildi. Artık bir albüm üzerinde çalışıyordu.

Ama Bea başkalarının sırtından geçinen biri değildi. Maddi olarak payına düşeni yapardı. Yazdığı bazı şarkıları satmıştı ve görünüşe göre zengin olan büyükannesinden hatırı sayılır bir miras kalmıştı. Onunla hiç tanışmamıştım. Kadın, ben Bea'yla tanışmadan önce ölmüştü. Bea ondan sadece parasını değil, adını da almıştı: Beatrice. Başka herhangi birinin nefret edebileceği bu eski moda ismi Bea çok sevmişti. Büyükannesine hayrandı. İkisinin birlikte olduğu bir fotoğraf, Bea'nın komodininin üzerinde duruyordu.

Bea içeri girdiğinde arkam dönüktü. Kapıyı kapattı ve arkamdan bana sarıldı. Ona döndüm. Beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Hâlâ pijamalarıylaydı. Altında pamuklu şortu, üstünde de uyurken giydiği Kurt Cobain tişörtü vardı. Koyu renk saçları uzun ve düzdü. Garipti ama uyandığında Bea'nın saçı asla dağınık olmazdı.

"Onlar gelmeden önce duşa girmek istiyorum," dedi. *Onlar* derken evimizde çalışan taşeronlardı. Ev eskiydi ve ortalığı birbirine katan bir tadilatın ortasındaydık. Evin sevdiğimiz pek çok tarihi unsuru vardı. Tavan göbekleri, orijinal büyük pencereler, yerleşik rafları olan kütüphane, hizmetçi merdivenleri... Hepsi bir hikâye anlatıyordu. Ama banyolar ve mutfak yetmişlerden kalmaydı. Önceki ev sahibinin özensiz işinin sonucuydu. Evin geri kalanındaki albenisi bu odalarda yoktu. Biz de onları yeniletiyor, evin tarihini ve özgünlüğünü geri kazandırmak için modern ama orijinaline sadık bir hâle getiriyorduk.

Ön kapımızda şifreli bir anahtar kutusu vardı. İşçiler istedikleri zaman girip çıkıyordu. Sabah yedi gibi işe başlıyorlar, hızlı davranmazsak bizi pijamalarımızla yakalıyorlardı. Bea ve ben evde olmasak bile buradaydılar, evimizin her köşesini biliyorlardı. Bu durum daha önce beni rahatsız etmemişti ama son on iki saat içinde yaşananlardan sonra etmeye başlamıştı.

Bu müteahhitle Josh'ın tavsiyesi üzerine çalışmaya karar vermiştik. Josh kendi evinde de bu ekiple çalışmıştı. 1890'lardan

kalma Kraliçe Anne tarzındaki evinde iş çıkarmışlardı. Tarihi evlerin dokusunu korumakta çok iyi oldukları söylenmişti. Meredith sonuçtan memnun kalmıştı ama mahremiyetin ihlal edilmesinden nefret etmişti. Tadilat bittiğinde kapıdaki anahtar kutusunun kaldırılmasına ne kadar sevindiğini anlatmış, evinin nihayet yeniden sadece kendisine ait olduğunu söylemişti. Şimdi düşünüyordum da, bizim de kilitleri tamamen değiştirmemiz gerekiyordu. Taşeronlardan birinin anahtarı kopyalamadığını kim garanti edebilirdi ki? Evimizin anahtarının Bea ve benim dışında birinde olması fikri mideme ağrılar sokmuştu.

"Josh'tan haber var mı?" diye sordum. Saat daha erkendi. Bea'nın ondan haber almasını beklemiyordum ama almıştı.

"Onu az önce gördüm," dedi. Köpeğine hava aldırmak için arka bahçeye çıkmış.

"Ne dedi?" diye sordum, kahveyi ölçüp filtreye dökerken. İyi bir haber alırım sandım ama öyle olmadı.

"Meredith hâlâ dönmemiş," dedi.

"Hiç haber de almamış mı?"

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey. Polis dün gece gelmiş."

"Biliyorum, onları gördüm. Ne demişler? Onu ve Delilah'yı bulmak için ne yapacaklarmış?"

"Josh'a kalırsa pek bir şey yapmayacaklarmış. Şimdi kendisi bir arama ekibi kuracakmış," dedi Bea. "Sabah bahçede ailesini ve arkadaşlarını arayıp yardım istiyordu. Bizim de yardım edeceğimizi söyledim."

Başımı evet dercesine salladım ve "Evet, tabii ki. Ne gerekiyorsa," dedim.

İşten izin aldım. Ama izin almasaydım bile evde durup aramalarına yardım ederdim. Meredith ve Delilah'nın bana ihtiyacı vardı. Önemli olan tek şey onları bulmaktı.

LEO

GÜNÜMÜZ

Evde beraber geçirdiğimiz ilk gece neredeyse tek kelime dahi etmedin. Babam bir şey söylemediği sürece hiçbir şey söylemedin. Başın hep eğikti. Bize hiç bakmıyordun.

Babama *efendim* diyordun. Babam sana öyle söylememeni tembihledi ama yine de söyledin çünkü söylemeden duramıyordun. Her böyle söylediğinde babam bir kez daha ölüyordu sanki. Gözlerinden anlıyordum.

Odanın bir köşesine kıvrılıp ödün kopmuş gibi korku dolu gözlerle etrafa bakıyordun. Bedeninle, ellerinle, gözlerinle ne yapman gerektiğini bilmiyordun. Babam ayakların için endişeliydi çünkü polisler sana ulaştığında ayakların cam, diken ve çakıl taşları batıklarıyla doluydu. Bu yüzden koltuğa oturman gerektiğini söyleyip duruyordu. Doktorlar hepsini tek tek cımbızla temizlemek zorunda kalmıştı. Hiç irkilmemiştin çünkü bana kalırsa başına gelen en kötü şey bu değildi.

Babam sana oturmanı söylediğinde kendini yere attın. Mutfaktaydık ve burada altı tane sandalye vardı. Yine de yere oturmayı seçmiştin. Babam biraz sarsıldı ama bunu kafaya takmamış gibi davrandı çünkü sana öyle yapmamanı söyleyip garip hissettirmek istememişti. Bunun yerine bize hindili sandviç yaptı ve hepimiz aptalca yerde oturup yedik. Sen ise pek bir şey yemedin

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

çünkü bir günde iki sandviç yemek, alışık olduğundan beş yüz kalori fazla demekti ve miden bunu kaldıramamıştı. Yemeye çalışmıştın. Yemeye kararlı görünmüştün ama aynı zamanda her an kusacak gibiydin.

Sana "İstemiyorsan yemek zorunda değilsin," dedim. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü gözlerinde görebiliyordum.

Babam tabağını almaya geldiğinde hızla geri çekildin. Sanki sana vuracakmış gibi hafifçe inledin. Babam bir an donup kaldı. Ortadan kaybolduğun süre boyunca hırpalandığını ikimiz de biliyorduk tabii ki. Bu zaten söylenmesine gerek olmayan bir şeydi. Ama bilmekle görmek aynı şey değildi. Sürekli birinin sana ansızın vuracağından korktuğunu düşünmek içimi acıtmıştı.

Ben daha önce okulda çocuklar tarafından dövülmüştüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama okulda her zaman çocukları üzerimden çeken bir öğretmen olurdu. Gerçi bu her zaman iyi bir şey sayılmazdı, kavga ettiğim için yine de ceza alırdım ve sonra da korkak olduğum için çocuklar tarafından tekrar hırpalanırdım. Çifte dayak. Ama en azından öldürülmezdim.

Kimsenin seni savunmadığını düşünüyordum.

Kendime engel olamamış, sana bakakalmıştım. Eskiden nasıl göründüğünü hatırlamıyordum ama videolarını izlemiş ve fotoğraflarını görmüştüm. Neredeyse eskisi gibi görünüyordun. Sadece biraz büyümüştün ama pek de değil. Bebek dişlerinin yerini büyük, sararmış ve yamulmuş dişler almıştı. Saçların yer yer dökülmüştü. Babamın o kelleşmiş kısımlara bakmamaya çalıştığını görmüştüm ama onları fark etmemek zordu. Çocukların kel olmaması gerekirdi.

Daha sonra babama neden kel olduğunu düşündüğünü sormuştum. Kanser olup olmadığını sorduğumda bana kızmıştı. Elbette kanser olmadığını söylemişti ama kel kalma sebebini hiç düşünmediğini söylemişti. Sorumu internete yöneltmiştim. Saçkıran olmuş olabilirdin. Ama daha büyük ihtimalle saçlarını takıntılı bir şekilde yoluyordun ya da stresten dökülüyordu. Bunu okuduktan sonra kanser olduğunu düşündüğüm için kendimi

kötü hissetmiştim. Artık kel noktalara bakmamaya karar vermiştim çünkü bunu kompleks hâline getirmeni istememiştim. Acaba kafandaki kelliklerden haberin var mıydı diye düşünmüştüm.

Cahil taşralılar gibi konuşuyordun. Orta Batı'daki üst-orta sınıf bir mahalleden olduğun düşünülünce bu çok tuhaftı. Ama anaokulundan beri okula gitmemiştin. Ve seni yanında tutan her kimse, muhtemelen taşralı bir metamfetamin bağımlısıydı ve bildiğin her şeyi ondan öğrenmiştin.

Çoğu zaman hiç konuşmuyordun. Sadece *evet, efendim* ve *hayır, hanımefendi* diyordun.

O gece polisler evimizin başında nöbet tutmuştu. Haber ekipleri gibi onlar da kendi arabalarını park etmiş, içinde oturuyordu. Herkes senden bir parça kapmaya çalışıyordu.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Dışarı çıktım. Havanın mevsime göre alışılmadık derecede sıcak geçmesi bekleniyordu, sıcaklık on beş derecelere yaklaşmıştı. Sabah soğuk başlamıştı. Daha mart ayındaydık. Ağaçlarda kızılgerdanlar vardı, kışlık yuvalarından geri dönüyorlardı.

Çocuklar ve ben geç kalmıştık. Acele ediyorduk. Telefonumun ekranından saate baktım. Sekiz buçuk olmuştu. Çocukları gitmeleri gereken yerlere bırakmam ve saat dokuzda şehrin diğer ucundaki yoga dersime yetişmem gerekiyordu. Asla yetişemezdim.

Cassandra dışarıdaydı. Yanında Piper ve Arlo da vardı. Okula doğru gidiyorlardı. Okul birkaç sokak ötedeydi. Mesafe o kadar kısaydı ki okul servis hizmeti sağlamıyordu. Ya yürümek zorundaydık ya da Delilah'yı okula arabayla bırakmam gerekiyordu. Arabayla gitmeyi hiç sevmezdim çünkü okulun önünde oluşan araç trafiği tam bir kâbustu. Bazı günler arabayla okulun sadece yakınına kadar gider, Delilah'yı indirip kalan yolu tek başına yürümesine izin verirdim. Böyle yaptığım zamanlarda kendimi kötü hissederdim. Kızım daha sadece altı yaşındaydı. Ama orada başka anneler, başka çocuklar ve bir de yaya geçidi görevlisi vardı. Bu kadar insanın arasında ona kötü bir şey olmazdı.

Delilah'nın yer yön bilgisi iyiydi, sokakta yürürken nereden gitmesi gerektiğini bilirdi. Yabancılarla konuşmaması gerektiğini veya şekerleme ya da yavru kedi gibi şeylerle kandırılmaması gerektiğini bilirdi.

Ama bugün bunu yapmak zorunda kalmayacaktım. Sokağın karşısındaki evlerinden çıkan Cassandra, Piper ve Arlo'ya baktım. Bir dergiden fırlamış gibiydiler. Baştan aşağı kusursuz görünüyorlardı ve taş döşeli yürüyüş yollarından kaldırıma doğru seke seke inerken el ele tutuşuyorlardı. Dört dörtlük bir aileydiler. Arlo yürümeyi yeni yeni öğreniyordu ama hiç şikâyet etmeden bu mesafeyi yürüyebilirdi. Kimse el ele tutuşmaktan mızmızlanmıyordu.

Kendi çocuklarıma baktım. Delilah'nın üzerinde bir elbise vardı. Saçlarını taramış, zor bulunan ayrımı yakalamış ve kabaran saçları biraz suyla bastırmıştım. Duş almayı başarmıştım ve Leo da ilk defa pantolonunu doğru giyerek tamamen kendi kendine giyinmişti. Şartlar düşünülünce biz de fena görünmüyorduk. Dışarıdan bakıldığında derli topluyduk.

Ama içim darmadağındı. Panik ve huzursuzluğumu yüzüme güzelce yerleştirdiğim bir gülümsemenin arkasına saklamıştım. Sadece bir saatlik uykuyla bir şekilde idare ediyordum.

Sokağın karşısından el sallayarak "Cassandra," diye seslendim. Çocuklarla birlikte onlara doğru hızlı hızlı yürüdük. "Merhaba, Piper. Merhaba, Arlo," dedim, gereğinden fazla hevesli bir sesle. Delilah arkadaşına kocaman gülümsedi. Bel hizasını bile geçmeyen utangaç bir el sallamasıyla onu selamladı. Cassandra ve benim yüzümden çekingen davranıyordu. Ortada hiç yetişkin olmasaydı Delilah çok rahat olurdu. Ailede dışa dönük olan oydu. Bu özelliğini nereden aldığını bilmiyordum. Kesin Josh'tan almıştı, benden değil.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedim. "Mükemmel zamanlama. Delilah'nın okula seninle birlikte gelmesinde bir sakınca var mı? Geç kaldık da," dedim. Cassandra'nın Delilah'yı okula götürmekle ilgili hiç sorun çıkarmadığını bildiğimden bunu rahatlıkla sorabiliyordum.

"Lütfen," diye yalvardı Piper.

Cassandra tam da ondan beklediğim gibi "Evet, tabii ki gelebilir," dedi. Hayır diyecek hâli yoktu ya. Bizim gitmemiz gereken yöne gidiyorlardı ve sonuçta bir çocuk daha götürmek çok da yük sayılmazdı.

Delilah benimle vedalaşmadan onlara doğru koşmaya çalıştı. "Buraya gel bakalım, küçük hanım," diye takıldım.

Kıkırdadı. Geri koştu, kollarını bacaklarıma doladı. Ben de ona sarıldım. Şurup ve şampuan karışımı kokusunu içime çektim. Ona uslu olması gerektiğini, Cassandra'nın sözünden çıkmamasını hatırlattım. "Tamam, anne," dedi.

Onların uzaklaşmasını izledim. Delilah daha gitmeden onu özlemeye başlamıştım. Onu ilk kez kreşe bıraktığım günü hatırladım, çocuğumu pek tanımadığım birine bırakırken midemin dibinde hissettiğim o mide bulandırıcı duygu geldi aklıma. Yıllar içinde azalmıştı ama asla tamamen geçmemişti. Her ne kadar kendim için yapmam gereken bir şey olsa da çocuklar doğduktan sonra işe geri dönmek benim için zor olmuştu.

Delilah, ailenin tek sıra düzenini bozmuştu. Artık Delilah ve Piper önden sekerek, gülüşerek ilerliyordu. Cassandra ve Arlo ise arkada kalmış, hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

Delilah'yı Cassandra'nın üzerine yıkmış gibi hissettiğim için biraz suçluluk duydum. Çocukları okula götürmesi, karşılığını nadiren ödeyebildiğim bir iyilikti. Ama Cassandra kendi ayakları üzerinde duran biriydi. Bağımsızdı. Kendisinin de söylediği gibi, yardım istemeyi sevmezdi. Bu yüzden bana da iyiliklerine karşılık verme fırsatı hiç doğmazdı.

Leo'yu Charlotte'ın evine bıraktım. İşe doğru yola çıktım. Yolda telefonumdan bildirim sesi gelince buz kesildim. Bakmam gerektiğini bilerek, isteksizce telefona baktım. Doğum yapan bir danışanım olabilir diye düşündüm.

Ama değildi. Bunun yerine, dün gece aldığım mesajın başka bir versiyonuydu. Mesajı okuyamadan telefonu elimden düşürdüm ama yine de yazılanları görmüştüm.

Ne yaptığını biliyorum. Bunun yanına kâr kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun, orospu.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Bea ve ben, saat sekiz olmak üzereyken Josh'la bahçesinde buluştuk. Henüz saat çok erkendi ama Josh şimdiden kayıp ailesini aramak için yaklaşık bir düzine insanı bahçede toplamıştı. Yolda olanlar da vardı. Yine de bu, kendi çabalarımızla yapacağımız bir arama çalışmasıydı. Bir çember oluşturup Meredith ve Delilah'nın nerede olabileceği hakkında konuşmuştuk. Bazıları dünle ilgili ayrıntılar sormuş, Josh da alnını ovuşturarak onları bilgilendirmişti. Gergin ve tetikte görünüyordu ama aynı zamanda tükenmişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yerinde duramıyordu. Ya çok az uyumuştu ya da hiç uyumamıştı. Etrafıma baktım. Leo ortalarda görünmüyordu. Muhtemelen Josh onu bakıcısı Charlotte'a bırakmıştı. Charlotte mahalledeki birçok çocuğa bakardı. Bea'yle benim çocuğumuz olmasa bile onun kim olduğunu bilirdik. Burada herkesin tanıdığı biriydi. Hava güzel olduğunda onu çocuklarla birlikte mahallede dolaşırken görürdük. Charlotte ellilerinin sonlarındaydı, hatta belki altmışındaydı. Kocasıyla birlikte yaşıyordu.

Leo'nun olan biteni bilip bilmediğini merak ettim. Josh ona bir şey söylemiş miydi? Meredith ve Delilah'nın kayıp olduğunu

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

biliyor muydu? Sanmıyordum, bunun dört yaşındaki bir çocuk için sindirilemeyecek bir şey olduğunu düşündüm. Boya kalemleri kaybolurdu. Yapboz parçaları kaybolurdu. Anneler ve kız kardeşler kaybolmazdı. Josh'ın Leo'ya onların nerede olduğunu söylediğini merak ettim. Leo sabah uyandığında Delilah'nın orada olmadığını görünce kafası mutlaka karışmış olmalıydı.

Arama grubumuzun içinde Meredith'in çalıştığı yoga stüdyosunun sahibi olan kadın da vardı. Josh onun yanına gitti ve Meredith dün işe gitmediği için özür diledi. "Umarım çok büyük bir aksaklığa yol açmamıştır," dedi.

Kadın bunun hiç sorun olmadığını, kendisinin ve başka bir eğitmenin Meredith'in derslerini aralarında paylaştığını söyledi, tıpkı Meredith'in geçen hafta hasta olduğu zaman ve ondan önceki hafta da yaptıkları gibi. Josh afalladı. Bea'yla ben de öyle. Birbirimize baktık. "Nasıl yani?" diye sordu Josh, bildiğimiz kadarıyla Meredith ilk kez dün hasta olduğunu söyleyip işe gitmemişti. Josh'ın tepkisini izledim. Uzun boylu, koyu saçlı, mavi gözlü bir adamdı. Mavi gözleri nemlenmiş ve gözyaşlarıyla daha da koyulaşmıştı. Leo da, o an her neredeyse, aynı gözlere sahipti.

Kadın kendini aptal gibi hissetti. Yüzü kızardı. Söylememesi gereken bir şey söylemişti. Kelimeleri toparlamaya çalışarak "Sadece... Son iki hafta içinde Meredith üçüncü kez hasta olduğunu söyleyip işe gelmedi," dedi. "Bunu bilmiyor muydunuz?" diye sordu Josh'a. Adam başını hayır dercesine iki yana salladı. "Endişelenmiştik. Birkaç hafta öncesine kadar Meredith her zaman çok titizdi. Hiç onun yapacağı bir şey değildi bu yani. Kanser filan gibi ciddi bir sağlık sorunu olabileceğini düşünmüştük," dedi. Meredith'in kanser olma ihtimalini hafife almaya çalışıyormuş gibi gelmişti bana. Ama bir yandan da kanserin, kadının başına her ne geldiyse ondan daha iyi olup olmayacağını düşündüm. Kanser olsaydı, mücadele etme şansı olurdu. Bununla öyle bir şansı olup olmadığını ise bilmiyordum.

Başka bir kadın konuşmaya başladı. Adının Jeanette olduğunu söyledi. Meredith'in zaman zaman birlikte çalıştığı bir ebeydi. "Müsaade ederseniz ben de bir şeyler söylemek isterim,"

dedi ve Meredith'in çok kısa bir süre önce iş yükünü azaltmaya, ailesiyle daha fazla vakit geçirmeye karar verdiğini söylediğini anlattı. Bir hafta kadar önce Jeanette'e daha az danışan alacağını söylemiş, danışanlarını yönlendirebileceği başka doğum koçları için öneriler istemiş.

Josh'ın tepkisinden bunu da bilmediğini anladım. Yüz ifadesi düşünceli, dalgın ama aynı zamanda üzgün bir hâl aldı. Bıyığı ve sakalının üzerinde parmaklarını gezdirdi. Kaşlarının arasında biri diğerinden daha derin iki çizgi belirdi. Josh da Meredith gibi otuzlarının ortalarındaydı. Bea'yla benden biraz daha büyüktü. Henüz kırkına gelmemişti. İkisi de kırk yaşına bastıklarında egzotik bir yere gidip gitmeyecekleri hakkında yaptıkları bir konuşmayı hatırladım. Bu hemen olacak bir şey değildi, üzerinde düşünmeleri için bolca zaman vardı. Yıllar sonra gerçekleşecek bir meseleydi ama yine de sanki ufukta onları bekliyordu.

Bir strateji bulan Bea oldu. Kontrolü ele almak ve plan yapmak ona çok yakışıyordu. Bizi gruplara ayırdı, kasabayı taramak için planlar yaptı. İnsanlara Meredith'in arabasını arayarak dolaşmalarını, restoranlara ve dükkânlara girip yakın zamanda Meredith ya da Delilah'yı görüp görmediklerini sormalarını söyledi. Josh bize Meredith'in arabasının markasını, modelini ve plaka numarasını verdi. Gönüllüler anayolları rehber alarak kasabayı kendi aralarında bölüşmüştü. Bea'yla ben mahallede kalıp kapı kapı dolaşacaktık çünkü burada yaşıyorduk. Komşuları tanıyorduk. Yol yordam biliyorduk.

Herkes dağılmadan önce Bea telefon numaralarını aldı. Bir grup sohbeti başlattı, böylece haberleri birbirimize iletebilecektik. Josh, insanlara gösterip sorabilmemiz için grup sohbetine Meredith'in bir fotoğrafını gönderdi. Telefonunun ekranını kaydırıp fotoğrafı bulunca boğazı düğümlenmişti. Fotoğrafta Meredith çocuklarıyla birlikteydi, yakın zamanda çekilmişti. Meredith çok güzel bir kadındı. Fotoğrafta saçlarını başının tepesinde gevşek bir topuz yapmıştı. Beyaz teni vardı, çillerle kaplıydı ve gözleri büyüleyici bir mineral yeşiliydi. İrlanda kökenli olduğu belliydi. Saçları kadar kızıl, işlemeli bir elbise giymişti.

Meredith'in o fotoğrafını görmek içimde ani bir hüzün yarattı. İnce kollarının altına sığınmış küçük Leo ve Delilah'yla birlikteydi. Meredith'e ya da fotoğrafta onun yanında oturan, annesine sevgiyle bakıp tatlı tatlı gülümseyen minicik ve neredeyse dişsiz Delilah'ya kötü bir şey olmamış olmamasını diledim. Kalbim sızladı.

Belki de hiç çocuğum olmayacaktı. Bea'yla bağışçı sperm kullanarak birimizin hamile kalma ihtimali üzerine konuşmuştuk. Hatta hangimizin bir bebeği taşımaya daha uygun olacağına kadar gelmiştik. Beden olarak daha iri ama benden daha anaç olan Bea uygun olur diye karar vermiştik. Sperm bağışçısının tanıdığımız biri mi yoksa anonim biri mi olması gerektiğini bile tartışmıştık. Ben anonim olmasını istemiştim ama Bea için bu fazla mesafeli, fazla soğuktu. Tanıdığımız birinin spermini kullanmak istemişti, bu da bana tuhaf gelmişti. Bea ve tanıdığımız bir adamın birlikte bir çocuğu olması fikri... Konuşma orada bitmişti.

Gözlerim Bea'ya kaydı. Omzumun üzerinden fotoğrafa bakıyordu. Onun da gözleri benimkiler gibi dolmuştu.

"Geri gelecekler," dedi, elini koluma koyarak. Sesi çok emin çıkmıştı ama onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: Ya hiç geri dönmezlerse? Yıllar içinde Josh ve Meredith'e yakınlaşmış, çocuklarına da bağlanmıştık. "İyiler. İyi olmak zorundalar," dedi Bea. Sesi titriyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Bunun sadece fazla iyimser bir düşünce olup olmadığını merak ettim.

İyi miydiler? İçgüdülerim iyi olmadıklarını söylüyordu.

Herkes teker teker arabalarına bindi. Farklı yönlere doğru uzaklaşıp dağıldılar. Bea'yla birlikte dönüp kaldırım boyunca yavaş yavaş yürümeye başladık. İkimiz de sessizdik, olup biteni içimizde sindirmeye çalışıyorduk. Meredith ve Delilah'nın başına kötü bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi aklımın almayacağı kadar korkunçtu. Zihnim sürekli bu düşünceye kaysa da bunu düşünmesine izin vermemeye karar verdim. Josh için güçlü kalmalıydım. Bea için. Kendim için. Yürürken Bea elimi tuttu. Tutunacak bir şey olması iyi hissettirmişti.

Listemizdeki ilk eve gittik. Kapıyı çaldım ve Roger Thames açtığında Meredith'i görüp görmediğini sordum. Roger topallıyordu. Geçen hafta arabasıyla uğraşırken belini incitmiş ve o zamandan beri neredeyse hiç koltuktan kalkmamış. Meredith'i görmemişti.

"Ne oldu? Nesi var ki?" diye sordu bir anda.

Bea "Eğer görürseniz Josh'a ya da bize haber verebilir misiniz?" dedi. Roger'ı hiç sevmezdim.

Yürüyüş yolundan ilerleyip kaldırıma çıktık ve yolumuza devam ettik.

"Doğuma gitmiş olabilir mi?" diye sordu Gwen. Meredith ve Josh'ın karşı komşusuydu. Dul bir kadındı. Kocası üç yıl önce ölmüştü. Lou Gehrig hastalığı. Adamı pek tanımazdım ama hastalığının çok hızlı ilerlediğini hatırlıyordum. Bana sanki haberi duymamla gazetede ölüm ilanını okumam arasında sadece günler varmış gibi hissettirmişti.

Gwen'e "Hayır," dedim. Delilah da kayıp olduğu için Meredith'in bir doğumda olduğunu düşünmediğimizi söyledim. "Küçük Delilah mı?" derken nefesi kesildi. Eliyle ağzını kapattı.

"Korkarım öyle," dedi Bea. Delilah şen şakrak bir çocuktu. Hayat doluydu. Herkes ona bayılırdı.

"Benim kaldırımımda tebeşirle resim yapardı. Kapımın önüne karahindiba demetleri çizerdi. Geçen yıl kalçamı kırdığımda her gün postamı kapıya kadar taşımıştı. Çok tatlı bir kız." Konuşurken sesi çatlamıştı. "Maalesef birkaç gündür ne Delilah'yı ne de annesini gördüm. Hava yüzünden evden dışarı hiç çıkmadım."

"Hava yüzünden çoğu kişi evden çıkmadı sanırım," dedim. Aralıksız yağan yağmur yüzünden herkes günlerdir evine kapanmış, sokaklarımızda olan bitenden bihaber kalmıştı.

Bea, Gwen'e her şeyi anlattı. O anlattıkça Gwen'in gözleri doldu.

"Bir haber alırsanız bana da söylersiniz, değil mi?" diye sordu. Elinden gelse Gwen de aramaya katılmak isterdi ama yaşı seksene yaklaşmıştı ve eskisi kadar hareketli değildi.

"Bir şey duyar duymaz sana da haber vereceğiz," dedim.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Yakın komşularımızın çoğu Meredith'i tanıyordu. Kimse onu görmemiş olsa da neredeyse hepsi konuyla ilgili konuşmak istedi. Ön verandalarına çıkıp ayrıntılarla ilgili sorular sordular.

"Ona bir şey mi oldu?" diye sordular. Herkes endişeliydi. Meredith de tıpkı Delilah gibi mahallede çok sevilirdi. İhtiyacı olan bir komşu için her şeyi bırakıp yardıma koşmasıyla bilinirdi. Gwen'in kocası ağır hastayken onu arabaya bindirmeye yardım etmiş, fırsat buldukça doktor randevularına götürmüştü. Timmonların küçük köpeği kaçtığında, Delilah ve Leo'yu ikiz bebek arabasına koyup kasabanın her yerini arayıp taramış, köpeği bulana kadar kilometrelerce yürümüştü.

Bea'yla ben komşularımıza bildiklerimizin küçük bir kısmını anlattık ama karşılığında pek kayda değer bilgiler alamadık. Jan Fleisher, Meredith'in arabasını arkaya park ettiğini hatırlamıştı. Tim Smith onun ara sokaktan çıktığını gördüğünü söylemişti.

"Çocuklar da yanında mıydı?" diye sordum Tim'e. Bilmiyordu. Camdaki parlama yüzünden arabanın içini iyi görememişti. Sadece arabanın Meredith'in arabası olduğunu biliyordu.

"Saat kaç civarıydı?"

Omuz silkti. "Sekiz, belki dokuz." Kaşlarını çatarak düşündü. "O gün saat on birde randevum vardı, on buçuk gibi evden çıktım. Ondan önceydi. On buçuktan önceki bir zamandı," dedi ve istemeden de olsa muğlak bir cevap verdiği için özür diledi. Onu kaybolmadan önce gören belki de son kişilerden biri olabileceğini bildiği için üzgündü.

Bea'yla yolumuza devam ettik. O sabah yağmur yağmıyordu. Yine de gökyüzü kara bulutlarla doluydu. Hava nemliydi. Ağaçlar, geceki fırtınadan kalan yağmuru üzerimize damlatıyor, yer yer ıslanmamıza neden oluyordu. Şemsiyelerimiz vardı ama her ne kadar bu nemli hava saçım için hiç iyi olmasa da henüz açmamıza gerek yoktu.

Her yerde dallar vardı. Yağmur ve rüzgâr tarafından ağaçlardan acımasızca koparılıp sokağa savrulmuşlardı. Kaldırım su birikintileriyle doluydu. Bea'yla yollarımızı ayırıp etraflarından dolaştık. Hava serindi, en fazla on beş dereceydi ama gri gökyüzü, yağmur riski ve durmak bilmeyen rüzgâr, havayı daha çok on

dereceymiş gibi hissettiriyordu. Yanıma mont almayı akıl edemediğim için pişmandım.

Sokağı geçip Josh ve Meredith'in evinin tam karşısındaki eve gittik. Gri bir ev, çocuklu ve genç bir çifte aitti. Bea ve ben, Hanakaları pek tanımıyorduk. Çocuklu aileler genelde başka çocuklu ailelerle daha kolay kaynaşıyordu ve bizim çocuğumuz yoktu. Yine de daha önce onlarla tanışmıştım.

Hanakalar, Dickeylerle yakındı. Delilah ve Leo'yu kızlarıyla birlikte kaldırımda bisiklet sürerken görmüştüm. Meredith'i de diğer kadınla, Cassandra'yla yani, sokakta konuşur ve gülüşürken görmüştüm. Meredith, Cassandra'yı seviyordu, bu belliydi. Dördümüz birlikte verandada içki içtiğimiz gecelerde Meredith ondan sık sık bahsederdi. Hiç önemli bir şey olmazdı ama adı bir şekilde anılırdı. *Cassandra dedi ki Jackson'daki yeni fırının tarçınlı çörekleri en iyisiymiş. Cassandra ve Marty, çocuklarla birlikte gelecek yaz Alaska kruvaziyerlerinden birine gitmeyi planlıyor. Cassandra bana dedi ki gidere biraz karbonat ve sirke dökmek o sinir bozucu meyve sineklerini yok ediyormuş.*

Josh, Meredith'le dalga geçmiş, Cassandra'ya karşı kadınsı bir hayranlık beslediğini söylemişti. Sonra yüzü bembeyaz kesilmiş, Bea'yla benden özür dilemişti, sanki bizi incitecek bir şey söylemiş gibi.

Cassandra ve kocası Marty hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bildiklerimin çoğu Meredith'ten duyduğum şeylerdi. Buraya şehirden taşındıklarını biliyordum. Bea gibi onların da banliyö hayatına pek hevesli olmadıklarını biliyordum. Ama kızları okul çağına yaklaşınca, fahiş fiyatlı bir özel okul, berbat bir devlet okulu veya banliyöye taşınmak seçenekleri arasında kalmışlardı. Buraya gelmişlerdi.

Bea'yla kapılarına yaklaşıp zili çaldık. Kapıyı Cassandra açtı. Kapıyı araladığında arkasındaki ev sessiz, dingin görünüyordu.

"Rahatsız etmiyoruzdur umarım," dedi Bea.

"Hayır," dedi Cassandra. "Elbette rahatsız etmiyorsunuz. Minik beyefendiyi az önce uyuttum." Bir kedi ayaklarının etrafında dolandı. Cassandra onu kucağına alıp bizi içeri davet etti. "İkiniz de üşümüş gibisiniz. Size kahve yapayım," dedi. Ayakkabılarımızı

çıkarıp içeri girdik ve peşinden ilerleyip koridordan mutfağa geçtik. Cassandra'nın evi zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Her şey nötr tonlardaydı ve küçük çocuklu bir eve göre biraz fazla düzgündü. Aynı zamanda kusursuz derecede temizdi. Cassandra da öyle biri gibiydi. Kendisi de derli topluydu.

Kediyi yere bıraktı. "Meredith için geldiniz," dedi, kahve makinesinden cam sürahiyi alıp lavaboda doldururken. Cassandra da Bea gibi uzundu. Sarışındı. Omuz hizasına gelen, ortadan ayrılmış saçları yüzünü çerçeveliyordu. Benim boyumda bir kadının asla taşıyamayacağı türden uzun bir elbise giymişti. Onu kıskanmıştım.

Cassandra, Meredith'i biliyordu. Elbette biliyordu. Josh, Meredith'in kayıp olduğunu fark ettiğinde gittiği ilk kişilerden biri de o olmuştu zaten.

Kahve makinesine dönüp filtreye bolca kahve koyarken "Olanlar çok korkunç," dedi. "Onun ve Delilah'nın bir anda..." duraksadı, anlam yüklü bir duraksamaydı bu "...yok olduğuna inanamıyorum." Bir dolaptan birbiriyle uyumlu üç tane fincan çıkarıp tezgâha dizdi. Kahve demlenmeye başladığında bizi mutfak masasına davet etti.

"Eğer bu yüzden buradaysanız, son birkaç gündür onu görmedim," dedi. Karşımızdaki ahşap sandalyeye, Bea'yla tam karşımıza zarifçe kayarak oturdu. "Bu hava çok saçma bir hâl aldı artık," diye yakındı. "Neredeyse hiç dışarı çıkamadık. Piper, Delilah'yla buluşup oyun oynamak için yalvarıp duruyordu. Ona bayılıyordu. Daha bu sabah okuldan sonra Delilah'nın bize gelip gelemeyeceğini sordu. Ben de onu oyaladım, Dickeylerin bu öğleden sonra planları olduğunu ve Delilah'nın oynayamayacağını söyledim. Çocuklarıma daha önce hiç yalan söylememiştim. Ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Piper meraklıdır, sürekli soru sorar. Dickeylerin ne yaptığını, Delilah'nın neden oynayamadığını öğrenmek istedi. Ben de dişçiye gidecekler dedim. Delilah'nın dişinde çürük olup olmadığını sordu. Bilmediğimi söyledim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Eğer Delilah yakında eve dönmezse, Piper'a küçük arkadaşının başına korkunç bir şey geldiğini nasıl anlatırım, hiç bilmiyordum," dedi.

Bunu anlamak bir çocuk için çok zor olurdu. Benim için bile zordu. Yaşadığımız bölge düşük suç oranına sahipti. Ulusal istatistiklerle ya da yakınlardaki banliyölerle kıyaslandığında, suç neredeyse yok denecek kadar azdı.

Meredith ve Delilah'dan bahsederken "Çok endişeliyim," dedi Cassandra. "Josh perişan olmuştur."

"Bir arama ekibi kurdu," dedim. Cassandra bunu bildiğini söyledi. Arlo uyanır uyanmaz aramaya katılmayı planlıyordu.

Bea, Josh'ın karısının müşterileri, ailesi ve arkadaşları için bir telefon listesi hazırladığını söyledi. "Liste hazır olduğunda aranması gereken insanlar olacak," dedi Bea. "Belki oğlun uyurken sen de bu şekilde yardım edebilirsin."

"Elbette. Elimden ne geliyorsa yaparım. Onlara bir şey olmayacak, değil mi?" diye sordu Cassandra.

Ne Bea ne de ben cevap verdim. Sessiz kalıp sorunun ağırlığını düşündük. İyi olacaklar mıydı? Kimse bilmiyordu. Kimse kesin bir şey söyleyemezdi. Ama Cassandra bize bakıyordu, Meredith ve Delilah'nın iyi olup olmayacağını içtenlikle soruyordu. Gözünden bir damla yaş aktı, yanağından aşağı süzüldü. Bu ani duygu patlaması beni de duygulandırmıştı.

Cassandra masadan kalktı ve kahve makinesine gitti. Fincanları doldurdu, kahveyi nasıl içtiğimizi sordu. Şeker ve süt de getirdi.

Sırtı bize dönüktü. "Bir şey gördüm," dedi.

Sesi alçaktı ama anlam doluydu. Omurgamdan yukarı bir ürperti tırmandı. Daha fazlasını söylesin diye heyecanla beklemeye başladım.

Cassandra, Meredith ve Delilah'nın kaybolmasıyla ilgili bir şey mi görmüştü?

Sırtı hâlâ bize dönüktü. Konuşmaya devam ederek "Tamamen unutmuşum," dedi. "Josh beni arayıp Meredith ve Delilah'nın kayıp olduğunu söyledikten sonra aklıma geldi."

"Ne gördün?" diye sordu Bea. Cassandra ancak o zaman dönüp bize baktı.

"Evlerinin önünde birini görmüştüm," dedi. "Gecenin bir yarısında."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ne zaman?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce," dedi.

"Josh'a söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Henüz değil. Unutmuştum. Dün gece geç saatte hatırladım, o saatte de onu arayıp uyandırmak istemedim." O sabah kızı Piper yanındaymış, onu korkutmamak için de arayamamış. Piper okula gittiğinde arama ekibi çoktan işe koyulmaya başlamış. Cassandra, Josh'ın dikkatini başka yöne çekmenin doğru olmadığını düşünmüş.

"Oğlum Arlo, uyku konusunda hiç iyi değildir," diye açıkladı. "Uyku eğitimi vermeye çalışıyoruz ama söylemesi kolay, yapması zor. Neyse... O gece, yani birini gördüğüm gece, gözünü bile kırpmamıştı, ağlıyordu. Odasındaydım, onu uyutmaya çalışıyordum. Odası sokağa bakıyor," dedi. Bunu söylemesine gerek kalmadan Arlo'nun odasının Josh ve Meredith'in evini kuşbakışı gördüğünü anladım. "Perdeleri hiç kapatmayız. Chicago'da yaşarken de kapatmazdık. Eski alışkanlıklar işte."

"Kolay kolay vazgeçemeyiz, evet," dedim. Konuşurken Cassandra'nın sesi titriyordu. O gece Arlo'nun yatak odası penceresinden gördüğü her neyse, onu hâlâ ürkütüyordu.

"Tam olarak ne gördün?" diye sordu Bea. Nabzım beklentiyle hızlandı. Kahvemi avuçlarımın arasında tutuyordum ama tek yudum almadım. Cassandra'nın ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştım.

"Hava karanlıktı," dedi Cassandra. "Ay yoktu. Dışarıdaki sokak lambası bir ya da iki aydır bozuktu. Kocam Marty bir süre önce belediyeyi aramıştı ama hâlâ tamir edilmemişti. Vergilerimiz," diye espri yaptı "çok işe yarıyor anlaşılan. Tek ışık, gece boyunca açık bırakılmış sundurma lambalarından geliyordu.

"O kadar karanlık olmasına rağmen, Josh ve Meredith'in bahçesinde bir hareket fark ettim. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Saat çok geçti ve yorgundum. Hareket kaybolmayınca, bunun ya ağaçlar ya da bir geyik olduğunu söyledim kendime. Belki bir çakaldı. Ama uzun uzun izledikçe, bunun birileri, *bazı insanlar* olduğunu net anladım. Bir süre izledim, ne yaptıklarından emin değildim. Polisi arayıp aramamam gerektiğini düşündüm."

Bea cevabı bilse de "Polisi aradın mı?" diye sordu.

"Keşke arasaydım," dedi Cassandra pişmanlıkla.

"Kaç kişi vardı?" diye sordum.

"İki," dedi. "Soygun yapmak için eve girecekmiş gibi görünmüyorlardı. Evin yanında dolaşmıyorlardı. Daha gerideydiler, kapıdan uzakta. *İnsan* olduklarını anladığımda kendimi bardan eve dönen üniversite öğrencileri olduklarına ikna ettim. Saat biri geçiyordu. Zamanlama açısından uyuyordu."

Kasabada barlar hafta içi saat birde kapanırdı. Evimizin birkaç sokak ötesinde öğrenci yurtları ve öğrenci evleri vardı. Cassandra'nın o gece gördüklerinin, bardan dönen aşırı içmiş üniversite öğrencileri olması tamamen mümkündü ki bu durumda büyük ihtimalle aptalca ama zararsız bir şey yapıyorlardı ve polisin müdahalesini gerektirmiyordu. Ben olsam ben de muhtemelen polisi aramazdım.

"Onları iyi görebildin mi? Nasıl göründüklerini hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Çok karanlıktı."

"Ne yapıyorlardı?" diye sordum. "Hareketlerinden bir şey çıkarabildin mi?"

"Hayır," dedi. "Ama her ne yapıyorlarsa uzun sürmedi."

"Ne kadar sürdü?"

"Kesin bir şey söyleyemiyorum," dedi. "Arlo dikkatimi dağıtıyordu. O gece çok huzursuzdu, ne yapsam işe yaramıyordu. Ağlaması bir türlü kesilmemişti. Piper'ı uyandırmasından korkmuştum, gecenin ortasında iki ağlayan çocukla uğraşmak istememiştim. Pencereyi biraz aralayıp bir şey duyabilir miyim diye düşünmüştüm ama Arlo ağladığı için tam tersi bir etki olurdu," dedi. "Onları korkutup kaçırırdım. Polisi aramalıydım. Ya da en azından ertesi gün Josh ve Meredith'e bundan bahsetmeliydim."

"Neden bahsedesin ki?" diye sordu Bea. Cassandra'yı rahatlatmaya çalışıyordu. "Sarhoş üniversite öğrencileri ilk kez duyduğumuz bir şey değil. Muhtemelen çitlerin orada işemek için durmuşlardı."

"Ama ya sarhoş üniversite öğrencisi değillerse?" diye sordu Cassandra.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Bak," dedi Bea, elini onu rahatlatmak için Cassadra'nın koluna koydu. "Kendini bu konu yüzünden üzme. Polis bugün Dickeylerin evine gidecek. Ben onlarla konuşurum. Belki sokaktaki bir evin güvenlik sistemi vardır. Video kameraları filan yani."

"Çok iyi fikir, Bea," dedim.

Komşularımızın evinde kamera sistemi olup olmadığını bilmiyordum. Olsa bile, kamera kayıtları için ne kadar büyük bir hafıza kartı kullanıyorlardı, bilmiyordum. Haftalar öncesinin kayıtlarını mı tutuyorlar, yoksa her günün sonunda silinen türden mi kayıtlar alınıyordu, bilmiyordum. Ama denemeye değerdi. Belki barlardan dönen sarhoş üniversite öğrencileriydi, belki de bambaşka birileri.

Bea ve ben hızlıca kahvelerimizi içtik. Bir an evvel sokağa çıkmak ve aramaya devam etmek istiyordum. Vedalaştık. Cassandra bizi kapıya kadar geçirip bizimle dışarı çıktı. Biz uzaklaşana kadar arkamızdan baktı.

İlerlemeye devam ettik. Cassandra'yı ıslak çimlerle kaplı ön bahçesindeki verandasında yalnız bırakarak ıslak çimlerin arasındaki taş yollardan yürüdük. Sokaktaki diğer evlerin önünden geçtik. Sokağın sonuna vardığımızda köşeyi döndük ve yürümeye devam ettik. Bir sonraki sokaktaki evlerin çoğu üniversiteye aitti. Bazıları idari binalar ya da profesörlerin özel konutlarıydı; diğerleri ise, yani verandalarında koltuklar bulunan, ortalıkta bira şişeleri görünen, daha bakımsız olanlar öğrencilere aitti. Mezuniyet birkaç hafta önce yapılmıştı ve yaz dönemi henüz başlamamıştı. Önünden geçtiğimiz evlerin çoğu boştu. İçeride kimse yoktu. Yürümeye devam ettik.

Evimize birkaç sokak uzaklıktaki Shelby Tebow'un evine vardığımızda öğleden sonra olmuştu. Hangisinin onun evi olduğunu biliyorduk çünkü günlerdir haberlerdeydi. Evi, tarihi bölgenin hemen dışında yer alıyordu. Yıkılıp yeniden yapılan evlerle dolu bir sokakta ayakta kalan son özgün evlerden biriydi. Yüzyıl ortası mimarisine sahipti; çevresinde milyon dolarlık, yepyeni özel yapım evler yükseliyordu. Sokak boyunca ağaçlara sarı kurdeleler bağlanmıştı. Bir elektrik direğinde Shelby'nin yüzünün

olduğu bir afiş asılıydı. Üzerinde büyük, siyah harflerle *Kayıp* yazıyordu ve yağmurdan korunması için şeffaf bir dosyanın içine yerleştirilmişti. Aynı afişi şehrin dört bir yanında, dükkân vitrinlerinde ve restoran kapılarında görmüştüm. Evin önündeki kaldırımda çiçekler vardı. Nazik bir jestti ama aynı zamanda burada yaşananları hatırlatan kasvetli bir işaretti.

Bea'ye Tebowların evini pas geçmemiz gerektiğini söyledim. Kayıp bir kadının evine gidip başka bir kayıp kadını sormanın yakışıksız olduğunu düşündüğümü dile getirdim. Ama Bea buna katılmadı. "İşte tam da bu benzerlik *yüzünden* gitmeliyiz," dedi. Haklı olduğunu anlamıştım.

Jason Tebow'un gergin biri olduğunu duymuş, televizyondaki basın toplantılarında da bunu görmüştüm. Ama Bea korkmuyordu. Öne o geçti, onun bu kendinden emin hâlini yine kıskandım. Bea doğuştan liderdi. Dar yürüyüş yolunda ilerleyerek tereddüt dolu adımlarla onu takip ettim. Tek basamaklı merdiveni çıkıp ön kapıya geldik. Sinekliği tıklattı. Çıkan ses boş ve yankılıydı, kimsenin dikkatini çekmesi mümkün değildi. Bunun üzerine zile bastı ve ânında ön kapının arkasından gelen ayak sesleri beni irkiltti. Evde kimsenin olmamasını dilemiştim.

Kapı aniden açıldı. Jason Tebow karşımızdaydı. Geniş kollarında bir bebek vardı, Jason'ın tuttuğu biberondan süt içiyordu. Adamın kısa ve kalın bir boynu vardı. Uzun değildi ama iri yapılı ve genişti. Kapı boşluğunu tamamen dolduruyordu, aramızda hâlâ sineklik vardı.

Burada olmamızdan hoşlanmadığı her hâlinden belliydi. Homurdandı, bıyık altından küfretti. "Hay..." dedi, sözleri öfke doluydu. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Bea çekilmedi. O korkmuyordu. Dünyada Bea'yı korkutabilecek bir şey olduğunu sanmıyordum. Jason kaşlarını çattı ve ön kapıdaki *Satıcılar Giremez* tabelasını işaret ederek "Okuma yazmanız yok mu?" diye sordu. Doğrusu tabelayı fark etmemiştim. Ama Bea fark etseydi bile onu durdurur muydu, emin değildim. Üzerimizdeki kapüşonlulara, kot pantolonlara ve spor ayakkabılara bakarak bizi süzdü.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi Bea. "Bay Tebow, değil mi?" diye sordu. Önce kendini, sonra beni tanıttı. Bu sırada, Jason'ın bebeği tutuş şeklini izledim. Garip ve katıydı. Onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Arkadaşımız," diye söze başladı Bea "dün sabahtan beri kayıp. Kapı kapı dolaşıp, onu gören var mı diye soruyoruz."

Bunu duyunca Jason Tebow'un yüzü kül gibi oldu. Sertçe yutkununca âdemelması belirginleşti. Onu izledim. Jason bir vücut geliştirici gibi yapılıydı. Kolları benim basenlerim kadar kalındı.

"Kamera şakası filan mı bu?" diye sordu Jason. Dışarı adım attı ve sinekliğin sertçe çarpmasına neden oldu. Bebek ağlamaya başladı. Biberon ağzından çıkmıştı, yanağından aşağı süt akıyordu. Üzerindeki tulum beyazdı ama pisti, kusmuk lekeleriyle kaplıydı. Bu yüzden bebeğin kız mı erkek mi olduğunu anlayamamıştım.

Kasabada neredeyse herkes karısına onun zarar verdiğini düşünüyordu. Bildiğim kadarıyla iki kez polis merkezine götürülüp sorgulanmıştı. Zaman zaman polis arabaları evinin önünde park edip onu gözetliyordu. Bizi kendisini taciz eden, kışkırtan insanlar sanıyordu.

Söze ben girdim. "Bizi yanlış anladınız. Bunun eşinizle hiçbir ilgisi yok, Bay Tebow. Arkadaşımız, yan komşumuz, dün gece eve dönmedi. Ne kendisi ne de küçük kızı. Kocası perişan durumda. Küçük kızı Delilah sadece altı yaşında. Onun neler yaşadığını herkesten çok siz anlarsınız. Biz sadece onları bulmaya çalışıyoruz. Üç sokak boyunca kapı kapı dolaştık, kimsenin onları görüp görmediğini sorduk. Meredith Dickey," dedim ve fotoğrafı göstermek için telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çıkardım. Evimize birkaç sokak uzaklıktaydık. Jason Tebow'un onu tanıması mümkün değildi.

Ama tanıyordu. Ânında yüzüne yansıdı. Bir adım geri çekildi, yavaşça bana döndü ve "Meredith mi demiştiniz?" diye sordu.

Nefes aldım. "Meredith'i tanıyor musunuz?"

Duraksadı. Bu sırada öfkesi azaldı. Ses tonu yumuşadı. Daha medeni, daha sakin bir hâl aldı. "Meredith'i tanıyorum," dedi.

"Nereden?" diye sordum.

"Shelby'nin doğum koçuydu," dedi.

Donakaldım. Midem bulandı.

"Öyle miydi?" dedim. Ağzım pamuk gibi kupkuru olmuştu. Meredith ile Shelby'nin birbirini tanıdığını fark etmek boğazımı kurutmuştu. Yutkunmaya çalıştım ama tükürüğüm boğazıma takıldı. Meredith ve Shelby'nin bir bağlantısı vardı. Şimdi ikisi de yoktu. Bu bir tesadüf müydü? Yoksa daha fazlası mıydı?

"Shelby, Meredith'i ne kadar zamandır tanıyordu?" diye sordu Bea.

Jason omuz silkti. "Çok uzun değil. Birkaç aydır."

"Arkadaş mıydılar?"

"Pek sayılmaz. Shelby onu severdi, evet," dedi. "Ama bu bir iş ilişkisiydi. Shelby doğumdan çok korkuyordu. İlk bebeğiydi ve acı eşiği düşüktü."

"Ve siz de bir doğum koçu tuttunuz," dedim. Başını evet dercesine salladı. "Neden Meredith?"

Omuz silkti. Shelby'nin, Meredith'i nasıl bulduğunu bilmiyordu.

"Bebeğiniz kaç haftalık?" diye sordum.

"Altı haftalık. Grace. Shelby'nin ikinci adıydı. Shelby Grace," dedi. Karısından bahsederken geçmiş zaman kullanması gözümden kaçmamıştı. "Bu da Grace Eloise."

"Ne güzel," dedim.

Bea, Grace doğduktan sonra Shelby ve Meredith'in iletişimi sürdürüp sürdürmediklerini sordu. "Bazen," dedi Jason, omuz silkerek. Bildiğimiz kadarıyla Meredith doğumdan sonra bile bazı danışanlarıyla görüşmeye devam ederdi. Onu arayıp emzirmekle ya da bez yüzünden oluşan isiliklerle ilgili şeyler sorarlardı. Meredith onları kırmazdı, bencil biri değildi. Oysa sözleşmeye göre, bebek doğduktan sonra hiçbir şey yapmak zorunda değildi.

"Doğumda var mıydın?" diye sordu Bea.

"Evet," dedi Jason. "Tam bir kâbustu."

"Neden bir kâbustu?" diye sordum.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Öyleydi işte," dedi. Bir anda sessizleşti. "Bunun hakkında konuşamam." Gözleri kucağındaki bebeğe kaydı, ancak o zaman dökülen sütü fark etti, bebeğin huzursuzlandığını gördü. Biberonun ucunu bebeğin ağzına tekrar yerleştirince bebek sakinleşti. Kıpırdanan kolları ve bacakları duruldu. Jason yeniden bize baktığında gözleri nemlenmişti.

Meredith'i ve Delilah'yı sordu. "Ne kadar zamandır kayıplar?"

"Eşi onu en son dün sabah gördü," dedi Bea. "O zamandan sonra haber alınamadı."

"Yazık," dedi Jason. Ses tonundan samimi olup olmadığını anlayamamıştım. Onu izlemeye dalmıştım. Karısına zarar verebilecek bir adam mıydı? Eğer öyleyse, Meredith ve Delilah'ya da zarar verebilecek biri miydi? Ama neden böyle bir şey yapsın ki?

Nasıl bir insan bir çocuğa zarar verirdi?

Shelby'nin kaybolduğu geceyle ilgili anlattıklarında boşluklar vardı. Arkadaşlardan ve komşulardan, Jason ile Shelby'nin sık sık kavga ettiklerine dair ifadeler vardı. Shelby'nin kollarında ve bacaklarında morluklar görüldüğü söylenmişti. Jason'ın açıklaması, Shelby'nin kolay morarmasına neden olan ilaçlar kullandığıydı. Her şey için bir bahanesi var gibiydi. Neden o gece bu kadar geç bir saatte koşuya çıkmıştı? Doğumdan sonra egzersiz yapmasına yeni izin verilmişti ve hamileyken aldığı kiloları vermeye çalışıyordu. Jason'a göre, Shelby kendini şişman hissediyordu ve bebek uyuduktan sonra koşabildiği tek zaman oydu. Bunu söyleyiş biçimi kadın düşmanı bir ton taşıyordu. *Ona gitmemesini söyledim*, demişti. *Gitmiş olması benim suçum değil.* Özünde demek istediği şey, karısının kaybolmasının suçunun kendisine ait olduğuydu. Daha sonra bir basın toplantısında bunu geri almaya çalışmıştı. Bir muhabir soruyu yöneltince bunu kastetmediğini, karısını kendi kayboluşu için suçlamaya çalışmadığını söylemişti. Ama artık çok geçti. Haber gazetede çıkmıştı bile. Geri dönüşü yoktu. Kamuoyunun onun hakkındaki fikri çoktan oluşmuştu.

"Shelby'yle ilgili bir ipucu var mı?" diye sordu Bea.

"Polis köpekleri onun kokusunu birkaç sokak boyunca takip etti," dedi. "Sonra iz kayboldu. Onu orada kaçırdıklarını

düşünüyorlar. Luminol kullandılar ve orada, yani sokakta kan buldular. Biri temizlemeye çalışmış ya da yağmur yıkayıp götürmüş."

"Kim olduğuna dair bir iz var mı?" diye sordu.

"Henüz yok. Ama benim bazı düşüncelerim var."

Bunu duymak beni şaşırttı. "Öyle mi?"

"Shelby'nin çok düşmanı yoktu," dedi. "Ama bir tane vardı."

"Kim?" diye sordum gerilerek. Shelby'yi tanımıyordum. Nasıl biri olduğunu, düşman edinebilecek biri olup olmadığını bilmiyordum.

Bir süre düşündü. Hemen konuşmadı. Sanki izleniyormuşuz gibi etrafına baktı. Sonunda, kelimeleri özenle seçerek "Dr. Feingold," dedi.

"O kim?" diye sordum.

Bir an durdu. Söylemek istediğinden fazlasını söylemişti. Ama yine de "Kadın doğum doktoru," dedi.

"Neden düşmandılar?" diye sordum.

"Bunun hakkında konuşamam," dedi ve konuşma tam bu noktada bir anda sona erdi.

Jason, bebeği yağmur yüzünden içeri götürmesi gerektiğine karar vermişti. Tam o sırada yağmur başladı. Önce biraz atıştırdı, kısa sürede bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bea ve ben, Jason Tebow'un bebeği kollarında beceriksizce tutarak arkasını dönmesini ve içeri girmesini izledik. Kapıyı sertçe, hem bebeği hem de bizi irkilten bir gürültüyle kapattı. Kapının öte yanında bebek çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı.

Arkamızı dönüp yürüyüş yolundan ilerleyerek sokağa çıktık. Kaldırıma ulaştığımızda fısıldayarak "Sence ne demek istedi?" dedim.

Bea başını iki yana salladı. O da emin değildi.

Yolumuza devam ettik. Daha fazla eve gittik, daha fazla kapı çaldık. Kimse Meredith'i ya da Delilah'yı görmemişti. Hiçbir şey öğrenememek, cevap alamamak bizi yıpratıyordu. Hiçbir yere varamıyorduk.

Ama vakit öğlene yaklaşırken grup sohbetine bir mesaj düştü.

Bir ceset bulunmuştu.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Saat dokuzdaki vinyasa akışı dersime zar zor yetişmiştim. Derse, öğrencilerime köklenme çalışması yaptırarak başladım. Herkesten kendilerini rahat hissettikleri bir pozisyona geçmelerini istedim. Sonrasında nefese odaklandık. Öğrencilerimi, o anki zihinsel ve fiziksel hâllerinin daha derin bir farkındalığına davet ettim. Ben de kendi duygu durumuma odaklandım. Az önce aldığım bir başka tehdit mesajının ardından içimde hissettiğim korkuyu silkeleyip atmaya çalışmak için bu ânın bana da iyi gelmesi için uğraştım. Kendimi bu kadar kontrolden çıkmış, panik dolu bir hâlde hissetmeye alışık değildim. Ama bu mesajlar beni darmadağın etmişti. Sınıftakilere burundan nefes almalarını söyledim. Havayı önce karınlarına, sonra göğüslerine doldurmalarını istedim. Nefes verirlerken onları duymak istedim. Onlarla birlikte nefes aldım, kendimi zorla sakinleştirmeye çalıştım. Dünyada bana zarar vermek isteyecek kimse yoktu. Kimsenin benim ölmemi dilemesi için bir sebebi yoktu. Son derece vicdanlı bir kadındım. Yanlış hiçbir şey yapmamıştım.

Öğrencilerime rehberlik ederek kısa bir meditasyon yaptırdım. Ardından ısınmaya geçtik ve zirve pozuna doğru ilerledik.

Odada dolaştım, öğrencilerime doğru hizalanmayı bulmalarında yardımcı oldum. Bunu yaparken kafamın içindeki düşüncelerden kendimi uzak tutmaya çalışıyordum.

Stüdyodaki ışıklar kısılmıştı. Sınıf ısıtılmış, termostat otuz iki dereceye ayarlanmıştı. Nem makineleri vardı. Ben de dahil herkes terliyordu.

"Namaste," dedik, ardından herkes dağıldı.

Dersten sonra doğum koçluğu yapacağım potansiyel yeni bir danışanım ve kocasıyla tanışmayı planlıyordum. Saat on birde buluşacaktık. Birbirimizle anlaşıp anlaşamayacağımızı anlamak için uygulanan standart bir prosedürdü bu. İşlerin sarpa sarma ihtimaline karşı, halka açık bir yerde, mesela bir kahve dükkânında buluşmak üzere anlaşmıştık. Craigslist'le ilgili duyduğum onca korku hikâyesinden ve ilanlarla tuhaf evlere çağrılıp oraya vardıklarında öldürülen insanlarla ilgili haberlerden sonra bunun daha akıllıca olduğuna karar vermiştim. Halka açık bir yerde buluşmak, bana kendimi daha güvende hissettiriyordu.

Bu kahve dükkânına daha önce gelmemiştim. Aşınmış ahşap zemini, tenekeden tavanı ve minicik, neredeyse pul kadar küçük masaları vardı. Vardığımda görüşeceğim kişiyi hemen fark ettim. Gözden kaçması mümkün değildi. Basketbol topu büyüklüğünde bir göbeği olan, kaygılı ve huzursuz görünen kadın yeni danışanımdı. Bir masada oturmuş, yalnız başına bekliyordu. Yanına gittim ve elini sıktım.

"Meredith Dickey," dedim gülümseyerek.

"Shelby Tebow," dedi o da elimi sıkarken. "Kahve ister misiniz?" diye sordu. İstiyordum. Üzerime yorgunluk çöküyordu. Kafein olmadan ne kadar daha ayakta kalabileceğimi bilmiyordum.

Tezgâha doğru ilerledik. Kahvelerimizi sipariş ettik. Bayan Tebow benimkini ısmarlamayı teklif etti. İtiraz etmedim. Bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu. Tarçınlı bir çörek aldım, yorgunluğun üstüne bir de açlık yüzünden de bitkin düşmüştüm. En son ne zaman yediğimi, hatta bu sabah bir şey yiyip yemediğimi hatırlayamıyordum. Çocukları beslediğimi ve bulaşıklarını yıkadığımı hatırlıyordum. Ama bir şey yediğimi hatırlamıyordum.

Bayan Tebow kendisine hiçbir şey almadı. Aniden suçluluk hissederek "Siz bir şey yemeyecek misiniz?" diye sordum. Baristadan çöreğimi aldım.

Başını iki yana salladı. Homurdandı. "Hâlime baksanıza," dedi, hamile bedenini işaret ederek. "Şişmanım. İhtiyacım olan son şey hamur işi."

"Şişman değilsiniz," diye azarladım. "Hamilesiniz."

Kahvelerimizi masaya götürüp oturduk. Kahve dükkânı sessiz ve küçüktü. İçeride yalnızca birkaç kişi vardı. Çoğu, dizüstü bilgisayarlarıyla çalışan iş insanlarıydı. Bu buluşmalar, benim potansiyel danışanları etkilemeye çalışmam kadar, onların da beni değerlendirdiği anlardı. Eğer sonunda birbirimizi seversek, bir sözleşme imzalanırdı.

"Kocam bu kiloları asla veremeyeceğimi söylüyor. Neredeyse on dört kilo aldım," dedi. Bunu sanki korkunç bir şeymiş gibi söylüyordu. Oysaki ortalama on beş kilo normal bir artış. Ben her çocuğumda en az o kadar kilo almıştım.

"Kocanız yolda mı?" diye sordum. Dersten sonra üzerimi değiştirmeye vaktim olmamıştı. Üzerimde yoga kıyafetlerim, onların üstünde de bir kazak vardı. Gözlerime ağırlık çöküyordu, uykusuz geçen saatler kendini hissettirmeye başlamıştı.

Shelby parmağındaki yüzükle oynadı. "Gelmiyor," dedi huzursuzca.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. İşi mi çıktı?"

Kocalar her zaman gelemezdi. Bazen işte olurlardı, bazen bir iş seyahatinde; bazen de ilgisiz olurlardı. Bu, sorun değildi. Çünkü bana en çok ihtiyaç duyan kadınlar, genellikle ilgisiz ya da etkisiz kocaları olanlardı.

Shelby mahcup bir ifadeyle bana baktı. Yüzüğüyle oynamayı bıraktı, kıpırdanarak oturuşunu değiştirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. Siparişini duymuştum, kahvesinin kafeinsiz olmadığını biliyordum. Onu yargılamıyordum. Ben hamileyken kafein almamıştım. Ama her hamile kadın farklıydı. Belki de onu gün boyunca ayakta tutan tek şey, az miktarda kafeindi. Yıllar içinde pek çok kadın görmüştüm. Bekâr anneler. Tecavüze uğramış ama bebeğini dünyaya getirmek isteyen kadınlar. Genetik

test sonuçları nedeniyle gebeliği sonlandırmayı seçen kadınlar. Tarafsız olmak önemliydi. Her kadın benim gibi değildi.

Shelby başını iki yana salladı. Elleri de titriyordu. Kahvesinde küçük halkalar oluşmuş, latte'sinin üzerindeki desenler bozulmuştu.

"Seninle buluşacağımı ona söylemedim," dedi. Gergindi. Bunun milyon tane sebebi olabilirdi. Belki sadece çekingen biriydi ya da beni etkilemeye çalışıyordu. Belki kocası adına suçluluk hissediyordu ya da yaklaşan doğum yüzünden dehşete kapılmıştı.

"Öyle mi?" dedim. Garip hissetmesini istemiyordum. Masanın üzerinden uzanıp elini okşadım. Araştırmalar, dokunmanın bir insanın duyguları, fiziksel iyilik hâli ve başkalarına verdiği tepkiler üzerinde ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Dokunsal uyarım da bunların en önemlilerinden biriydi.

"Sorun değil," dedim. "Hep olur böyle şeyler, Shelby."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Ancak o zaman gözleri benimkilerle buluştu.

"Tabii," dedim. "Erkekleri bu işe dahil etmek zor olabiliyor. Sonuçta bebeği doğuracak olan onlar değil," dedim empatik bir gülümsemeyle. Masanın karşısında oturan Shelby'nin gözle görülür şekilde rahatladığını fark ettim. "Görüşmemizden sonra kocanla konuşup ne yapmak istediğine karar verebilirsin," dedim. "Kaç haftalık hamilesin?"

"Otuz altı," dedi.

Danışanlarımın çoğu bana hamileliğin çok başında gelirdi. Otuz altı haftada gelen çok nadirdi. Bana nedenini anlattı, kasabaya yeni taşındıklarını söyledi. Sevdiği bir kadın doğum doktoru varmış ama artık üç bin kilometre uzaktaymış. Eskiden yaşadığı yerde çekirdek ailesi, geniş bir destek ağı da varmış ama onlar da artık yokmuş. Özünde, kocası dışında artık tamamen yalnızdı.

Ona neden bir doğum koçu olduğumu anlattım. Leo'yu doğurduğum zamanki deneyimimden söz ettim. Hatırladığım şey, o gece hastane personelinin benimle pek ilgilenmemesiydi. Bir hemşirenin gelip beni kontrol etmesi için Josh'ın yalvarıp yakarması gerekmişti. Kendimi yapayalnız hissetmiştim. Yük

oluyormuşum gibi hissetmiştim. Her şey bittikten sonra Josh'tan başka benim için çabalayacak, beni savunacak birinin olmasını dilediğimi fark etmiştim. Onun duyguları da benimkiler gibi yoğundu.

O zamandan beri, doğum odalarında beni dehşete düşüren şeylere tanık olmuştum. Kendi doğum deneyimim, gördüklerimin yanında çocuk oyuncağı kalıyordu. Doğum sırasında yaygın bir inanış vardı. Bebeğin ihtiyaçlarının anneninkilerden önce geldiğine inanılırdı. Kadınlar her zaman başka seçenekleri olduğunu bilmiyordu. Ya da bakım süreçlerinde kendilerine bir seçim sunulmuyordu. Sunulsa bile, kendi başlarına bir karar verebilmeleri için yeterli zaman tanınmıyor, bilgi verilmiyordu. Rızaları olmadan kararlar alınıyordu. Pek çok kadın yük olmak istemediği için sesini çıkarmıyordu. Üstelik bu kötü muamele çoğu zaman pek çaktırılmadan, tıbbi bakım kisvesi altında yapılıyordu.

Doktorlar bana göre cinsel saldırıya varan şeyler yapabiliyordu. Kadınlara önceden bilgi vermeden vajinalarına ellerini sokuyorlardı. Kadının acısını görmezden geliyorlardı. Zorlayıcı ya da saldırgan uygulamalara başvuruyorlardı. Doğum odasında *hayır* demek, her zaman *hayır* anlamına gelmiyordu.

Çoğu zaman doğum mutlu bir sonla bitiyordu. Kadınlar, sonunda istediklerine, yani sağlıklı bir bebeğe kavuştukları için doğum sırasında yaşadıkları olumsuz duyguları bir kenara bırakıyordu. Ama bu, yapılanları doğru kılmıyordu. Yaptığım işi yapmamın nedenlerinden biri de doğum sırasında kadınların yanında durmak, haklarını savunmaktı.

"Bakımın sürekliliği çok önemli," dedim. "Doğum boyunca yalnızca senin için orada olacak birinin olması." Sözü burada bıraktım.

Doğum planı hakkında konuştuk, bu doğumla ilgili beklentisini sordum. "Sağlıklı bir bebek, hepsi bu," dedi. Elini karnına koydu. Sorular sordum. Shelby'nin evde doğum istemediğini öğrendim. Hastanede doğum yapmak istiyordu. "O yeni çağ zırvalarına ihtiyacım yok," dedi. "Yani epidural istiyorum. Sezaryen istemiyorum, gerekmediği sürece tabii ki.

Ama gerekirse de isterim. Plasentamı da yakın zamanda yemeyi planlamıyorum."

Bu beni güldürdü. Günlerdir attığım ilk kahkahaydı. Plasentofajinin faydalarına dair bulabildiğim kesin bir araştırma yoktu. Ama bir danışan kendi plasentasını yemek isteseydi, onu durdurmazdım.

Bir süre daha konuştuk. Konuştukça Shelby Tebow'u sevdiğimi fark ettim. Gerçekten seviyordum. Pratikti, sahiciydi. Olduğu gibiydi. Gençti ve bu belliydi. Ben de bir zamanlar genç olmuştum. Hayatının geri kalanı için hayalleri vardı. İnsanlara yardım etmeyi seviyordu. Kendisi ve eşi taşındıkları için şu an çalışmıyordu. Ama imkânı olur olmaz işe dönmek istiyordu. Kocası onun çalışmasını istemiyordu. Evde olmasını daha çok seviyordu.

"Bana biraz kocandan bahsetsene," dedim. Bu konuya geçiş için iyi bir an gibi gelmişti.

"Nesinden bahsedeyim?" diye sordu.

"Bilmem," dedim. "Herhangi bir şey."

Kocasının bir sigorta acentesi olduğunu anlattı. Üniversitede Amerikan futbolu oynamış, defans oyuncusuymuş. Profesyonel olmak istiyormuş, ta ki bir diz sakatlığı onu sahalardan uzaklaştırana kadar. Hâlâ buna içerliyormuş. Shelby'den üç yaş büyükmüş. Lisede Shelby birinci, kocası da son sınıftayken çıkmaya başlamışlar. Shelby on sekizine girdiğinde de evlenmişler. Shelby hiç üniversiteye gitmemiş. Kocasının çocukları ne kadar sevdiğini, bir gün çok iyi bir baba olacağını anlattı. Ama o *bir gün* derken kastının, bebeklerinin doğmasına dört hafta kala olup olmadığını anlayamadım.

Bir süre sonra işin özüne indi. Doğum sırasında kocasının fiziksel, duygusal ya da başka türlü yanında olacağına güvenemediğini söyledi. Onun tabiriyle biraz *fazla sert* biriydi. Bununla ne demek istediğinden emin değildim. Ama işte bu yüzden benim orada olmama ihtiyacı vardı.

Shelby'yle iki gün sonra yine buluştuk. Yine aynı kahve dükkânında oturduk. Bu sefer kahvesini ben ısmarlamak istedim ama kabul etmedi, fazla kalamayacağını söyledi. Huzursuzdu.

İmzalanmış sözleşmeyi getirmişti. Elime tutuşturdu. Aldım. Hem kendisi hem de kocası belgeyi imzalamıştı.

"Onu ikna edebildin demek," dedim, gülümseyerek.

"Bazı çekinceleri vardı," dedi. Shelby gülümsemiyordu.

"Mesela?"

Bir an duraksadıktan sonra anlatmaya başladı. "Bir sahtekâr olduğunu düşünüyor. Bizi kazıkladığını düşünüyor. Senin işini yapan insanları internetten araştırmış. Neden bu kadar pahalı olduğunu bilmek istiyor. Başta, bir bakıcıya bu kadar para ödeyeceğimizi düşünüyorsam, aklımı kaçırmış olduğumu söyledi."

Gözümün önünde kocasının bir görüntüsü belirdi. Kuşkucu, dobra, güven duygusu eksik biri.

Bu soruyla daha önce de karşılaşmıştım. Bir ajansa ya da hastaneye bağlı değildim. Tek başıma çalışıyordum ve ücretimin diğerlerinden yüksek olmasının nedeni buydu. Herkesin sunmadığı hizmetleri sunuyordum. Doğum başladığında, kimin nöbette olduğuna bağlı olarak rasgele bir doğum koçu gelmiyordu. Ben geliyordum.

"İnternette araştırıp üç yüz dolara çalışan birini bulmuş," dedi Shelby. "Ama ben onu istemedim. Seni istiyorum."

"Neden?" diye sordum. Beni yeteri kadar tanımıyordu. Neden beni başkasına tercih ediyordu?

Omuz silkti. Gülümsedi. "Seni sevdim," dedi. "Ama Jason, ücreti bin dolara indirmeni sağlayabilirsem, daha iyi olacağını söyledi."

"Bin dolara indirmemi mi?"

"Hatta sekiz yüze. Yani, haklı aslında. Bir günlük iş için çok para."

Mideme bir ağırlık çöktü. Bu konuşmanın gittiği yeri sevmemiştim. Bu bir günlük iş değildi. Doğum öncesi randevu, bunun gibi buluşmalar, doğum ve doğum sonrası ziyaret, bitmek bilmeyen telefonlar ve mesajlar da işin içine dahildi. Üstelik bu benim geçim kaynağımdı, kendi hayatımı ve ailemi onunki için askıya almamın bedeliydi.

Bunu ona söylemedim.

"Üzgünüm, Shelby," dedim. "Ama ücrette pazarlık yapmıyorum."

Bir omuz silkiş daha. Bir gülümseme daha, bu sefer çok daha cüretkâr.

Bu kadında ilk başta düşündüğümden daha fazlası olduğunu hissettim. Önceki gün ne kadar gerginse, bugün ondan eser yoktu. Bugün kendinden emin ve ataktı. Hangi yanı gerçekti? Hangisine inanacaktım?

"Peki madem," dedi. "Boş ver. Sonuçta onu ikna ettim, değil mi?"

Dikkatimi çeken şey, Shelby'nin güneş gözlüğü takıyor olmasıydı. Oysa içerdeydik ve dışarıda kasvetli ve gri bir hava vardı.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Şehrimizde bir nehir vardı. Nehir kıyısı boyunca uzanan bölgede insanı manzaraya doyuran bir yürüyüş yolu bulunuyordu. Bu bölge Riverwalk diye biliniyordu. Riverwalk, kasabanın gözbebeğiydi. Hafta sonları yüzlerce insan buraya akın ederdi. Arnavut kaldırımlı yollarda yürür, fıskiyeye bozuk para atar, nehrin üzerinden geçen, üzeri ahşapla kapatılmış köprülerden birinde fotoğraf çektirirlerdi.

Şehir merkezindeki yolların bakımı özenle yapılırdı. İyi aydınlatılırdı. Sayısız çiçek yerleştirilmişti ve kusursuz bir peyzaj düzenlemesi vardı. Tek bir yabani ot bile yetişmezdi. Yakındaki sokaklar lüks butiklerle doluydu. Merkezde neredeyse elliye yakın bar ve restoran vardı. Hafta sonları park yeri bulmaya çalışmak insanı çileden çıkarırdı.

Ama merkezden uzaklaştıkça nehir kıyısı daha ağaçlıklı olmaya başlardı. Geniş ve bakımlı yollar, yerini yıllar boyunca oradan geçen insanların ayaklarıyla aşındırdığı toprağın oluşturduğu bir patikaya bırakırdı. Yol daralır, geriye sadece çimenlerin ve yabani otların arasından geçen, ağaçların içine gömülmüş ince, topraktan bir şerit kalırdı.

Yılın bu zamanında bu bölge resmen sivrisinek istilasına uğrardı. Bunun sebebi aşırı yağmur ve taşkınlardı. Sivrisinekler nemli ortamlarda ürer, yumurtalarını su birikintilerine bırakırdı. Yoğun ağaç örtüsü yüzünden bu birikintiler hiçbir zaman tamamen kurumazdı. Toprak çamurlu ve yosunlu kalır, zemin ağaçlardan dökülen küflenmiş artıklarla kaplanırdı.

İşte ceset burada bulunmuştu.

Grubumuz yeniden Josh ve Meredith'in evinde toplandı. Herkes hızlı hızlı konuşuyor, bildiklerini paylaşıyordu. Ortama kargaşa hâkimdi. Hava, seslerin uğultusuyla vızıldıyordu sanki.

Etrafıma baktım. Josh burada değildi ama polisler vardı. Araçlarını dışarıya park etmişlerdi. Bir polis kapıda nöbet tutuyordu. Diğerleri evin içindeydi, Josh ve Meredith'in eşyalarını arıyorlardı.

"Josh'ı gören oldu mu?" diye sordum.

"Nehre gitti," dedi biri. "Cesedi görmeye." O kelime telaffuz edildiği anda hepimiz ânında sessizliğe gömüldük. *Ceset*. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Buldukları kişinin Meredith ya da Delilah olmamasını umuyor, dua ediyordum.

Josh ve Meredith'in evinin bahçesinde bir daire oluşturduk. Herkes gergindi, perişandı ve tükenmiş hissediyordu. Yağmur yavaşlamış, ince bir çiselemeye dönmüştü. Şemsiyesi olanlar yağmurdan korunmak için başlarının üstünde tutuyor, diğerleri ise ıslanıyordu.

"Orada bir ceset olduğundan nasıl bu kadar emin olabilir ki?" diye sordu Bea.

"Karım ve ben duyduk," dedi bir adam, öne çıkarak.

"Nasıl?" diye sordu Bea.

"Riverwalk'taydık," dedi. "Meredith ve Delilah'nın fotoğrafını gösteriyor, onları bir gören olup olmadığını soruyorduk. Birkaç koşucu vardı. Fotoğrafı gösterdik. *Hayır* dediler, onları görmemişler. Ama nehir aşağısında, birkaç mil ötede polislerin bir cesedi teşhis etmeye çalıştığını duyduklarını söylediler. *Umarız aradığınız kişi o değildir*, dediler."

"Detayları öğrenmeye çalıştık," dedi adamın eşi. "Bir bilen var mı diye etrafa sorup soruşturduk."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bir yandan gözyaşlarını tutmaya çabalayarak bize anlattığına göre, ceset bu sabah erken saatlerde köpeğini gezdiren bir adam tarafından bulunmuştu. Yarıya kadar toprağa gömülüydü. Başı ve gövdesi toprağın altındaydı, geri kalan kısmı belli belirsiz dışarı çıkmıştı. Muhtemelen daha iyi gömülmüştü ama gece yağan yağmur, çamuru ve yaprakları aşındırıp götürmüştü. Cesedi ilk bulan köpekti, kötü kokuyu takip etmişti. Nehir seviyesi yüksekti, neredeyse taşmak üzereydi. Bir iki gün daha geçmiş olsaydı, ceset sürüklenip gidebilirdi.

"Cinayete dair bir ipucu var mıymış?" diye sordu bir kadın.

Karı koca birbirine baktı. Cesedin çıplak olduğunu duyduklarını söylediler. Hepimiz irkildik. Hepimizin aklına aynı şey gelmişti.

"Tanrım," dedi Bea, elimi tutup sıkarak. Göz göze geldik. Arkadaşımızın başına neler gelmiş olabileceğini, Delilah'yı düşündük. Çıplak cesedin Delilah'ya ait olmamasını diledik. Ama eğer Meredith'se, Delilah neredeydi? Tanımadığımız birinin eline düşmektense ölüm belki daha tercih edilesi bir sondu.

Josh'ın evine yakındık. Arama çalışmalarına katılanlara dağıtmak üzere atıştırmalık almak için Bea'yla birlikte eve gittik. Artık neredeyse otuz kişiydik. Eve girdiğimizde işçiler içerideydi. Müzik çok yüksekti; düşük baslı, tüm evi titreten bir tekno parçası çalıyordu. Çalışıyorlardı ama bizi görünce durup baktılar.

"Affedersiniz," dedim, kendi evimde olduğum hâlde özür dileyerek. Buzdolabından çilek alıp mutfak lavabosunda yıkadım ve doğramaya başladım. Bir adamın bakışlarını üzerimde hissettim. Rahatsız ediciydi. Bea iki paket cips ve kollarının alabildiği kadar su şişesi aldı. Oradan çıkabildiğimiz için rahatlamış bir şekilde Josh'ın evine döndük.

Herkes yiyecek teklifimizi nazikçe reddetti. Kimsenin bir şey yiyecek hâli yoktu. Herkesin midesinde aynı bulantı, aynı huzursuzluk vardı. Nehir kıyısında neler olduğunu bilmemek herkesi yiyip bitiriyordu. Ben de gözümde canlandırmaya çalıştım. Polisler, delil inceleme ekipleri, muhabirler, sarı şeritler, çalılıkların arasından çıkarılan bir beden.

Bir süre sonra Bea'nın ebeyi kenara çektiğini gördüm. Josh'ın verandasında, yağmurdan korunarak bir şeyler konuşuyorlardı.

Ben de o sırada bu sabah geç saatlerde cesetle ilgili haberi duyan kadınla konuşuyordum. Kendisi ve kocası, cesedi görmek için oraya gitmeye çalışmışlar, Meredith mi Delilah mı olduğunu anlamak istemişlerdi. Ama görevliler önlerini kesmiş, kimsenin yaklaşmasına izin vermemişti. Birçok kişi aynı dürtüyle gelmişti. Çoğu, hastalıklı bir merakla cesedi görmek istiyordu.

İzin isteyip yanlarından ayrıldım. Bea'nın yanına gittim, ebeye elimi uzattım ve adımın Kate olduğunu söyledim. Ebe ellili yaşlarındaydı. Yumuşak bakışları, içten bir gülümsemesi vardı. Uzun, kırlaşmış saçları tek bir örgü hâlinde sırtından aşağı uzanıyordu.

"Kate benim partnerim," dedi Bea.

Ebe "Ah, tabii ya. Meredith sizden sık sık söz ederdi. Hep güzel şeyler anlatırdı," dedi elimi sıkarak. "Ben Jeanette. Meredith'le zaman zaman birlikte çalışırdık."

Meredith bir doğum koçuydu. Bu nedenle farklı ortamlarda çalışmıştı. Çoğu zaman bir ebenin yardımıyla ev doğumlarında bulunmuş, hastanelerde çalışmıştı. İster küvette doğum yapsınlar ister hastane yatağında, danışanları nereye giderse, o da peşlerinden gitmişti.

Bea, Jason Tebow'dan öğrendiklerimizi Jeanette'e anlatıyordu. "Jason, Meredith'in onların doğum koçu olduğunu söyledi," dedi. "O doğumda bir şeylerin ters gittiği çok belli ama ne olduğunu söylemedi. Doğum uzmanına karşı kininin olduğunu ima etti."

"Dr. Feingold," dedi Jeanette, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Pek seveni yoktur."

"Neden?" diye sordum.

"Refakatçilere karşı nazik değildir. Uzlaşılması zor biri. Meredith'in orada olup onu sorgulamasını, kararlarını baltalamasını hoş karşılamazdı. Meredith için danışanları her şeyden önce gelirdi. Bu süreçte kimi kızdırdığı umurumda olmazdı." Bize bir doğum koçunun rolünü açıkladı. Duygusal ve fiziksel destek sağlamak, anneye güç vermek, doğumun ve doğum

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

sürecinin mümkün olan en iyi deneyim olmasını sağlamak. "Meredith harika bir doğum koçu. Danışanları için yapmayacağı hiçbir şey yok," dedi. "Ortak danışanlarımız olmasa bile onlar hakkında çok konuşurduk. Doğum süreci insanı fazlasıyla zorlayabilir. Uzun ve öngörülemeyen saatler, fiziksel ve duygusal yorgunluk... Bazen baş döndürücü ve coşkulu olabiliyor ama aynı zamanda insanı tüketebilecek bir meslek bu. Birbirimize destek olurduk. Meredith iyi bir arkadaş."

"Öyle," dedim, Meredith'in bana destek olduğu onca zamanı düşünerek. Aklıma bir soru geldi. "Madem bu kadar sevilmeyen biri, Shelby neden onun gibi bir doğum uzmanına gitmiş?" diye sordum.

"Shelby, hamileliğinin oldukça geç bir döneminde ona gitmeye başlamıştı," dedi Jeanette. "Çok az doğum uzmanı bu kadar geç bir aşamada hasta kabul eder çünkü hastanın geçmişine dair tam bilgiye sahip olmazlar. Ama Dr. Feingold kabul etmişti. Ayrıca muayenehanesi dolu olmayan nadir doktorlardan biriydi. Aslında bu bile başlı başına bir uyarı işaretiydi."

"Bu doğumla ilgili bir şey biliyor musunuz?" diye sordu Bea.

"Biliyorum," dedi Jeanette. Derin bir nefes aldı, havayı içinde tuttu. Başta anlatmakta isteksizdi ama sonra konuştu. Yavaşça nefes vererek "Bebek iyi değil," dedi.

Bea'yla bakıştık. İkimiz de bebeği görmüştük. Gördüğümüz kadarıyla gayet normaldi. "Nasıl yani?" diye sordu Bea.

"Doğum sırasında geri dönüşü olmayan bir beyin hasarı oluşmuş. Tebowlar, Dr. Feingold'a karşı tıbbi hata davası açmıştı. Dr. Feingold sezaryene karar vermeliydi. Meredith de bunu önermişti çünkü Shelby bitkin düşmüştü. Ama Dr. Feingold dinlememişti, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesini kabul etmemişti. Epizyotomi yapmış ve forseps kullanmıştı ama bebeğin hassas kafatasına fazla baskı uygulamıştı."

"Ama iyi olacak, değil mi?" diye sordum, küçük Grace için endişelenerek.

Shelby'nin dava açmış olması beni tedirgin etmişti. Pek çok doktor dava edilirdi. Ben de bir doktor olarak bunun en büyük korkularımdan biri olduğunu biliyordum. Birçok tıbbi hata

davası mahkemeye bile gitmeden uzlaşmayla sonuçlanır ya da düşerdi. Ama yine de, bir doktorun mali durumu ve itibarı üzerinde kalıcı etkileri olurdu. Dr. Feingold, Jeanette'in anlattığı gibi biriyse, dava edilmesine nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum.

Jeanette omuz silkti. "Uzun bir süre bilemeyebiliriz. Bu çocukların bazılarında serebral palsi gelişebiliyor. Bazıları nöbet geçirebiliyor. Bazılarında ise gelişimsel gecikmeler görülüyor. Meredith, Dr. Feingold'a karşı tanıklık etmeyi planlıyordu. Bu hafta ifadesi alınacaktı," dedi. O an nefes almayı unuttum. Bu doktorun, aleyhinde konuşamasın diye Meredith'i susturmak için ona bir şey yaptığını düşündüm. Zamanlama tutuyordu. Önce Shelby kaybolmuştu, ardından da Meredith. Doktorun ihmalkârlığına tanıklık edebilecek iki kadın.

Sessizliğe gömüldük, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Bir süre sonra Jeanette uzaklaştı, ilerideki bir ağacın altında durup bulutlara bakmaya başladı. Onu kısa bir süre izledim.

"İçimde kötü bir his var," dedi Bea, dikkatimi Jeanette'ten çekerek.

Yağmur önce şiddetlendi, sonra yavaşladı. Yağmur yüzünden akşam karanlığı her zamankinden daha erken çökmüş gibiydi. Öğleden sonra hava kararmaya başlamış, bulutlar ağırlaşıp grileşmişti. Haber spikerinin söylediğine göre, o gece şiddetli gök gürültüsü ve fırtına bekleniyordu.

Birkaç saat sonra Josh'ın arabasının sokağa girdiğini gördük. Evin önüne park etti ama arabadan inmedi. Hepimiz onu beklerken arabada oturmaya devam etti.

Toplu hâlde nefesimizi tuttuk. Josh'ın bilip de bizim bilmediğimiz ne vardı? Meredith ölmüş müydü?

Onu ön camdan görebiliyordum. Bir süre direksiyonun üzerine eğilmiş hâlde oturdu. Ağlıyor muydu? Yoksa sadece nefesini mi toparlıyordu? Yanına gitmeyi, arabaya yaklaşıp cama tıklatmayı, dikkatini çekmeyi düşündüm. Ama Josh bu birkaç saniyelik sessizliği hak ediyordu. Saatlerdir dışarıdaydı. Saat beşe yaklaşıyordu. Son birkaç saattir, geri kalanımız onun bahçesinde

neredeyse sessiz bir şekilde nöbet tutuyorduk. Herkes oradaydı. Hava böyleyken bile kimse evine gitmemişti. Nehir kıyısında neler olduğunu öğrenmeden kimse buradan ayrılmayacaktı.

Arabadan indi. Josh'ın bedeni çökmüştü. Kaldırıma takılıp sendeledi, sanki içmiş gibiydi. Ama Josh sarhoş değildi. Omuzları öne düştü, başı o kadar aşağıdaydı ki çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Ağlamıştı. Gözyaşları artık akmıyordu ama izleri yüzünde açıkça belliydi. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Bu sabahkine göre on yaş daha yaşlı ve bitik görünüyordu. Ellerinde ve pantolonunun dizlerinde toprak vardı.

Bize doğru yürümeye başladı ama bahçenin ortasında durdu. Bir ağaca yaslandı, sanki artık dayanamıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağaca yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladı, bütün bedeni sarsılıyordu. Onun yirmi metre ötesinde, Bea kollarını bana doladı, ben de yıkılmayayım diye beni ayakta tuttu.

En kötüsü olmuştu. Meredith ölmüştü.

Kimse yanına gitmedi. Hepimiz olduğumuz yerde durduk. Ağlaması için ona müsaade ettik. Biz de ağlamaya başladık. Elim ağzıma gitti, içimde kabaran tüm duyguların taşmasını bekliyordum. Ancak öyle olmadı. Duygularımı bastırdım ve yapılması gerekenlere odaklandım. Delilah'yı bulmamız gerekiyordu. Onu arama çalışmaları hızlandırılmalıydı. Meredith için yas tutup öylece duramazdık. Delilah'yı bulmamız gerekiyordu.

Arkamda, Bea sessizce ağlıyordu. Rollerimiz değişmişti. Genelde daha duygusal olan bendim. Bea ise mantıklıydı, planları yapan taraftı. Ama Bea ile Meredith yakındı. Bea ile Delilah yakındı.

Bir cenaze olacaktı. Bazı düzenlemeler yapılması gerekecekti. Bea ve ben, Josh'a bu süreçte yardım edecektik. Bunu tek başına yapmamalıydı. Meredith'in ölümü onu tüketecekti.

Bu sözler kafamda takılı kaldı. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı sanki. Meredith ölmüştü. Bu kelimeler bir aradayken hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama Josh sonunda kendini toparladığında gerçeği söyledi.

"O değil," dedi boğuk bir sesle.

"Ne demek o değil?" diye sordu biri.

"Ceset," dedi. "Meredith değilmiş. Shelby'miş," diye haykırdı. Tanrım, içimi tarifsiz bir rahatlama kapladı. Dizlerim çözüldü, ancak o zaman ağlamaya başladım. Shelby'ydi, Meredith değil. Bu bilginin verdiği rahatlamanın gözyaşlarıydı.

Bize, Bay Tebow'un karakola gelip cesedi teşhis ettiğini anlattı. "Ona ne olmuş?" diye sordu biri. "Nasıl ölmüş?"

Cevabını hepimizin merak ettiği bir soruydu bu. Ama yalnızca birimizin soracak cesareti vardı.

"Sebebini ancak otopsiden sonra öğrenebileceğiz," dedi Josh. Shelby'nin ölümünün cinayet şüphesiyle incelendiğini söyledi. Öldürüldüğü açıktı. Herkes şaşkınlıkla nefes aldı, sonra sessizliğe gömüldü.

Tam o sırada, Josh ve Meredith'in evinden sivil bir polis memuru çıktı. Kadındı. Koyu renk saçları ve sert yüz hatları vardı. Çenesi köşeli, burnu sivri, elmacık kemikleri belirgindi. Dudakları ince, gözleri dar, yanakları gergindi. Gülümsese güzel sayılabilirdi. Bir pantolon ve ceketten oluşam bir takım giyiyordu. Ceketin altında, omzuna asılı bir tabanca kılıfı vardı. Rüzgâr esti, ceketin önünü araladı ve onu gördüm. Silahı. Çimenlerin üzerinden Josh'a doğru yürüdü, arkasından daha düşük rütbeli olduğu belli olan erkek bir dedektif geliyordu. Salak gibi, Josh'ı teselli edeceğini düşündüm. Ona bir istatistik vereceğini, böyle soruşturmalarla ilgili iç rahatlatıcı bir şeyler söyleyeceğini sandım.

Ama konuştuğunda sesi düzdü, teselliden çok uzaktı. "Bay Dickey," dedi. "Dedektif Rowlings." Rozetini gösterdi. "Bizimle birkaç dakikalığına içeri gelir misiniz?" derken eliyle Josh'ın arkasındaki evi işaret etti. Eve baktım. Oldukça güzeldi; yüzyılı aşkın geçmişi olan, Kraliçe Anne tarzıyla inşa edilmiş, mavi renkli bir evdi. Büyük ve gösterişliydi, yuvarlak kuleleri ve koni biçimli çatılarıyla küçük bir şatoyu andırıyordu. Biz buraya taşındığımızdan beri Josh ve Meredith burada yaşıyordu.

Josh doğruldu. Gözlerini ovuşturdu, kalan gözyaşlarını sildi. Geri kalan herkes dikkat kesildi, ne konuştuklarını duyabilmek için öne doğru eğildi.

Josh etrafına baktı. Yeni bir haber duymayı bekleyen kalabalığı gördü. Buradaki her kadın, erkek ve çocuk,

Meredith ve Delilah için kendi gününü bir kenara bırakmıştı. Josh, sakin kalmak için çabalayarak memura dönüp "Eğer eşimle ilgili söyleyecek bir şeyiniz varsa, burada söyleyebilirsiniz," dedi. "Herkes aynı sebeple burada. Ailemi bulmak için."

"Hayır, beyefendi, yeni bir gelişme yok," dedi Dedektif Rowlings, sert bir ifadeyle. Başını iki yana salladı. "Ama size sormamız gereken bazı sorular var."

"Ne tür sorular?" diye sordu Josh.

"Mümkünse, bunu içeride konuşmayı tercih ederiz."

Bir minibüs sokaktan aşağı doğru ilerledi ve Josh'ın arabasının arkasında durdu. Olay yeri inceleme tulumları giymiş bir kadın ve bir adam minibüsten inip eve doğru yöneldi. Boğazımdaki düğümü yutarak nefes aldım. Bir şey bulmuşlardı.

"Oğlumu almam gerekiyor," dedi Josh. Saatine baktı. "Onu bakıcıdan almam lazım. Beş gibi orada olacağımı söylemiştim. Zaten geç kaldım. Sonra görüşsek?"

"Oğlunuzu alması için birini ayarlayamaz mısınız?" diye sordu Dedektif Rowlings, bunun uzun sürmeyeceğini garanti ederek. Sesinde anlayışa dair hiçbir şey yoktu. Çocuğu olduğundan şüpheliydim.

Bea öne çıktı. "Biz onu alırız," dedi Josh'a. "Kate'le ben gider alırız, işiniz bitene kadar bizde kalır." Josh'ın koluna dokundu.

"Çok sevinirim," dedi Josh omzunun üzerinden. "Teşekkür ederim, Bea."

Josh, onlarca kişinin bakışları altında, başı öne eğik hâlde dedektifin peşinden evine girdi ve kapıyı kapattı.

LEO

GÜNÜMÜZ

Babam sana kendi odanda uyuyacağını söyledi. Başka nerede uyuyacaktın ki? Yine de bana o odada birinin olması tuhaf geldi. Hatırladığım kadarıyla o odaya kimse girmemişti.

Babam sana odanın nerede olduğunu göstermek zorunda kaldı çünkü sen yerini bilmiyordun.

Benim adımı da bilmiyordun. Yarım gün boyunca varsayımlarda bulunduktan sonra adımı gerçekten bilmediğin ortaya çıktı. Babam sana adımın Leo olduğunu söyledi. "Leo'yu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda başını iki yana salladın ki bu beni hiç şaşırtmadı çünkü hatırlanacak bir yanım yoktu.

"Onu son gördüğünde daha küçüktü," dedi babam.

Üzerindekiler dışında giyecek başka kıyafetin yoktu. Onlar da zaten sana hastanede verilen kıyafetlerdi. Oraya bağışlanan kıyafetler. Şöyle bir bakınca yeni olmadıklarını anlamıştım. Birinin eskilerini giyiyordun. Ama dolabındaki kıyafetler altı yaşındaki bir çocuk için uygundu. Kaçırıldığında çocuk kıyafetleri giyiyordun. Üzerine olmazlardı. Babam uzun boylu, bu yüzden bana dönüp "Leo. Ablanın giymesi için dolabından giyecek bir şeyler getir," dedi.

Hâlâ tam olarak anlayamıyordum, babamın *ablan* derken senden bahsettiğini kavramakta güçlük çekiyordum. Benimle

aynı odadaydın. Evdeydin. Ya da en azından bir versiyonunun evdeydi.

Odama gittim. Artık giymediğim bir tişört buldum. Bir tane de eşofman altı. Onları sana getirdim. "Al," dedim sana uzatarak.

Kıyafetleri elimden aldın. Cevap olarak "Teşekkür ederim, efendim," dedin. Gülemedim bile çünkü bana, küçük kardeşine *efendim* demek zorunda olduğunu hissetmene acıdım. Çok boktan bir durumdu.

"Bana Leo de. Yaşlı insanlara *efendim* denir."

Elinde tişört ve eşofman altıyla kapının ağzında bekledin. Öğrenmek istediğim şeyler vardı. Sormak istediğim ama soramadığım sorular vardı. Annemle ilgili sorular. Polisin anlattığı hikâyeyi biliyordum. Asıl bilmek istediğim, annemin gerçekten de söylendiği gibi ölüp ölmediğiydi.

Giyindikten sonra babam seni yatağına yatırmasını isteyip istemediğini sordu. Bunu sorarken gözleri dolmuştu. Bakışları umut doluydu, çaresizdi. Sesinden anlıyordum. Seni yatağına yatırmasına izin vermen için âdeta yalvarıyordu. On bir yıl olmuştu.

Dümdüz ona baktın. Hiçbir şey demedin.

Sessiz kaldığını görünce babam geri çekildi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeterli," dedi. Babam senin için âdeta bir yabancı gibiydi. Yani onun seni yatağına yatırması epey garip olurdu. Sıcak yatağında kıvrılıp kundağa sarılmış gibi yatırılmak için fazla büyüksün. Sen kaybolduktan sonra babam beni yatırmayı bırakmıştı. Ağlayarak uyuyakalmakla öyle meşguldü ki beni fark edecek hâli kalmıyordu.

Yatmaya gittiğimde odamın kapısını kilitledim. Senin nasıl biri olduğunu bilmiyordum.

Kadın polis, kendi yaptığın bir bıçakla kaçtığını söylemişti. Gerçi "bıçak" dememişti. "Kendi uydurduğu bir silah," demişti. Onunla birini bıçaklamıştın. Seni bulduklarında kıyafetlerinde kan vardı. Seni kaçıran adamın kanıydı.

Beni de bıçaklamayacağını nereden bilebilirdim ki?

Uyumaya çalıştım ancak bir türlü rahat edemiyordum. Uyuyamayacağım herhâlde, diye düşündüm. Ama sonra bir anda

babamın sana seslendiğini duydum. Saate baktım. Gece ikiydi. Bir şekilde uyumuştum.

Yatakta doğrulup kalktım. Kapımın kilidini açtım ve odamdan çıktım. Babamı gördüğümde koridorda duruyordu. Aklını kaçırmış gibiydi. Sık ve kesik nefesler alıyordu. Sanki orada, iki adım ötesinde duruyormuşsun gibi karanlık koridorda halkalar çizerek sana ulaşmaya çalışıyor, yeterince hızlı hareket etmediği için ulaşamıyormuş gibi yalpalıyordu.

Uzanıp ışığı açtım. Parlak ışık gözlerimi acıttı. Elimi gözlerime siper ettim. Babam kan ter içindeydi. Bir elini sanki canı acıyormuş gibi göğsüne koymuştu. Kalp krizi geçiriyor olabileceğini düşündüm.

"Gitmiş," dedi babam, hemen karşıma geçip. Üzerinde pijamaları vardı. Babam genelde pijama giymezdi. Genellikle boxer şortuyla uyurdu. Ama bu gece sen varsın diye ne hikmetse üzerine düzgün şeyler giymeyi akıl etmişti. Pijamaları uzun kolluydu, bu yüzden böylesine terlemişti.

"Ne demek *gitmiş*?" diye sordum.

Beni omuzlarımdan yakaladı, şöyle bir sarstı ve "Gitmiş işte, Leo. Burada yok. Gitmiş. Delilah gitmiş," dedi.

Senin kaybolmanla alakalı bir kâbus filan gördü sandım. Tuhaf karşılamazdım. Bakmak için odana gittim ama babam haklıydı. Gitmiştin. Yatak örtüsü ve yorgan düzgünce seriliydi, sanki üzerine kimse yatmamış gibiydi. Kıyafetlerim yerdeydi. Giymemiştin.

Önce cama baktım. Kapalı ve kilitliydi. Her nereye gittiysen pencereden çıkıp gitmemiştin. Bence kaçmıştın ya da seni kaçıran her kimse geri gelmiş ve seni yine götürmüştü. "Siktiğimin gazetecileri," dedi babam. Aynı şeyleri söyleyip duruyordu çünkü haberleri izleyen herkes senin hangi kasabada olduğunu, nasıl bir evde yaşadığını ve burada olduğunu bilirdi. İnternet bağlantısı ve bir bisikleti olan on yaşındaki biri bile bulabilirdi seni.

Odandan çıktım. Banyoya baktım, ardından babamla hızlı adımlarla merdivenleri inip olabileceğin yerlere baktık. Ama faydasızdı. Birinci katta senden tek bir iz bile yoktu. Ön ve arka kapı kapalı ve kilitliydi.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Babam telefonuna sarıldı, kadın polisi arıyordu çünkü numarası rehberinde kayıtlıydı. Gecenin bir yarısıydı ama bu onu durduracak değildi. Kapının hemen dışında bekleyen polisler vardı ama babam ne onlarla ne de 911 ile uğraşmak istedi.

Kadın telefonunu ânında açtı. "Carmen. Benim, Josh," dedi babam nefes nefese. Bu resmî hâlleri midemi bulandırıyordu.

Yanından ayrıldım. Her pencereyi tek tek inceleyip evden nasıl çıktığını anlamaya çalıştım. Ayakkabın yoktu. Her nereye gittiysen yalınayak gitmiş olmalıydın. Gerçi bu alışık olmadığın bir şey değildi.

Sırasıyla her yere baktım. Pencereler kapalıydı. Hepsi kilitliydi. Pencerelerden çıkmış olamazdın. Mutfağa döndüm. Oraya giderken bodrum katının kapısının yanından geçtim. Oraya neden baktığımı bilmiyordum, sadece bakacak başka yer kalmamıştı. Kapısını açtım. Merdivenlerden aşağı baktığımda zifiri karanlıktan başka bir şey görmedim. Bodrum katının işi bitmemişti. Annem bir gün orayı da tamamlamayı ummuştu ama bileklerini kesmeye kalkışmadan önce buna fırsatı olmamıştı. *Kalkışmak* kelimesi burada önemliydi çünkü başaramamıştı. Kesikler yüzeyseldi, kan kaybına yol açacak kadar derin değildi. Bir sürü kesik vardı ama sadece yüzeysel damarları tutturmuştu. Annem atardamarlara ulaşamamıştı, onu öldürecek olanlara yani. İstatistiklere göre, bileklerini kesmeye çalışan insanların çoğu başarısız olurdu. Çünkü can yakardı.

İşte o zaman annem bıçağı çevirmiş ve karnına saplamıştı. Kolay ve hızlıydı. Adli tıp raporlarına göre, karaciğerini tutturmayı başarmış ve kan kaybından ölmüştü. Başının arkasında da yere düşerken bir şeye çarpmasından kaynaklanan kötü bir şişlik vardı.

Işığı açtım. Bodrum kat sarıya büründü. Merdivenlerden indim. Oradaydın, beton zemine yayılmış hâlde yatıyordun. İlk başta öldüğünü sandım.

Ama sonra göğsünün hareket ettiğini gördüm. Nefes alıyordun. Ölmemiştin, uyuyordun.

Yumuşak, sıcak bir yatakta yatmayı reddedip karanlıkta, soğuk ve sert bodrum zemininde uyumayı seçmiştin. Çünkü on

bir yıldır bildiğin tek şey buydu. Bir şekilde, her ne kadar berbat bir şekilde de olsa, burada, bu karanlık ve rutubetli bodrumumuzda olmak sana rahat hissettirmişti.

Bundan daha kötüsü olamazdı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Gecenin bir yarısında telefonumdan bir bildirim sesi geldi. O tehditkâr mesajı almamın üzerinden dört gün geçmişti. Bir şekilde onları aklımdan çıkarmıştım. Başıma henüz kötü bir şey gelmediği için bunun aptalca bir ergen şakası olduğuna kendimi inandırmıştım. Muhtemelen birkaç çocuk ismimi ve numaramı ele geçirmişti. Benimle dalga geçmenin tadını çıkarıyorlardı.

Mesaj geldiğinde ilk düşüncem bunun bir tehdit olduğu değildi. İlk aklıma gelen, doğumu başlamış bir danışanımdan geldiğiydi. Yakında doğum yapması beklenen iki kadın vardı. Yatmaya gittiğimde, bir doğuma gitmek zorunda kalmayacağımın, deliksiz bir uyku çekeceğimin hiç garantisi yoktu. Bu işin kötü yanı da buydu.

Telefonun sesini duyunca yanımda yatan Josh kıpırdandı. Bu, önceden programlanmış bir tepkiydi, buna alışmıştı. Öteki tarafa döndü, battaniyeyi başının üzerine çekti.

Telefona uzandım. Ekranın ışığı gözlerimi yakarken ekrana baktım.

Korkuyorum, yazıyordu.

Mesaj Shelby Tebow'dan gelmişti. İç çektim. Dirseklerimin üzerine doğrulup cevap yazmaya hazırlandım. Shelby doğumdan korkuyordu. Birçok kadın korkardı. Ben de korkmuştum, hem Delilah'ta hem Leo'da. İlk doğumdan sonra bile bu korku tamamen geçecek diye bir şey yoktu. Delilah'ta her şey yolunda gitmişti. Leo'da ise her şey ters gitmişti. Üçüncü çocuğu yapacak olsam yine korkardım.

Ama bir moral konuşması için ideal zaman gecenin bir yarısı değildi. Bazı danışanlar kurallara ayak uydurmazdı. Hizmetlerim karşılığında para ödedikleri için bana günün her saati ulaşabileceklerini sanırlardı. Oysa durum öyle değildi. Kurallarım sözleşmede açıkça yazılıydı. Doğum başlamışsa, emirlerine amadeydim. Ama sadece korkuları varsa, bu korkular mesai saatlerinde de var olacaktı. Bu da yarın mesai saatlerinde konuşmaktan memnuniyet duyacağım bir şeydi.

Şöyle cevap verdim: İlk doğumlarda her anne korkar. Bu çok normal. Uyumaya çalış. Dinlenmeye ihtiyacın var. Yarın konuşalım. Öptüm.

Empatik bir cevaptı ama aynı zamanda uzun bir konuşmanın önünü keseceğini umuyordum. Yarın onu arar, kahve içmek isteyip istemediğini sorardım. Korkularının bir listesini yapar, hepsini tek tek ele alırdık.

Shelby hemen cevap yazmadı. Saat sabaha karşı üçtü. Mesajı anlayıp yatağa gitmişti.

Fakat telefonu komodinin üzerine koymak üzereyken bir bildirim daha geldi.

Kocamdan korkuyorum, yazıyordu.

Kelimelere baktım. İki kez okudum. Shelby'nin eşiyle tanışmamıştım. Kim olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey adının Jason olduğu ve Shelby'nin onun hakkında bana anlattığı birkaç şeydi.

Josh'ı uyandırmadım. Josh bana bu danışanı bırakmamı, aile içi meselelere bulaşmamam gerektiğini söylerdi.

Ama çoktan bulaşmıştım, değil mi? Shelby kaporasını ödemişti. İkimiz de sözleşmeyi imzalamıştık. Dün onun için bir kopyasını postaya vermiştim.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bir yandan da çek hâlâ mutfak tezgâhında duruyordu. Henüz bankada tahsil etmemiştim. İstersem geri verebilirdim. Kaldırabileceğimden fazla sorumluluk aldığımı, başka bir danışan daha kabul edemeyeceğimi söyleyebilirdim. Önümüzdeki ay doğum yapması beklenen sekiz kadın daha vardı. Shelby de aynı ay doğum yapacaktı. Danışanlarımın ikisinin aynı anda doğuma girme olasılığı yüksekti. Özür dileyip başka bir doğum koçu önerebilirdim. Shelby bana Yelp uygulamasında kötü bir yorum bırakabilirdi. Büyük ihtimalle olay orada kapanırdı. En kötü ihtimalle böyle olurdu. Dava açabileceğini sanmıyordum.

Ama yine de, son isteyeceğim şey yükü bir başkasının omuzlarına bırakmaktı. Ayrıca bana en çok ihtiyaç duyanların Shelby gibi kadınlar olduğunu biliyordum. Bu mesleğe girmemin sebebi Shelby gibi kadınlardı. Kocası olmayan ya da eşlerinin desteklerini esirgediği kadınlar için vardım.

Derin bir nefes aldım. Josh'ın yorganının hâlâ başının üzerine çekili olduğundan emin olmak için ona baktım.

Sana zarar mı verdi? diye sordum. Onu en son gördüğümde taktığı güneş gözlüklerini hatırladım. Bir şey saklıyordu. Ya ağlamaktan kızarmış, şişmiş gözlerini ya da morarmış bir gözü.

Verebileceği tüm cevapları düşündüm. Evet, bana zarar verdi diyebilirdi. Beni dövdü diyebilirdi. Öfkeli biri olduğunu, bağırdığını, eşyaları sağa sola fırlattığını söyleyebilirdi.

Ama istismar her zaman fiziksel olmak zorunda değildi. Duygusal da olabilirdi. Hakaret etmek, aşağılamak, davranışlarını kontrol etmek, her an nerede olduğunu takip etmek, maddi kontrol kurmak. Shelby eskiden çalışıyordu. Artık çalışmıyordu. Kendi geliri yoktu. İstismara uğrayan mağdurların eşlerini terk etmesi gerektiğini düşünürüz. *Gitmeyip* bu şiddet dolu ilişkide kalmayı seçtikleri için onları yargılarız. Ama işi olmayan ve bebek bekleyen Shelby gibi kadınların elinden ne gelirdi ki? Shelby, Jason'a bağımlıydı.

Fiziksel istismar beni duygusal istismardan daha çok endişelendiriyordu. Fakat Shelby'nin cevap vermemesi her şeyden daha sarsıcıydı. Aklıma en kötüsü geldi. Kocası mesaj attığını görmüştü ve şimdi öfkeliydi.

Her şey yolunda mı, Shelby? diye sordum.

Yine cevap gelmeyince evine gidip iyi olup olmadığına bakmayı düşündüm. Tebowların adresi sözleşmede yazılıydı. Uzakta değillerdi. Hatta oldukça yakınlardı; bizim mahallede yaşıyorlardı. Belki de beni bu yüzden duymuştu.

Şimdi düşününce, Shelby'nin beni nasıl bulduğunu bilmiyordum. Bazen kadın doğum doktorları beni önerirdi. Ama Shelby'ninki doğum koçlarına karşı temkinliydi. Onunla daha önce çalışmamıştım ama ününü duymayan yoktu. Beni ya da benim mesleğimden birini önermiş olması mümkün değildi.

Bir internet sitem vardı. Orada, doğum koçlarının yer aldığı bir veri tabanı bulunuyordu, beni oradan bulmuş olabilirdi. Evinin yürüme mesafesinde olması bir tesadüf olabilirdi.

Ama şimdi, tek başıma Tebowların evine gitmek düşüncesizce olurdu. Gecenin bir yarısıydı. Oraya gittiğimde ne yapacaktım? Kapıyı mı çalacaktım? Eşi şu an öfkeli değilse bile, Shelby'nin bana ne söylediğini bilmiyorsa bile kapıyı çaldığımda öfkelenirdi.

Üstelik kapıyı elinde bir av tüfeğiyle açmayacağını nereden bilebilirdim? İnsanlarda silah olurdu. Ben bir anneydim. Kendi çocuklarım vardı. Shelby uğruna kendimi tehlikeye atamazdım.

Polisi arayıp onu kontrol etmelerini isteyebilirdim. Ama ya bu onun için durumu daha da kötüleştirirse? Polis gelirse kocası öfkelenirdi. Neden geldiklerini bilmek isterdi. Bunun bir bedeli olurdu.

Ayrıca kısa süre önce bir kadın, gece boyunca kapısı açık kalan komşusu için böyle bir kontrol talep etmişti. Polisler, eve vardıklarında paniklemiş, yanlışlıkla kadını kendi evinde vurmuşlardı. Kadın ölmüştü. Böyle bir şeyin vebalini taşımak istemezdim.

Sonuç olarak hiçbir şey yapmadım. Kararsızlık beni felç etmişti. Belki sonra bana ihtiyacı olur diye telefona sımsıkı sarılarak yatağa geri döndüm.

LEO

GÜNÜMÜZ

Kadın polise ihtiyacımız kalmamıştı. Seni bodrum katında uyur hâlde bulduğumda krizi defetmiştik. Ama babam hâlâ onu arayıp gelmemesini söylemedi. Vakit gecenin bir yarısıydı. Polisin gelişi kapıdaki beceriksiz habercileri heyecanlandıracak olsa da babam onun gelmesine izin verdi. Onun yüzünden evimizin önünde kameralar ve ışıklar vardı.

"Josh," dedi kadın, babam onu aceleyle içeri sokup kapıyı kapatırken.

"Carmen."

Kadın bir anda kollarını babama doladı. Birbirlerine haddinden uzun bir süre sarıldılar. İzlerken bile utandım. "Sen arar aramaz geldim. Endişeden delirmiş olmalısın."

Babam geri çekildi. Kadının üzerinde her zamanki üniforması yoktu. Yataktan az önce kalkmış birine göre, olabilecek en derli toplu hâldeydi. Odanın diğer ucundan bile parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Onu bulduk," dedi babam. "Leo buldu." Sonra sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi ikisi de bana baktı.

"Şükürler olsun. Neredeymiş?"

Babam olanları anlattı.

Kadın, elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım."

Babam bodrum katında uyuman fikrine dayanamadı. Bu yüzden seni uyandırdı ve üst kata gönderdi. Uyandırıldığında biraz sersemlemiştin ama sana söyleneni yaptın. Diğer bodrum katında olmadığından emin değil gibiydin. Panikledin. "Bir şey yok, geçti," dedim paniklediğini görünce. Babam gibi ben de sana dokunmamaya çalıştım. "Sadece babam ve ben varız. Leo. Evdesin. Güvendesin. Unuttun mu?"

Güven kelimesinin ne olduğunu bilmiyordun sanki. Yine de merdivenleri tırmanıp odana döndün. Kapını kapattım. Orada ne kadar duracağını merak ettim.

"Aferin sana, Leo," dedi kadın.

Omuz silktim. "Onu bulmak çok da zor değildi."

Babam kadına "Keşke seni arayıp gelmene gerek kalmadığını söyleseydim. Ama onu daha birkaç dakika önce bulduk. Seni aramaya vaktim olmadı." İçimden, yalanını sevsinler, dedim. Babam seni yukarı göndereli en az on beş dakika olmuştu. Kadın polisi arayıp gelmemesini söylemek için yeterince vakti vardı.

"Hayır, hiç sorun değil. Ne zaman ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun, Josh."

Kadın gözlerini babama dikmişti. Elleri hâlâ birbirine değiyordu. İçimden öğürmek geldi. Yatmaya gittiğimi söylemedim. Sadece kalkıp gittim, gerçi uyumam imkânsızdı.

Odama gitmedim. Onun yerinde merdivenlerin en tepesindeki basamağa oturdum. Ne konuştuklarını dinledim. O kadın polisle ilgili bir şeyi çok net anlamıştım. İki ses tonu vardı. İlki, çok havalı olduğunu düşündüğü polis ses tonuydu. Karakoldayken de hep o sesini duymuştum. İkincisiyse diğeriyle taban tabana zıt, hanım hanımcık ses tonuydu. Karşısındakini memnun etmek isteyen bir tondu. Bu gece o hanım hanımcık sesiyle gelmişti buraya.

"Eee, anlat bakalım. Delilah'nın evde olması nasıl bir his?"

Sesleri o mesafeden boğuk geliyordu. Babam az evvel üst katta neredeyse kalp krizi geçirecek hâline kıyasla daha sakindi ama sinirlerinin hâlâ gergin olduğu belliydi. Seni üst kata gönderdikten sonra soğuk bir bira açmış ve iki dakika bile geçmeden

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

hepsini midesine indirmişti. "Her şey harika dersem yalan söylemiş olurum. Hiç öyle değiliz. O iyi değil, Carmen."

"Elbette iyi durumda değil."

"Çok acı çekmiş."

"Öyle. Sen de çok acı çektin."

Kimse benden ve benim çektiğim acılardan bahsetmiyordu.

"Kızım kaybolalı on yılı geçti. O artık benim küçük kızım değil. Sakın beni yanlış anlama. Evde olduğu için inanılmaz mutluyum. Hem rahatladım hem de sevinçten havalara uçacak gibiyim. Kendime sürekli bunun gerçek olduğunu, Delilah'nın sahiden de evde olduğunu hatırlatıp duruyorum. Bu yaşananların, kaybolduğu günden beri yüzlerce kez gördüğüm kâbuslardan biri olmadığını. Kızım burada ve onu benden bir daha kimse koparamayacak. İyi olacağız," dedi. "Her şeyin normal hissettirdiği günler de gelecek."

"Yeni bir normal. Bazı şeyler bir daha asla eskisi gibi olmayabilir."

"Senin sayende. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim sayemde mi?"

"Evet. Bebeğimi bana, evine geri getirdin. Ondan, bizden hiç vazgeçmedin. Onu bulana kadar aramaya devam edeceğini söyledin ve buldun da. Sana ne kadar teşekkür etsem az, Carmen."

"Ben sadece işimi yaptım."

"Hayır, çok daha fazlasını yaptın. Hâlâ yapıyorsun," dedi ve sonra uzun bir sessizlik oldu. Fazla uzundu. Sapık zihnimde onları dudak dudağa hayal ediyordum. Oysa gerçekte, ağlak mesajları ve arada bir sarılmalarından daha mahrem bir şeye hiç tanık olmamıştım. Ama baş başa kaldıklarında ne yaptıklarını nereden bilebilirdim ki? Sonuçta ikisi de bekâr birer yetişkindi. Düşüncesi bile midemi bulandırsa da her adamın ihtiyaçları vardı.

Odanda bir ses çıkardın. Orada ne yaptığını bilmiyordum ama uyanık olduğunu biliyordum. Yerden kalktım. Kapına gittim. Tıklattım. Ardından, kapıyı tıklatmamın sana küçük dilini yutturacağını bildiğimden kapalı kapının aralığından "Benim, Leo," dedim.

Kapının öte yanı sessizleşti. Bana kalırsa kapının önünde durmuş, beni içeri kabul etmek için cesaretini toplamaya çalışıyordun. Bana güvenebileceğini nasıl bilebilirdin ki? Sana kötü bir şey yapmak için gelmediğimi nereden bilebilirdin?

Korktuğun için seni suçlamıyordum.

Kapıyı tekrar tıklattım. Açman biraz zaman aldı.

Açtığında hiçbir şey söylemedin. Sadece gergin bir şekilde dikiliyordun. "Neden uyumadın?" diye sordum. Cevap vermedin. Üzerinde hâlâ hastane kıyafetleri vardı. Sebebi her neyse, benim kıyafetlerimi giymek istemiyordun.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Neler yaptığını anlamak için etrafa bakındım. Ama oda karanlıktı. Pek bir şey göremiyordum.

Küçük kafanı hafifçe iki yana salladın. Saçların gözlerinin önüne düştü. Pasaklı görünüyordun. Kötü kokuyordun. Duş alman lazımdı ama babam bir gün içinde yeterince şey yaşadığını, bu yüzden duşu yarın alsan daha iyi olacağını söylemişti. "Hiçbir şey, efendim," dedin.

"Leo," dedim sana. Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Adım Leo. Le-*o*." Adımı vurgulayarak söylemiştim. Belki de adımı telaffuz etmeyi bilmiyordun. Hatırlaman için yakama isim kartı takabilirdim ama okuma yazma bildiğini varsayarak kabalık etmek istemedim. "Hadi, benimle birlikte söyle. Le-*o*."

Adımı söyledin. Nihayet adımı söylediğinde dejavu gibi bir his yaşarım sanmıştım ama hiç öyle olmadı. Beklediğim gibi anılarım filan depreşmedi.

"Gördün mü? Çok da zor değilmiş, değil mi?"

Tepki vermedin.

"Neden uyumadın?"

Cevap vermedin.

"Uyuyamadın mı?"

Hiçbir şey söylemedin.

Tanımadığın insanlarla dolu, bilmediğin bir yerde uyumak bence de zor olurdu. Babam çıldırıp buna bir son verene kadar bodrum katında uyuyabilmiştin hâlbuki.

"Sakın bir yere gitme," dedim. "Hemen geliyorum."

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Odama gittim. Dolabımın derinliklerine gizlediğim battaniyemi çıkardım. Maviydi. İpek kenarlarından biri aşınmıştı. Bu aptal şeyin neden hâlâ benimle olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eskiden her yere onunla giderdim. Yanımda o olmadığında ağlamaktan helak olurdum. Babamın söylediğine göre, annem onu elimden alıp yıkayabilmek için her seferinde beni kandırmak zorunda kalırmış. Bir keresinde onu market arabasında unutmuşum ve sanki dünyam başıma yıkılmış gibi ortalığı birbirine katmışım.

Belki de battaniyeme benden daha çok ihtiyacın vardır, diye düşündüm.

Aslında bir yanım, geri döndüğümde kapının kapanmış ve kilitlenmiş olduğunu görmeyi bekliyordu. Ama öyle değildi. Battaniyeyi sana uzattım. "Al," dedim.

Ağırlığını, dokusunu inceleyerek "Ne bu?" diye sordun. Bu şey öyle çok kez yıkanmıştı ki artık yumuşacık olmuştu. İnceydi. İnsanı ısıtacak türden bir battaniye değildi. Pek bir şeye benzemiyordu.

"Benim eski battaniyem. Bazı çocukların böyle şeyleri olur. Belki senin de vardı. Bilmiyorum. Çocukken onsuz uyuyamazdım."

Hiçbir şey söylemedin. Sadece battaniyemi ellerinde tutuyordun. Ona boş boş bakıyor, ardından bana, sonra yine ona bakıyordun çünkü bakışlarını en fazla bir saniye sabit tutabiliyordun. "Belki işine yarar diye düşündüm," dedim. "Hani, uyumana yardımcı olur diye. Ben hasta ya da üzgün olduğumda beni iyi hissettiren tek şey buydu." Arkamı dönüp oradan uzaklaşmaya başladım.

Üç adım atmıştım ki "Senin ihtiyacın yok mu?" dedin. Ardından "Leo," diye ekledin. Kararsızdın, sanki bunu söyleyip söylememen gerektiğinden tam emin değilmişsin gibi. Sen görmesen de yüzümde bir gülümseme belirdi. Yürümeye devam ettim.

"Bence ona benden çok senin ihtiyacın var."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Bea ve ben söz verdiğimiz gibi Leo'yu almak için bakıcının evine gittik. Arabayı sokağa park ettik. Bir şemsiyenin altına girip evin kapısına yürüdük. Kapıya vardığımızda içeride sanki delice bir kaos yaşanıyor gibi sesler geliyordu. Kapıyı tıklattım. Kimsenin dikkatini çekemeyince daha sert vurdum. Bakıcı Charlotte geldi. Kapıyı yavaşça aralayınca içerideki kargaşanın bir kısmını görebildim. Televizyon açıktı, sesi yüksekti ama izleyen yoktu. Onun yerine bir grup çocuk *Simon Says* oynuyor, bir başka grup da ebelemece oynuyordu. Oturma odasının içinde daireler çizerek birbirlerini kovalıyor, *ebe*den kaçmak için mobilyaların üstünden atlıyorlardı.

Ev içinde ebelemece oynamak delilikti ama dışarıda yağmur yağıyordu. Yağmur yağmasaydı bile günlerdir süren yağış yüzünden yerler sırılsıklam olmuştu. O kadar ıslaktı ki dışarıda oynamak mümkün değildi. İçeride kaç çocuk olduğunu hesaplamaya çalıştım ama sürekli hareket hâlindelerdi, saymak imkânsızdı. Tahmin etmem gerekirse, Charlotte'ın bacağına tutunup kucak isteyen çocuk da dahil olmak üzere, bir düzineden fazlaydılar. Çocuklar histerikti, kendilerinden geçmiş gibiydiler.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Leo'yu bulmam biraz zaman aldı. Odanın köşesindeki küçük bir masada tek başına oturuyordu. Bir yapbozu birleştiriyordu, yalnızdı. Çocuklar onun etrafında daireler çizerek koşuyordu. İçlerinden biri masaya çarptı. Bu yalnızca bir kazaydı ama yine de dikkatsiz, duyarsız bir hareketti. Bunu yapan, Leo'dan bir baş daha uzun olan küçük bir kızdı. Ne yaptığını fark etmesine rağmen özür dilemedi. Leo'nun yapbozu yere saçıldığında gülerek koşmaya devam etti. Parçalar dört bir yana dağılmıştı. Leo ve ben dışında kimse fark etmedi. Leo'nun yüzü düştü ama ağlamadı. Sandalyesini geriye itip dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde yere düşen yapboz parçalarını toplarken, diğerlerine kıyasla çok daha küçük görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Charlotte, sineklikli kapının ardından Bea'yla bana bakarak. Bakışlarımı Leo'dan ayırdım. İçim burkulmuştu. Charlotte'ın saçları griydi. Gözleri de griydi. Ağzının çevresinde ve gözlerinin altında, gülümsediğinde daha da belirginleşen derin kırışıklıklar vardı. Gülümsüyordu. Sevecen bir gülümsemesi vardı.

"Leo'yu almaya geldik," dedim. "Leo Dickey," diye ekledim. Bu kargaşada birden fazla Leo olabilirdi.

"Elbette," dedi. "Josh arayıp geleceğinizi söylemişti." Gürültüyü bastırıp sesini duyurabilmek için biraz daha yaklaşıp hava durumundan yakındı. "Normalde çocukları aşağı katta tutardım ama dün şu lanet su pompası bozuldu ve bodrum katı su bastı."

"Tüh, kötü olmuş," dedim. "Çok iş çıkmıştır."

"Yeni bir tane taktırdık ama bodrum şu anda kuruma aşamasında. Biraz sürecek tabii. Her yerde fanlar var ama kuruduktan sonra bile çocuklar aşağı inmeden önce onarım gerekecek. İçeride tıkılıp kalmaları onları iyice huysuzlaştırdı," dedi ve dönüp çocuklara baktı. "Enerji patlaması yaşıyorlar resmen. Dışarı çıkıp oynamaya ihtiyaçları var."

Odanın öbür ucuna seslenip Leo'yu çağırdı. Leo hâlâ dizlerinin üzerindeydi, yere düşen yapboz parçalarını topluyordu. Charlotte'ın sesini duyunca başını kaldırdı, sineklikli kapının

ardında Bea'yla beni gördü. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bea el salladı. Leo uslu bir çocuk gibi gitmeden önce yapbozunu toplayıp yerine koydu.

Charlotte, gitmeden önce Leo'ya sarıldı ve Bea'yla bana bir itirafta bulundu: "En çok onu seviyorum. Keşke bütün çocuklar onun kadar terbiyeli olsa." Diğer çocuklar için de aynısını söyleyip söylemediğini merak ettim.

Charlotte kapıyı açtı ve Leo bizimle birlikte dışarı çıktı. Arabaya doğru yürüdük. Leo her zamanki gibi sessizdi. Josh'u, Meredith'i ya da Delilah'yı sormadı. Yine de Bea, neden onun evine gitmediğimize dair bir şeyler söyledi.

"Delilah hasta," dedi Leo durup dururken.

"Evet, canım. Öyle," dedi Bea. "Delilah hasta." Leo'ya yalan söylemek bana hiç doğru gelmiyordu.

Eve geldiğimizde Bea, Leo'yla bana akşam yemeği hazırladı. Leo'nun yardım etmesine izin verdi. Makarna yaptılar. Bea, Leo'ya bir bardak süt, bana da bir kadeh şarap servis etti. Her ne kadar yemek yiyecek hâli olmasa da Josh için de fazladan bir tabak hazırladı.

Masaya oturup yedik. Bea, Leo'yu konuşturmaya çalışıp ona günüyle ilgili sorular sordu. Pek konuşkan bir çocuk değildi. Bea, Charlotte'a gitmeyi sevip sevmediğini sorduğunda gözleri doldu. Sözlerle cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

Şarabımı bitirdim. Bea bana bir kadeh daha getirdi. Konuyu daha hafif bir şeye çevirdi. O ve Leo, en iyi süper güçlerin hangileri olduğu üzerine bir sohbete daldılar. Sohbetlerine katılmadım. Aklım başka yerdeydi. Üç şeyin etrafında dönüp duruyordu: Josh ve Meredith'in evinde neler oluyordu? Cassandra o gece Dickeylerin bahçesinde kimi görmüştü? Dr. Feingold'la şahsen nasıl görüşebilirdim?

Josh, Leo'yu almaya geldiğinde sessiz sinema oynuyorduk. Oturma odasındaydık. Televizyon açıktı ama sesi kapalıydı. Yaklaşık son bir saattir, Bea'yla birlikte ekranın altından geçen haber bandında, şiddetli gök gürültüsü ve fırtına uyarısını okuyorduk. Josh'a kapıyı açtığımda, havanın artık tehlikeli bir hâl aldığını

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

fark ettim. Geç olmuştu, ortalık karanlıktı. Josh saatlerdir polisle birlikteydi.

Şiddetli rüzgâra karşı kapıyı zorla kapatıp Josh'ı içeri aldım. Josh doğruca Leo'ya koştu ve onu kucağına aldı. Leo'nun gününü nasıl geçirdiği hakkında konuştular. Leo, annesinin nerede olduğunu sordu. Josh tereddüt etti. Leo'ya ânında bir cevap bulmak zorunda kaldığı için içim acıdı. Bea'nın da söylediği gibi, bu da bir yalandı. Leo şu anda gerçeği kaldıramazdı, özellikle de hayatındaki hiçbir yetişkin gerçeğin ne olduğunu bilmiyorken. Meredith neredeydi?

"Annen hâlâ işten dönmedi," dedi.

"Ne zaman eve gelecek?" diye sordu Leo. Sesi kısık ve çekingendi. Sanki Bea'yla benim duymamızı istemiyordu.

"Sen de biliyorsun, Leo," dedi Josh. "Bazen annenin işten ne zaman döneceğini bilemiyoruz. Ama fırsatını bulduğu an eve gelecek. Sana söz veriyorum."

Leo'nun bir çizgi film seçmesine izin verdik. Kendini izlediği şeye tamamen kaptırdığında Bea, Josh ve ben mutfağa geçip baş başa konuşabildik.

"Ne oldu?" diye sordum Josh'a. Buzdolabına gidip ona bira teklif ettim. Bea yemeğini ısıtıp masaya getirdi ama tahmin ettiğimiz gibi Josh yemedi. Bitkin, dağılmış, tükenmiş görünüyordu. İki gündür tıraş olmamıştı. Uyuyup uyumadığından ya da duş alıp almadığından emin değildim.

İsteksizce "Meredith'in haplarını buldular," dedi. Ne demek istediğini anlamıştım. Bunun ima ettiği şeyi biliyordum. Kurbanı suçluyorlardı.

Josh ve Meredith adına öfkelendim. "Evinizi aramak için arama izinleri var mıydı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Vicdan azabı çekiyormuş gibi "Gerek yoktu, Kate," dedi. "Arama iznini ben verdim. Saklayacak bir şeyimiz olduğunu düşünmedim. Saklayacak bir şeyimiz *yok ki*."

Anlıyordum. Josh için mahremiyetin ihlali, polisin Meredith ve Delilah'nın nerede olduğuna dair bir ipucu bulması ihtimaline değmişti. Sadece, ilaç dolabında Meredith'in haplarını bulduklarında bazı çıkarımlarda bulunmalarını beklememişti.

Meredith, Leo doğduktan sonra doğum sonrası depresyon yaşamıştı. Bundan utanmamış, saklamaya çalışmamıştı. Aksine, bu deneyiminin, yaptığı işte onu daha iyi kıldığını düşünerek durumundan hiç çekinmemiş, oldukça içten davranmıştı. Bir süre terapi görmüş, antidepresan kullanmaya başlamıştı. İlaçlar işe yaramıştı. Hâl böyleyken de neden bırakayım diye düşünmüş, ilaçları kullanmayı bırakmakta acele etmemişti.

"Eee?" diye sordum. Meredith'in antidepresanlarının bununla ne ilgisi olduğunu merak ediyordum.

"Bir sürü soru sordular. Ruh sağlığıyla ilgili. Kendine ya da çocuklardan birine zarar vermeye çalışıp çalışmadığıyla ilgili."

"Tanrım," dedi Bea, elini kalbinin üzerine götürerek. Medya, doğum sonrası depresyonu sansasyonelleştirmiş, bundan mustarip olan tüm kadınları çocuklarını öldürebilecek tipler gibi göstermişti. Bu doğru değildi. Doğum sonrası psikoz başka bir şeydi. Farklıydı ve nadirdi, üstelik bundan mustarip olanların bile çok küçük bir kısmı şiddet içeren bir şey yapardı. Bunu biliyordum çünkü Meredith bana anlatmıştı. Bir keresinde kadınların deneyimleri üzerine bir blog yazmayı düşündüğünden bahsetmişti. Yazmayı düşündüğü konulardan biri de buydu. Doğum sonrası psikoz onu hem çok etkilemiş hem de üzmüştü.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum.

"Elbette hayır dedim. Meredith tanıdığım en aklı başında insan. İstediğinize sorun dedim." Söyledikleri doğruydu. Meredith her zaman bardağın dolu tarafını gören biriydi. Yoga dersi verir, meditasyon yapardı. Başkaları hakkında nadiren kötü bir şey söylerdi. İyi bir insandı. Hiçbir koşulda çocuklarına zarar verecek biri değildi.

"Polis, Meredith'in Delilah'ya bir şey yaptığına inanıyorsa tamamen yanlış yoldalar," dedim. İyiden iyiye canım sıkılmaya başlamıştı. Öfkeliydim. Şarap da işimi zorlaştırmıştı; daha açık sözlü, aklımdan geçen her şeyi söyleyebilir hâle gelmiştim. Ama polis böyle düşünüyorsa gerçekten de zaman kaybediyordu.

Josh birasından kocaman bir yudum aldı ve "Dahası var," dedi. Bunu söylerken temkinliydi. Sessizdi. Sandalyesine yaslandı, şişeden bir yudum daha aldı ve yavaşça masaya bıraktı. Elinin

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

tersiyle ağzını sildi, Bea'yla benden kaçınarak gözlerini masanın ahşap dokusuna dikti.

"Kan buldular," dedi. Ancak o zaman mavi gözlerini yavaşça kaldırdı.

Mideme bir ağırlık çöktü. Şarap kadehimi ittim, içecek hâlim kalmamıştı. Josh'ın sözleri beni ânında ayıltmıştı. *Kan.* "Nerede?" diye sordum. Bea da öne eğildi.

"Garajda."

"Fark etmemiş miydin?" diye sordum.

Josh başını iki yana salladı. "Garaj bayağı karanlık. Ampullerden biri yanmış. Değiştirmeyi sürekli unutuyorum. Düşündüğünüz gibi bir şey değil," diye açıkladı. "Çok fazla kan yoktu, Kate. Polis bana gösterdikten sonra bile zar zor görebildim."

"Ama oradaydı," dedim, sesim gittikçe kısılıyordu.

"Ne düşünüyorlar?" diye sordu Bea. Masanın başında duruyordu, elleri sandalyenin arkalığının üstündeydi. Josh'ın yanında oturuyordum. Elimi uzatıp onunkine dokundum. Elimi tuttu ve bir süre öyle kaldı. İkimiz de konuşmadık. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Eli titriyordu. Josh muhtemelen bütün gün hiçbir şey yememişti, aç karnına içilen bira da iyi olamazdı. Elini bıraktım, makarna tabağını ona doğru ittim ve yemesi için ısrar ettim.

Beni memnun etmek için birkaç lokma aldıktan sonra çatalı bıraktı. "Kanın Delilah'ya mı yoksa Meredith'e mi ait olduğunu araştırıyorlar. Yakında sonucu öğreniriz."

Bunu bilmenin ne işe yarayacağını düşündüm. Bana kalırsa, Meredith'e ek olarak Josh'ı da kötü gösterecekti. Onu da suçlayacaklardı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. "O gün nerede olduğumu sordular," diye itiraf etti. "İşten birinin bunu doğrulayıp doğrulayamayacağını."

"Bir görgü tanığı mı istediler?" diye sordu Bea. Josh başını evet dercesine salladı. "Ona bir şey yaptığını mı düşünüyorlar?"

"Ne düşündüklerini bilmiyorum," dedi. "Sadece işlerini yapıyorlar." Bu anlayışlı hâlini takdir ettim. Kızsa yeriydi. Ben olsam sinirlenirdim. Çılgına dönerdim. Ama Josh sinirlenmiyordu.

"Eğer merak ediyorsanız, görgü tanığım var," dedi. Fakat ketumdu, ayrıntı vermiyordu. Bu da bana, Josh'ın, yapmaması gereken bir şey yapmış olabileceğini düşündürdü.

Kalbim sızladı. Josh başka biriyle mi görüşüyordu? Meredith'i aldatıyor muydu?

"Ne yapıyordun?" diye çekinerek sordu Bea. Belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

"Geriye dönüp bakınca çok sığ geliyor," dedi Josh. Bea bu kez daha ısrarcı bir sesle tekrar sormak zorunda kaldı.

"Dün neredeydin, Josh?"

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Tenis oynuyordum," dedi ve oynadıkları o aşırı seçkin kulübü anlattı. Meredith ve Delilah'ya korkunç bir şey olurken, potansiyel bir müşteriyle çiftler maçı yapıyor olmanın utancını taşıyordu. Karısını aldatmıyordu.

"Maçı kazandım," dedi. "Ama artık bunun hiçbir önemi yok." Duygularını bastırarak sertçe yutkundu. Leo hemen yan odadaydı, ağlayacağını sanmıyordum. Leo için güçlü olmak zorundaydı.

"Kendini bu kadar hırpalamamalısın," dedi Bea. Benim gibi o da, Josh'ın başka bir kadınla birlikte olmadığını öğrenince rahatlamıştı. En azından bizim düşündüğümüz şekilde bir ilişkisi yoktu. "Bilmiyordun."

"Nereden bilebilirdin ki?" diye ekledim.

Bea konuyu değiştirdi. Nehir kenarında bulunan cesetten bahsetmeye başladı. Shelby'nin cesedinden. Josh bunun hayatı boyunca peşini bırakmayacağını, o görüntüyü asla aklından çıkaramayacağını söyledi. Otopsi henüz yapılmamıştı ama en az birkaç gündür ölü olduğu düşünülüyordu. Birkaç gündür ölü olan hayvanlar görmüştüm. Biriken gazlar yüzünden şişmiş bedeni görmek Josh için korkunç olmalıydı. İyi ki o şekilde görmek zorunda kaldığı kişi Meredith değildi diye düşünerek Tanrı'ya şükrettim.

"Onu kocasının öldürdüğünü mü düşünüyorlar?" diye sordum.

"Henüz bir şey söylemediler."

"Çıplakmış, öyle duyduk."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Öyle sayılırdı, evet," dedi. "Ama üstü bir battaniyeyle örtülmüştü."

"Bir battaniye mi?" dedi Bea. Ben de onun kadar şaşırmıştım. Beklenmedik bir şeydi. Bana şefkatli, mahrem bir davranış gibi gelmişti. Acımasız bir katilin yapacağı türden bir şey değildi sanki. Tabii, katil kurbanını tanıyorsa ve ona karşı bir yakınlık hissediyorsa, o zaman böyle bir şey yapmış olabilirdi.

Bea ve benim Jason Tebow'la yaptığımız konuşmayı, ebeyi ve Dr. Feingold hakkında öğrendiklerimizi düşündüm.

"Meredith danışanları hakkında sana neler anlatırdı?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Shelby'nin de onun danışanlarından biri olduğunu biliyor muydun?"

Josh'ın yüzünde beliren ifade netti. Bilmiyordu. "Meredith danışanlarından bahsederken isimlerini söylemezdi. Gizlilik onun için önemliydi. Kocaları pislik gibi davrandığında ya da bebekte anormal bir durum olduğunda bana da bazı şeyler anlatırdı ama hiçbir zaman isim vermezdi."

"Doğumu yapan doktorlarına ihmalkârlık nedeniyle dava açtıklarını da bilmiyorsun o hâlde. Meredith de ailenin lehine tanıklık edecekti."

Josh'ın yüzü bembeyaz oldu. "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu, ben de anlattım. Söylediklerime inanamıyormuş gibi dinledi bizi, gözleri Bea'yla benim aramda gidip geldi. "Jason Tebow'la mı konuştunuz yani? Daha dikkatli olmalıydınız. Tehlikeli biri olabilir. Ya Shelby'yi o öldürdüyse?" dedi. "Ya sizi de öldürseydi?"

İkimiz de bir şey söylemedik. Josh ellerini saçlarının arasından geçirdi. Meredith'in kendini yüksek riskli bir durumun içine sokmuş olabileceğini fark etmesi onu korkutmuştu. Gözlerindeki kuşkuyu görüyordum. Endişeyi. Bir zamanlar Meredith ona her şeyi anlatırdı. Danışanlarının gizliliğini koruyabilirdi ama bu doktora karşı tanıklık edeceğini ona söylemesi gerekirdi.

"Peki siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Bu doğum doktorunun ikisine birden, hatta Delilah'ya da bir şey yaptığını mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece bildiklerimizi anlatıyoruz, Josh." Bunu yumuşak bir sesle söylemiştim çünkü korktuğunu biliyordum. Kendini zor tutuyordu, güçlükle ayakta duruyordu. Tartışmacı ya da savunmacı olmaya çalışmıyordu. Ben de korkuyordum.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Belki de," dedi Josh, yüksek sesle düşünerek "Bay Tebow'un sizin düşünmenizi istediği şey budur. Belki de yalandır."

Elbette mümkündü. Jason Tebow'u tanımıyordum. Söylediklerinin doğru olduğuna inanmak için bir sebebim yoktu. Zihnimde düşünüp tarttığımda iki adamın da eşit derecede suçlu olduğunu düşünüyordum. Ama ebe Jeanette, Jason Tebow'un söylediklerinin büyük bir kısmını doğrulamıştı. Yalan söylemek için kadının ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

"Artık ne düşüneceğimizi bilmiyoruz, Josh," dedi Bea. "Tanrı'nın da izniyle, umarım Meredith ve Delilah iyidir. Sapasağlamdırlar."

"Yine de," dedim, telaş yaymak istemesem de göz ardı edilemeyecek bir şey söyleyecektim. "Shelby ile Meredith arasındaki bağlantı... Birbirlerini tanıyor olmaları... Bu sizce de endişe verici, değil mi?" diye sordum.

İkisi de bana baktı ve sustu. Kimse bunun sadece endişe verici bir durum olmaktan fazlası olduğunu kabullenmek istemiyordu. Shelby artık ölü olduğuna göre, Meredith ve Delilah'nın ciddi bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu. Onları bir an önce bulmamız gerekiyordu. Tabii, çok geç kalmadıysak.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

"Günaydın," dedi Josh, mutfağın kapı eşiğinde belirdiğinde. Üzerinde dar kesim, koyu gri bir takım elbise vardı. Bana gülümsedi. Şık, kendinden emin görünüyordu. Ben o sırada ocağın başındaydım. Çoktan duşumu almış, giyinmiş, Josh ve çocuklar için pankek ve pastırma hazırlıyordum. Josh yanıma geldi. Arkama geçip kollarını belime doladı. Kokusunu içime çektim. Tıraş köpüğü ve parfüm kokuyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"İdare eder," dedim, her ne kadar iyi uyumamış olsam da. Erken kalkmıştım. İçimde bir huzursuzluk vardı. Dün gece attığı mesajdan sonra Shelby'nin iyi olup olmadığını merak ediyordum. Sürekli telefonuma bakıyordum ama sessizdi. Saat üçten kısa bir süre sonra telefonum sessizliğe bürünmüştü.

"Ya sen?" diye sordum, ona dönerek. "Sen iyi uyudun mu?"

"Bebekler gibi," dedi ve beni öptü. Öpücüğü aceleci değildi. Genelde çocuklar tarafından bölünmeden önce kondurabildiğimiz kısa bir öpücükten çok daha uzundu. Yumuşak ve yavaştı. Kocamı öpmek gibi sıradan bir şeyi ne kadar özlediğimi düşünmeye başladım. Diğer her şey arka plana itildi. Mutlu

geçen o bir dakika boyunca, son birkaç gündür içimi kemiren kaygı azaldı.

Derken üst kattan tuvalet sifonunun sesi geldi. Hayat belirtisinin ilk işareti. Kim uyanmışsa, ya Delilah ya da Leo, az sonra aşağı inecekti. Josh yavaşça benden ayrıldı, hâlâ gülümsüyordu.

"Bugün programında ne var?" diye sordum. Anlattı.

"Potansiyel bir müşteriyle anlaşmayı sonuçlandırmak. Umarım yani." Ekibiyle bir süredir bu sunum üzerinde çalışıyorlardı. Bu müşteriyi kazanmak Josh ve kariyeri için çok şey ifade edecekti.

"Toplantı saat kaçta?"

"On birde."

"Bol şans," dedim. "Gerçi buna ihtiyacın yok." Josh işinde inanılmaz derecede iyiydi. Kurumsal hayattaki kariyer merdivenini çoğundan daha hızlı tırmanmıştı.

"Sağ ol," dedi. "Doğum yapan bir danışanın mı var?"

"Yok. Neden?"

"Telefonun," dedi. "Gece bir mesaj sesi duydum da."

"Ah." Elbette duymuştu. Işığı engellemek için yorganı başının üzerine çektiğini hatırladım. "Yanlış alarmmış," diye yalan söyledim. Bir danışanın doğumda olduğunu düşündüğünü ama öyle olmadığını söyledim. İlk kez anne olacaklar için sancılar kafa karıştırıcı olabiliyordu. Kasılmalar gerçek doğumdaki kadar şiddetli olmaz, düzenli aralıklarla gelmez, ilerleme göstermezdi. Bu tip kadınları doğumda olmadıklarına ikna etmek çoğu zaman bana düşerdi.

Ama önemli değildi çünkü bu bir yalandı. Şu anda danışanlarımdan hiçbiri yalancı kasılmalar yaşamıyordu.

Josh'a yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Bu sık olan bir şey değildi. Aslında hiç olmamıştı ta ki yaklaşık altı ay önce Josh işim konusunda daha endişeli hâle gelene kadar. Her şey bir arabanın gasp edilmesiyle başlamıştı. Genç bir kadın, gece yarısına yakın bir saatte şehir içindeki kırmızı ışıkta durmuştu. Gündüzleri orası kalabalık bir kavşaktı. Civarda market, spor salonu, Walgreens vardı. Ama o saatte ıssızdı, her yer kapalıydı.

Maskeli iki adam silahla arabaya yaklaşmış, kadını araçtan indirmişti. Arabayı çalmadan önce ona saldırmışlardı. Telefonunu, çantasını ve kimliğini alıp gitmişlerdi. Kadın yardım isteyememişti. Karanlıkta neredeyse beş kilometre yürüyerek eve dönmüştü. Bunu yapanları bulamamışlardı. Bu olay, Josh'ı benim güvenliğim konusunda korkutmuştu. Sonuç olarak aşırı korumacı olmuştu. Cassandra gibi evde duran bir anne olmamı istiyordu. "Paraya ihtiyacımız yok," demişti Josh. Bu konuşmayı sık sık yapmıştık. Bunu beni sevdiği için yapıyordu, başıma kötü bir şey gelmesini istemediği için. Bunu anlıyordum. Bu yüzden onu daha da seviyordum. Ama işimi de seviyordum.

"İyi mi şimdi peki?" diye sordu Josh, yalancı kasılmalar yaşayan danışanımı kastederek.

"İyi," dedim. "Belirsizlik insanı sarsıyor. Fakat dün kırk haftayı doldurdu. Yakında doğuma girer."

"Uykun çok bölündü mü?" diye sordu, gözlerime bakıyordu. Gözlerim muhtemelen çok yorgun görünüyordu. Daha şimdiden üçüncü kahvemi içiyordum.

"Pek değil."

"Sen çok iyi bir insansın," dedi Josh, işe gitmeden önce. Hep zıt yönlere koşuşturuyor olmaktan nefret ediyordum.

Josh'a yalan söylediğim için de suçluluk hissediyordum. Ama bilmediği şey ona zarar vermezdi. Onu korumak için yalan söylüyordum. Shelby'yi korumak için. Kariyerimi korumak için.

Delilah pencereden Cassandra'nın Piper ve Arlo'yla okula gidişini gördü. Buna üzülüp ağlamaya başladı. O da gitmek istiyordu. Piper'la okula yürümek istiyordu. Ama henüz çıkamazdık çünkü Leo'nun ayakkabısının tekini bulamıyordum.

"Yardım et de bulalım," dedim Delilah'ya, o da etti. Ayakkabıyı mutfak perdelerinin arkasında saklanmış hâlde buldu. Leo yerinde durmuyordu, ayakkabıyı ayağına bir türlü giydiremedim. Dışarı çıktığımızda Cassandra ve ailesi gitmişti. Koşsak bile yetişemeyecek kadar öndeydiler.

"Merak etme, okulda görürsün," dedim somurtan Delilah'ya.

Leo'yla birlikte birkaç sokak yürüyerek Delilah'yı okula bıraktık. Velilerin toplandığı köşeye kadar eşlik ettik, görevlinin çocukları karşıdan karşıya geçirip kırmızı tuğlalı binaya götürmesini izledik.

Delilah, Piper'ı karşıya geçmeden önce yakalamak için hızlı yürümemizi istedi, okula onunla birlikte girmek istiyordu. Ama vardığımızda Piper çoktan karşıya geçmişti. Daha da kötüsü, okuldan başka bir kızla, Lily Morris'le el ele yürüyordu. Lily Morris, Piper ve Delilah'yla anaokulunda aynı sınıftaydı.

Delilah, karşıya geçmek için görevlinin ona izin vermesini beklemek zorunda kaldığı için üzgündü. O sırada görevli, araçların geçişine izin verdiği için Delilah biraz daha bekledi. Diğer kızların binaya onsuz girişini izlemek zorunda kalması içimi acıttı, dışlanmış hissediyordu. Arkadaşlıklar zordu. Eğilip kulağına fısıldadım. "Sınıfta yanlarına gidersin. Her şey yoluna girecek, canım."

Cassandra ve Arlo köşede duruyordu. Gidip selam vermek isterdim ama Cassandra, Lily Morris'in annesi Amber'la sohbete dalmıştı. Nasıl Delilah, Lily'yi sevmiyorsa, ben de annesini sevmiyordum. Lily, Delilah'ya göre iyi biri değildi. Kaba davranıyordu. Delilah'yla hiç oynamıyordu. Çocuklarla dalga geçiyor, onlara *aptal* ya da *mal* diyordu.

Piper ve Lily'nin binaya girişini izledim. Anneleri dönüp yanımdan geçtiler. Yanımdan geçtikleri sırada "oyun randevusu" kelimesini duydum ve irkildim. Piper ve Lily, Delilah olmadan bir oyun randevusu ayarlamışlardı. Kendimi anaokulu dramına kaptırmak istemiyordum ama o benim kızımdı. Dışlanmak onu üzerdi. Delilah'nın mutlu olması için her şeyi yapardım.

"Merhaba, Cassandra," dedim. Yanımdan geçerken ani bir refleksle koluna dokundum.

Cassandra dönüp "Ah, Meredith. Burada mıydın? Görmemişim," dedi. İnanmakta zorlandım. Köşede yalnızca bir düzine kadar ebeveyn vardı. Üstelik şimdi görmüş olmasına rağmen durup konuşmamış, Lily'nin annesiyle yürümeye devam etmişti. İçimde bir kıskançlık, bir kırgınlık hissettim. Çünkü eskiden Cassandra'yla kahve içerken Amber'ı çekiştirirdik. Okul

aile birliğine aşırı müdahil oluşundan, okul kermeslerini hayatın merkezine koymasından ve kendini aşırı önemsemesinden bahsederdik.

Fakat şimdi roller değişmişti. Bahse girerim ki şimdi beni konuşuyorlardı. Üzerinde durmamaya çalıştım. Yeterince arkadaşım vardı. Cassandra'nın arkadaşım olmasına ihtiyacım yoktu. Gerçi onu seviyordum. Hem de çok. Onu kaybetmek beni üzerdi.

Cassandra'nın kızmak için tek bir sebebi vardı: Sürekli iptal edilen kahve buluşmaları. Bu, işimin kötü yanıydı. Doğum planlanamazdı. Cassandra bunu biliyordu. Şimdiye kadar hep anlayışlı olmuştu. Marty'yle, yani kocasıyla aramda olanları bilecek hâli yoktu ya. Tabii, Marty ona söylemediyse ki söyleyeceğini sanmıyordum. Cassandra'nın ve Josh'ın hatırı için her şeyi gizli tutma konusunda anlaşmıştık.

Leo'yla birlikte Delilah'nın karşıya geçişini izledik, sonra eve doğru yürüdük. Arabaya bindik. Leo'yu bakıcının evine götürdüm. Cassandra'yı şimdilik aklımdan çıkarmıştım.

Sokağa park ettim. Leo battaniyesini arabada bırakmıştı, oysa ondan ayrılmayı hiç sevmezdi. İstemeyerek yapmıştı bunu. O yokken battaniyesine iyi bakacağıma dair söz verdim. Onu ön kapıya kadar götürdüm. Bakıcı Charlotte kapıya geldiğinde Leo bir kriz çıkardı. Bu bazen oluyordu ama görece yeni bir durumdu. Bazı günler isteyerek gidiyordu ama bazı günler bakıcının evine gitmek istemiyordu. Benimle kalmak istiyordu.

"Annenin işe gitmesi gerek," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. Bacaklarıma sardığı kollarından kendimi sıyırdım ve kollarını açmış bir şekilde onu bekleyen Charlotte'a doğru hafifçe ittim. Ağlayan çocuğumu kendimden böyle uzaklaştırmak zorunda olmak berbat bir histi. Charlotte ona sarıldığında daha şiddetli ağlamaya başladı. Yüreğim sızladı. Leo onun kollarından kurtulup bana gelmeye çalışıyordu. Sesim çatallaştı. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak "Burada çok eğleneceksin. Arkadaşlarınla oynayacaksın. Sonra bir bakmışsın baban seni almaya gelmiş. Ama o kadar eğleneceksin ki eve gelmek istemeyeceksin."

Leo son günlerde alışılmadık kaygılar yaşıyordu. Charlotte bir yabancı değildi. Leo onu aylardır tanıyordu. Bir yabancı olmaktan çok uzaktı. Ancak Leo bu günlerde sadece Josh veya benimle olmak istiyordu. Bu konuyu çocuk doktoruyla konuşmuştuk. Bize Leo'ya biraz zaman vermemizi, çocukların hayatındaki çoğu şey gibi bunun da geçici bir dönem olduğunu söylemişti.

"Birazdan sakinleşir," dedi Charlotte. "Sen gittikten sonra hep ânında sakinleşiyor."

Çocuk doktoru da aynı şeyi söylemişti. İşin en zor kısmı vedalaşmaktı. Bunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Charlotte ağlayan çocuğumu içeri götürüp kapıyı kapattı. Kapının diğer tarafından Leo'nun çığlıklarını duyabiliyordum.

Delilah bu yıl anaokuluna başladığından beri ikisi de Charlotte'a geliyordu. Bundan önce başka bir gündüz bakım evine gidiyorlardı. Orayı sevmemiştim. Bir muayenehane gibi hissettirmişti. Buradaki ev havası orada yoktu. Delilah okula başladığında işler sarpa sarmıştı. Delilah'yı okuldan alabilecek, Josh gelene kadar ona evde göz kulak olabilecek birine ihtiyacım olmuştu. Okulun servis hizmeti yoktu. Charlotte aradığım bakıcıydı. Bütün çocukları yanına alıyor, en küçüklerini de kırmızı arabasına atıp çekiyordu. Yakın zamana kadar çocuklar ondan memnundu. Çocuk doktorunun söylediğini düşündüm. Bu geçici bir dönemdi. Bu da geçecekti.

Charlotte'ın evine arkamı döndüm. Bir sonraki durağım Shelby'nin eviydi. Dün gece attığı mesajlardan sonra iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Shelby'nin evine arabayla gittim. Aracımı sokakta, kaldırıma park etmiş kırmızı bir sedanın arkasına bıraktım. Arabadan indim. Ön kapıya yürüdüm ve sessizce kapıyı çaldım.

Shelby kapıyı yavaşça araladı. Gördüğüm kadarıyla üzerinde hâlâ pijamaları vardı ama kapı vücudunun çoğunu kapatıyordu. Yüzünde morluk var mı diye baktım. Yoktu. Yine de solgun görünüyordu. Makyajsızdı. Kahve dükkânında buluştuğumuzda makyaj yapmıştı. Bugün sanki yataktan yeni kalkmış gibiydi. Onu canlı ve görünürde iyi gördüğüme şükrettim. Derin bir nefes aldım. Başına kötü bir şey gelseydi, kendimi asla affetmezdim.

"Ne işin var burada?" diye sordu Shelby. Şaşkınlığını gizleyememişti. Herhâlde görmeyi en son beklediği kişi bendim. Sesi kısıktı, neredeyse fısıldıyordu.

Gözle görülen bir morluk olmaması beni rahatlatmıştı. Ama şiddet uygulayan eşlerin, yaptıklarını saklamakta usta olduklarını da duymuştum. Göremediğim morluklar olabilirdi ya da kocası ona fiziksel değil, duygusal şiddet uyguluyor olabilirdi.

Sadece Shelby için değil, doğmamış bebeği için de endişelenmiştim. Karnına gelecek bir tekme ya da yumruk onun hayatını kolayca sona erdirebilirdi. Bay Tebow'un fotoğraflarına internetten bakmıştım. İri yarı bir adamdı. Kötü birine benziyordu.

"Dün gece mesajıma cevap vermedin, Shelby. Endişelendim," dedim.

Shelby dalgın görünüyordu. Ya ne diyeceğini bilmiyordu ya da ne demek istediğimi anlamıyordu. Saçları dağınıktı, özensiz bir atkuyruğu yapmıştı. Dipleri saçının geri kalanından daha koyuydu.

Söylediklerimle ilgili hiçbir şey demedi.

Bunun yerine neredeyse suçlayıcı bir tonla "Adresimi nereden biliyorsun?" diye sordu. Sanki bir sınırı aşmışım gibi. Sanki onu takip ediyormuşum gibi.

"Sözleşmede yazıyor, Shelby," dedim. Sesimdeki sabrın azalmaya başladığını hissediyordum. "Adresi sözleşmeye sen yazmıştın."

"Öyle mi yapmışım?" dedi.

"Evet."

"Ah," dedi. "Doğru. Ama kapıma kadar geleceğini düşünmemiştim."

"Normalde müşterilerimin evine gitmem. Bu benim için bir ilk," dedim. "Fakat endişelendim. Dün geceki mesajlarından sonra her şey yolunda mı diye bakmaya geldim."

Arkadan bir erkek sesi duydum. Tedirgin olmuştum. Merdivenlerin tepesinde bir gölge belirdi. Yutkundum. Bu herhâlde kocası Jason'dı. Evde olmasını beklemiyordum.

Karısına seslendi ve yukarı çıkarken içecek getirmesini istedi. Kapı aralığı daraldı. Shelby kapıyı kapatmaya başlamıştı, bilerek ya da bilmeyerek.

Adamın sesi sertti ama çok da kaba değildi. *Shel? Yukarı gelirken bana içecek bir şey getir, olur mu?*

"Geliyorum," diye bağırdı Shelby. Sonra bana dönüp endişeyle "Gitmem lazım," dedi. Kapıyı yüzüme kapatmaya niyetliydi. Kapamadan önce ayağımla onu durdurdum. Bilerek yapmamıştım, düşünecek vaktim bile olmamıştı. Ayağımı kapının arasına koymuş, böylece kapıyı kapatmasını engellemiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Shelby. Şaşırmıştı. Ayağıma baktı. Sesi hâlâ kısıktı. Kocasının beni fark etmesini istemiyordu.

"İyi olup olmadığını söylemedin," dedim açıkça.

"Neden iyi olmayayım?" dedi çocukça bir tonla. Shelby yirmili yaşlarının başındaydı. O yaşta ben de kendimi yetişkin sanıyordum. Ama on yıl sonra o yaşlarda aslında hiçbir şey bilmediğimi anlamıştım. Yetişkin olmakla ilgili, dünyanın nasıl işlediğiyle ilgili hâlâ bilmediğim birçok şey vardı.

"Mesajların yüzünden, Shelby," dedim. "Kocandan korktuğunu söylemiştin."

"Haaa, onu mu diyorsun?" dedi. "O mesajları hiç atmamalıydım. Aptalca bir kavgaydı sadece." Elini saçlarının arasına daldırdı, saç lastiğini çıkardı. Saçları omuzlarına döküldü. Başını sağa sola sallayarak saçlarını havalandırdı.

"Öyleyse neden öyle dedin?" diye sordum.

"Sinirlenmiştim," dedi.

"Korktuğunu söylemiştin."

"Bana bağırıyordu."

"Niye?" Cevap vereceğinden şüpheli olsam da sormuştum.

"Çok para harcıyormuşum. Yeni hamile kıyafetleri aldım, bir de masaj yaptırdım diye beynim yokmuş gibi konuştu. Paramız yokmuş. Karnında bir bebek taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor."

"Sana vurdu mu, Shelby?" diye sordum.

"Çok sinirliydi," dedi.

Tekrar sordum. "Sana vurdu mu?"

"Oradan bakınca dayak yemiş gibi mi görünüyorum?"

Görünmüyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Belki ona vurmuştu, belki de vurmamıştı.

"Geliyor musun, Shel?" diye tekrar bağırdı adam.

"Beni kontrol etmeye gelmen çok ince bir hareket, Meredith," dedi Shelby. Sonra da sanki bir şelaleden akan suyun hızıyla ekledi. "Kimse benim için böyle bir şey yapmıyor."

Eğilip hızlıca "Sana vurdu mu? Vurduysa bana söyleyebilirsin. Yardım edebilirim," diye fısıldadım. Polise gitmek dışında yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ama onun için bunu yapardım. Cevap vermedi. Kapı aralığından fısıldayarak "Bana anlatabilirsin," dedim. Ayağımı geri çekip ona uzandım. Elini tuttum. Soğuktu. "Her zaman yanındayım," dedim.

Yüzünde *Stepford Kadınları* filmindeki gibi yapay bir gülümseme vardı. "Çok tatlısın, Meredith. Gerçekten. İyi ki yollarımız seninle kesişmiş," dedi. Elimi bıraktı. Kapıyı kapatmaya yeltendi. Bana iyi olup olmadığını hâlâ söylememişti.

Onu durdurmaya çalıştım ama kapı çoktan kapanmıştı.

LEO

GÜNÜMÜZ

Babam seni psikiyatriste götürdü. Bu psikiyatristi kadın polis önermişti, daha önce de birkaç kurbanla çalışmış.

Ben de sizinle geldim çünkü seni arabaya bindirirken babamın yardıma ihtiyacı vardı. Muhabirler bilgiye açtı ve evin kapısından arabayı park ettiğimiz garaja uzanan yol uzundu.

Evin arka kapısından çıktık. Arabaya doğru koşmaya başladık ama muhabirler hazır bir şekilde bizi bekliyordu. Akbaba gibilerdi. Kapıdan dışarı adımımızı attığımız anda üzerimize çullandılar. Babam onlara "Anayasal haklarınız çimlerimizi böyle işgal edebileceğiniz anlamına gelmiyor," dedi.

Muhabirlerden bıkmıştı ama yine de çileden çıkmamak için kendini tutuyordu çünkü muhabirlerin onu kayda alıp televizyonda yayınlamasını istemiyordu.

Babam onları mülke izinsiz girme suçundan dava açmakla tehdit etti. İki iri yarı polis, arabalarından inip muhabirlerin soru yağmurunu durdurup onları çimenden uzaklaştırana kadar epey zaman geçti.

Babamla benim aramdaydın. Titriyordun. Kargaşaya, gün ışığına, bu gürültü patırtıya alışkın değildin. Babam kapüşonlu parkasını senin üzerine geçirmişti. Kırmızı Başlıklı Kız gibi kapüşonun altına saklanıyordun, kurt seni her an canlı canlı

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

yiyecekmiş gibi ödün kopuyordu. Yanında benim battaniyem vardı. Bu, içimde daha önce hiç hissetmediğim türden duygular uyandırdı. Ama bunu belli etmedim, sana kendini tuhaf hissettirmek istemiyordum. Zaten duygularımı dışa vurmak bana göre değildi. Bu yüzden battaniyeyi görmemiş gibi yaptım.

Psikiyatristin ofisine vardığımızda babamla ben bekleme odasında kaldık. Bu durum babamı fena hâlde kızdırdı. Seninle birlikte içeri girmeyi planlamıştı ama psikiyatrist buna izin vermedi, babamın dışarıda kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Senin onunla neler konuştuğunu ya da neler konuşmadığını asla öğrenemedik. Yerde bir beyaz gürültü makinesi vardı, bu yüzden babamla ben anlattıklarını duyamadık. Babamın ona baktığını gördüm. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Fişini çekmeyi düşünüyordu ama öyle bir şey yapmadı.

Polise kilitli bir bodrum katında bir adam ve bir kadın tarafından tutulduğunu anlatmıştın, polis şimdi bu ikisini bulmak zorundaydı. Oraya nasıl gittiğini bilmiyordun. Olaydan önceki hayatınla ilgili pek bir şey hatırlamıyordun. Çoğunu bilinçaltında bastırmıştın. Sadece evimizi, babamın yüzünü hatırlıyordun ve annemin ölü olduğu gerçeğiyle ilgili silik anıların vardı. Babam, psikiyatristin geri kalanını da öğrenebilmesini umuyordu, özellikle de annemle geçirdiğin son dakikaları. Ne olduğunu kesin olarak bilmeye ihtiyacı vardı. Bunun için her şeyi denemeye razıydı. İlaç, hipnoz... Ne gerekiyorsa.

Psikiyatristten sonra tekrar polise gittik. Kadın polis bizi orada bekliyordu. "Josh, konuşabilir miyiz?" dedi ve babamla birlikte ortadan kayboldular. Ben seninle baş başa kaldım. Başkası olsa seninle laflamaya çalışırdı. Ben ise bir aptal gibi öylece durdum, ne diyeceğimi bilemedim. Seni daha iyi hissettirecek bir şey söylemeliydim ama ne diyeceğimi bilemedim. Söyleyeceğim her şey aptalca gelebilirdi. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Babamla kadın polis odanın uzak bir köşesinde durdu. Kadın polis elinde bir dosya tutuyordu ama hiç açmadı. Kadın polis konuşuyor, babam başını sallayarak onu onaylıyordu.

Babam geri geldiğinde "Konu neymiş?" diye sordum.

"DNA sonuçları."

"Ne olmuş onlara?"

"O, Delilah. Kız kardeşin."

Bunu zaten bildiğimizi sanıyordum.

Bugün kadın polisle konuşurken seni kaçıran adamla kadının adlarının Eddie ve Martha olduğunu hatırladın. Seni orada tutanlar onlardı. Kadın polis onları tarif edip edemeyeceğini sordu, sen de ettin ama çok yüzeysel şeyler söyledin. Kahverengi saç, tombul bir yüz gibi şeyler. Bunun üzerine bir eskiz sanatçısını senin yanına oturttu. Sonra babamla konuştu. Annemin Eddie ya da Martha adında birini tanıyıp tanımadığını sordu. Babamın bildiği kadarıyla, annem böyle birilerini tanımıyordu. Kadın polis bunun parayla ilgili olabileceğini düşündü. Belki annem birine borçluydu ve seni ödeme olarak vermişti. Babama annemin birilerine borcu olup olmadığını, işlerin içinden çıkamaz hâle gelip gelmediğini sordu. Kumar geçmişi var mıydı, uyuşturucu bağımlılığı var mıydı? Uyuşturucu satıyor muydu? Banliyöde yaşayan annelerin bir olayı vardı. Vicodin gibi reçeteli ilaçları ve çocuklarının Adderall'ını satarak geçinmeye çalışırlardı. Haberlerde görmüştüm.

Babam emin olamıyordu. Bunca şeyden sonra bile anneme taparcasına hayranlık besliyordu. Seni alıp gitmişti, kendi hayatına son vermişti. Ben bundan dolayı ondan biraz nefret ediyordum. Ama babam onu hâlâ yüceltiyordu.

"Meredith böyle şeyler yapmış olamaz," dedi.

"Buna inanmak istediğini biliyorum, Josh. Fakat olasılıkları düşünmek zorundayız."

Annem, olanlardan önce pek kendinde değildi. Onu intihara sürükleyen bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyorduk.

Babam aracı biri olabilir mi diye sordu. Ya annem seni güvenli bir yere bırakmışsa ve o kişi de seni başkasına vermişse? Eddie ve Martha'nın eline bu şekilde geçmiş olabileceğini düşünüyordu.

Babam bir anda bu "aracı" fikrine saplantılı hâle geldi.

Annemle ilgili olay hakkında hiçbir zaman düzgün bir soruşturma yapılmamıştı. Kayıp vakası olduğu sanıldığında birkaç şüpheli vardı, babam gibi. Ama intihar ettiği ortaya çıkar çıkmaz

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

herkes birden aklandı. Sanki tek suçlu annemmiş gibi oldu, oysa soruşturma sırasında bulunan bazı şeyleri polis halının altına süpürmüştü. Adli tıp bunun intihar olduğunu söylediği anda tüm dikkatler sana çevrilmişti. Ancak annemin *Onu asla bulamayacaksınız. Denemeyin bile,* yazan notu yüzünden polis, annemin seni güvendiği birine verdiğini düşünmüştü.

Polis annemin tanıdığı herkese ulaşmıştı. Hiçbir ipucu elde edememişlerdi.

O zamanlar kimse seni birinin kaçırmış olabileceğini düşünmemişti. Babam seni geri istemesine rağmen bunu düşünerek kendini avutmuştu. Hayatı boyunca bana ve dinleyen herkese büyük kız kardeşim Delilah'nın güvende olduğunu söylemişti çünkü annem sana bir şey olmasına asla izin vermezdi. Geceleri uyuyabilmesinin tek yolu buydu.

Ama şimdi gerçeğin çok başka olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Akşam yemeği fırındaydı. Öğleden sonra dersim vardı. Yemek hazırlığı için geç kalmıştım. Josh, peşinde Delilah ve Leo'yla birlikte geldi. Eve gelirken onları Charlotte'tan almıştı.

"Çocuklarla ilgili bir sorun çıktı mı?" diye sordum. Asıl sormak istediğim, Leo'yla ilgili bir sorun olup olmadığıydı. Delilah sorun çıkarmamıştır, diye düşündüm. Çünkü bizden uzakta olduğunda hep iyi idare ediyordu. O çok oyunbaz, içi dışı bir, her zaman kendine arkadaş bulabilen bir kızdı. Josh, Leo'yu almaya gittiğinde Leo'nun nasıl olduğunu bilmek istedim. Ben ayrıldıktan sonra ağlamayı bırakmış mıydı? Elbette bırakmıştı. Bırakmasaydı Charlotte beni arayıp söylerdi, değil mi? Derslerimi iptal eder, geri dönüp onu alırdım. Charlotte'ın evinde bütün gün ağlamış olması kalbimi parçalardı.

"Her şey yolundaydı," dedi Josh. Bu konuda kayıtsızdı çünkü Leo'yu bırakmanın dezavantajını ben çekiyordum. Onu ağlarken görmüştüm. Onu teselli bulması için başka bir kadının kollarına itmek zorunda kalmıştım. Josh ise onu almaya giden, eve geri getiren kişiydi.

"Oraya vardığında ne yapıyorlardı?" diye sordum.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Dışarıda oynuyorlardı," dedi. Bu hafta bahar havası vardı. Hava güneşli ve ılıktı. Belki tamamen olmasa da kış bizi terk etmeye başlamıştı.

"Akşam yemeği ne zaman hazır olur?" diye sordu.

"Otuz dakika kadar sonra," dedim ve bugünkü sunumun nasıl geçtiğini sordum. İyi geçtiğini anlatırken ağzı kulaklarına varmıştı. Müşteriyi kapmışlardı.

"Aramak istedim," dedi. "Ama öğleden sonra zamanın nasıl geçti anlamadım. Büyük bir kutlama vardı." Anlaşma kesinleşince bir şişe şampanya açtıklarını hayal ettim. Josh'ın ne kadar mutlu olduğunu görüyor, ben de onun adına seviniyordum.

"Önemli değil," dedim. Bu sabah evden çıkarken anlaşmanın neredeyse kesin olduğunu bildiğim hâlde akşam onun için daha özel bir şey düşünmediğim için kendimi kötü hissederek yanına gittim. En sevdiği yemeği yapmalıydım ya da bakıcıyı aramalı Josh'la gitmek üzere kasabadaki et restoranına rezervasyon yaptırmalıydım. Bunun yerine, Josh'ın güzel haberi sonrası bir anda yetersiz gelen, sıradan bir fırında tavuk yemeği yapıyordum.

"Senin adına çok mutluyum," dedim.

"Bizim adımıza," dedi Josh, hâlâ gülümsüyordu.

"Akşam yemeğinde şampanya içeriz," dedim.

"Harika olur," dedi.

Üzerini değiştirmek için izin istedi ve üst kata çıktı.

Tavuk fırında pişerken küveti doldurdum. İlk Delilah girdi. Keyfi yoktu. "Salak Lily Morris," dedi, somurtarak. "Ondan nefret ediyorum." Delilah kendini sıcak suya sertçe bıraktı. O kadar hırçın bir şekilde hareket etmişti ki su küvetin dışına sıçramıştı.

"Ne yaptı?" diye sordum.

"Arkadaşımı çalmaya çalışıyor. O bir hırsız, anne. Arkadaş hırsızı."

"Canım," dedim, kalbim sızlamıştı. Keşke ona beş, on yıl sonra bunların hiçbirinin önemli olmayacağını söyleyebilseydim. On altı yaşına geldiğinde bu küçük hayal kırıklığını bile hatırlamayacağını. Ama acısını küçümsemek istemedim. Böyle sözler altı yaşındaki üzgün bir çocuğa pek teselli olmazdı. "Seni

üzdüğü için ben de üzüldüm. Arkadaşlıklar zor olabiliyor," dedim. "Hepiniz arkadaş olamaz mısınız sence?"

"Lily Morris beni sevmiyor ki," diye yakındı.

"Seni tanımıyor, hepsi bu. Tanısa severdi. Nasıl sevmesin?" dedim, ona gülümseyerek. "Belki Piper'la Lily'yi bize oyun oynamaya çağırabiliriz," dedim. Kurabiyeler, el işi tasarımlar yapabileceğimizi söyledim. Bunu yapmak için uygun zamanı nasıl ayarlayacağımızı bilmiyordum ama Delilah bu fikri sevmişti. Onu sakinleştirmişti. Bekleyecek bir şey vermişti. Uygun bir zaman elbette bulurduk. Uygun bir zaman yaratırdık.

Sırada Leo vardı. Leo küvette çıplakken poposundaki morluğu gördüm. Beyzbol topu büyüklüğündeydi.

"Ne oldu popona?" dedim korkuyla. Parmağımla temas edince irkildi. Canı acıyordu. Morluk henüz kırmızıydı. Tazeydi. Etrafı şişmişti. Bu morluk bugün olmuştu.

"Bir yere mi çarptın?" diye sordum. Bana bakarak durdu. Hiçbir şey söylemedi. Ya bilmiyordu ya da söylemiyordu. "Bu nasıl oldu, Leo? Hatırlıyor musun?" diye tekrar sordum. Bu sefer başını iki yana salladı.

Leo banyo oyuncaklarını istedi. Oyuncaklarını verdim ama bu sefer balinasını ve balıklarını küvetin kenarına dizdiğinde, her zamanki gibi zarifçe suya dalmadılar. Birbirlerini tekmeleyerek küvetin içine attılar. Oynadığı oyun saldırgandı. Kötüydü. Çok daha büyük olan balina, kocaman mavi yüzgeciyle küçücük, masum kırmızı balığı sertçe suya itti. Balık düştü, suyun altına girdi. Ama sadece bir anlığına. Sonra tekrar yüzeye çıktı.

Leo balığı aldı. Onu tekrar küvetin kenarına koydu. Tüm bunları yeniden yaptı.

"Leo," dedim. Sesim daha sert çıkmıştı. "Bunu sana biri mi yaptı?" dedim, üçüncü kez morluğu işaret ederek.

Leo kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine parmağını dudaklarına götürdü ve "Şşş," dedi.

Bir anda yüreğim ağzıma geldi. Birisi bunu ona yapıp söylememesini mi tembihlemişti?

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Onu banyodan çıkardıktan sonra Charlotte'ı aradım. Leo'ya bir şey olduysa, Charlotte onu alırken Josh'a söylemeliydi. Josh'a sordum. Charlotte böyle bir şey söylememişti. Josh da morluğa bakmak istedi.

Charlotte üçüncü çalışta açtı.

"Merhaba, Meredith," dedi. Sesi şarkı söyler gibiydi. Charlotte benden büyüktü. Bir zamanlar öğretmendi. Kasabadaki alternatif bir okulda ders vermişti. O okulda sorunlu öğrencilerle çalışılırdı. Normalde okullarından atılacak çocuklar oraya gönderiliyordu. Tükenmişlik seviyesi yüksekti. Charlotte uzun süre dayanamamış, evinde bir kreş açmıştı.

Neden aradığımı söyledim. Banyoda gördüklerimi anlattım. "Leo senin evinde düştü mü? Bir yeri mi incindi? Biliyor musun?" diye sordum.

"Bir düşüneyim," dedi Charlotte. Charlotte birçok çocuğa bakıyordu. Yaşları on sekiz aydan on iki yaşa kadar değişiyordu. Delilah gibi büyükler günün çoğunda okuldaydı. Ama saat üçte Charlotte ve diğerleri gidip onları alıyordu. Böylece, baktığı çocuk sayısı iki katına çıkıyordu. Ne zaman oraya gitsem her seferinde organize bir kaos vardı.

"Hayır," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Leo'ya bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Bir olay da yaşanmadı. Canı acıdıysa bile Leo bana anlatmadı." Duraksadı. "Kendisi böyle mi dedi, Meredith? Evimdeyken düştüğünü mü söyledi?"

"Hayır," dedim. "Böyle bir şey söylemedi. Sadece merak ettim çünkü bütün gün evde değildi ve bu sabah o morluk yoktu." Suçlayıcı konuşmak istememiştim.

"Leo yaralansaydı bana söylerdi diye düşünüyorum," dedi Charlotte. "Buz koyardık."

Bunu söyleyiş biçimi canımı acıttı. Leo'yu suçluyordu. Belki olanlar için değil ama yardım istemediği için.

Yine de bunu büyütmek istemedim. Leo bir çocuktu. Çocuklar her zaman bir yerlere çarpıp morluklara sebep olurdu. Üstelik Leo içine kapanık bir çocuktu. Charlotte'a gidip teselli istemezdi. Bu onun konfor alanının dışındaydı. Charlotte'ın bunu bilmesinin tek yolu, Delilah'nın olayı görüp söylemesiydi.

Mahallede çocuk sahibi olan neredeyse herkes Charlotte'ı önermişti. Sabırlı, sevecen, büyükanne gibi biriydi. Gerçi kendi çocuğu olmadığı için hiç büyükanne olmamıştı. Tanıdığımız insanlar onu bir lütuf olarak görür, onun melek gibi biri olduğunu söylerdi. *En iyisi.* Bundan daha iyisi yoktu.

"Biliyorum, Charlotte. Yapardın tabii," dedim. "Leo'yla konuşacağım, bir daha senin evinde bir yeri acırsa sana söyleyebileceğini bildiğinden emin olacağım."

Leo'yla gerçekten konuştum ama bu beni ancak bir nebze rahatlattı. Çünkü ben yanlarında yokken çocuklarımdan birine zarar gelebileceği gerçeği beni yine de dehşete düşürüyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah ben telefondayken Bea odaya girdi. Yatak odasındaydım. Bea'nın stüdyoda olduğunu, çalıştığını sanıyordum. Bu yüzden sessiz olmaya bile çalışmamıştım. Ona ne planladığımı söylemeye niyetim yoktu. Söyleseydim beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum.

"Doğru mu duydum?" diye sordu. Dönüp ona baktım. İçeri girdiğini duymamıştım. Bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. Duş almış, giyinmiş hâlde orada duruyordu. Benim saçlarım ise duştan yeni çıkmış hâliyle hâlâ ıslaktı ve kendi kendine kuruyordu. Üzerimde bir havlu vardı, işçiler gelmeden önce böyle yakalanmamak için aceleyle giyinmeye çalışıyordum.

Bea inanamayarak sordu. "Sen az önce Dr. Feingold'dan randevu mu aldın?"

Şifonyere gittim. Giyecek bir şeyler ararken oyalandım. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum, gerçi yalan söylemeye de gerek yoktu. Bea'yla birbirimize yalan söyleyen tipler değildik. Ama daha da önemlisi, Bea duyacağını duymuştu. Ne yaptığımı biliyordu.

Külotumu ve kot pantolonumu giydim. "Bilmiyor muydun?" diye sordum, sesimi hafif tutarak. "Sürpriz! Hamileyim," dedim.

"Kate," dedi, hayal kırıklığıyla başını iki yana sallayarak. Benim hamile olmadığımı o da benim kadar iyi biliyordu. "Peki muayenehanesinde seni test edip sonuç negatif çıkınca tam olarak ne diyeceksin?" diye sordu.

Cevabım hazırdı, bunu çoktan düşünmüştüm. "Yanlış pozitif. Evde yapılan hamilelik testleri iyidir ama yüzde yüz doğru değildir. Oluyor böyle şeyler," dedim.

Gece uyuyamamıştım. Bunca şey olurken nasıl uyuyabilirdim? Aklımda sürekli Meredith ve Delilah vardı, nerede olduklarını merak ediyordum. Kendi yatağımda yatarken onların nerede uyuduklarını hatta hiç uyuyup uyumadıklarını düşünmüştüm. Shelby'nin artık sonsuza dek uyuduğunu düşünmüştüm. Ölmeden önce neler yaşamış olabileceğini hayal etmiştim. Nasıl öldürüldüğünü merak etmiştim. Bıçaklanmış mıydı, vurulmuş muydu, boğulmuş muydu? Kimse söylememişti. Sonra düşüncelerim, Josh ile Meredith'in garajında polisin bulduğu kana kaymıştı. O kan Meredith'in miydi? Delilah'nın mıydı? Nasıl olmuştu da oraya bulaşmıştı? Ardından düşüncelerim Dr. Feingold'a, açılan tıbbi hata davasına, haftalar önce Cassandra'nın gece vakti Dickeylerin evinin bahçesinde gördüğü, karanlıkta takılan iki siluete kaymıştı. Cassandra'nın gördüğü kişi Dr. Feingold muydu? Meredith ve Delilah'ya bir şey mi yapmıştı? Gecenin bir noktasında bu adamla görüşmem gerektiğini anlamıştım. Onun cinayet işleyebilecek biri olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedi Bea, kararlı bir şekilde.

"Gelemezsin," dedim.

"Nedenmiş o?" diye sordu. Endişelendiği için öfkeliydi.

"Çünkü iki kadın kendi kendine hamile kalamaz," dedim. "Bu soru işareti doğurur. Dr. Feingold, hamileysek neden doğrudan doğurganlık doktorumuza gitmediğimizi merak eder."

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ona eşcinsel olduğumuzu söylemek zorunda değiliz," dedi. "Arkadaşın olduğumu söyleriz. Bu bebeğin, bir adamla yaşanan tek gecelik bir ilişkinin sonucu olduğunu söyleriz. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Adam tehlikeli biri olabilir, Kate. Bilmiyoruz. Ya ben de gelirim," dedi, bana ültimatom vererek. İlişkimizde karar veren taraf çoğu zaman Bea'ydı. "Ya da sen de gidemezsin."

Bea vazgeçmeyecekti. Kararını vermişti, kabul etmek zorundaydım. Hazırlanmayı bitirdim ve Bea'yı aşağıya, mutfağa kadar takip ettim. Tezgâha oturup dizüstü bilgisayarımdan erken hamilelik belirtilerini araştırdım. Meredith ve Delilah hâlâ kayıp olduğu için midem sürekli bulanıyordu zaten, mide bulantısını taklit etmeme gerek kalmamıştı. Neredeyse hiçbir şeyi midemde tutamıyordum.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Nisan

Hafta sonu bir danışanım doğuma girdi. Günlerden cumartesiydi. Normalde Josh evde olurdu. Ama o cumartesi, müşterilerini Cubs maçına götürmüştü. Birinci saha çizgisi tarafında bir locaları vardı. Hava berbattı, rüzgârlı ve soğuktu. Ama içeride olacaklardı. Ayrıca yiyip içebildikleri kadar yiyecek ve biraya da erişimleri vardı. Josh gitmesinde bir sakınca var mı diye sormuştu. Noel arifesinde bir çocuk gibi heyecanlıydı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Müşterimin bugün doğuma girmemesini ummuştum çünkü Josh yoktu ve çocuklar benimleydi. Onlar için bir düzenleme yapmam gerekiyordu. İlk olarak Cassandra'ya gittim. Çocukları da yanıma aldım, kötü havada dışarı çıktık. Yağmur yağmıyordu ama gökyüzü her an patlamaya hazırdı. Rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. Duvara karşı yürümek gibiydi. Yürümenin kendisi bile zordu. Çocukları ellerinden tuttum ve sokağın karşısına doğru çektim. Rüzgâr bizi geri itmeye çalıştı.

Cassandra'yı arayabilirdim. Ama yüz yüze reddetmek, telefonda reddetmekten daha zordu.

Kapıyı Marty açtı. Şaşkınlığı her hâlinden belliydi. Beni görmeyi beklemiyordu. "Meredith," dedi, üşüyen çocuklara bakıp. Sonra bana döndü. "Ne oldu?"

Josh ve Cassandra, Marty ile benim Indiana'da aynı üniversiteye gittiğimizi biliyordu. Ama arkadaş olduğumuzu, birinci sınıfta aynı karma yurtta kaldığımızı bilmiyorlardı.

Ayrıca çıktığımızı, bir süre tutkulu bir ilişkimiz olduğunu da bilmiyorlardı. Bir süre sonra bitmişti. Üniversiteden sonra Marty'yle görüşmemiştim. O Indianalıydı. Ben ayrıldıktan sonra orada kalıp yüksek lisans yapmıştı. Ondan sonra bir daha konuşmamıştık. Bir daha konuşacağımızı hiç düşünmemiştim. Arada aklıma gelen rasgele düşünceler dışında, mesela bekâretimi ona vermiş olmam gibi, Marty'yi neredeyse tamamen unutmuştum. Çoğunlukla Delilah yüzünden aklıma geliyordu. Bir gün kızımın büyüyüp üniversiteye gideceğini ve Marty Hanaka gibi yakışıklı, çekici, tatlı dilli, asla hayır denmeyecek türden erkeklerle tanışacağını düşünüyordum.

Bunun olmasını istemiyordum. Delilah için Josh gibi birini isterdim. Sağlam, dürüst, güvenilir.

On ay önce Cassandra ve Marty sokağın karşısındaki eve taşındıklarında gözlerime inanamamıştım. Marty sosyal medya kullanan biri değildi. Facebook'ta arkadaş filan değildik. Facebook hesabı da yoktu zaten. Ölmüş olsa bile haberim olmayabilirdi.

Karşı sokağa taşındığında, yüksek lisansını bitirmişti. Chicago'da pazar araştırması analisti olarak çalışıyordu. Artık yirmi iki yaşında değildi. Otuz altı yaşındaydı, evliydi, iki çocuğu vardı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedim.

"Beni asla rahatsız etmiyorsun," dedi. Gülümsedi. Marty insanı rahatlatan biriydi. Hâlâ eskisi kadar yakışıklı ve çekiciydi. Bazen onunla konuşurken sanki onu en son gördüğümden beri on dört yıl geçmemiş gibi hissediyordum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cassandra evde mi?" diye sordum, arkasına doğru bakarak. Evin içinden sesler geliyordu.

"Alışverişe çıkmıştı," dedi Marty. "Ama sanırım az evvel arka kapıdan geldi. Bir bakayım," dedi ama bakmasına gerek kalmamıştı.

"Aaa, Meredith," dedi Cassandra, mutfaktan çıkıp bir anda kapıda belirerek. Üzerinde mont vardı ama yanakları pembeleşmişti. Hava dört dereceydi ve griydi, yaşadığımız mevsime göre normaldi. Yine de moral bozucuydu. Bir adım ileri, iki adım geri gidiyorduk. Bitmek bilmeyen kışımızdan herkes nefret ediyordu.

Cassandra çocuklara baktı ve neden geldiğimi hemen anladı. "Uğrayacağını bilmiyordum," dedi. "Ben de dışarıdaki işlerimi hallediyordum. İade edeceğim bir şeyi unuttuğum için bir dakikalığına uğradım," dedi ve mont dolabına gidip kapısını açtı, içinden bir alışveriş poşeti çıkardı.

Marty şaşkınlıkla ona baktı. "Yine mi çıkıyorsun?" diye sordu. Saatine baktı. "Artık işin bitmiştir herhâlde diye düşünmüştüm. Sana söylemiştim, spora gitmem lazım." Tartışmalarına şahit olduğum için utanmıştım. Çocuklarla hâlâ dışarıdaydık, kapının önünde donarak duruyorduk. Kimse bizi içeri davet etmemişti.

"Evet," dedi Cassandra, Marty'ye. "Birkaç yere daha uğramam lazım. Hafta içi çocuklarla bunu yapmak kolay değil, sen de hiç evde olmuyorsun."

Bu şekilde benim sorumu da bertaraf etmiş oldu. Ondan işlerini başka bir güne bırakmasını isteyemezdim. Bunu yapacak kadar ileri gitmeyeceğimi biliyordu. Ama aynı zamanda çocukları Marty'ye bırakmayacağımı da biliyordu.

Marty çocukları tanımıyordu, çocuklar da onu. Cassandra benim Marty'yi tanımadığımı sanıyordu. Sanki karşılaşmalarımız sadece çok nadiren yaptığımız sokaktaki mangallar ve uzun süren akşam yemekleriyle sınırlıymış gibi. Yanılıyordu.

Josh ve Cassandra'ya geçmişimizi anlatmamak konusunda bir karar vermiştim. Uzun uzadıya düşünüp aldığım bir karar değildi bu, öyle gelişmişti. Yıllar sonra ilk kez karşılaştığımızda Josh ve Cassandra oradaydı. Geçen yazdı. Mahallede mangal yapılıyordu. Onlarla önce Josh tanışmış, sonra beni de tanıştır-

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

mak için yanına çağırmıştı. Marty elini uzatmıştı. Kendini hiç tanışmamışız gibi tanıtmıştı. Ben de ayak uydurmuştum. Neden böyle yaptığımızı bilmiyordum. Geri dönüşü olmamıştı.

"Josh'ın ne işi var bugün?" diye sordu Cassandra.

"Cubs maçı," dedim.

"Ne güzel," dedi. "Sen ve çocuklar gitmediniz mi?"

"İş için gitti," dedim.

"Seni ve çocukları da bu eğlenceli gezilerine götürmeli," dedi.

"Ne kadar eğlenceli tipler olduklarını pek bilmiyorum," dedim. Yalandı. Josh böyle etkinliklerden her zaman acayip keyif alırdı ama bu tip etkinlikler boş ve anlamsız muhabbetler eden müşterileriyle ağzına kadar dolu olurdu. Çocuklar için berbat bir yerdi. "Oradayken çalışıyor aslında," diye hatırlattım. "Potansiyel müşterileri tanımaya çalışıyor." Onları milyonlarca dolarlarını ona emanet etmeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Tabii," dedi. "Bu arada niye uğradığını söylemedin," diye hatırladı Cassandra.

"Şey," dedim, kendimi tuhaf hissederek. Bu küçük tartışmalarından sonra onlardan çocuklara bakmalarını istemem mümkün değildi. İkisi de kendi çocuklarıyla bile evde olmak istemiyordu. Dışarıda olmak, bir şeyler yapmak istiyorlardı. Kendi çocuklarıyla bile baş edemezken, benim çocuklarımı da onlara yükleyemezdim. Hele Cassandra'yla aramızda bir anda oluşan bu sessiz gerginlik varken asla.

"Piper," dedim.

"Ne?" diye sordu. Arkadaşının adını anmamla yanımda duran Delilah gözlerini bana dikti.

"Evet," dedim. "Delilah, acaba Piper bu hafta bize oyun oynamaya gelir mi diye sormak istedi. Lily Morris'i de davet edeceğiz."

"Ah. Tamam," dedi. "Çok güzel olur."

"Harika," dedim. "Amber'ı arayıp gününü netleştiririm."

Oradan çıktık. Yan evde yaşayan Bea ve Kate'e gittik. Cassandra'nın neyi var diye düşünmemeye çalıştım. Son zamanlarda huysuz davranıyordu. Ama belki de benimle hiç alakası yoktu. Belki tamamen kendi meselesiydi, evliliğiyle ilgiliydi. Daha

iyi bir arkadaş olsaydım, neler olduğunu ona sorabilirdim. Bir kek yapıp ona gidebilir, her şey yolunda mı diye sorabilirdim. İşler biraz sakinleştiğinde ve biraz daha vaktim olduğunda yapacaktım da.

Bea ve Kate'in kapı zilini çaldım. Kapıyı Bea açtı. Bea güzel bir kadındı. Josh kadar uzundu. İlk bakışta yanına yaklaşılmaz gibi görünüyordu. Ama öyle biri değildi, hiç değildi. Bea'nın sayamayacağım kadar çok dövmesi vardı. Hepsi bir şeyler ifade ediyordu. Kafeste bir kuş. Eski İngilizce yazı tipinde yazılmış bir kadın adı. Birkaç içki içtiğinde bunların ne anlama geldiğini anlatırdı. Benim ilk düşündüğümün aksine, özel gereksinimleri olan kız kardeşinin adıymış.

Bea, Delilah ve Leo'yu görünce gözleri parladı. "İki favori insanım nasıllar bakalım?" diye sordu. Bea *salaş* tarzı giyinirdi. Onun giydiklerini ben asla taşıyamazdım. Denesem bile üzerimde emanet gibi dururdu. Ama Bea'da öyle durmuyordu. Yırtık kotlar, Doc Martens botlar, başında bir kasket.

Kendini Bea'nın ayaklarının dibine atan Delilah kıkırdadı. Bea'ya iyi olduklarını söyledi. Konuşurken neşeliydi, sözcükleri kahkahasının arasına karışmıştı. Utangaç Leo hiçbir şey söylemedi ama sırıtıyordu, gözlerine yayılan türden bir sırıtıştı. Bea'yı gördüğüne mutlu olmuştu.

Bea bana baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

İnledim. "Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum," dedim.

Bea gerisini söylememe izin vermedi. "Danışanın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Suyu gelmiş. Hastaneye geliyor. Üçüncü doğumu, dolayısıyla..."

Bea beni orada durdurdu. Her zaman yaptığı gibi kontrolü ele aldı. Tüm kaslarım gevşedi. Bea'nın iş bitirici tavrına hayrandım. O bir problem çözücüydü. Çocuklara "Son bir saattir canım deli gibi pizza çekiyordu ama bir pizzayı tek başıma yiyemezdim ve Kate Hanım da işte," dedi. Delilah ve Leo'ya yalvarır gibi baktı. "Bu konuda bana yardım edebilir misiniz?"

Çocuklarımın bu dünyada pizzadan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Delilah "Evet!" diye çığlık attı. Leo da başını evet dercesine salladı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Tanrım, Bea," dedim, bir elimi koluna koyarak. "Hayatımı kurtardın. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Sen de benim için aynısını yapardın," dedi.

Dördümüz birlikte bizim eve doğru yürüdük. Delilah ve Leo yanlarına alacakları birkaç eşyayı seçtiler. Onlarla eve kadar geri gideceğimi söyledim ama Bea hayır dedi. "Buradan sonrasını ben hallederim. Hadi, sen git," dedi. Yanlarından ayrıldım. Cebimdeki telefon her birkaç dakikada bir ötüyordu. Danışanımdı. Kocasının arabasının yolcu koltuğunda oturuyor, mesajla güncellemeleri yolluyordu. *Otoyoldayız. Trafik var.*

"Bana bir sarılın bakayım," dedim çocuklara. "Bugün Bea ile kalıp oynayacaksınız." Çocuklar söyleneni yaptılar. Bea çocukların ellerini tutup uzaklaştı. Leo, Bea'ya bırakılmak konusunda hiç tereddüt etmemişti. Hiç arkasına bakmadan, isteyerek onunla gitmişti. Bu çok şeyi anlatıyordu. Charlotte'ın evi onu ürkütmüş olmalıydı. Leo'yu Bea'yla görmek içimi ısıtmıştı. Onun Bea'yla seve seve gidişini izlerken huzurlu hissetmiştim. Mavi battaniyesi çimlerin üzerinde sürükleniyordu.

Doğum hızlı oldu. Müşterim neredeyse bensiz doğuracaktı. Bazen bu oluyordu.

Oradan ayrılırken Josh aradı. Beyzbol maçından eve dönüyordu. "Aaa," dedi. "Açacağını düşünmemiştim. Tam da mesaj atacaktım."

"Neden?" diye sordum. Neden telefonu açmayacağımı düşündüğünü merak etmiştim.

"Doğumdasın," dedi. Hastanenin otoparkında arabamı buldum. İçine bindim ve kapıları kilitledim. Gözlerimi dikiz aynasından ayırmıyordum. Arkamda ne olduğunu, orada biri olup olmadığını bilmemeyi sevmiyordum.

"Şimdi çıkıyorum hastaneden," dedim. Arabayı çalıştırdım ve geri vitese taktım, hareket ediyor olmaktan memnundum. "Nereden bildin?" diye sordum. Bea ile konuştu herhâlde diye düşündüm ama Josh benim bir doğumda olduğumu bilmiyorsa Bea'yı aramazdı. Bea onu bir şey için aramadıysa tabii. Çocuklar umarım iyidir diye geçti aklımdan.

"Uygulamadan," dedi. "Hastanede olduğunu görüyorum."

"Ah," dedim. "Doğru." Sözleri beni açıkta kalmışım gibi hissettirmişti, biri beni izliyor gibiydi, zira izliyordu. Josh'ı telefonundaki uygulamaya bakarken hayal ettim. Harita üzerindeki yüzümün küçük ön izleme görüntüsünü gözümün önüne getirdim. Otoparktan çıkıp sokağa girerken hareket ettiğini, Josh'ın tüm bu süre boyunca beni izlediğini hayal ettim.

Josh'a beyzbol maçını ve eve ne zaman geleceğini sordum. Benden önce varacaktı. Çocukları Bea'dan o alacaktı. Vedalaştık ve Josh bana "Dikkatli sür," dedi. Görüşmeyi sonlandırdım.

Kavşaktan geçerken telefonum yeni bir mesajın geldiğini bildiren bir ses çıkardı. Araba kullanırken bakmamam gerekiyordu ama baktım. Daha önce bana tehdit mesajları gönderen aynı 630 kodlu numaradan gelmişti. Sadece numarayı görmek bile içime korku salmıştı. Yolun kenarına, bir golf sahasının otoparkına çektim. Ellerim araç kullanamayacak kadar titriyordu. Ama aynı zamanda mesajı dikkatim dağılmadan okumak istiyordum. Bir anlığına Josh'ı düşündüm. Telefonundaki uygulamaya baktığını ve neden yoldan çıkıp otoparka girdiğimi merak ettiğini hayal ettim. Uygulama bunu gösterecek kadar ayrıntı veriyor muydu?

Derin bir nefes aldım. Mesajı tüm dikkatimle okudum.

Umarım beni unutmamışsındır. Çünkü ben seni unutmadım.

Bu seferki emoji, korkuyla çığlık atan yüzdü.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Dr. Feingold'un muayenehanesi, hastanenin hemen yanında bulunan bir tıp merkezinin üçüncü katındaydı. Modern bir binaydı, her yeri camla kaplıydı ve bolca doğal ışık alıyordu. Lobide asansör için bekleyen bir sıra insan vardı, bu yüzden Bea ve ben üçüncü kata merdivenlerden çıktık. Dik basamakları tırmanırken çok az konuştuk, nefesimizi tırmanış için saklıyorduk ama Bea'nın sessizliğinden, fikrimi değiştirmemi dilediğini anlayabiliyordum.

Ama kafama koymuştum. Kararımı vermiştim. Bunu yapmam gerekiyordu.

Üçüncü kata ulaştık. Koridorda yan yana yürüyorduk. Dr. Feingold'un muayenehanesine yaklaşırken sonunda "Eline ne geçecek şimdi?" diye sordu Bea. Ses tonunda gücenmiş ve onaylamaz bir tavır vardı. Bir elini koluma koyup beni durdurdu. Beni ona bakmaya zorlayınca bakışlarımı ona yönelttim. Ne kazanmayı umduğumu, kulağa cahilce gelmeden kelimelere dökemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Ben sessiz kalınca Bea "Sence adam karşımıza geçip Meredith'e bir şey yaptığını mı söyleyecek?" diye sordu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Tabii ki de hayır."

"Öyleyse ne?" diye sordu. "Ona soracak mısın?"

"Tabii ki hayır," dedim yine. Umduğum şeyin bir itiraf olmadığını, daha çok bir sezgi, bir içgüdü, Dr. Feingold'un arkadaşımıza bir şey yaptığını bana söyleyen bir iç ses olduğunu anlatmaya çalışıyordum.

Bekleme odası küçük ama davetkârdı. Bir resepsiyonist adımı aldı. Bana bazı formlar uzattı ve oturmamızı söyledi. Hemşirenin birazdan bizimle olacağını söyledi. Beklerken formları doldurdum. Adımı ve adresimi yazdım.

Ben yazarken Bea da evraklara göz attı. Beni sertçe dürttü. Gerçek adımı ve adresimi yazdığımı görünce "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Bea bana nadiren kızardı. Ama bu, öfke değildi. Gözlerimiz buluştuğunda Bea'nın korktuğunu gördüm. Meredith'in yaptığı gibi benim de işin içine fazla girdiğimden endişeleniyordu. Artık Meredith yoktu. Sahte bir isim ve adrese ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Dr. Feingold gibi yüklü maaşı olan insanların evrak işlerine baktığı yoktu sonuçta. Ama belli ki Bea aksini düşünüyordu.

"Git, başka bir form al. Baştan başla," dedi ama bunun için artık çok geçti. Göz açıp kapayıncaya kadar kapı açıldı ve bir hemşire bekleme odasına girdi. Adımı seslenerek beni çağırdı.

"Buradayım," dedim, ayağa kalkarak. Hemşire, Bea'nın sandalyede oturduğunu görüp onun bekleme odasında kalacağını varsayarak Bea'ya gülümsedi.

Ama Bea da ayağa kalktı. "Ah," dedi hemşire. "İsterseniz arkadaşınız da gelebilir."

"Evet, lütfen. Bebeğin babası gelemedi," dedim.

Sakin kalmaya çalıştım. Nefes almaya odaklandım. Gerçek gün gibi ortada olsa da, Dr. Feingold'un ve ekibinin burada farklı bir niyetle bulunduğuma inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Onların gözünde ben, coşku dolu bir anne adayıydım. Bu yüzden yüzüme aptalca bir sırıtış yerleştirdim ve hemşirenin peşinden muayene odasına gittim. Hamilelikten, yeni bebekten ve anne olacağım için ne kadar heyecanlı olduğumdan bahsedip bir şeyler geveledim. Hemşireye sorular sordum.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ailemde ikizler var, dedim. İkiz olması mümkün müydü? Ne zaman anlardık?

Kadın sorumu geçiştirdi. "Belki," dedi. Ailede kimin ikiz olduğunu ve kocamla benim böyle bir habere mutlu olup olmayacağımızı sordu.

"Elbette," dedim. "Kim heyecanlanmaz ki?" Hep kalabalık bir aile istemiştim.

"Bazı kadınlar istemez," dedi. *Koca* dediğinde elime baktı. Evlilik yüzüğü takmıyordum. Bea ile evli değildik, yani henüz. Yakında eyaletimizde eşcinsel evliliğin yasal olacağına dair büyük umutlarımız vardı. Başka bir yere gidip evlenmeyi konuşmuştuk, belki Massachusetts'e giderdik. Ama evliliğimiz eve döndüğümüzde tanınmayacak ya da kabul edilmeyecekse, bunu yapmak bize çok da doğru gelmemişti. Yine de parmağımda bir söz yüzüğü vardı. Zarif ve inceydi. Dikkatli biri Bea'nın da aynı yüzükten taktığını görebilirdi, narin bir düğümü olan gümüş bir yüzük. Onları birlikte seçmiş, mümkün olduğunda evleneceğimize dair söz vermiştik.

"Ultrasonla ikiz olup olmadığını tespit etmek için erken olabilir," dedi. "Ama Dr. Feingold uzmandır. En iyi o bilir."

Değerlerimi sordu. Son adet tarihim gibi bilgiler istedi. Bunu biliyordum çünkü araştırmamı yapmıştım ve soracağını biliyordum. Uydurma bir tarih verdim. Yeni hamile olmama, yaklaşık beş ya da altı haftalık olmama uyacak bir tarih. İsteği üzerine tuvalete gidip idrar örneği bıraktım.

Geri döndüğümde hemşire gitmişti. Muayene masasının üzerinde benim için kâğıttan bir önlük vardı. Onu giydim. Bea ile birlikte doktoru bekledik.

Muayene masasına yerleşip üzengilere baktım. "Hâlâ cayabilirsin," dedi Bea. Midem bulanıyordu. Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bunun ne kadar önemli olduğunu da bilmiyordum. Çok geçmeden hemşire bıraktığım idrar örneğini inceleyecek, hamile olmadığımı anlayacaktı. Doktorla sadece kısa bir süre görüşebilecektim. Bana kötü haberi verecekti, ben sahte bir üzüntü sergileyecektim ve buradan çıkacaktık. Fakat en azından tüm bunlar olmadan önce doktoru görecektim.

"Hâlâ çıkıp gidebiliriz," dedi Bea. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Peki ne diyeceğiz?" diye sordum, aniden çıkıp gitmenin garip görüneceğini düşünerek.

"Aileyle ilgili acil bir durum çıktığını."

Ama gitmek benim için bir seçenek değildi. Onu görüp konuşana kadar bir yere gidemezdim. Buraya kadar gelmiştik.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. "Birkaç dakika içinde her şey bitecek. Hiçbir şey ters gitmeyecek. Onun bildiği kadarıyla, ben sadece hamile bir kadınım. Normal davranmaya çalış," dedim ona. Tezgâhın üzerinde dergiler vardı. Bir tane alıp okur gibi yapmasını söyledim.

Muayene odasının kapısına vuruldu, pek de nazik değildi. İki hızlı vuruşun ardından doktor içeri girdi. Kendi jinekoloğum seslenmeden önce kapıyı aralar, hazır olup olmadığımı sorardı. Ancak ben giyindiğimi söyledikten sonra içeri girerdi. Dr. Feingold beklememişti. Kapı aralığında durdu. Dimdik bir duruşu vardı ama gülümsüyordu. Gözlerine ulaşmayan türden bir gülümsemeydi bu. Samimiyetsizdi. Uzun boylu bir adamdı. Gri pantolon ve yakalı bir gömleğin üzerinde beyaz bir doktor önlüğü giymişti. Jeanette'in tanımına dayanarak kafamda canlandırdığım yaşlardaydı. Onun uzlaşmaz biri olduğunu söylemişti. Bu bilgi, onu daha yaşlı hayal etmeme sebep olmuştu. Eski kafalı, işinin ehli olmuş ve kendi bildiğini okuyan biri. Muhtemelen altmış beş yaşlarındaydı. Emekliliği ve kışları güneye göçen biri olmayı düşünüyordu. Tebowların bebeklerinin doğumuyla ilgili tıbbi ihmal davasının kariyerini bitiren nokta olmasını istemiyordu.

Dr. Feingold'un saçları grileşmeye başlamış ve seyrelmişti. Kendisi de ince yapılıydı.

"Ben Dr. Feingold. Sizin adınız?" diye sordu. Odaya girmeden önce evraklara bakıp adımı öğrenme zahmetine girmemiş olması beni daha şimdiden rahatsız etmişti. Sadece kendi işini umursuyordu, duygusuzdu. Benim jinekoloğum cana yakındı. Yılda bir gittiğim muayenelerde, beni hatırladığından emin olamasam da hatırlamadığını düşündürecek bir sebep de

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

vermemişti. Taburesine oturur, muayeneye başlamadan önce bir süre sohbet ederdi. Ailemi sorardı. Beni sorardı. Eski dostlarmışız gibiydi. Bir veteriner olarak ben bile muayeneye başlamadan önce köpeklerin beni koklamasına izin verirdim. Bu, onlara dokunmadan önce tanışmamızın bir yoluydu.

Ona "Kate. Bu da arkadaşım Bea," dedim. Bea sandalyesinde oturuyordu. Rahatsızlığı elle tutulur gibiydi bence ama doktorun bunu fark edip etmediğini bilmiyordum çünkü Bea'ya hiç bakmamıştı. Elleri kucağında birbirine kenetlenmişti. O kadar sıkı tutuyordu ki derisi beyazlamıştı. Bea kontrolü kaybetmekten nefret ederdi.

"Demek hamilesiniz," dedi. Her gün hamile kadınlar görüyordu. Onun için bunda olağanüstü bir şey yoktu. Ama ilk kez anne olacak biri için bu bir mucizeydi. Bunu hatırlamaya, korkmak yerine sevinçli olmaya çalıştım.

"Evet," derken gözlerim parladı. "Evde yapılan gebelik testlerinden üç tane yaptım," dedim sevinçle. Benim yerimde olan herhangi bir kadın, üç çubuğa işeyip toplam altı pembe çizgi gören biri, hamile olmadığına inanmak için asla bir sebep bulmazdı.

"Ve?" diye sordu evde yaptığım gebelik testlerini kastederek.

"Hepsi pozitif," dedim, bir elimi karnıma koyarak.

Şüpheyle bana baktı. "Hepsi mi?" diye sordu gözleri kısılırken.

"Evet, doktor bey," dedim hevesli tavrımı değiştirerek. Gülümsemem eriyip gitmişti. "Bir sorun mu vardı?" diye sordum, bana öyle bir izlenim vermişti. Ona ayak uydurdum.

"Bizim yaptığımız test negatif," dedi.

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Üzgün olduğunu söylemedi. Kötü haber için hiçbir şekilde özür dilemedi. Bunu bana yumuşakça söyleme gereği bile duymadı. Ayakta durup bana bakmış, bir şey söylememi beklemişti.

"Anlamıyorum," dedim bir süre sonra, cehalet ve şaşkınlık numarası yaparak. Sesim korkuyla titredi. İstediğim etkiyi yaratmıştı. "Ama evde yaptığım testler..." dedim, sesimin gittikçe cılızlaşmasına izin vererek. Gerisini doktorun anlamasını beklemiştim.

Duygudan yoksundu. Ders verir gibiydi. "Bazen kimyasal gebelik dediğimiz, implantasyondan kısa süre sonra gerçekleşen erken bir düşük olur. Öyle erken olur ki kadınlar bunun ayın o zamanı olduğunu sanır," dedi. Bu bana hem eski kafalı hem de erkek egemen bir ifade gibi geldi. Cinselliğimle tam olarak tanışmadan önce lisede bir erkekle çıkmıştım. Kötü bir ruh hâlindeysem, hemen ayın o malum zamanı olduğu çıkarımını yapardı. Sürekli bu konuda başımın etini yerdi. Bir keresinde, bir tartışmadan sonra bana bir kutu Tampax hediye etmişti. Bunun üzerine ondan ayrıldığımda *"Sadece bir şakaydı, Kate,"* demişti. *"Hiç mi şaka kaldıramıyorsun?"*

"Bu kadınlar hamile olduklarını anlamazlar," dedi Dr. Feingold. "Evde yaptığınız gebelik testlerinin pozitif çıkmasının nedeni bu olabilir." Evdeki testlerden sonra herhangi bir kanama ya da lekelenme olup olmadığını sordu. Şiddetle başımı iki yana salladım. Hayır, dedim. "Emin olmak için bir kan testi yapacağız," dedi. Kan testinin, kanımda ne kadar hCG hormonu olduğunu tam olarak gösterebileceğini söyledi. Sadece hamile kadınların vücudunun hCG hormonu ürettiğini söyledi. "HCG yoksa, bebek de yoktur," dedi. İşte bu kadar. Bunu söylerken omuz silkti, sanki konuştuğumuz şey bir hayattan çok daha önemsiz bir şeymiş gibi. Burada sorun bebeğimin hayali olması ya da hiç var olmamış olması değildi. Sorun, adamın işini yapış şekliydi. Çünkü başka bir kadın için bu an çok önemli bir andı.

"Yerinizde olsam henüz endişe etmezdim," dedi. Her ne kadar kelimelerin kendisi beni rahatlatmak ya da sakinleştirmek için söylenmiş olsa da, söyleyiş biçimi öyle değildi. Duygudan yoksundu, sahte bile olsa cesaret verici bir gülümseme yoktu. Dr. Feingold'un istediği şeyin duyguyu ertelemem olduğunu düşündüm. Benim daha sonra evde yalnızken ağlamamı istiyordu. Çünkü ağlamak karmaşıktı. Onun tarzı değildi.

"Kan testi laboratuvara gönderilecek," dedi. "Sonuçlar birkaç gün içinde çıkar. Muayene biter bitmez, kan alması için hemşireyi buraya göndereceğim. Şimdi, bir bakalım," dedi. Muayene masasına uzanmamı işaret etti.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Nefesim kesildi. Koltukaltlarım terlemeye başlamıştı. İlk doğumdan önceki randevuda smear testinin ve pelvik muayenenin rutin olduğunu biliyordum. Randevuya hazırlanırken yaptığım araştırmada buna rastlamıştım. Ama işin bu noktaya geleceğini hiç beklemiyordum. Hamilelik ihtimalim artık neredeyse çürütülmüşken, Dr. Feingold'un bunu yapmak için kan tahlilinden sonrasını, hamile olup olmadığımdan emin olduktan sonrasını beklemesi gerekirdi ki hamile değildim. Bu adamın bana dokunması, parmaklarının içimde olması düşüncesi midemi bulandırdı. Aklıma Shelby'nin ölümü, çıplak bedeninin nehir kıyısına sürüklenip orada terk edilmesi geldi.

Bunu ona bu adam mı yapmıştı?

"Kan tahlilinin sonuçlarını beklememiz gerekmiyor muydu?" diye sordum.

Ancak o zaman gülümsedi. Küstah, yırtıcı bir gülümsemeydi. "Eğer senin doktorun olacaksam, bana güvenmen gerekiyor. Tamam mı, Katie?" dedi. Nutkum tutulmuş hâlde istemsizce başımı sallıyor, kırdığı potu düzeltecek tek bir kelime dahi edemiyorum. Hiçbir zaman Katie ya da Katherine olmamıştım. Bana hep Kate derlerdi. Ailem bana bu ismi vermişti. Başka bir ismin kısaltılmış hâli değildi. "Hamilelikte kadınların rahminde değişiklikler olur. Bunlar bazen pelvik muayene sırasında tespit edilebilir," dedi ezberden. Her ne kadar bu değişiklikleri hissetmeyeceğini bilsem de, anne adayı herhangi bir kadın, hamile olup olmadığını öğrenmek için onun istediği her şeyi yapardı, diye düşündüm. Benim yerimde olan herhangi bir anne adayı, hamileliğin teyidi için çaresizce evet derdi.

Başka seçeneğim yoktu. Uzandım ama sonra kendimi durdurdum. Dirseklerime yaslanarak doğruldum. Soracak sorularım vardı ve soracaksam, şimdi sormam gerekiyordu. Dr. Feingold muayenesinden sonra bana kötü haberi verip hamile değilsiniz dediğinde sorularım anlamsız kalacaktı. Bebek yoksa, bebek doktoruna da gerek yoktu.

"Bir arkadaşım," dedim. Artık daha hızlı konuşuyor, gerginliğimin beni ele geçirmesine izin veriyordum. "Başka bir arkadaşım yani, bu değil," dedim, Bea'yı kastederek. "Yakın zamanda

bir bebek doğurmuştu. Çok korkunçmuş. Doğum uzun sürmüş. Hemşireler doğum sırasında üç vardiya değişmiş. O süre içinde kendi kliniğinden üç farklı doktor görmüş. Hiç duygusal değilmiş, ilk çocuğunu doğururken hayal ettiği gibi değilmiş yani. Bu yüzden de keşke bir doğum koçu tutsaydım demiş. Sadece onun için orada olacak biri. Eğer her şeyi yeniden yapabilseydi, kesin bir doğum koçu çağırırmış, öyle dedi. Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordum doğrudan. "Doğum koçları hakkında yani?"

Dr. Feingold duvara doğru bir adım attı. Bir kutunun içinden bir çift lateks eldiven aldı. Geri dönüp önümde durdu ve eldivenleri ellerine geçirdi.

Ama karşımdaki sanki eldiven takmış bir doktor değil, parmak izlerini saklayan bir katildi.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Dr. Feingold "Arkadaşının gittiği kadın doğum kliniğinin aksine, burada tek doktor benim. Eğer hamileysen, bebeğini ben doğurtacağım. Buna güvenebilirsin. Deneyimime göre, doğru doktorla olduğun sürece doğum koçu gereksiz," dedi.

"Ah," dedim, titreyen sesimi saklamaya çalışarak. Konuyu orada kapatabilirdim. Bu kadarıyla yetinebilirdim.

Ama söyleyeceklerim bitmemişti.

"Şaşırdım," dedim. "Olur da gerekirse diye doğum koçları hakkında araştırma yapıyordum. Yani, olur da hamileysem diye. Blog yazıları filan okuyordum. İnternet yorumları. Bazı kadınlar bir doğum koçu tutmanın sağlayabileceği destek ve yardımı gerçekten öve öve bitiremiyordu."

"Doğum koçları çok pahalı olabilir," dedi.

"Biraz hesap kitap yaptım. Bir doğum koçu tutabileceğimi düşünüyorum," dedim. Dr. Feingold gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Bea'dan çantamı uzatmasını istedim. İsteksizce verdi. Ne yaptığımı bilmiyordu.

Elimi çantamın içine soktum. Üzerine isimler yazdığım bir kâğıt parçasını çıkardım. Listeyi Dr. Feingold'a uzattım. O da alıp baktı.

"Araştırmamda adlarına sıkça rastladığım, buralarda yaşayan birkaç doğum koçunun listesi," dedim. Listede üç isim vardı.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Chloe Nord, Christine Frank ve Meredith Dickey. Üçü de buralıydı. Üçü de yerel annelerin Facebook gruplarında çok övülüyordu. Hamile olup bir doğum koçu arıyor olsaydım, iletişim kuracağım türden kadınlardı.

Dönüp Bea'ya bakma güdümle savaştım, muhtemelen çok kızgındı. Bunun çok riskli olduğunu, Meredith'in adını gündeme getirerek fazla ileri gittiğimi, sınırı aştığımı söyleyecekti.

Ama çok yaklaşmıştım. Bırakamazdım. Dr. Feingold'a "Eğer bir doğum koçu tutmaya karar verseydim, bu kadınlardan herhangi birini önerir miydiniz?" diye sordum.

Dr. Feingold uzun uzun baktı. Düşünüyordu. Dikkatini takdir ettim ama bir an bile samimi olduğuna inanmadım. Konuşmadan önce düşünüyordu, çok temkinliydi. Yanlış bir şey söylemek istemiyordu. Bana "Eğer bir doğum koçu tutma ihtiyacı hissedersen," dedi, *eğer* kelimesine vurgu yaparak "ilk ikisinden birini önerebilirim. Ama Dickey," dedi. Kâğıda eliyle dokundu. Başta Meredith'i kötüleyeceğini sandım. "Meredith Dickey," dedi. "Böyle birini tanımıyorum," diyerek listeyi bana geri uzattı ve muayenesine devam etti.

Yalan söylüyordu. Düpedüz yalandı bu. Meredith'i tabii ki de tanıyordu.

Dr. Feingold bana yeniden muayene masasına uzanmamı söyledi. Bu kez sesindeki sertlik daha belirgindi. Bilinçsizce önlüğümün önünü birbirine bastırdım. Ağzımda birden metalik bir tat belirmişti. Muayene masasına düz ve kendimi korumaya çalışırcasına uzanmış, dizlerimi birbirine sıkıca bastırmıştım.

Bea farkında olmadan öne doğru eğilmişti. Doktor bunu fark edince "İstersen arkadaşın dışarda bekleyebilir," dedi.

Bunu söylemesi tuhaf değildi. Eğer Bea sadece bir arkadaşım olsaydı, çıplak hâlimi görmesini istemezdim. Pelvik muayene sırasında bu kadar yakında olması *garipti* ama ben çıplakken ve onun elleri içimdeyken Dr. Feingold'la baş başa kalma düşüncesi tenimi ürpertiyordu. Bea'nın gitmesine izin veremezdim.

"Hafızam berbattır," dedim, sertçe yutkunarak ve korkuyla. Sesim titriyordu. Artık bunu kontrol edemiyordum. "Unutacağım şeyleri hatırlasın diye onun da gelmesini istedim. Üç çocuğu

var. Hamilelik konusunda birkaç şey bilir. Bu benim ilk hamileliğim," diye ekledim. Bunları söylerken sesim iyice kısılmış, düşük yapmış ya da yapmamış olabilecek bir kadının kasvetli tonuna bürünmüştü.

Bea sandalyesini başka yöne çevirdi ve bakışlarını oraya yönlendirdi.

Dr. Feingold sandalyenin ucuna doğru kaymamı ve ayaklarımı üzengilere yerleştirmemi işaret etti. Söylediğini yaptım. Onun karşısında, bacaklarım iki yana açık hâlde yatıyordum. Dr. Feingold sert ellerini çıplak dizlerimin üzerine koydu. Bacaklarımı daha da açtı, sonra gözümün göremediği bir yere doğru indi. Sırtüstü yatıyordum ve ne yaptığını göremiyordum. Gözlerimi kapatıp kendimi buradan çok uzağa taşımaya çalıştım. Kendi kadın doğum doktorum her muayenemizde benimle konuşur, sanki her seferinde ilkmiş gibi beni yönlendirirdi. *Biraz baskı hissedebilirsin*, derdi önceden. *Şimdi rahatlamaya çalış, Kate. Birazdan bir klik sesi duyacaksın.*

Ama Dr. Feingold tek kelime etmiyordu. Ben ne olduğunu anlayamadan soğuk spekulum içime girdi, metal kolları açılırken tıkırtı çıkardı ve ben hazır olmadığım baskı ve acı yüzünden irkildim. Dr. Feingold soğuk metali hızlıca hareket ettiriyor, içimi daha iyi görmek için oynatıyordu. Gözlerim birden açıldı, alt dudağımı sertçe ısırdım. Kan tadı alıyordum.

Ben daha nefesimi toparlayamadan spekulum çıkmış, yerini onun istilacı eli almıştı. Bir eliyle organlarımı yoklarken diğeriyle karnıma bastırıyordu. Onun için bu sıradan ve otomatikti ama benim için berbat bir histi, dayanılmazdı. Bu ellerin bir katile ait olabileceğini düşününce yüzüme sıcaklık hücum etti. Shelby'nin nehir kenarında günlerce yatmış cesedini düşündüm. Bu adam bir hayat çalmış, bir bebeği annesiz bırakmış olabilirdi.

Kulaklarımda bir çınlama başladı, görüşümün kenarlarından yayılan karanlık büyüdü ve bayılacak gibi oldum. Bacaklarım istemsizce kapandı ama Dr. Feingold bacaklarımı açmamı, ne kadar hareketsiz kalırsam işimizin o kadar çabuk biteceğini sertçe söyledi.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Gözlerim dolup taşarken ve ben gözyaşlarımı geri itmeye çalışırken "Her şey yolunda mı, Kate?" diye sordu Bea. Güç de olsa olumlu bir şeyler mırıldandım. Bulunduğum yerden onu göremiyordum ama tıpkı benim sesimdeki gibi onun da sesindeki korkuyu ve tiksintiyi duyabiliyordum.

İşini bitirdiğinde elini birden içimden çekti ve doğrulmamı söyledi. "Kan testi daha net sonuçlar verir," dedi, düz bir sesle.

"Bu ne demek?" diye sordum. Doğrulmaya çalışırken hastane önlüğünü göğsümde ve kucağımda sıkıca tuttum. Dr. Feingold'un bakışları titreyen ellerime kaydı.

"Rahimdeki değişiklikleri görmek için henüz erken olabilir," dedi.

"Yani hiçbir değişiklik görmediniz mi? O zaman hamile değil miyim?" diye sordum. "Düşük yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Yoksa evde yaptığım hamilelik testleri mi yanlıştı?" Korkuyu, şoku ve tiksintiyi taklit etmeme gerek yoktu. Hepsini hissediyordum zaten.

"Hemşire kan almak için birazdan gelir. Ben tahmin yürütmem. Kesinlik isterim. Bakalım kan testin nasıl gelecek. Nasıl ilerleyeceğimizi sonra konuşuruz. Daha fazla şey öğrenene kadar bir süre daha doğum koçlarıyla görüşmeyi ertelemek isteyebilirsiniz," dedi ve odadan çıktı.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Nisan

Shelby Tebow doğuma iki hafta erken girdi. Telefonum gecenin ortasında çaldı. Arayan Jason'dı, Shelby'nin telefonundan arıyordu. Sancıları çok sıklaşmıştı. Ona hastaneye gitmesini söylemiş ve "Orada buluşuruz," demiştim.

Jason'la ilk kez o zaman karşılaştım. Tam da beklediğim gibiydi ama bir fark vardı. Sesi Shelby'nin evinin önünde dururken duyduğum sesle aynı değildi. O ses başka bir adama aitti. Bu durum, Shelby Tebow hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Shelby önce bir triyaj hemşiresi tarafından muayene edildi. Yatırılıp yatırılmayacağına ya da eve gönderilip gönderilmeyeceğine bakılıyordu. Eve gönderilme ihtimali Jason'ı sinirlendirdi, oysa yatırılmadan önce muayene edilmek standart bir prosedürdü. Jason triyaj hemşiresine öfkelendi.

Hemşire ona "Sakinleşmeniz gerekiyor, beyefendi," dedi. Shelby'yi muayene ederken Jason hemşireye fazla yaklaşmıştı. Ensesinde nefes alıp veriyordu. Hemşire ondan geri çekilmesini ve kendisine alan açmasını istedi. Shelby beş santimetre açılmıştı. Sancıları dört dakikadan daha kısa aralıklarla geliyordu. Bu

yüzden yatırılmasına karar verdiler. Hastane önlüğünü giydi ve yatağına yerleşti.

Bir süre sonra Dr. Feingold geldi. Daha önce onunla çalışma fırsatım olmamıştı ama namını duymayan yoktu. Kibirli ve uzlaşmaz biri olarak biliniyordu. Beni odanın köşesine itmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Shelby onun olduğu kadar benim de danışanımdı.

Shelby'nin durumunu kontrol etmek istedi. Parmaklarını, triyaj hemşiresinden çok daha sert bir şekilde Shelby'nin rahim ağzına soktu. Shelby irkilerek hastane yatağında geriye doğru kaydı. Dizlerini birbirine bastırıp ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Kımıldama," dedi. Sesine kayıtsızlık hâkimdi.

"Canımı acıtıyorsunuz," diye inledi Shelby.

Shelby'nin acısını küçümseyerek "Bu acıtmaz," dedi ve muayenesine devam etti. Onu anlayamazdı. Hayatında hiç rahim ağzı muayenesi olmamıştı. Shelby kıpırdanıp duruyordu. Doktor yine "Kıpırdama," dedi. Ne kadar hareketsiz durursa, o kadar çabuk biteceğini söyledi. Aşağılayıcıydı. Dr. Feingold, lateks eldiveni elinden sertçe çekip çıkarırken "Bitti işte," dedi. "O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

Shelby ona bakmıyordu.

Dr. Feingold bebeğin kalp atışını sürekli izlemek için elektronik fetal monitör kullanmamıştı. Bunun yerine Doppler cihazıyla dinlemişti. Pek çok doğum doktoru böyle yapardı. Elektronik izleme herkes için gerekli değildi, yalnızca yüksek riskli durumlarda şarttı. Ancak aralıklı oksültasyon, tam da adından anlaşılacağı üzere aralıklıydı ve Dr. Feingold ile doğum hemşiresinin dikkatli olmasını gerektirirdi. O gece hastane yoğundu. Doğum yapan birçok kadın vardı. Dr. Feingold'un başka bir hastası da bunların arasındaydı. Hemşire "Herhâlde dolunay var," dedi. Bunun gerçekte bir doğruluğu yoktu, sadece bir halk inanışıydı. Barometrik basınç değişimleri doğumu tetikleyebilirdi ama dolunayın bir etkisi olmazdı. Büyük ihtimalle yaklaşan bir fırtına vardı.

Dr. Feingold odadan çıkarken benimle koridorda konuşmak istediğini söyledi. Gizli bir anlaşmamız varmış gibi "Bununla

başa çıkmak sana düşüyor," dedi ve sırıttı. "*İlgi orospusu* derken bu tip insanlardan bahsediyorlar herhâlde, değil mi?"

Öylesine şaşırmıştım ki ilk anda konuşamadım. Sadece ağzım açık, gözlerim faltaşı gibi bakakaldım.

Nefesimi toparladığımda ona "Danışanlarım benden hep kadın doğum doktoru önerisi ister," dedim. "Sizi kimseye önermeyeceğim, doktor bey." Eğer daha önce onunla kişisel bir deneyimim olsaydı, Shelby'ye ondan uzak durmasını söylerdim. Birlikte çalışmayacağım doktorların, gitmeyeceğim hastanelerin listesi giderek uzuyordu. Listeye onun da adını eklemiştim. Tıp diplomasının ona sınırsız yetki verdiğini sanıyordu. Yanılıyordu.

O gittikten sonra Shelby'nin yanına döndüm. Bana "Ondan nefret ediyorum," dedi.

"Dr. Feingold'u boş ver şimdi," dedim. "Güzel bebeğini ve paylaşacağınız hayatı düşün. Neredeyse bitti, Shelby."

Bir saat sonra bir hemşire Shelby'nin açılmasını kontrol etmek için geldi. "Yine mi?" diye sordum. Bir başka rahim ağzı muayenesi için bence çok erkendi.

"Dr. Feingold bilmek istiyor," diyerek Shelby'ye döndü. "Bir kontrol edelim." Shelby'den dizlerini büküp açmasını istedi. Shelby söyleneni yaptı. Hayır diyebileceğini bilmiyordu. Benim bildiklerimi bilmiyordu. Doğum sırasında rahim ağzı muayenelerinin kesin suretle gerekli olduğunu söyleyen sağlam bir araştırma yoktu. Üstelik yüzde yüz doğru ölçümler değillerdi. Birinin ölçümü diğerininkiyle aynı olmazdı ve her saat yapılmaları şart değildi.

"Onay veriyor musun, Shelby?" diye sordum. Elim, hemşirenin danışanıma onun onayı olmadan dokunmasını engelleyecek şekilde havada duruyordu. "Hemşirenin rahim ağzına bakmasında senin için bir sakınca var mı? Açılmanın ne kadar olduğunu böyle görüyorlar. Dr. Feingold da biraz önce buradayken bunu yapmıştı," dedim. Bilgilendirilmiş onay önemliydi. Bir insan neye "evet" dediğini bilmeliydi.

Shelby yatakta geri çekildi. İnledi. "Az önceki kadar acıyacak mı?" diye sordu.

"Acıyabilir," dedim. "Ama acımayabilir de. Karar senin, Shelby. Eğer hemşirenin kontrol etmesini istemiyorsan, sana dokunamaz," dedim. Hemşire yüzünü buruşturdu. Shelby düşündü. Kararını verdi. Bana baktı ve neredeyse fark edilemeyecek bir hareketle başını salladı. "Şimdi değil," dedi. "Mecbur değilsem istemiyorum."

"Daha bir saat bile olmadı," dedim hemşireye. "Bir kontrol daha yapmak için çok erken."

Hemşire odadan çıktı. Orada olmamdan memnun değildi.

Shelby "Ya geri gelmezse?" diye sordu.

Sorun da buydu. Doğum yapan kadınlar kimseyi kızdırmak istemezdi. Çünkü onlara ihtiyaçları vardı. Bu da bazen, sırf kolaylık olması ya da işlerin hızlı bitmesi uğruna, bir kadının bedenine gereksiz şeyler yapılması anlamına gelirdi. Bazen ben, bir refakatçiden çok bir korumaydım.

Ona "Geri gelecek," diye söz verdim.

Shelby sancılarla iyi baş edemiyordu. Acı eşiği düşüktü. Yanında oturmuş, onunla birlikte nefes alıp vermesine yardım etmeye çalışıyordum ama o kendini o kadar kaybetmişti ki nefesini bile düzenleyemiyordu. Epidural istedi. Anestezi uzmanı çağrıldı ama hemen gelemedi. Shelby'nin istediği şey ânında rahatlamaktı ama beklemek zorundaydı.

"Bu kadar uzun süren ne?" diye sordu Jason, odada volta atarken. Ona sakinleşmesini söyledim. Sinirlenerek hiçbir şeye yardımcı olmadığını, Shelby için sakin olması gerektiğini sessizce anlattım.

Epidural geldi. Uygulama sırasında Jason'dan dışarı çıkması istendi. Bu onu çileden çıkardı. Onunla birlikte koridora çıktım. Ona bunun steril bir işlem olduğunu, bir kateterin doğrudan Shelby'nin epidural boşluğuna yerleştirildiğini anlatmaya çalıştım. Ayrıca bu bir sorumluluk meselesiydi. Babalar iğne görünce bayılmalarıyla meşhurdu. İşlem beklenenden uzun sürüyordu çünkü Shelby kıpırdanıp duruyordu. Bu da Jason'ı iyice çileden çıkardı. Doğum odasına dalmasını engellemek için onu fiziksel olarak tutmak zorunda kaldım.

Epidural, Shelby'nin açılmasını yavaşlattı. Hızlı olan her şey bir anda yavaşladı.

Fakat rahatlama hemen gelmişti. Belden aşağısı neredeyse tamamen uyuşmuştu. Yanına, hastane yatağının kenarına oturdum. Saçlarını gözlerinden çekerken ona buz parçaları ve masaj teklif ettim. İkisini de reddetti. Uyumayı tercih etti. Uyku iyi bir fikirdi, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

O uyurken Jason Tebow'la sohbet ettim. Alaycı ve saldırgandı. Çok küfrediyordu ama belki de hayal gücümde yarattığım türden bir canavar değildi. Daha yumuşak bir yanı vardı. Shelby'ye karşı şefkatliydi. Bu, insanın içini ısıtan bir şeydi. Öfkeli olmasına rağmen onu gerçekten sevdiğini görebiliyordum.

Shelby uyurken Jason yatağın kenarına geldi; onu izledi, saçlarını okşadı, elini tuttu. Bana "Ben küçükken babam neredeyse hiç yoktu. Ben beş yaşındayken gitti, yeniden evlendi, başka bir çocuk yaptı. Birkaç yıl boyunca Noel'de ve doğum günümde hediye gönderdi. Sonra o da bitti," dedi. Yüzündeki ifade hüzünlüydü. "Ben daha iyi bir baba olacağım," diye söz verdi.

"Öyle olacağına eminim," dedim. Shelby'nin uzanıp karnına dokundu.

"Elimden gelse çocuğuma dünyaları veririm."

Ben de "Bence de verirsin," dedim.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedim.

"Bence Shelby beni terk edecek. Giderken çocuğumu da yanında götürecek," dedi.

"Neden böyle bir şey yapsın?' diye sordum. Bunu sormamalıydım. Sorduğum anda pişman oldum. Beni ilgilendirmezdi. Evliliklerinin içine çekilmemeliydim.

"Beni aldatıyor," dedi. "Aldattığını biliyorum." Ben de biliyordum. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Evlerine uğradığımda evde başka bir adam vardı. Merdivenlerin başında durmuş, Shelby'yi yanına çağırıyordu. Shelby benim bir an önce gitmem için can atıyordu. Jason görüp sinirlenmesin diye değil, o adam her kimse ona geri dönebilmek için. Bu, Shelby'yi gözümde başka bir yere koymuştu. Evlilikleri kusursuz değildi ama tüm

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

suç Jason'da da değildi. Bu durumdan ikisi de sorumluydu. Onun Jason hakkında ima ettiklerini ve benim vardığım sonucu düşündüm. Jason'ın ona zarar verdiğini düşünmüştüm. Bunun bir gerçekliği var mıydı, yoksa Shelby boşanma için zemin mi hazırlıyordu? Bir hâkim Jason'ın ona şiddet uyguladığına inanırsa, velayet ve nafaka gibi konular farklı sonuçlanabilirdi. Aile içi şiddet iddiası, dengeleri Shelby'nin lehine çevirirdi. Ama bunlar sadece varsayımlardan ibaretti, kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Kendimi tutamadım. "Nereden biliyorsun? Sana söyledi mi?" diye sordum.

"Söylemesine gerek yok," dedi. Sadece bildiğini söyledi.

"Onunla bu konuda konuştun mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Bana baktı. Gözlerinde öfke ve hüzün karışımı bir ifade vardı. Keyifsizdi. "Bu işler nasıl olur, bilmiyorum. Boşanmadan sonra çocuğu hep anneler alıyor. Shelby benim bebeğimi benden alamaz," dedi.

"Babaların da hakları var," dedim ama yine de haksız sayılmazdı. Velayet neredeyse her zaman anneye veriliyordu.

"İki haftada bir hafta sonu bana yetmez," dedi.

"Biraz zamana bırak, Jason. Onunla konuş. Belki yanılıyorsundur. Hamilelik zor bir süreç. Belki olan biteni yanlış anlamışsındır. Belki hormonları yüzünden senden uzaklaşmıştır, başka bir adam yüzünden değil."

"Oradan bakınca salağın tekine mi benziyorum?" dedi.

Zor yutkundum. Onun çabuk parlayan öfkesi beni geriyordu. Sesimi alçalttım ve fiziksel olarak biraz uzaklaştım. Henüz fiziksel şiddet içeren bir davranışına tanık olmamıştım ama sözlü saldırıları yeterince ürkütücüydü.

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Beni aldatıyor," dedi. "Ve bir gün beni terk etmeye karar verirse, bebeğimi almasına asla izin vermeyeceğim."

Bir süre sonra Shelby uyandı. Hemşire içeri gelip onu kontrol etti. Açılması ve rahim ağzının yumuşaması pek ilerlememişti. Bir süre daha bekledik.

Shelby ilerleme kaydedemeyince doktor Pitocin verilmesini istedi. Bu, kasılmaları güçlendirdi. Kısa süre sonra Shelby acı

çekmeye başladı. Jason nedenini sordu. "Bu aptal epidural işe yaramıyor. Uyuşmuş olması gerekmiyor muydu?" dedi.

"Epidural olsa bile, zaman geçtikçe baskı daha yoğun hissedilebilir."

"Doktoru çağır. Düzeltmesini söyle."

"Şu anda kasılmaların baskısını hissetmesi gerekiyor. Bu, Shelby'nin bebeğinizi iterek çıkarmasına yardımcı olacak," dedim ve ona arkamı döndüm. Enerjimi Jason'ı yatıştırmaya değil, Shelby'yi rahatlatmaya harcamalıydım. Nefesine yeniden odaklanmaya çalıştık ama Shelby artık kendini tamamen kaybetmek üzereydi.

On santimetreye ulaştığında, hemşire Shelby'yi bekletti. Ikınmadan önce rahmin ve kasılmaların işin bir kısmını yapması umuluyordu. Ama kasılmalar dayanılmazdı. Ikınma isteği dayanılmaz hâle gelmişti.

Ikınma zamanı geldiğinde Shelby'ye nefes almayı ve etkili şekilde ıkınmayı anlattım. Bana bunu yapamayacağını haykırdığında zaten yaptığını söyledim. "Yapıyorsun, Shelby. Yapıyorsun." Ona cesaret vermesi için gülümsedim.

Jason kusacak gibi görünüyordu. Biraz hava almak için koridora çıkmasını önerdim. Dediğimi yaptı. Birkaç dakika sonra geri geldi.

Her ıkınmada Shelby'ye buz parçaları verdim. Uzun süre ıkındı. İlk kez doğum yapan ve epidural alan kadınlar bazen üç saate kadar, hatta daha fazla ıkınmak zorunda kalabilirlerdi. Anne ve bebek sıkıntıda olmadığı, anne çok tükenmediği sürece bu normaldi.

Dr. Feingold geri döndüğünde Shelby'nin hiç gücü kalmamıştı.

Hastalarının Dr. Feingold'da sevdiği şey, tek başına çalışan bir doktor olmasıydı. Büyük bir grubun parçası değildi. Bunun verdiği bir güven vardı. Hastaları doğum yaparken neyle karşılaşacaklarını tam olarak biliyorlardı. Diğer hastanelerde on kadar kadın doğum uzmanı olurdu. Doğumda şansınıza sevdiğiniz biri çıkabilirdi, sevmediğiniz biri de, hatta hiç tanımadığınız biri bile. Bu ihtimal pek çok kişiyi endişelendirirdi. Bu yüzden Dr.

Feingold gibi lafını sakınmayan ama öngörülebilir bir adamı tercih ederlerdi. Onunla bilinmezlik yok denecek kadar azdı. Çok uzun yıllardır bu işi yapıyordu.

Doktorun Shelby'ye söylediği ilk şey "Ne kadar iyi ıkınırsan o kadar çabuk biter," oldu. Bu her zaman doğru değildi. Ayrıca küçümseyiciydi. Bebeğin ilerlememesi Shelby'nin suçu değildi.

"Yapamıyorum," diye ağladı Shelby. Saç çizgisinden terler akıyor, yanağından aşağı süzülüyordu. "Bu bebeği içimden çıkarın!" diye haykırdı.

Yanımda duran Jason öfkeliydi.

Dr. Feingold'u kenara çektim ve Shelby'nin artık dayanamayacağını, yeterince acı çektiğini söyledim. Shelby sezaryene karşı değildi. İlk tercihi değildi ama gerekirse sezaryen olmayı kabul ediyordu. Bana göre de onun tükenmişliği, uzayan doğum ve işlerin durması göz önüne alındığında, bu gerekliydi. Hatta akıllıcaydı.

Dr. Feingold kaygılarımı küçümsedi. "Doktor olan benim," diye hatırlattı, odadaki herkesin duyacağı kadar yüksek sesle. Bana sertçe baktı ve "Otuz küsur yıldır bu işi yapıyorum. Bana bahsetmediğin bir tıp diploman var mı, orasını bilmiyorum ama yoksa buna nasıl devam edeceğime ben karar veririm."

Yanımdan uzaklaşıp Shelby'ye döndü. Sanki deminden beri hep onunla konuşuyormuş gibi "Ayrıca, sezaryen çirkin bir iz bırakır, kimse bunu istemez," dedi.

Sağlıklı bir bebek. Shelby'nin doğum planını konuştuğumuzda istediği tek şey buydu.

Dr. Feingold, sezaryen yerine bebeği çıkarmak için forseps kullanmaya karar verdi. Artık çok az doktor bunu kullanıyordu, genellikle Dr. Feingold gibi eski ekolden olanlar. Forseps kullanımı potansiyel riskler taşırdı. Dr. Feingold bu riskleri Shelby'ye ya da Jason'a anlatmadı. Sadece Shelby'nin duymak istediği şeyi söyledi. Bu bebeği içinden artık çıkaracaktı.

Ama hepsi bu değildi. Shelby'ye bilgilendirilmiş onay verme şansı tanımadan epizyotomi kesiği attı. Kendiliğinden yırtılmasına izin vermek yerine makasla perine bölgesini kesti. Günümüzde epizyotomi bir istisna olmalıydı, kural değil. Ve her

zaman olası komplikasyonlarla ilgili net bir açıklama yapılmalıydı. Sonrasında ağrılı cinsel ilişki, dışkı tutamama gibi pek çok risk vardı. Dehşete düşmüştüm.

"Doktor Bey," dedim sertçe ama artık çok geçti. Kesiği atmıştı.

Bana ters ters baktı. Shelby'nin yanındaydım, onu rahatlatmaya çalışıyordum. "Koridorda beklemek ister misiniz?" dedi. Kımıldamadım.

Shelby'yle konuşurken ona bakmıyordu. "Şimdi bu bebeği içinden çıkaracağım. Tamam mı?" Shelby bir sonraki kasılmayla çığlık attı. Dr. Feingold bunda gülünecek bir şey buldu. "Bunu evet olarak kabul edeceğim," dedi küstahça. Bu beni öfkelendirdi. *Hayır* dememiş olması, asla *evet* dediği anlamına gelmemeliydi. Özellikle Shelby'nin savunmasız olduğu ve Dr. Feingold'un güç sahibi konumunda bulunduğu bu gibi durumlarda, danışanlarımla rıza kültürünü oluşturmak için çok çalışmıştım. Her doğumun kendine has riski vardı, bunu biliyordum. Ama bir kadın bu riskleri bilmeli ve seçenekleri kendisi tartabilmeliydi.

Dr. Feingold'un forsepsleri hazırladığını gördüm. Susmayacaktım. "Forseps yardımıyla doğum yapmanın olası komplikasyonları var, Shelby," dedim hızlı ve aceleci bir sesle. Yatağın yanında ona doğru eğildim, gözlerinin içine baktım. Shelby tamamen tükenmişti. Yorgunluk elle tutulur gibiydi. Bu doğumun bitmesi için her şeye razıydı. "En kötüsü beyin hasarı, kafatası kırığı, ölüm. Bunları bilmelisin ki kararını–"

Dr. Feingold sözümü kesti. "Doğum koçun tıbbi bir eğitime sahip değil. Onu mu dinleyeceksin, beni mi?" dedi küçümseyerek.

Başka bir kasılma Shelby'yi sarstı. "Çıkarın artık şu bebeği içimden!" diye haykırdı.

Dr. Feingold bunu onay olarak algıladı. Forsepsleri bebeğin başına yerleştirdi. Önce bebeğin başını çevirmek için kullandı. Bir sonraki kasılmada Shelby'ye ıkınmasını söyledi ve bebeği çekerek çıkardı. Doktor bunu yaparken Shelby epidurale rağmen ikiye ayrılıyormuş gibi dayanılmaz bir acıyla çığlık attı.

Bebek çıktığında ağlamadı. İlk düşüncem, hayatta kalamayacağıydı.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

"Meredith'ten bahsedeceğini bana söylemen gerekirdi," diye bağırdı Bea, otoparktan geçip arabaya doğru yürürken. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Otopark su birikintileriyle doluydu. Bastıkça sular etrafa sıçrıyor, bacaklarımızı ve ayaklarımızı sırılsıklam ediyordu. Kendimizi biraz olsun kuru tutmak için ne bulduysak başımızın üzerine siper ettik. Bea ceketini çıkarıp başının üzerinde tuttu. Ben bez çantamı kullandım ama kumaştan olduğu için yağmuru pek kesmedi. Yağmur çantadan sızınca ıslandım.

Tıp merkezinin arkasında çevre yolu vardı. Trafik yoğundu ve gürültülüydü. Yeniden yağan yağmur, işi daha da beter bir hâle getirmişti. Yağmurun sesi de neredeyse sokak trafiği kadar yüksekti. Yollar ıslaktı. Yollar ıslandığında insanlar araba kullanmayı unutmuş gibi aptallaşırdı, bu da birkaç saniyede bir, birinin kornaya abanması demekti.

Her ne kadar kızgın olsa da Bea bana bağırmıyordu. Gürültünün sesini bastırmak için bağırıyordu.

"Neden?" diye bağırdım, arabaya vardığımızda. Bea ile yollarımız ikiye ayrıldı, ben sürücü tarafına gidip kapıyı açtım ve yağmur içeri dolmadan hızla arabaya yerleştim.

Muayeneden dolayı vücudum ağrıyordu. Kendimi kirli hissediyordum, midem bulanıyordu. Tek istediğim eve gitmek, duş almak, üstümü değiştirmek ve Dr. Feingold'un ellerinin izini üzerimden atmaktı.

Bea arabanın diğer tarafındaki yolcu koltuğuna oturup kapıyı sertçe kapattı. Bana dönüp "Seni vazgeçirebilirdim. Bana sadece onu görmek istediğini söylemiştin, Kate. Meredith'i soracağını söylemedin," dedi.

Soluklanmak için durdu. "O iyi bir adam değil," dedi. Bunu biliyordum. Shelby'yi öldürmemiş ya da Meredith'e bir şey yapmamış olsa bile iyi biri değildi. Kibirli, duyarsız ve katıydı.

Arabayı çalıştırıp yola çıktım. Yağmur gökten boşalırcasına yağıyordu. Silecekler camın üzerinde ileri geri savruluyordu ama sağanağa yetişemiyorlardı. Otoparktan çıkıp sokağa girerken önümü görmekte zorlandım. Bir arabayı tehlikeli bir biçimde sıkıştırdım, sürücüsü kornaya uzun uzun bastı. Bu, daha fazla gerilmeme sebep oldu. Normalde gaza basıp uzaklaşırdım ama yollar bu kadar ıslakken yapamadım. Hızlanmamız zaman aldı.

"Dikkat et, Kate," diye azarladı Bea. "Az daha çarpıyordun." Diğer araba şerit değiştirdi ve havaya aldırmadan hızla yanımızdan geçti.

Cam tamamen buğulanmıştı. Kolumu cama sürterek yarım dairelik bir alan açtım, dışarıyı zar zor görebiliyordum. Hem ön hem arka cam ısıtıcısını çalıştırdım.

"Sana söylemedim," dedim Bea'ya. "Çünkü ne diyeceğini biliyordum."

"Ne diyecekmişim?" diye sordu. Islak ceketini arka koltuğa fırlattı.

"Vazgeçmemi söyleyecektin."

"Aynen öyle," dedi. "Adam bir tıbbi ihmal davasının ortasında. Meredith tanık. Doktorun yaptıklarını ifşa edecekti. Shelby'ye ya da Meredith'e ne olduğu bir yana, onun adını ağzına alman adamın dikkatini çekmez mi sanıyorsun? Nerede yaşadığımızı biliyor, Kate. Biliyor çünkü sen söyledin. O formlara kendi elinle yazdın. Meredith'in yan komşuları olduğumuzu anlarsa onunla işbirliği yaptığımızı düşünecek."

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ama verdiği tepkiyi gördün, değil mi?" diye sordum. Sisi yarıp görmeye çalışıyordum. Koltuğumda öne eğildim, yavaş yavaş kapanan o birkaç santimlik açıklıktan dışarıyı görmeye çalıştım. Kenara çekip yağmurun dinmesini beklemeyi düşündüm ama eve gitmeyi, kilitli bir kapının arkasına sığınmayı her şeyden çok istiyordum. Duş almam gerekiyordu. Kuru, temiz kıyafetlere ihtiyacım vardı. Arabanın içi soğuktu ve ben iliklerime kadar ıslanmıştım. "Meredith'i sorduğumda nasıl tepki verdiğini gördün. Yalan söyledi, Bea. Adını hiç duymadığını söyledi ama onu tanıyordu. Eğer ona bir şey yapmadıysa, neden yalan söylesin?"

"Bilmiyorum," dedi Bea, sesi yumuşamıştı. Artık yağmur değil, dolu yağıyor, arabanın kaputuna bıçak darbeleri gibi çarpıyordu. "Dinle. Artık amatör dedektiflik yapmayı bırakıp bunu polise bırakmamız gerek. Bu iş boyumuzu aştı," dedi, korkmuş bir sesle. Bea her zaman güçlü olandı, korkusuz liderimdi. Onun korktuğunu hiç görmemiştim. "Biliyorum," dedim, Bea'yı endişelendirmiş olmaktan suçluluk duyarak. "Böyle bir şey yapmamalıydım. Meredith'i gündeme getirmemeliydim. Aptalcaydı." Yine de bunu yaptığım için memnundum. Aradığım cevabı almıştım. İçimden bir ses, bu adamın başka bir insana zarar verebilecek bir adam olduğunu söylüyordu.

Arka cam silicileri çalışmaya başladı. Temizlendikçe arkamdaki yol belli belirsiz görünür oldu, arkamdan dibimize giren bir çift farı seçebiliyordum.

Başta önemsemedim. Sadece diğer sürücünün yavaşlamasını diledim. Yollar ıslaktı, kaygandı. Direksiyonu sıkı sıkı tutarken asfaltın kayganlığını ve öngörülemezliğini ellerimde hissediyordum. Hız sınırının altında gidiyordum. Yağmur o kadar şiddetliydi ki silecekler yetişemiyordu. Yolu görmek neredeyse imkânsızdı. Önümdeki arabanın stop lambalarına odaklanıp düz bir çizgide kalmaya çalıştım. Ama yol çizgilerini göremiyordum. Beyaz çizgileri takip edebiliyor muydum, yoksa karşı şeride mi kaymıştım, bilmiyordum. Karşı yönden gelen arabaların yanından geçerken nefesimi tutuyor, aramızda yeterince mesafe olmasını umuyor ve dua ediyordum çünkü gerçekten bilmiyordum. Hem ani fren yapma ihtimaline karşı hem de lastiklerinden

sıçrayan su görüşümü daha da kötüleştirdiği için öndeki sürücüyle güvenli bir mesafe bırakıyordum.

Keşke arkamdaki sürücü de aynısını yapsa, diye düşündüm. Neredeyse bana arkadan çarpacaktı. Yağmur, sürücülerin en kötü yanını ortaya çıkarıyordu.

Aramızdaki mesafeyi açmak için gaza bastım ama işe yaramadı. O da benimle birlikte hızlandı, hâlâ dibimdeydi. Arabayı net göremiyordum. Sağanak vardı. Işık yayan arabalar ya da trafik lambaları dışında bir şey seçmek imkânsızdı.

"Ne oldu?" diye sordu Bea. Gittikçe artan endişemi fark etmişti.

"Arkamdaki aptal dibime girdi resmen," dedim.

Bea yan aynaya şöyle bir baktı.

"Acele etme," dedi. "İsterse geçip gidebilir."

Bea konuşmaya devam etti. Sanırım Dr. Feingold'la az önce yaşananları anlatıyordu ama tam olarak ne söylediğini bilmiyordum çünkü farkında olmadan onu dinlememeye başlamıştım. Dikkatim tamamen arkamızdaki arabaya odaklanmıştı. Panik yapmamaya çalışıyordum. Bu sürücünün Bea'nın dediğini yapıp şerit değiştirmesini ve bizi geçmesini diliyordum. Beni paniğe sürüklüyordu ama hızlanmak istemiyordum. Hızlanırsam, onun da hızlanacağını biliyordum.

Bir kavşağa yaklaştım. Yağmur yüzünden yön duygumu tamamen kaybetmiştim. Nerede olduğumu çıkaramıyordum. Eve gitmek için dönmem gereken yerin burası olduğunu neredeyse fark edemeyecektim. Düşünmeden ve sinyal vermeden direksiyonu sertçe kırdım ve keskin bir dönüş yaptık. Kavşak daha alçak olmalıydı çünkü derin bir su birikintisi vardı. Bir an için araba yol tutuşunu kaybetti, suda kayacağımızı sandım. Frenlere asılmak istedim ama kendimi durdurdum. Onun yerine arabanın kendi kendine toparlamasını bekledim.

Bea üzerime doğru savruldu. Ben arabanın kontrolünü yeniden kazanırken "Bu da neydi şimdi?" diye sordu panikle. Bea koltuğunda doğruldu, nerede olduğumuzu anlamak için dışarı baktı.

"Özür dilerim," dedim, nefes nefese. Kalbim az önce olanlardan dolayı deli gibi atıyordu. "Dönüşü az kalsın kaçırıyordum."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Başka bir yerden dönebilirdin," dedi. "Bir park alanına girip dönüş yapabilirdin. Amacın bizi öldürmek mi, Kate?"

Sessizleştim. Yola odaklanmıştım. Bea'yla kavga etmekten nefret ederdim. Bana kızgındı. Ama Dr. Feingold'la yaşadıklarım yüzünden benim *adıma* da kızgındı. Ben o jinekolojik muayeneyi yaşarken o izlemek zorunda kalmıştı. Bu, benim için olduğu kadar onun için de korkunç olmalıydı. İkimiz de dağılmıştık. Bea da bunu biliyordu. Sesi yumuşadı. Elini koluma koydu.

"Kenara çekmek ister misin? Ben kullanayım, ne dersin? Bugün çok şey yaşadın ve hava da berbat. Bırak ben süreyim, Kate."

Teklifini reddettim. "Hallederim. İyiyim ben. Hem zaten neredeyse geldik."

Dikiz aynasına baktım. Aynı araba hâlâ dibimizdeydi. Benim yaptığım gibi o da son anda doksan derecelik bir dönüş yapmıştı. Birden tüm algılarım uyarıldı. Bu sürücü bizi takip ediyordu. Bea ile beni kaçırmak istemiyordu. Bu yüzden bu kadar yakındı. Araya başka bir araba girip bizi ayırmasın diye hiç mesafe bırakmıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sürücüyü görmeye çalıştım ama yağmur yüzünden hem arabası hem de yüzü bulanıktı, seçilemiyordu. Arkamdan gelen farlar olmasa birinin orada olduğunu bile bilmeyebilirdim.

Bea'ya "Bence o araba bizi takip ediyor," dedim.

"Hangi araba?" diye sordu.

"Arkamızdaki. Dibimize yapışan."

Bea koltuğunda dönüp arka camdan baktı. "Kim? Görebiliyor musun?" diye sordu.

"Bu lanet yağmur yüzünden düzgün göremiyorum," dedim.

Bea ile tıp merkezinden birlikte çıkmıştık. Asansörde yalnızdık. Başka kimse yoktu. Dr. Feingold merdivenleri kullanıp bizi o şekilde takip etmiş olabilirdi. Otoparkta o kadar dalgındık ki sağanaktan kaçıp arabaya koşarken tartışmaya dalmış, çevremizde kimlerin olduğunu fark etmemiştik. Dr. Feingold on adım arkamızda olsa bile anlayamazdık.

"Belki de doktorun ofisinden çıkarken önünü kestiğin arabadır," dedi Bea. "Adam sinirlenmişti. İnsanlar trafikte çabuk öfkelenir."

"O sürücü beni geçti," diye hatırlattım Bea'ya. "Çoktan uzaklaşmıştır."

Eve hâlâ kilometreler vardı. Panikliyordum, bu kişiyi doğrudan yaşadığımız yere götürmek istemiyordum. Gerçi bu kişi Dr. Feingold'sa, bunun bir önemi yoktu çünkü adresimi ona zaten kendim vermiştim. Ne kadar aptalca davranmıştım.

Sürmeye devam ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer bu kişinin amacı bizi korkutmak ve sindirmekse bunu başarmıştı. O kadar gergindim ki neredeyse araba kullanamaz hâle gelmiştim. Yavaş sürüyordum, ellerim direksiyonda saat on iki pozisyonunda kilitlenmişti.

"O yokmuş gibi davranmaya çalış," dedi Bea. Ama söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Öne eğilip radyoyu açtı, hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Konuşmadık. Farkına varmadan eve yaklaşmıştım. Sadece birkaç kilometre kalmıştı ve hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Eve gidemezdim. Bu kişiyi doğruca evimize götüremezdim. Oraya vardığımızda ne yapacağını kim bilebilirdi? Ama evimizin muhtemelen işçilerle dolu olması bana ilk kez bir nebze teselli veriyordu. Görgü tanıkları varken kimse Bea'ya ya da bana zarar vermezdi.

Yolda polis karakolunun önünden geçmemiz tamamen şans eseriydi. Yağmur yüzünden güçlükle seçilebiliyordu, ancak biz yaklaşırken otopark alanından ışıkları ve sirenleri çalan bir devriye arabasının hızla çıkmasıyla görünür hâle geldi. Elbette arkamızdaki sürücü polis otoparkına kadar bizi takip edecek kadar aptal olamazdı. Otoparka yaklaşırken sinyal verdim ve gazdan ayağımı çektim. Ben otoparka doğru dönerken, diğer araba şerit değiştirip hızla yola devam etti. Arkasında yağmur suyundan bir bulut bıraktı.

Bea da ben de bakmaya çalıştık ama ne sürücüyü ne de plakayı düzgün görebildik. Her şey yağmurun içinde var olan bulanık bir siluetten ibaretti.

LEO

GÜNÜMÜZ

Evdeki üçüncü günümüzde Gus diye bir çocuktan bahsetmeye başladın. Şans eseri oldu bu da. Dışarıda biri top oynuyordu. Topun yere çarpma sesi evin duvarlarında yankılanıyordu. Dikkatini çekti. Yüzünün bembeyaz olduğunu görünce "Basketbol oynuyor," dedi babam. Eve geldiğinden beri, babam cam pencere ne varsa sımsıkı kapatmaya ve kilitlemeye kafayı takmıştı. Fazla tedbirden zarar gelmezdi. Geceleri uyumuyordu. Koltuğunda oturup bir şeyler okuyordu. Onun gözetimi altındayken kimse seni alıp götüremezdi.

"Gus da basketbol oynar," dedin.

Babam bakışlarını çırpılmış yumurtadan kaldırıp "Gus kim?" diye sordu.

Ona anlattın. Şimdi babamın da yüzü bembeyaz olmuştu. İzin isteyip odadan çıktı, telefonunu da yanında götürdü.

O bodrum katında yalnız değilmişsin. Yanında biri varmış. Kurtulamayan biri varmış.

Arabaya atlayıp karakola gittik. Kadın polis sorgusunda daha zorlayıcı davrandı. Artık kırılıp dökülecekmişsin gibi nazik sorularla konunun etrafında dans etmiyordu. "Şimdi orada hâlâ birinin olduğunu bildiğimize göre, işe koyulmanın vakti geldi," demişti.

Gus denilen bu çocuk hakkında ne bildiğini sordu. Pek bir şey bilmiyordun. Fiziksel olarak nasıl göründüğünü bilmiyordun çünkü orada geçirdiğiniz süre boyunca yüzünü hiç net görmemişsin. Kaç yaşında olduğunu bilmiyormuşsun. Nereli olduğunu bilmiyormuşsun.

Kadın polis, kayıp çocuk vakalarının kayıtlarına baktı. O ve ekip arkadaşları, Gus isminde ya da ismi ona benzeyen birkaç kayıp çocuk ismi bulmuşlardı: Argus, Augustus, Gustavo. Sana fotoğraflar göstermiş, bunlardan herhangi birinin senin Gus'ın olup olmadığını sormuşlardı. Bilmiyordun. Cookeville, Tennessee'de kaybolmuş bir çocuk olabileceğini düşündüğünü söyledin. Ama aslında bilmiyordun. Sadece kadın polisi memnun edecek bir şey söylemeye çalışıyordun. Ben de muhtemelen aynısını yapardım.

Sen yokken o kayıp çocuk sitelerinde çok vakit geçirmiştim. Bunu biliyor muydun? O siteler çok korkunçtu. Çünkü sadece aradıkları kayıp çocukların fotoğrafları yoktu. Bazen iskelet kalıntılarının fotoğrafları paylaşılır, kime ait oldukları bulunmaya çalışılırdı. Bu çocuklara Jane ya da John diyorlardı. Haritanın her yerinde kırmızı ve mavi noktalar vardı. Bulunan her tanımlanamayan beden için bir nokta. Polis onların kim olduğunu bilmiyordu çünkü bulunduklarında, en azından bedenlerinin bir kısmı bulunduğunda çok kötü hâldeydiler. İnsanların birbirine yapabilecekleri kötülüklerin sonu yoktu.

Sen yokken saatlerce internette gezmiş, günün birinde senin de o kimliği belirsizlerden biri olup olmayacağını düşünmüştüm.

Bu çocuklardan babama bahsetmiştim. Bir ay boyunca interneti kullanmamı yasaklamıştı. Bir daha asla onlardan söz etmemiştim. O iskelet kalıntılarından birinin sen olabileceğini ona söyleyecek kadar aptal değildim. Yine de bu düşünceyi onun kafasına sokmuştum.

Kadın polis sana bir sürü soru sordu. Hiçbir şey bilmiyordun. Hiçbir yere varamıyorduk.

Seni ilk bulduklarında, yerel bir polis memuru, nerede olduğunu hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek için seni o kasabada arabayla sokak sokak dolaştırmıştı. Ama bacaları ve bir çiti

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

tanımlamak dışında hiçbir şey hatırlayamamıştın. O kasabayı internette araştırmıştım. Kasaba denebilirse tabii. Kasabayı görebilmek için haritayı epey yakınlaştırmak gerekiyordu. Michael diye bir yerdi ve nüfusu yaklaşık kırk beş kişiydi. Bizden beş saat uzaktaydı; Mississippi'ye yakın bir yerde, her yanı tarla ve ağaçlarla dolu bir bölgeydi. Kasabayı her yıl sel basıyordu.

İnternette gördüğüm birkaç fotoğrafa bakılırsa, oldukça ürkütücü bir yerdi. Tahtalarla kapatılmış kırık camlı, boş dükkânlar. Harap hâldeki çiftlik evleri. Çiftlik evleri dışındaki tek konut türü ise kasırga yemi de denilen karavanlardı.

Yolunun oraya nasıl düştüğünü merak ettim.

Hatırlamanı sağlamak için hipnoz seçeneğini öneren babamdı. Böylece annemle ve Gus'la ilgili anıları da ortaya çıkarabilirdik. Kadın polis buna sıcak bakmadı. Zihinsel olarak buna hazır olmadığını söyledi.

Haklıydı. Hâlâ travma sonrası stres yaşıyordun. Uyumuyordun ve uyuduğunda da kâbus görüyordun. Ter içinde uyanıp çığlık atıyordun. Geceleri bodrum katının zemininde uyuyordun. Gerçekten uyuyabildiğin tek yer orasıydı. Kimsenin gözünün içine bakamıyordun. Akan sudan korkuyordun. İlkokul servisi yanından geçtiğinde dehşete kapılıyordun.

"Birilerinin çocuğu hâlâ kayıp," dedi babam, kadın polise. "Benimki eve döndü diye onu orada bırakmaya vicdanım el vermez."

@ayisigikitap

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Tebowların bebeği doğduğunda, vücudu forseps izleri ve morluklarla kaplıydı. Doğumundan birkaç dakika sonra minicik başı şişmeye başladı. Saatler içinde nöbet geçirmeye başladı. Doktorlar kafa ultrasonu yaptı ve kafa içi kanama, yani beyin kanaması tespit edildi. Nedeni, forsepsin yanlış kullanımı sonucu bebeğin başına uygulanan aşırı mekanik kuvvetti.

Eve gönderilmesine izin verildiğinde bebeğin durumu düzelmişti. Ama o zaman bile geleceği hakkında büyük bir belirsizlik vardı.

Günler ve haftalar geçti. Tebowlar bir avukatla görüştü. Dr. Feingold'a karşı tıbbi ihmal davası açmaya karar verdiler. Shelby beni arayıp bunun iyi bir fikir olup olmadığını sordu.

"Jason geri adım atmıyor, ben istesem de istemesem de yapacak bunu. Çok öfkeli. Dr. Feingold büyük çuvalladı," dedi.

Bu benim vereceğim bir karar değildi. "Ailen için en doğrusu neyse onu yapmalısın," dedim. Hakkı vardı. Ben de oradaydım. Kendi gözlerimle görmüştüm. Rızası olmadan Shelby'nin bedenine büyük riskler taşıyan şeyler yapmıştı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bir tıbbi ihmal davası olan biteni değiştiremezdi. Bebeğin büyük ihtimalle özel ihtiyaçları olacaktı. Bir uzlaşma, bebeğin bakım masraflarını karşılamaya yardımcı olabilirdi.

"Eğer yardımcı olabileceğim bir şey olursa, seve seve olurum. Senin ya da Jason'ın her neye ihtiyacı varsa."

Avukat, Shelby'nin ve bebeğin tıbbi kayıtlarını inceledi. Tıbbi uzmanlarla konuştu. Tebowların, davalarında çok haklı oldukları çıkarımını yaptı.

Ertesi hafta Dr. Feingold'a tıbbi ihmal bildirimi ulaştı. Yaptığı ilk şey beni aramak oldu. "Bu insanlar dirseğiyle kıçını ayırt edemez. Bunlar kim oluyor da benim hata yaptığıma karar verebiliyor? Bu fikri onların kafasına sen soktun."

"Sizinle konuşmam hata," dedim.

"Eğer bunu sen yaptıysan, bu senin fikrinse seni mahvederim," dedi. "Duyuyor musun beni? Seni mahvederim." Her bir kelimesini tek tek vurgulamıştı: Seni. Mahvederim.

Telefonu kapattım. Kapattıktan uzun süre sonra bile bütün vücudum titremeye devam etti. Bir saatten fazla mutfak masasında öylece oturdum, kıpırdayamadım. Aklımda tek bir soru dönüp durdu: Beni tam olarak nasıl mahvedecekti? Kariyerimi mi bitirecekti? Yoksa bana fiziksel olarak mı zarar verecekti?

Josh çocuklarla birlikte eve geldi. Neşeli ve gürültülülerdi. Delilah heyecanlıydı. Sınıflarına tırtıl götüreceklerdi. Kelebeğe dönüştüklerinde dışarı salacaklardı.

Bana sarıldı. Boyu uzamıştı. Kolları beni sardığında artık belime kadar geliyordu. Bana "Piper ve aptal Lily Morris'le ne zaman oyun oynayacağız?" diye sordu.

"Delilah," dedim. "Sakın kimseye aptal deme."

"Ama o öyle," diye somurttu.

"Delilah," diye uyardım. Sesim sertti.

"Peki. Ama ne zaman oyun oynamaya gelecekler? Lily Morris de gelmek zorunda mı?" diye mızmızlandı. Ellerini beline koydu, duruşunu değiştirerek bir kalçasını yana eğdi. Daha altı yaşındaydı ama işleri dramatik hâle getirmek gibi bir yeteneği vardı. Ona gülümsedim, keşke hayat sadece bu kadar karmaşık

olsaydı. Onun adına üzülmüştüm. Dışlanmanın ne kadar can yaktığını biliyordum.

"Evet," dedim. "Lily Morris de gelmek zorunda. Çünkü kimseyi dışlamak istemeyiz. Bu insanın canını yakar, değil mi?"

Çocuklar odadan çıkınca Josh'a "Ben de tam akşam yemeğini hazırlamaya başlayacaktım," dedim. Yan odada televizyon açıldı. Akşam yemeği için ne pişireceğimi bile bilmiyordum.

"Bugün dışarıdan mı sipariş etsek?" diye önerdi. Bu fikir hoşuma gitmişti. Yemek yapmak istemiyordum. Mideme kramplar giriyordu. Yiyebileceğimden bile emin değildim.

Josh bana bakıyordu. İnanılmaz yakışıklıydı. Hep öyleydi. Şıktı. Üzerinde dar kesim, lacivert bir takım elbise vardı. Bir sürü takım elbisesi vardı. Bazı erkekler puro ya da plaka koleksiyonu yapardı. Josh ise takım elbise biriktirirdi. Kimisi terzi işi, kimisi hazır giyimdi. Hep insanları etkilemeye çalışırdı. Sevimli bir kişiliği, insanları kendine çeken bir yanı vardı. Dışadönüktü. Gülümsemesi odayı aydınlatırdı. Josh'ı herkes severdi.

Tebowlarla ilgili olanları, Dr. Feingold'la yaşananları ve tehditkâr mesajları ona anlatacak kadar ona güvenmeliydim. Ama üzülürdü. Endişelenirdi. Kendimi nasıl ve neden böyle bir durumun içine soktuğumu sorgulardı. Sonra da işimi yapma şeklimi tamamen değiştirmek isterdi. Kendimi ve mesleğimi tehlikeye atmadığım, onun daha güvenli gördüğü bir sisteme geçmemi isterdi. Oysa ben işimi seviyordum. İşimi yapma biçimimi de seviyordum.

Tebowları ve Dr. Feingold'u aklımdan çıkardım. Yakında her şey bitecekti.

LEO

GÜNÜMÜZ

Senin kaybolduğun günlerde bir kadın daha kaybolmuştu. Onu buldular. Ama onlar bulana kadar kadın çoktan ölmüştü.

Polis bir süre tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşündü. Yanılıyorlardı. Kadının kocası şimdi hapiste. Uzun süre çıkamayacak. Yirmi yıl ile müebbet arası bir süre yatacak çünkü kadının kanlı kıyafetlerini çalıştığı yerin arkasındaki bir çöp konteynerinde buldular.

O gece kadın polis babamı aradı. Sen duymayasın diye telefonu başka bir odaya götürdü. Ama ben sorunca bana anlattı. Meğer seni alan insanlar o kadar aptalmış ki gerçek isimlerini kullanmışlar. Illinois'deki Michael köyünde gerçekten de Eddie ve Martha Cutter adında bir çift varmış. Calhoun Sokağı'nda bir evleri varmış. On iki yıldır orada yaşıyorlarmış. Kadın polis babama bir fotoğraf gönderdi. Ev pek iç açıcı değildi. Panjurların yarısı yoktu, beyaz dış cephe küf tutmuştu. Ağaçlar kontrolden çıkmıştı, evi neredeyse tamamen gizliyorlardı. Ama içerisi on kat daha kötüydü. Pislik içindeydi. Halılar lekeliydi. Duvarlardan su akmış, küften kapkara olmuştu. Yerde birikmiş su vardı. Mutfak lavabosu kirli tabaklarla doluydu.

Tek sorun, Eddie ve Martha'nın artık orada yaşamıyor olmasıydı. Polis evi incelemeye gittiğinde çoktan terk edilmiş hâlde

bulmuştu. "Dedektif Rowlings, nerede olduklarına dair bir şey biliyorlar mı diye ailelerine ulaşmaya çalışıyor."

Buraya gelmeye çalışırlarsa ne olur diye düşünmeden edemiyordum.

Bodrum katının fotoğrafları yoktu. Kadın polis, seni hangi koşullarda tuttuklarını babama anlatmış ama babam bana anlatamadı. Hüngür hüngür ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Arkadaşın Gus ortalarda yoktu. Bodrumda kan vardı.

Gerisini sen düşün.

Anılarını geri kazanman çok önemli bir meseleydi artık. Kadın polis açık açık söylemiyordu ama belli ki hipnozun saçmalık olduğunu düşünüyordu. Fakat babam araştırmıştı. Seni yeterince gevşetebilirlerse, zihninin sakladığı bir şeyi hatırlayabileceğini söylüyordu.

Hipnozdan önceki gece, hepimiz yatmaya hazırlanıyorduk. Sen odandaydın, babam kendi odasında. Koridordan geçerken odandan gelen sesleri duydum. Ne yaptığını merak etmiştim. Bakmaya geldim. Kapıyı açarken eskisi kadar tereddüt etmiyordun, sanki babama ve bana alışmaya başlamış gibiydin.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, etrafa bakarak. Odanın ışıkları kapalıydı.

"Hiç," dedin. Utanıyordun. Söylemek istemiyordun.

"Bir şey yapıyorsun ama."

"Saçma bir şey," dedin.

"Ne gibi?"

"Bir oyun işte."

"Adı ne?"

"Bir adı yok."

"Nasıl oynanıyor?"

İstemesen de biraz yalvardıktan sonra bana gösterdin. Seninle dalga geçeceğimi sanmıştın. Geçmedim. Aksine, seninle o oyunu oynadım.

Odan tamamen karanlık değildi, koridordan içeri biraz ışık sızıyordu. Bu yüzden kapıyı kapattın, bizi odaya kilitledin. Yine de zifiri karanlık olmamıştı. Parlak ayışığı içeri sızıyordu.

"Hiçbir şey göremeyince daha iyi oluyor," dedin.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Neden?"

"Öyle işte. Bu oyun böyle oynanıyor. Gözlerimizi kapatmamız lazım," dedin, karanlık olması için. Ellerimizi yan tarafımızda tutmamız gerektiğini söyledin. "Önce ellerinle yoklarsan hile yapmış sayılırsın."

Sırtımızı bir duvara verdik. Oyunun amacı, karşı duvara çarpmadan en yakın mesafeye ulaşan kişi olmaktı. Elleri kullanmak yasaktı.

Denedim. Başaramadım. Gözlerim kapalı yürürken sudan çıkmış balık gibiydim. Düz yürüyemiyordum bile. Yatağın kenarına çarptım ve pes ettim. Saçma bir oyundu ama bunu sana söylemedim.

Ama senin nasıl oynadığını izledim. Sanki hissetmişsin gibi duvara bir santim kala durdun.

"Nasıl yaptın?" diye sordum.

Karanlıkta yolunu bulmanın en iyi yaptığın şeylerden biri olduğunu söyledin.

"Bizi tuttukları yerde hiç ışık yoktu," dedin. "Hiç. Birisi gözlerini elinden alınca, başka şeylerle idare etmeyi öğreniyorsun." Demek yaptığın buydu. Diğer duyularınla, içgüdülerinle hayatta kalmayı öğrenmiştin. Çok havalıydı.

"Bir daha oynayalım mı?" diye sordun.

Aslında istemiyordum. Yatağa çarptığım yer hâlâ sızlıyordu. Büyük ihtimalle de moraracaktı. Bir daha yapmak istemiyordum.

Ama omuz silkip "Neden olmasın?" dedim çünkü senin bunu istediğini biliyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Cassandra'yı unutamıyordum. Kendimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum ama aklımdan hiç çıkmıyordu. Onun için her zamankinden daha iyi bir arkadaş olmak istiyordum. Kendi yüklerimi onunla paylaşmakla öyle meşguldüm ki onu tamamen unutmuştum. Cassandra'nın bir sorunu vardı. Ne olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Bir cuma akşamı, mahallemizdeki fırından bir yuvarlak kek adım. Delilah okula, Leo'da Charlotte'a gittikten sonra Cassandra'nın evine yürüdüm. Kapısına geldim ve tıklattım. Kollarında Arlo'yla kapıyı açtı.

"Ne işin var burada?" diye sordu. Ses tonu kabaydı.

Keki gösterdim. "Biraz sohbet ederiz belki diye düşündüm. Son zamanlarda hiç konuşacak vaktimiz olmadı. Seni özledim, Cassandra," dedim.

Burnundan soluyordu, bir şeylere sinirlendiğini ânında anladım. "Girsene," dedi bana. İçeri girdim ve ayakkabılarımı çıkardım. "Kahve?" diye sordu. "İsterim," dedim, peşinden mutfağa gittim. Neredeyse her zamanki gibi, Cassandra'nın üzerinde bir elbise vardı. Pamuklu kumaştan yapılma, uzun, rahat görünen

bir elbiseydi ama sonuçta bir elbiseydi. Çok güzel görünüyordu. Ben en son ne zaman bir elbise giydiğimi hatırlayamıyordum.

"İyi ki uğradın," dedi, ben bir sandalyeye yerleşirken. Tek koluyla Arlo'yu kucaklarken diğer eliyle kahve makinesinde kahve yapışını izledim. Çabasız görünüyordu. Ben olsam şimdiye kadar ya kahveyi dökmüş ya da Arlo'yu düşürmüştüm.

"Bir süredir niyetim vardı. İşler bir türlü bitmedi."

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Nedir?" diye sordum. Çocuklarla ilgili bir şeydir diye düşündüm. Delilah, Piper, Lily ve aralarındaki minik atışmayla ilgili bir şey olmalıydı. Delilah'nın, Lily Morris'e kötü niyetle çizilmiş bir resim vermek gibi bir yaramazlık yapmadığını umdum.

Cassandra masaya bir kitap koydu. Bir fotoğraf albümüydü. İnsanlar artık fotoğraf albümü yapmıyordu. Bu günlerde her şey dijitalleşmişti. İnsanlar bazen defter tutardı. Böyle defterler tatlı olurdu. Ama benim buna vaktim yoktu.

Eski bir albüm olduğu belliydi. Fotoğrafları içine koyduğu plastik sayfalar bükülmüştü. Fotoğraflar da eski görünüyordu, 35 mm'lik bir fotoğraf makinesiyle çekilmişti. Artık kimsenin fotoğraf makinesi yoktu.

Cassandra belirli bir sayfaya gelene kadar albümü karıştırdı. Aradığı şeyi bulduğunda albümü düz bir şekilde masaya koydu. Öyle kırmızıydı ki ne olduğunu ânında anladım. Mezun olduğum üniversitenin adı albümdeki neredeyse her tişörtün ve kapüşonlunun üzerindeydi. Üniversitedeyken logolu kıyafetlerimizi üzerimizden hiç çıkarmazdık.

Bir fotoğrafı işaret etti. Oradaydım. Marty de oradaydı. Yanaklarım kızardı. Yutkunmakta zorlandım. Tükürüğüm bir anda yoğunlaştı.

Konuştuğunda sesi hem öfke hem acıyla titredi. "Saklayacak bir şeyiniz yoksa, önceden tanıştığınızı bana niye söylemediniz?" diye sordu. Cevap beklemeden devam etti. "Haftalardır ikinizin ne yaptığını biliyorum. Yanınıza kalacağını sandınız."

Eskiden Marty'yle çıktığımızı, yattığımızı bilmiyordu ama fotoğraf yeterince suçlayıcıydı. Fotoğrafta yan yana duruyorduk.

Marty kolunu omuzlarıma atmıştı. Rahattı, gevşekti. Birbirimizi tanıdığımız çok açıktı. Hem de çok iyi tanıyorduk. Dışarıdan bakınca bunu ona ve Josh'a söylememiş olmamız kötü görünüyordu.

"Sana Marty'yle aramda hiçbir şey olmadığını söylesem, bana inanır mıydın?" diye sordum.

"İnanmazdım."

Gözlerinin içine baktım. Bakışlarını kaçırdı. Arlo'yu koltuğuna oturttu ve ona bir parça kek kesti.

"Marty'yle aramda on sekiz yıldır hiçbir şey olmadı," dedim.

Tekrar bana baktı. "Ama bir zamanlar bir şey oldu," dedi.

"Çok uzun zaman önceydi, Cassandra. O zaman seni tanımıyorduk. Bizim için yoktun."

"Ama çıktınız, öyle değil mi?"

"Sadece gençlik aşkıydı."

Bunu söylediğimde dehşete düştü. "Ona âşık mıydın?"

Kelime seçimimden ânında pişman oldum. Bunu daha farklı ifade etmeliydim. Asla *aşk* kelimesini söylememeliydim.

"Öyle sanıyordum. On sekiz yaşındayken hissettiğimiz o ezici duygularla kör olmuştum. Ama şimdi bunun aşk olmadığını biliyorum. Marty'yle senin yaşadığın şey aşk, Cassandra. Bizimki sadece safça bir hevesti. İki aptal çocuktuk."

"Bunca zamandır bana yalan söylüyordun. Neden söylediğin herhangi bir şeye inanayım?" diye sordu.

"Ben sana hiç yalan söylemedim," diye hatırlattım.

"Benden sır sakladın, senin yüzünden her şeyden bihaberdim."

Cassandra çok güzel bir kadındı. Zarifti, kendini iyi ifade ediyordu, zeki ve akıllıydı. Marty'nin, Cassandra varken beni istemesinin ihtimali bile yoktu. Ama konu kendisi olunca, insan bu tür şeylerin farkına varmakta zorlanırdı. Cassandra aldatılmış hissediyordu. "Bunu senin iyiliğin için yaptık. Senin ve Josh'ın," dedim.

Cassandra doğruldu. "Josh biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ona söylemeye kendimi ikna edemedim. Zaten Marty'yle aramda hiçbir şey olmadığı için bunun bir önemi de yoktu. Hayatım üzerine, çocuklarımın hayatı üzerine yemin ederim. Marty'yle aramda hiçbir şey yok."

"Onunla yattın mı?" diye sordu.

"Cassandra, yapma."

"Yattın mı?" diye üsteledi. İkimiz de kahveyi ve keki tamamen unutmuştuk. Kek yanımızda duruyordu. Onu sadece Arlo yiyordu. Kahve demlenmiş, bizi bekliyordu.

"On sekiz yaşındaydım," dedim. Aradığı cevap bu değildi.

"Yani onunla yattın."

"Cassandra."

"Soruyu cevapla, Meredith. Kocamla yattın mı, yatmadın mı?" Artık bağırıyordu. Mama sandalyesindeki Arlo korktu. Onu sakinleştirmek için Cassandra bir dilim kek daha verdi. Avuçlayarak alıp ağzına tıkıştırmasını, kıyafetlerinin keke bulanmasını izledim. Saçlarında bile kek vardı.

"Yattım," diye fısıldadım, gerçi o zaman kocası değildi. Ama bunu hatırlatmak onu daha da kızdırırdı. Her şey hızla daha kötüye gitti. Cassandra, sormadan önce de Marty'yle yattığımı zaten biliyordu. Çünkü fotoğraf albümünün iki sayfası arasına sıkışmış, on beş yıldan daha uzun süre önce ona yazdığım, ikiye katlanmış bir not vardı. Notu açıp elime zorla tutuşturur tutuşturmaz bunun ne olduğunu anladım. Notu okuyamadım. Gerçi ne yazdığını biliyordum. Aylarca çıktıktan sonra hamile kalmıştım. Bebek Marty'nindi. Bebeği doğurmayı düşünüyordum ve bunu notta Marty'ye açıklamıştım. İsterse çocuğun hayatında yer alabilirdi ama hiçbir zorunluluğu yoktu. Sonunda bir seçim yapmasına gerek kalmamıştı. Çünkü iki gün sonra düşük yapmıştım.

"Bebeğe ne yaptın?" diye sordu.

"On ikinci haftada kaybettik."

"Yazık," dedi buz gibi bir sesle. Marty'nin kendisinden olmayan bir çocuğa babalık etmeye ne kadar yaklaştığını bilmek, Cassandra'yı dehşete düşürüyordu. Düşük yapmasaydım, Marty'yle birlikte çocuğu büyütmüş olabilirdik. Evlenmiş olabilirdik. Onun bildiği hayat hiç var olmayabilirdi.

"Hâlâ kocamı beceriyor musun?" diye soğukkanlılıkla sordu. İrkildim.

"Tabii ki hayır," diye nefes verdim.

"Aptal değilim," dedi. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" diye sordum. Kafam çok karışmıştı.

"Ne haltlar karıştırdığınızı biliyorum. Gece geç saatte markete gidişler. Saat ondaki dondurma krizleri." Parmaklarını havaya kaldırıp tırnak işareti hareketi yapıyor, Marty'nin canının o saatte gerçekten dondurma çektiğine bir an bile inanmadığını ima ediyordu. "Bazen beni o kadar saf sanıyor ki eve eli boş döndüğünü fark etmeyeceğimi düşünüyor. Uydurduğu hikâyeyi sürdürmek için dondurma almaya bile zahmet etmiyor. Sadece gidip seni beceriyor, sonra geri dönüyor ve yüzüğünü geri takmayı unuttuğu dokuz seferin dokuzunda da benimle yatağa giriyor."

Marty'nin geceleri gizlice çıkıp onu aldattığını düşünmek beni üzmüştü ama buna şaşırmamıştım. Cassandra'nın yaptığı ya da yapmadığı bir şey yüzünden değildi bu düşüncem. Üniversitede tanıdığım Marty çapkındı. Kadınlara düşkündü.

Belki de sandığım kadar değişmemişti.

Beni asıl sarsan şey, Cassandra'nın benim de bazı geceler saat onda evden gizlice çıkıp Josh'ı ve çocukları geride bırakarak Marty'yle buluştuğumu düşünmesiydi. "Cassandra, eğer Marty başka bir kadınla görüşüyorsa, o kadın ben değilim," dedim.

"Peki neden sana inanayım, Meredith? Söylediğin herhangi bir şeye neden inanayım?" dedi.

"Sana hiç yalan söylemedim," dedim.

"Kes zırvalamayı," diye tersledi, Arlo'nun bir kez daha irkilmesine sebep olarak. Cassandra'yı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Çocuklarının önünde bu dili kullandığını hiç duymamıştım. Marty'yle aramda bir şey olduğuna inanıyorsa, üzgün olmasını yadırgamıyordum. Yine de abartmaya başlamıştı. "Bana yalan söyledin, Meredith. Tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemedim, gerçeği sakladım. İkisi aynı şey değil. Arada fark var."

"Var mı?" diye sordu. Hiçbir şey söylemedim. Doğrusu, olup olmadığını ben de bilmiyordum.

"Josh'a ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sordu. Bu bir sorudan çok bir ültimatomdu.

"İstediğin şey buysa söylerim," dedim. Artık Cassandra bildiğine göre ona da söyleyecektim. Ama bunu kendi çizdiğim yola göre yapmak istiyordum. Ona söyleyen kişinin Cassandra olmasını istemiyordum. "Lütfen, sen bir şey anlatma. Ona ben söylemek istiyorum."

"Öyle bir şey yapmam, Meredith," dedi. "Ben öyle bir arkadaş değilim." Bu, yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. O, bir arkadaşını incitecek biri değildi. Ama ben öyleydim.

Sandalyeden kalktım. Kapıya doğru yöneldim. O da beni takip etti. Kapıda dönüp ona baktım. "Sana söylemediğimiz için çok üzgünüm," dedim, son bir özür çabasıyla. "Marty'yle bunun en doğrusu olduğunu düşündük."

"Marty'yle ben, Marty'yle ben," diye papağan gibi tekrarladı, öfkesi elle tutulur gibiydi. Yüzü kızarmıştı, duruşu ve soğukkanlılığı kaybolmuştu. Marty'nin onu benimle aldattığına inanıyordu. Gece geç saatlerde bir kadınla buluşmak için evden sıvıştığını, görüştüğü kadının ben olduğumu düşünüyordu. Gerçek bu değildi elbette. Evliliğim benim her şeyimdi. Josh benim her şeyimdi. Ona ya da Cassandra'ya asla böyle bir şey yapmazdım. Öyle bir kadın değildim ben.

Bana inanması için söyleyecek sözüm kalmamıştı. En iyisi gitmekti.

Kapı eşiğinden adımımı atarken Cassandra arkamdan bağırdı. "Umarım cehennemde çürürsün, Meredith. Umarım ikiniz de cehennemde çürürsünüz."

Kullandığı kelimelerin, son zamanlarda aldığım tehditkâr mesajların birebir aynısı olduğunu fark etmemem mümkün değildi. Mesajlarda kullanılan dili hatırladım. *Ne yaptığını biliyorum. Umarım geberip gidersin. Bundan kurtulamayacaksın, sürtük. Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.*

Bu mesajları bana gönderen Cassandra'ydı.

Ona döndüm. "Sendin," dedim. Şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyordum. Sesim titriyordu. "O korkunç mesajları bana sen gönderdin. Ödüm bokuma karışsın diye beni korkutmaya çalışan sendin."

"İşe yaradı mı?" diye sordu, işe yaradığını görebildiği için kendinden memnundu.

"Beni takip mi ediyordun?" diye sordum dehşete kapılarak. Hastaneden çıktığım anda bir mesajın gelmesini, sanki gönderen kişinin eve doğru yolda ve yalnız olduğumu biliyormuş gibi davranmasını düşündüm.

"Takip ettiysem bile, bu senin yaptıklarının yanında ne ki?" dedi. "Hâlâ yaptığın şeylerin mi demeliydim yoksa?"

Mesajların tehditkâr, nefret dolu dilini düşündüm. Abartıyor muydu, yoksa gerçekten ölmemi mi istiyordu? Güvenliğim, hayatım için korkmamı gerektiren bir sebep var mıydı?

"Ben kötü bir şey yapmadım," dedim, Marty'yle geçmişimizi onun iyiliği için Josh'ın iyiliği için sakladığımızı bir kez daha gerekçelendirmeye çalışarak. Kimseyi incitmemek için saklamıştık. Ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kapı sertçe kapandı ve sürgünün kapanma sesi geldi.

Delilah'nın Piper'la oynamasına izin vermedim. Delilah yalvardı. "Lütfen, anne. Lütfen." Nedenini bilmek istiyordu.

Bahane uydurmaktan yorulduğumda sabrımı kaybedip "Çünkü anne öyle dedi," diye tersledim. Delilah'ya karşı sabrımı yitirdiğim için suçluluk duyuyordum. Bu onun suçu değildi. Benim suçumdu. Dışarı çıkıp Cassandra'yla yüzleşemezdim ama çocuğuma göz kulak olacağına da güvenemezdim.

Ertesi gün, Lily Morris'i oynamaya çağırdılar. Cassandra kızları ön bahçeye bilerek göndermiş olmalıydı, Delilah'nın gözüne sokmak için. Delilah, davet edilmediği için, ki edilse bile gitmesine izin vermezdim, ön pencerede oturup kalbi kırık bir şekilde ağladı. Piper ve Lily ön bahçede el ele tutuşup gülerek dans ettiler. Cassandra'nın bana misilleme yapmak için çocuğumu incitecek kadar alçalmasına çok şaşırmıştım.

Sonraki günlerde Leo, onu Charlotte'la bıraktığım her seferinde ağlamaya devam etti. Bana yapıştı ve "Hayır, anne. Hayır," diye yalvardı. Onu göndermek zorunda kalmak beni berbat hissettiriyordu. Hasta olduğumu söyleyip işten izin almayı ve Leo'yla evde kalmayı düşündüm. Ama bunu yapmak ona sadece zarar verirdi. Oraya gitmesi gereken günler on kat daha kötü olurdu.

Leo'yla pazarlık yaptım. "Bütün hafta ağlamazsan, hafta sonu anne ve Leo özel bir şey yapacak. Sadece sen ve ben," dedim. Birlikte çocuk müzesine ya da hava uygunsa arboretumdaki çocuk bahçesine gideceğimizi söyledim. Seçim onundu.

Üzerime anne suçluluğu çökmüştü. Yoga stüdyosundan ayrılmayı, daha az danışan almayı, hatta hiç almamayı düşünmeye başladım. Doğum koçu olmayı ne kadar sevsem de Tebowların bebeği doğduğundan beri içimde tereddütler vardı. Sık sık Jason ve Shelby'yi düşünüyordum. Onlarla yeterince iletişimde kalamamıştım. Bunu yapmak zordu. Bebek geri dönüşü olmayan bir hasar almıştı. Ne ölçüde olduğunu bilmiyordum. Doğumda ve doğumhanede işleri ele alış biçimimi ikinci kez sorgulamaya başlamıştım. Shelby'yi korumak için elimden gelen her şeyi yapmamıştım. Daha fazlasını yapabilirdim. Dr. Feingold'la danışanımın arasına fiziksel olarak girebilirdim.

Jeanette'i aradım. Olan biteni anlattım. Durumu değerlendirdik.

Bir ebe olarak, Jeanette çevremde yaptığım işe aşina olan az sayıdaki insandan biriydi.

"İşimi bir kenara bırakıp biraz da kendi aileme odaklanmamın zamanı geldi belki de," dedim.

Bana Shelby'ye söylediğimin aynısını söyledi. "Ailen için en iyisini yapmak zorundasın, Meredith," dedi. "Fakat şunu söylemeliyim ki Dr. Feingold'la yaşanan olayda, yerinde olsam ben de senin gibi yapardım. İyi bir doğum koçu olmadığını ya da o kadın için yapabileceğin her şeyi yapmadığını asla düşünme. Sen de insansın."

Kendimi sürekli pencereden Marty ve Cassandra'nın evine bakarken buluyordum. Cassandra'nın tek kullanımlık bir telefon alacak, şehirde beni takip edecek ve göz korkutucu mesajlar gönderecek kadar kurnaz olduğunu öğrendiğimden beri, çok daha kötüsünü yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyordum. O mesajlar sadece boş tehdit miydi? Yoksa ailem ve kendi güvenliğim için korkmamı gerektirecek gerçek bir sebep var mıydı?

LEO

GÜNÜMÜZ

Eve geldiğinin dördüncü günü okula döndüm. Okula giderken dolambaçlı yolu kullandım. Artık onun ve kocasının orada yaşamadığını bilmeme rağmen, eski bakıcımın evinin önünden geçerken hâlâ kusacak gibi oluyordum.

Babam, okuldaki çocuklarla senin hakkında konuşmamamı söyledi. Biri sorarsa, babamın bu konuda konuşmamı yasakladığını söylemeliymişim. Bu da, tahmin edilebileceği gibi, hiç iyi karşılanmadı. Öğle yemeğinde, sana ne olduğu hakkında ayrıntı vermediğim için elimde taşıdığım tepsiye vurdular.

Tepsi yere düştü. Yere çarptığında Adam Beltner ortalarda olmadığı için Dr. Carmichael suçu bana attı. Herkes güldü. *Şu aptala bakın*, dediler.

Dr. Carmichael ortalığı bana temizlettirdi. Bitirdiğimde yemek için zaman kalmamıştı. Aç kalmıştım.

Gün boyunca beni dürtmeye devam ettiler. Çocuklar sordu, ben duymazdan geldim. Bana bir şeyler fırlattılar. Hakaret ettiler. *Yavşak,* dediler. *Piç kurusu.* Gözlerini dikip baktılar. Parmakla gösterip güldüler.

O şerefsiz muhabirler, sen eve döndüğünden beri yaklaşık bir milyar fotoğrafını çekmişti. Fotoğraflar gazetelerde basılmıştı. Snapchat'te ve Instagram'da her yerdelerdi. Çocuklar, sana

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

olan biteni kendi trajedileriymiş gibi hikâyelerinde paylaşıp duruyordu. Herkes fotoğrafları görmüştü. On farklı fotoğrafçı tarafından on farklı açıdan çekilen tek bir fotoğraftı. Fotoğraflarda kıpkırmızıydın, kolların ve yüzün su toplamış yaralarla kaplıydı. Doktorlar bunun çamaşır suyu yanığı olduğunu söylemişti. İkinci dereceydi. Büyük ihtimalle iz kalacaktı. Kıyafetlerin üstüne tam oturmuyordu. On bir yıldır yıkanmamıştın, çöpten farksızdın.

Bir çocuğun, tenindeki kabarcıklar ve yanıklar yüzünden sana lavaş suratlı dediğini duydum. Yüzüne yumruk atmaya yeltendim ama araya Piper Hanaka girdi. "Boş ver onu, Leo. Sadece seni kışkırtmaya çalışıyor. Ona istediğini verme," dedi.

Piper Hanaka senin yaşındaydı. Benden iki yaş büyüktü. Son sınıftaydı, neredeyse birinci sınıftan beri aynı çocukla çıkıyordu. Söylentiye göre, gelecek yıl farklı üniversitelere gideceklerdi. Gitmeden önce ayrılmaya karar vermişlerdi. İkisi de birbirinin hayatına engel olmak istemiyordu ve *eğer kaderde varsa*, dediğine kulak misafiri olmuştum, *eninde sonunda birlikte olurlardı*. Kulağa çok olgun bir davranış gibi geliyordu, aynı zamanda da inanılmaz derecede aptalcaydı. Ama bu, tam sekiz ay sonra Piper Hanaka'nın bekâr olacağı anlamına geliyordu. Benimle çıkmak isteyeceğinden değil tabii.

Piper Hanaka'yı hatırlıyor musun? Eskiden arkadaştınız. Ben bunu hatırlamıyordum. Bir keresinde koridorda, gizli bir sır verir gibi söylemişti. Dolabıma yaklaşmış ve rüyasında seni gördüğünü söylemişti. Nutkum tutulmuştu. Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece susmuştum. Sonra "Onu rüyamda nasıl gördüğümü bilmek ister misin, Leo?" demişti.

"Olur, anlat," demiştim.

Bana rüyasını anlatmıştı. İkinizin yoldaki bütün tüylü tırtılları toplamaya çalıştığınızı söylemişti. Arabalar üstlerinden geçmesin diye yapıyormuşsunuz bunu. Onları avuçlarınızda topluyor, sonra koşup ağaçlara geri götürüyormuşsunuz. Yaprakların üstüne bırakıyor, yürüyüp gitmelerini izliyormuşsunuz. Yaprağın ucuna geldiklerinde güveye dönüşmüş oluyorlarmış. Uçabiliyorlarmış. Rüyasında sen hâlâ altı yaşındaymışsın.

Bu rüyanın bir anlamı olabileceğini düşünmüştüm. Rüyasının bir kehanet olabileceğini, senin ölüp kanatlı bir meleğe dönüştüğünü ve cennete uçtuğunu düşünmüştüm.

Ama öyle değildi işte. Bu sadece bir rüyaydı. Her rüya anlamlı olmazdı.

"Hâlâ onu düşünüyorum, biliyor musun?" demişti. "Hani, çocukken birlikte takıldığımız günleri düşünüyorum. Acaba hiç gitmeseydi hâlâ arkadaş olur muyduk diye merak ediyorum."

Gitmek, demişti. Sanki bu konuda sen bir seçim hakkına sahipmişsin gibi. Ona kızmamıştım. Benimle konuşurken senin hakkında acımasızca dürüst olmayan bir tavırla konuşan tek kişiydi. Ayrıca sürü psikolojisine kapılıp benimle alay etmeyen birkaç kişiden biriydi.

Piper Hanaka eskiden tam karşımızdaki evde oturuyordu. İkiniz kaldırımda bisiklete biner, taklalar atar, evcilik oynar, ağaçlara tırmanırdınız. Bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Bildiğim her şey babamdan duyduklarımdan ibaretti.

Olan bitenden sonra Piper ve ailesi taşınmıştı. Burada yaşadıklarını hatırlamıyordum. Bildiğim kadarıyla, orası her zaman yaşlı Bay Murphy'nin evi olmuştu. Ama babam, annemin ölümünden sonraki beş gün içinde evlerinin satışa çıktığını söylemişti. Çok uzağa gitmemişlerdi, zira Piper hâlâ benimle aynı okula gidiyordu. Kasabada kalmışlardı, sadece kasabanın diğer tarafına taşınmışlardı. Pencereden bakıp her gün iyi insanların başına kötü şeyler geldiğini hatırlamak zorunda kalmayacakları bir yere. Kevin Bacon'ın altı kademe oyunu gibi bir şeydi bu. Aslında her an, sandığımızdan daha büyük bir felakete yakındık.

Ben de babamdan bizim evi satışa koymasını istemiştim. Buralardan çekip gitmek istemiştim. Kimsenin annemi ve seni duymadığı başka bir yerde, bambaşka biri olarak yeniden başlamak istemiştim.

Babam kabul etmemişti. Ya bir gün geri döner de bizi bulamazsan diye endişe etmişti. Sen kayıp olduğun sürece asla bir yere gitmeyecekti. Yokluğunda zaman durmuştu.

Açık konuşmak gerekirse, Piper Hanaka ve ben arkadaş değildik. Piper Hanaka benimle arkadaş olmak için fazlasıyla

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

havalıydı. Şu âna kadar fark etmediysen söyleyeyim, benim hiç arkadaşım yok.

Buna rağmen, Piper Hanaka bir salağa yumruk attığım için okuldan atılmamı istemiyordu. Ben geri çekilip uzaklaşana kadar onunla arama girip öylece durdu.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ev dönüş yolunun geri kalanında arabaya dikkat kesildik. Bea da ben de temkinliydik ama bir yandan da arabanın gerçekten bizi takip mi ettiğini, yoksa yollarda ilerlemekte benim gibi zorlanan sıradan bir araç mı olduğunu sorgulamaya başlamıştım. Cevabı belki de hiçbir zaman bilemeyecektim.

Mahallemize vardığımızda yağmur dinmişti. Yine de her şey gri ve silikti. Sokaklar boştu. Ağaçlar yağmur suyuyla ağırlaşmıştı. Üzerinde kalan sular, dalları yere değecek kadar sarkıtıyordu. Daha zayıf dallar, suyun ağırlığına ya da rüzgârın gücüne dayanamayarak kopup düşmüştü. Çimlerin üzerindeki dolu taneleri yavaş yavaş eriyordu.

Evin arkasındaki ara sokağa saptım. Mahalledeki evlerin çoğunda arka kapıdan girilebilmesi için bu tür ara sokaklar vardı, bu da caddeden bakıldığında her şeyi daha düzenli ve estetik kılıyordu. Sokak dardı. Karşı yönlerden gelen iki arabanın güç bela geçebileceği kadar genişti.

Yavaşça ilerledim. Yaklaşık otuz metre ileride Josh'ın da eve geldiğini gördüm. Arabayı garaj yoluna çekip park ettim, Bea'yla arabadan indik ve ona doğru yürüdük. Arabasının yanında

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

duruyor, bizi bekliyordu. Dickeylerin garajına kimsenin girmesine izin verilmiyordu çünkü olası bir suç mahalli olarak değerlendirilmişti. Kapının etrafı sarı uyarı bandıyla çevriliydi. Bea'nın gözlerinin oraya kaydığını, sonra bakışlarını hızla kaçırdığını fark ettim. Orada kötü bir şey olmuş olabileceğine inanmak zordu.

Biz daha soramadan "Meredith'le Delilah'yı aramaya çıkmıştım," dedi Josh. Üzerinde bir gömlek vardı ve gömleğin yarısı kotunun içine sokulmuştu. Kemer takmamıştı, kotu belinden kayıyordu. Tutup yukarı çekti. Gözleri şişmişti.

"Bugün arama ekibinin yine çıkacağını bilmiyordum," dedim, yardım edemediğimiz için Bea da ben de suçluluk hissetmiştik. Yarın hayvan hastanesinde çalışacaktım, o yüzden ertesi gün de yardım edemeyecektim.

"Bu fırtınada çıkmaları mümkün değildi ama bütün gün oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim," dedi.

Bea, Josh'a nerelere baktığını sordu. Josh, Meredith'in çocukları götürmeyi sevdiği parklar ve açık alanlar başta olmak üzere yarım düzine yer saydı. Ama havanın bu kadar kötü olduğu bir günde parkta olmaları mümkün değildi. "Aptalca, değil mi?" dedi.

Köpeği Wyatt bütün günü yalnız geçirmişti çünkü Josh onu götürürse arama sürecini yavaşlatacağından endişelenmişti. Köpekle gidebileceği yerler sınırlıydı. Wyatt'ı kısa bir yürüyüşe çıkarması, sonra da bakıcıdan Leo'yu alması gerektiğini söyledi. Bunalmış bir hâldeydi. Tükenmişti.

"Leo'ya Meredith ve Delilah hakkında bir şey söyledin mi?" diye sordum.

Josh gözlerini kapadı. Başını sertçe iki yana salladı. Bana baktı. "Söyleyemiyorum. Bunu ona nasıl anlatırım?" dedi. Köpeği gezdirmek ya da Leo'yu almaktan nasıl nefret ettiğini, tek istediğinin Meredith ve Delilah'yı aramak olduğunu bir nefeste anlattı. Evde durmaktan, hareketsiz olmaktan nefret ediyordu. Bu ona aylaklık gibi geliyordu. Ailesini aramak için sokakları arşınlaması gerektiğini düşünüyordu.

"Leo da senin ailen, Josh. Onun da sana Meredith ve Delilah kadar ihtiyacı var."

"Wyatt'ı ben gezdiririm," dedi Bea. "Sen Leo'yu almaya giderken Kate'le ben ona bakarız. Biraz Leo'yla vakit geçir. Anlat ona. O zeki bir çocuk, dikkatli bir çocuk. Meredith ve Delilah'nın burada olmadığını mutlaka fark ediyordur. Delilah ve o ayrılmaz ikiliydi." Meredith'in bütün bu süre boyunca çalışıyor olması mümkündü, arka arkaya doğumlara girdiği olmuştu. Fakat Delilah'nın okulda olduğu birkaç saat dışında, Leo'yla neredeyse hiç ayrı kalmamışlardı.

Bea, Wyatt'ı almak için Josh'la birlikte gitti. Ben işçilerin yanından geçtim ve eve tek başıma girdim. Ben geçerken işlerini bırakmadılar ama göz ucuyla bana baktıklarını fark ettim. Bilmediğim bir dilde konuşmaya devam ettiler. Ne söylediklerini anlamıyordum.

Merdivenleri çıkıp koridordan yatak odasına doğru ilerledim. Koridor karanlıktı, pencerelerden gelen ışık buraya ulaşmıyordu. Yatak odasının kapısını kilitledim, sonra da tedbir olsun diye önüne bir sandalye çektim. Normalde evde işçiler varken asla duş almazdım ama bir saniye daha dayanacak hâlde değildim. Banyoda soyundum. Evdeki işçilerin seslerini, aletlerinin gürültüsünü duydum, koridorun sonundaki ikinci banyoyu onarıyorlardı. Diğer banyo kullanılamaz durumda olduğu için şimdilik kullanılan tek yer burasıydı. Bea'yla yatak odamızın banyosu. Bu da, evde olmadığımız zamanlarda adamların burada dolaştığı, ihtiyaçlarını burada giderdiği anlamına geliyordu. Artık sadece bana ve Bea'ya ait değildi. Klozet kapağını açık, havlularımızı ıslak ve eğri büğrü bırakıyorlardı.

Duşta sıcak suyun Dr. Feingold'un ellerinin anısını üzerimden akıtmasına izin verdim. Lifi sabunlayıp vücudumu sertçe ovaladım. Bolca şampuan döküp saç derimi ovuşturdum. Saç derime dokunmamıştı ama bana kalırsa elleri her yerime değmişti.

Banyodan çıkıp giyindiğimde ustalar eşyalarını toplamış, çıkmaya hazırlanıyordu. Panjurların arasından onlara baktım. Eşyalarını kamyonetlerine yükleyip ağır ağır uzaklaşmalarını izledim.

Dışarıdaki toprak sırılsıklamdı. Her yerde su birikintisi vardı. Bunlar artık birikinti olmaktan çıkmış, küçük taşkınlara benzemeye başlamıştı. Gökyüzü kararıyordu ama bunun havadan mı yoksa akşamın çökmeye başlamasından mı olduğunu kestiremiyordum. Artık ayırt etmek zordu. Güneşi en son ne zaman gördüğümüzü hatırlayamıyordum. Bu bile tek başına yeterince bunaltıcıydı. Shelby'ye olanlar, Meredith ve Delilah'nın başına gelenler resmen tuzu biberi olmuştu.

Bea ve Wyatt yürüyüşten dönmüştü. Pencereden onları izledim, patikadan gelip ön kapıya vardılar. Kapı kapandı ve Bea merdivenlerden bana seslendi.

"Hemen geliyorum," diye seslendim, ıslak saçlarımı tararken. Banyoya dönüp uçlarını havluyla kuruladım, saçımı dağınık bir topuz yaptım. Yıkanacak havluları topladım, aşağı inerken adımlarımı dikkatle attım. Evimiz reçine kâğıdı ve plastik örtülerle kaplıydı, bazen yere çivi ya da moloz düşüyordu. İşçiler gittikten sonra temizlik yapmak zorundaydık. Zeus bir yerlerdeydi ama her neredeyse saklanıyordu. Evde yabancı insanlar olmasını benim kadar o da sevmiyordu.

Bea ıslak kıyafetlerini çıkarıp üzerine kuru bir şeyler giydi. Bana bir kadeh şarap doldurup kanepeye getirdi, ayaklarımızın dibine yerleşen Wyatt'la birlikte oturduk. Alacakaranlık çöktü, ev kararda. Evdeki ışıkları yaktık, sonra yine kanepede buluştuk.

"Aklıma bir şey takıldı," dedi.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Nedir?"

"Dr. Feingold'un bir sapık olması, onun bir katil olduğu anlamına gelmez," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ya Meredith'i tanıdığını inkâr etmesi, ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu için değil de, ihmal davası yüzündense? Bir düşün, Kate. Bir an bile hamile olduğunu ve bir doğum koçuna ihtiyacın olabileceğini düşündüyse, Meredith'i önerip seni kendisinden soğutmak istemezdi. Tebowların bebeğiyle yaşananlardan sonra Meredith ondan muhtemelen iyi bahsetmemiştir. İşleri için hiç iyi bir şey değil bu."

Söylediklerini düşündüm. "Sanırım haklısın," dedim. Gerçi bu ihtimal doktoru gözümde daha az suçlu yapmıyordu. Benim için hâlâ şüpheliler listesindeydi.

"Bence kocayı da göz ardı edemeyiz," dedi Bea. "Shelby'yle sorunları vardı. O gece koşuya çıktığını bilen tek kişi oydu. Onu öldürmek için bir nedeni vardı ve bunu yapabilecek durumdaydı. Belki de Josh haklıdır. Belki kocası, Dr. Feingold hakkında söylediklerini sırf kendi adını temize çıkarmak için söyledi."

"Ama ebe onun anlattıklarını doğruladı."

"O olaylar yaşanmadı demiyorum. Sadece kocasının bunu anlatırken başka bir şeyi örtbas etmiş olabileceğini söylüyorum. Dürüst olalım, Kate. Doktorla ilgili yaşananları anlatmadan önce karısını onun öldürdüğüne emindik. Ama şimdi o kadar emin değiliz. Makul şüphe tohumunu ekti." Bea haklıydı, gerçekten de öyle olmuştu. Önceki gün şüpheliler listemde tek bir isim vardı, şimdi ise iki tane.

"Ama Dr. Feingold'u gördük," diye itiraz ettim. Hâlâ dizlerimi zorla ayırışını, parmaklarını bir balkabağının içini oyarmış gibi içime sokuşunu hissedebiliyordum. Belki saatler sonra kendimi *etik dışı* bir şey yapmadığına inandırabilirdim. Ama bunu yapış biçimi, o mekanik, sert ve duyarsız hâli, taciz edilmiş ve tuhaf hissetmeme neden olmuştu. Bir de Shelby'nin öldürülmüş olduğu gerçeği vardı. Onu sürükleyerek ormana götürüşünün, soğuk, çıplak bedenini bir çöpmüş gibi atışının görüntüsü zihnimden çıkmıyordu. "Onunla konuştuk. İğrenç bir adam o. Pisliğin teki."

"Ama bu onu katil yapmaz."

"Polisi aramalıyız. Bildiklerimizi anlatmalıyız."

Bea kabul etti. Telefonu sehpanın üzerindeydi. Telefonu alıp acil durumlar için olmayan hattı aradı. Polis zaten kendi soruşturmasını yürütüyordu. Jason Tebow'u defalarca sorgulamışlardı. Meredith'in telefonunun içeriğine derinlemesine bakmaya çalışıyorlardı ama telefonun kendisi ortada olmadığı için bu süreç epey zor ilerliyordu.

Bea aramayı cevaplayan kişiye "Dickeylerin kaybolma vakasıyla ilgili anlatmak istediğim şeyler var," dedi. Hatta beklemeye

alındı. Beklerken şarabımdan içtim. Şarabın duyularımı köreltirken bana cesaret vermesini seviyordum. Bea'dan telefonu hoparlöre almasını istedim, böylece konuşulanları ben de duyabilecektim. Bana doğru yanaştı, telefonu aramıza koydu. Bir kadın dedektif hatta bağlandı.

"Bildiklerinizi paylaşmak için aramışsınız," dedi.

"Evet," dedim. Konuşmaya fazlasıyla hevesliydim.

"Kiminle konuşuyorum?"

Bea beni ve kendisini tanıttı.

"Peki, Kate ve Bea," dedi. "Ne biliyorsunuz?"

Önce ben başladım. Karşı sokaktaki Cassandra Hanaka'dan söz ettim. Bu bilgiyi yirmi dört saati aşkın süredir polise vermemiş olmaktan ekstra suçluluk duyuyordum ama dün cesedin bulunması ve bunun yarattığı yoğun duygular içinde Bea'yla birlikte bunu atlamıştık. Cassandra'nın, oğluyla birlikte uyanık olduğu bir gecede bahçede birini gördüğünü anlattık. "Josh ve Meredith'in komşularından birinin güvenlik kameraları vardır ve onları yakalamıştır diye düşündük," dedim. Bizim evimizde kameralar yoktu. Buna hiç gerek duymamıştık ta ki şimdiye kadar.

"Maalesef," dedi dedektif. "Bu günlerde birçok ev güvenlik sistemi yalnızca canlı yayın veriyor, kayıt almıyor. Kayıt alanlar da görüntüleri sadece birkaç gün saklıyor. Ama bakacağız, belki şansımız yaver gider. Bay Dickey'le de konuşurum. O gece ya da ertesi gün olağandışı bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sorarım. Bunun hangi gün olduğunu söylemişti?" diye sordu.

"Söylemedi," dedim. "Emin değildi. Sadece bir ya da iki hafta önce olabileceğini tahmin ediyor."

Sonra Bea konuştu. Dedektife, Tebowların Dr. Feingold'a karşı açtıkları ihmal davasından söz etti. Jason Tebow dışında düşünülebilecek başka bir şüpheli daha olduğunu söyledi. Dedektif dava hakkında zaten bilgi sahibiydi. Bilmediği şey, Meredith'in Shelby'nin doğum koçu olduğuydu. Bea bunu da söyledi.

Dr. Feingold'la yaşadığımız karşılaşmayı anlatmaya utanıyordum. Bu kısmı dedektife Bea anlattı. Dinlerken yüzüm kızardı. Dedektif, bundan sonra polisin işlerini onlara bırakmamızı söyledi.

Bize tekrar ulaşacağını söyledi ve telefonu kapattık.

Bea'yla televizyonu açtık. Şarabımı içip gevşemeye çalıştım ama bir başka fırtına daha kasabayı yerle bir ederken bu imkânsızdı. Bir türlü rahatlayamıyordum. Meredith ve Delilah'nın bu yağmurda, bu soğukta, korkmuş ve sırılsıklam hâlde bir yerlerde olduğunu düşünmeden edemiyordum. Peş peşe şimşek çakıyordu. Gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki ev sanki yerinden oynayacaktı. Ve sonra, bir anda, ev karanlığa gömüldü. Fırtına elektriğimizi alıp götürmüştü.

Öylesine ani bir karanlık çökmüştü ki kalbim neredeyse duracak gibi oldu. İstemsizce çığlık attım. Buzdolabının alçak uğultusu bir anda kesildi. Kurutma makinesi, tavan vantilatörü ve televizyon kapandı. Ev alışılmadık bir sessizliğe teslim oldu. Tavan vantilatörünün sesini daha önce hiç fark etmemiştim ama yokluğu kulaklarımı sağır ediyordu.

Wyatt ayaklarımın dibinde inlemeye başladı. Kulaklarını okşadım. "Yok bir şey, yok bir şey," dedim ama gerçekten öyle miydi, bilmiyordum. Ayağa kalkıp mum ve el feneri aramaya gittim, bulabildiğim kadarını alıp geri döndüm.

Şimdiye kadar elektriği kesilmeyen şanslılardandık. Anlaşılan buraya kadardı.

Bea'nın yanına oturdum. Mumları yakıp sehpanın üzerine koydum. Bea'ya bir el feneri uzattım, sonra kendi fenerimle odanın en karanlık köşelerini taradım. Gölgeler arasında belli belirsiz görebildiğim mobilyalar beni ürkütüyordu. Onların insan değil, cansız nesneler olduğunu kendime hatırlattım. Bea ve benim dışımda kimse yoktu.

Dışarıda fırtına şiddetini artırmıştı. Rüzgâr ve gök gürültüsünden başka her şey yok olmuştu sanki. Wyatt'ı aramıza aldık ve kanepede oturup fırtına sirenini, saklanmamız gerektiğine dair o sesi duymayı bekledik.

Rüzgâr ağaçları ve çalıları sarsıyordu. Dalları evin dış cephesine, penceredeki sinekliklere sürtünüyor, tırmalarcasına bir ses çıkarıyordu.

Derken üst katta bir kapı aniden çarparak kapandı ve ikimiz de çığlık attık.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Belki Zeus'tur," dedim. Saçmaydı çünkü on kiloluk kedimiz bir kapıyı böyle çarpamazdı.

"İşçiler bir pencereyi açık bırakmışlardır," dedi Bea, mantıklı olmaya çalışarak. Ama ikimizin de buna gerçekten inanmadığını biliyordum. "Rüzgâr yüzünden kapı vurmuştur." Yine de ikimiz de gidip bakacak cesareti bulamadık. Oysa pencere açıksa, birazdan içeri su akacaktı. Kanepede birbirimize daha da sokulduk.

Korkuyordum. Kendimi savunmasız ve açıkta hissediyordum. Savunmasız hissetmekten nefret ediyordum.

Tekrar ayağa kalkıp portmantoya gittim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Bea. Cevap vermedim. El fenerini bana tutuyor, beni izliyordu.

Portmantonun yanında bir şemsiyelik vardı. Elimi içine sokup devasa şemsiyemizi çıkardım. Kendimizi savunmak için bir şeye ihtiyacımız olabilirdi.

Gözlerim şemsiyelikten yukarı, pencereye kaydı. Evimizin pencereleri süs amaçlıydı, kullanışlı olmaktan çok güzel görünmeleri için yapılmıştı. En aydınlık günlerde bile ev karanlık olur, pencereler pek ışık almazdı. Şimdi camlar yağmurla kaplıydı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Çünkü ne kadar küçük ya da süs amaçlı olursa olsun, dışarı baktığımda karşı sokaktaki evlerin ışıklarının yandığını görebiliyordum. Bizimki gibi karanlık değillerdi.

Veranda ve garaj ışıkları açıktı. Evlerin içinde, yatak odası ve salon ışıklarıyla aydınlanan insanlar dolaşıyordu. Karşıda, Cassandra'nın kocası Marty'yi görüyordum. Kendi evinin antresinde, bir avizenin altında duruyordu. Avize ışıl ışıldı. Sarı ışık adamın üzerine dökülüyordu.

"Bea," diye fısıldadım ama boğazım bir kemik kadar kurumuştu. Neredeyse konuşamıyordum. Kelimeler boğazıma takılıyor, gözlerim doluyordu.

Elektrik kesintisinin mahalle genelinde olmadığını, sadece bizim evin elektriğinin kesildiğini ona söylemek istiyordum. Sigorta kutumuz dışarıda, metal bir kutunun içinde, evin yan duvarına gömülüydü. Birileri karanlıkta evin etrafından dolaşmış olmalıydı. Sigorta kutusuna gitmiş ve ana şalteri bilerek kapatmış olmalıydı.

Elektriği geri getirmenin tek yolu, Bea ya da benim dışarı çıkıp onu tekrar açmamızdı. Sigorta kutusunu bulmak kolay değildi. Kamufle edilmiş, evin rengiyle uyumlu olsun diye sarıya boyanmıştı. Yerini yalnızca işçiler sık sık kullandığı için biliyordum çünkü çalışırken elektrik çarpmasın diye zaman zaman elektriği kesiyorlardı.

Birinin, elektrik panosunun yerini bilmek için gündüz gözüyle evi önceden kolaçan etmiş olması gerekirdi. Zihnim bir adım daha ileri gidip en kötü korkularımı deşti. Çünkü ön kapının hemen dışında, o kilitli kutunun içinde evimizin bir anahtarı vardı. Kutunun şifresini bilen herhangi biri, rahatlıkla içeri de girebilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Bea, yanıma gelip öksürük krizim dursun diye sırtımı sıvazlayarak.

"Bak," diyebildim yalnızca. Titreyen parmağımla sokağın karşısındaki Marty ve Cassandra'nın evini işaret ettim. Bea'nın söylemek istediğimi kavraması kısa sürdü. Evinin antresindeki Marty'yi gördü. Üzerindeki paltoyu çıkarıp askıya asmasını izledi; belli ki yeni gelmişti. Cassandra ona doğru geldi ve aralarında bir tartışma yaşandı. Cassandra ona bir şey fırlattı, sonra yüzüne yaklaştı. Cassandra öfkeliydi, Marty ise özür diler gibiydi. Marty yavaşça ona uzandı, Cassandra onu itti. Tam o sırada çocuklardan biri koşarak geldi ve yere düştü. Ağlamaya başlayınca kavga bölündü. Marty çocuğu kucağına aldı, hepsi aydınlık antreyi terk etti. Cassandra bir yöne, Marty ve çocuk başka bir yöne gitti.

"Neler oldu öyle?" diye sordu Bea.

Onun göremediği daha büyük bir resim vardı. Blokta elektriği olmayan tek ev bizdik. Bunu ona söyledim ve karanlık yüzünden ifadesini göremesem de ürkmüş bir kedi gibi sırtının dikleştiğini gördüm. Bir an daha da dikleşti, söylediğim şeyin ne anlama geldiğini kavramıştı.

"Aman Tanrım," dedi. "Sence ne oldu?"

"Bence biri evimizin ana şalterini kapattı."

"Neden?" diye sordu. "Niye böyle bir şey yapmış olsunlar ki?"

"Bilmiyorum," dedim fısıltıyla. En kötü korkularım doğruysa, birisi çoktan kilitli kutudan anahtarı almış ve bizimle birlikte

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

evde demektir. Aynı anahtar evimizdeki iki kapıyı da açıyordu. Bea'yla önünde durduğumuz ön kapıyı ve arka taraftaki sokaktan, arabalarımızı park ettiğimiz yerden eve girebildiğimiz arka kapıyı. İşçiler bunu biliyordu çünkü arka kapı daha genişti ve alçıpan gibi büyük levhaları içeri sokmak için daha uygundu. Evimizi yakından takip eden biri bunu pekâlâ biliyor olabilirdi.

Arka kapı çamaşır odasına açılıyordu. Oradan mutfağa, mutfaktan da hizmetçilerin kullandığı merdivenlere geçilebiliyordu. Oradan sonra evin her yerine ulaşmak mümkündü.

Ne Bea ne de ben sigorta kutusunu kontrol etmeye tek başımıza gitmek istiyorduk. Ama ikimiz de içeride bir başımıza kalmak istemiyorduk.

Sonunda birlikte gitmeye karar verdik. El fenerimi açtım. Bea kapatmamı söyledi. Işık, dikkat çekmemize neden olurdu. Sessiz ve görünmez bir şekilde çıkmalıydık. El fenerlerini geride bıraktık.

Elimi kapı koluna koyup çevirdim. Kapıyı yavaşça araladım. Bea arkamda duruyordu, bir eli belimin altındaydı. Birlikte temkinli bir adım attık. Çevremin fazlasıyla farkındaydım ama rüzgâr dikkatimi dağıtıyordu. Saçlarımı yüzüme savuruyor, kapıyı elimden kurtulup ardına kadar açacakmış gibi zorluyordu. Dünya karanlık ve yön duygumu yitirmeme sebep olacak kadar karmaşıktı, kendi ön bahçemde bile nerede ne olduğunu bilemiyordum. Sundurma basamağında tökezledim ama Bea koluma yapışıp düşmemi engelledi. Şimşek uzakta değil, çok yakınımızda, tam üzerimizde çaktı. Fırtınanın ortasına düşmüştük.

Çime adım atmamızla ayaklarımız çamura battı ve aynı anda gökyüzü yarıldı. Yağmurdan göz gözü görmüyordu, ikimiz de sırılsıklam olduk. Yağmur soğuktu ve canımızı acıtıyordu ama ilerlemeye devam ettik. Gözlerimizle bahçeyi tarıyor, yağmurun içinde hayat belirtisi arıyorduk.

Sigorta kutusu evin yan cephesindeydi. Mahalle eski ve gelişmişti, bahçelerimiz ağaç doluydu ve her biri bana insan gibi görünüyordu. Yürürken birbirimize tutunduk. Bea sola, ben sağa bakıyordum. Zaman zaman ikimiz de arkamıza bakıyorduk. Boynum kasıldı, altıncı hissim izlendiğimizi, takip edildiğimizi

söylüyordu. Bu yalnızca paranoya mıydı, yoksa gerçekten biri mi vardı, ayırt edemiyordum. Daha iyi bakmak için Bea'yı durdurdum ama elimi çekiştirip beni ileri doğru sürükledi. İçeri dönmek, bu fırtınadan bir an evvel kurtulmak için şalteri açmak zorundaydık.

Sigorta kutusuna giden yolu yarıladığımızda, el fenerini yanıma almadığıma pişman oldum. Işık olsun diye değil, kendimizi savunmak için ona ihtiyacım vardı. Şemsiyeyi almadığıma da pişman olmuştum. Kendimizi koruyacak hiçbir şeyimiz yoktu.

Hızlı adımlarla ilerledik, neredeyse koşuyorduk ama hareketlerimiz hantaldı çünkü rüzgâr bizi geri itiyordu. Yan cepheye ulaşabilmek için rüzgâra karşı koymaya çalışıyor, âdeta akıntıya karşı mücadele ediyorduk. Yerlere düşmüş dallara takıldık. Ayaklarımız çamura gömüldü. Çamur bacaklarıma sıçrayıp beni ıslattı. Kirlenmiştim ve üşüyordum.

Evin köşesini döndük. Bu kez Bea öndeydi, beni arkasından sürüklüyordu. Rüzgâra karşı siper olsun, bu çetin doğa şartlarından korusun diye eve yakın ilerliyorduk. Yağmur yanlamasına yağıyor, doğrudan gözlerimize giriyor, bizi neredeyse kör ediyordu.

Birden arkamdan ayak sesleri duydum. Nefes alıp verme sesi.

Yalnız değildik.

Tüm gücümle aniden arkamı döndüm. Üç adım arkamda duran bir adamın gözlerinin beyazını zar zor seçebildim. Çığlık attım. İçgüdüsel bir şey, hayvani bir refleks devreye girdi. Elimi yumruk yaptım. Tüm vücut ağırlığımı kullanarak yumruğumu adamın karnına indirdim. Adam acıyla iki büklüm oldu.

Ancak adam bağırdığında sesini tanıdım. Josh'tı.

"Aman Tanrım, Josh," dedim, yanına gidip doğrulmasına yardım ederek. Nefesini kesmiştim, canı çok yanıyordu. Yağmurun altında öne doğru eğilmişti, nefesini toparlamaya çalışıyordu. Diyaframına spazm girmişti, nefes alamıyordu. Onu tuttum, yeniden doğrulmasına yardım ettim. "Çok özür dilerim. Tanrım, Josh, çok üzgünüm. Ben sandım ki..." dedim.

Ama sonra birden durdum çünkü Josh'ın neden yağmurun altında burada olduğunu, neden evimizin yan cephesinde,

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

sigorta kutusuna bu kadar yakın durduğunu sorgulamaya başladım. Kafam karışmıştı. Polislerin Josh'ı sorguladığı anları, ondan bir şahit istediklerini, garajında bulunan kanı düşündüm.

Ama Josh, Meredith'i seviyordu. Josh, Meredith'e asla zarar vermezdi.

Yoksa verir miydi?

Bir adım geri çekildim. Nabzım başımı döndürecek kadar hızlı atıyordu. Bacaklarım güçsüzleşti. "Evimizin elektriğini sen mi kestin?" diye sordum. Sesim rüzgârın içinde kayboldu.

"Ne?" dedi. Onun sesi de zar zor duyuluyordu.

"Evimizin elektriğini sen mi kestin?" diye bağırdım bu kez.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Josh, dizlerine bastırarak doğrulmaya çalışırken.

"Evimizin elektriği yok. Birisi evimizin elektriğini kesmiş. Sen miydin?"

"Kate," dedi, hâlâ nefes nefese ve acı içinde. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Bütün sokakta elektrik yok."

"Hayır," diye karşı çıktım, yolun karşısındaki aydınlık evleri işaret ederek. Omzuma elini koymak için uzandı. Hızla geri çekildim. "Bizim tarafta yok, Kate," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sokağın bu tarafının tamamı karanlık. Onların hattı bizden farklı olmalı. Bak," dedi, yirmi adım ötedeki kendi karanlık evini işaret ederek. "Benim de elektriğim yok. Bir ağaç, elektrik hattının üzerine devrildi. Elektrik şirketi çalışıyor. Telefondan internet sitesini kontrol ettim. Sabaha elektrik gelir," dedi.

Josh'ın evi arkamızda kalıyordu, kapkaraydı. Onun ötesindeki evler de öyleydi. Bea'yla salondaki pencereden baktığımızda bu evleri görememiştim çünkü bizimkilerle aynı hizadaydılar. Sokağın yalnızca karşı tarafını görmüştüm.

Josh bizim evin elektriğini kesmemişti. Kimse kesmemişti. Elektrikler fırtına yüzünden gitmişti. Josh'ın, Bea'ya veya bana zarar vermeyi planladığını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Birinin bizi korkutmasının, doktor randevusundan sonra Bea'yla beni eve kadar takip etmiş olabileceğinin suçlusu Josh değildi. Gerçek adımı ve adresimi bırakacak kadar ap-

tal olmam, en başta Dr. Feingold'dan randevu almam da Josh'ın suçu değildi. Kendimi tehlikeye atan bendim.

Rahatlama hissi tüm vücudumu sardı. Çimenlere yığılıp ağlamaya başladım, içimde biriken onca duygu sonunda dışarı taşıyordu. Bea sırtımda küçük daireler çizerek beni teselli etmeye çalıştı ama beni asıl Josh avuttu. Islak, titreyen bedenimi kollarının arasına aldı ve sımsıkı tuttu.

"Yaşananlar beni mahvediyor," dedi. "Meredith ve Delilah olmadan hayatımın hiçbir anlamı yok. Bu hepimiz için çok zor, hepimiz perişan hâldeyiz."

Bea, Wyatt'ı getirdi. Josh'ın buraya gelme sebebi de buydu; köpeğini almak. Hep birlikte Josh'ın evine döndük. Leo içeride uyuyordu. Verandada durduk. Çatının altındayken yağmurdan korunuyorduk ama yine de sırılsıklam bir hâldeydik ve donmuştuk. Titriyor, kendimi az da olsa sıcak tutabilmek için kollarımı bedenime sarıyordum.

Josh "Yaklaşık bir saat önce Dedektif Rowlings aradı. Garajdaki kan Meredith'e ya da Delilah'ya ait değilmiş," dedi.

Başımı hızla kaldırdım. "Kimin kanıymış peki?" diye sordum.

"Polis bilmiyor," dedi. "Veri tabanlarındaki hiçbir kayıtla eşleşmemiş."

"Belki eskidir," diye ortaya attı Bea. "Kanı zar zor fark ettiğini söylemiştin. Kim bilir, belki de yıllardır oradadır. Belki önceki ev sahiplerinden kalmadır."

Josh başını iki yana salladı. "Adli tıp, kan lekesinin sadece birkaç günlük olduğunu tespit etti," dedi. Ondan sonra sessizliğe gömüldük. Söylenecek bir şey yoktu.

O garajda bir şey olmuştu ama ne olduğunu bilmiyorduk.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Josh'tan bu kadar çok şeyi gizlemeye devam edemezdim. Gerçeği ondan saklamaya çalışırken paramparça oluyordum sanki. Artık ona neler olup bittiğini anlatmanın zamanı gelmişti. O farkında olsun ya da olmasın, son birkaç ayda yaşananlar aramızda bir uçurum yaratmıştı. Eskiden nasılsak yine öyle olalım istiyordum. Marty'yle aramızda yaşananları ona anlatmam gerekiyordu. Cassandra'nın, sözünden dönmeyeceğine ve önce benim anlatmama izin vereceğine güvenemezdim. Eğer o söylerse, Josh'a ne derdi? Cassandra, Marty'yle hâlâ birlikte olduğumuzu düşünüyordu.

Perşembe akşamı, sokağın aşağısında yaşayan genç kızı çocuklara bakması için aradım. Geldiğinde çocuklar yataktaydı. Onun için kolay olacaktı. Sadece orada bulunması yeterliydi.

Josh'a onu akşam yemeğine çıkaracağımı söyledim. "Hayırdır?" diye sordu bana sırıtarak. Josh'la baş başa kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çocuklar sürekli peşimizdeydi, iki yetişkin doğru dürüst sohbet bile edemez olmuştuk.

Aslında Josh'la ihtiyacımız olan şey, minik bir hafta sonu kaçamağıydı. Josh'ın anne babasının Michigan'dan gelip birkaç

gece çocuklara bakması için neler vermezdim. Şehir merkezindeki Four Seasons'ta bir oda ayırtabilirdik. Yetişkinlere has şeyler yapabilirdik. Bir gösteriye gidebilir, sabah yediden sonraya kadar uyuyabilirdik. Hiçbir zaman vakit bulamadığımız ya da çocuklar tarafından yarıda kesilen tüm sohbetleri telafi edebilirdik. Josh'ın işi, müvekkilleri, iş arkadaşları dışında bir iki cümleden fazlasını etmeyeli uzun zaman olmuştu. Çünkü ne zaman konuşmaya başlasa, sözleri çocukların ihtiyaçları ve kavgalarıyla bölünüyordu. *Biraz daha süt alabilir miyim? Leo bana dokunuyor. Brokoliden nefret ediyorum.*

"Özel bir nedeni yok," dedim, ona doğru eğilerek. "Kocamla baş başa bir akşam geçirmek isteyemez miyim?"

Josh'ı nehre bakan pahalı bir bara götürdüm. Yemekler güzeldi. Mekân burgerleriyle ünlüydü ama asıl cazibesi manzaraydı. Restoran iki katlıydı. Biz ikinci kattaki terasta oturduk. Terasın açılır kapanır bir çatısı vardı. Bu sayede, tıpkı bu akşam olduğu gibi, hava serinlediğinde bile insanlar manzaranın tadını çıkarırken üşümeden burada oturabiliyordu. Josh bunun dahice olduğunu söyledi.

Perşembe geceleri canlı müzik ve dans olduğu için mekân tıklım tıklımdı. Josh elini belimin altına koyarak beni kalabalığın arasından masamıza yönlendirdi. Sandalyemi çekti. Önce benim oturmama izin verdi. Çocuklarla ilgilenirken unutulan o romantik jestlerin hepsini yaptı.

İçeceklerimizi sipariş ettik. İçim içime sığmıyordu ama belli etmiyordum. İçecekler geldiğinde, kendime Josh'a söylemeye niyetlendiğim her şeyi anlatacağıma söz verdim. Dr. Feingold ve açılan dava ile başlayacaktım. Sonra konuyu yavaş yavaş Marty'ye çekecektim. Josh'a, Marty'yle aramızda olanları ona ve Cassandra'ya anlatmadığımızı çünkü bunun önemli bir mesele olmadığını söyleyecektim. Çünkü Marty'yle aramızda olan şey bir hiçti. Bir daha *gençlik aşkı* ifadesini kullanmak gibi bir hataya düşmeyecektim. Josh'ın da mutlaka bana anlatmadığı şeyler vardı. Anlattıkları doğruysa, benden önce yarım düzine sevgilisi olmuştu. Benimse Marty dışında bir tane daha sevgilim olmuştu. O kadar da kötü değildi. Josh'ın onu tanıyor olmasıysa sadece bir tesadüftü.

İçeceklerimiz geldi. İlk yudum, bedenime bir şok gibi indi. Votka ve bira karışımıydı. O ilk yudumla birlikte Josh masanın üzerinden elini uzattı. Parmaklarımız birbirine dolandı. Çekimi hissetmiştim.

"Bu çok güzel," dedi Josh, masanın karşısından bana gülümseyerek. Dokunuşuyla kalbim bir an duracak gibi oldu. Masanın altında bacağı benimkine sürtündü. Josh'ın gözlerindeki bakış çok netti. Ne düşündüğünü biliyordum. Ne istediğini biliyordum. Ben de istiyordum.

"En son ne zaman baş başa akşam yemeğine çıktık, hatırlamıyorum."

Ailemizin iki çocukla sınırlı kalacağını hiç düşünmemiştik. Daha fazlasını hayal etmiştik. Josh'ın ailesi gibi, dört, beş, altı çocuklu kalabalık bir aile düşlemiştik. O kapıyı tamamen kapatmış değildik. Belki bu gece daha fazlası için deneyebilirdik. Bir bebeğin ailemize neler katabileceğini, bizi birbirimize nasıl yakınlaştırabileceğini düşündüm. İçimde hoş bir sıcaklık, yüzümde tatlı bir yanma hissettim. Belki alkolün bedenime hızla yayılmasındandı. Belki de Josh'ın bana bakışındandı. Gözlerini üzerimden alamıyordu.

Şimdi anlatmayacaktım. Havayı bozmak istemiyordum. Bu an geçince anlatacaktım. Sinirlerimi yatıştırmasını umarak içeceğimden uzun, yavaş bir yudum aldım.

"Menüye bakma fırsatınız oldu mu acaba?"

Garson masanın yanında dikiliyordu. Gençti. Bu aralar bana herkes genç görünüyordu.

Menüye bakma fırsatımız olmamıştı çünkü birbirimize bakmakla meşguldük. Önemli değildi. Buraya daha önce de gelmiştik. Ne istediğimizi biliyorduk. Önce ben, ardından Josh sipariş verdi.

Garson uzaklaştı. Josh bira bardağını kaldırdı. "Bize," dedi. Bardaklarımızı tokuşturduk. Çınlamaya benzer bir ses çıktı. "Seni bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu sana hiç söylemiş miydim?" diye sordu.

"Asıl şanslı olan benim," dedim.

Tanıştığımızda yirmi beş yaşındaydık. Otoyolda gidiyordum, bir aptal arabasıyla bana sürtüp geçmişti. Hızlıydık, felaketle sonuçlanabilirdi. Arabam kontrolden çıkmış, sürücü tarafındaki bariyerlere çarptıktan sonra durabilmişti. Diğer sürücü ise hiç durmadan yoluna devam etmişti. Josh arkamdaki arabadaydı. 911'i arayan oydu. Kırık camın ardından benimle konuşup ambulans ve itfaiye gelene kadar sakin ve uyanık kalmamı sağlayan oydu. Arabadan çıkarılmam gerekmişti. Uyandığımda yanımda bekleyen de oydu. Gerçi hemşireye kardeşim olduğunu söylemek zorunda kalmıştı yoksa içeri almazlardı. Sadece aileye izin vardı. Josh tatlı diliyle neredeyse her duruma sızmayı becerirdi.

Kısacası, Josh hayatımı kurtarmıştı. Hastaneye vardığımda ciddi miktarda kan kaybetmiştim. İç kanamam vardı. Şoka giriyordum.

Şanslı olanın ben olduğumu söylerken ciddiydim.

Bir adamın sahneye çıktığını izledim. Grubunun geri kalanı da sahneye katılırken gitarını akort etti. Çalmaya başladılar. Teras tıklım tıklımdı. Her yer insan doluydu, sandalyelerden çok insan vardı. İnsanlar müzik ve manzara için gelmişti. Yukarıda bir bar vardı. İnsanlar içki sipariş etmek için etrafında toplanmıştı. İçerideki kalabalık üniversitelilerden oluşmuyordu. Üniversiteliler bir dolarlık içkilerin olduğu, insanların fazla içince masaların üstünde dans ettiği, kalabalık ve serseri barlara giderdi. Burasıysa üniversitelileri uzak tutacak kadar pahalıydı.

"Dans et benimle," dedi Josh. Sandalyesi geriye kaydı. Ayağa kalktı. Elini bana uzattı. Tereddüt ettim, etrafa baktım. Henüz kimse dans etmiyordu. "Önce başkasının çıkması lazım."

Hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Elimi eline koydum. Beni çekip kaldırmasına izin verdim. Başım döndü. Barmen votka koyarken elini korkak alıştırmamıştı anlaşılan. Dans pistinde Josh elimden tutup beni döndürdü. İnsanlar alkışladı. Birinin çaldığı ıslık tüm restoranda yankılandı.

Tekrar pistin ortasına geldiğimde Josh dönmemi durdurdu. Elini ince sırtıma yerleştirip dengede durmama yardımcı oldu. Beni kendine çekti, yüzümüz kızarmıştı. Bakışlarıyla beni baştan

aşağı süzdü. Yatak odasında bana attığı bakıştı bu. Midemde kelebekler uçuştu.

Biri bana çarparak geçti. "Affedersiniz." Yan tarafımda bir dirsek teması hissettim. Bana çarpan kişiye cevap veremeden Josh dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yoğundu, baştan çıkarıcıydı. Bedenim öpüşüne karşılık verdi.

Kulağıma "Seni her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadı. Müzik başlamıştı. Müziğin sesi diğer her şeyi bastırıyordu. Ellerimi Josh'ın boynuna sardım. Başımı göğsüne dayadım. Sallana sallana dans ettik. Josh'ın elleri belimi ve sırtımı okşuyordu. Ona söylemek istediğim her şey bir anda yok olmuştu.

Bir sonraki şarkı daha hareketliydi, pop şarkısıydı. Artık dans pistinde yalnız değildik. Pist kalabalıklaşmıştı. Bedenler birbirine çarpıyordu. Müziğin bas sesiyle zemin titriyordu. Burası her zaman böyle dans edilen bir bar değildi. Ama perşembe akşamları mekânın üzerindeki ağırlık atılırdı sanki. Josh ve ben birbirimizden ayrıldık. Neşeli bir şarkı çalıyordu, yavaşça dans edilecek türden bir şarkı değildi.

Derken kendimi bir anda tanımadığım bir adamla dans ederken buldum. Kahverengi gözleri ve istekli bakışlarıyla beni süzüyordu. Beni tıpkı Josh'un yaptığı gibi döndürdü. Terli elleriyle beni sıkı sıkı tutmaya çalışıyordu. Beni bir kez daha döndürdü, yeniden Josh'ın güvenli kollarındaydım.

Gökyüzünde şimşekler çaktı. Cam tavandan dışarıda olanları görebiliyorduk. Herkes nefesini tuttu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasını bekledim. Ama yağmadı. Gecemiz kuru ama elektrik yüklü havayla devam etti.

Masamıza döndüğümüzde yeni içeceklerimiz bizi bekliyordu. Josh'ın alnında minik ter damlaları oluşmuştu. Birasından koca bir yudum alırken bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Dans etmek onu susatmıştı. Arzumuz, neşeli ve fevri bir şeye dönüşmüştü. Bardaklarımızın üzerinden birbirimize kıkırdıyorduk.

"Hesabı istesek mi?" diye sordu Josh, hınzır bir tavırla.

"Daha yemeğimiz gelmedi."

"Açsan hemen bir burger filan yiyebiliriz."

Eve gidersek bir bakıcı ve bir köpekle karşılaşacaktık. Sessiz olmamızı gerektirecek çocuklar olacaktı. Ama Josh'la ben arabayı alıp ıssız bir yere gitmeyecek insanlardan değildik.

Ben de sırıtıp karşılık verdim. "Hadi gidelim." Josh'la baş başa kalmayı her zamankinden daha çok istiyordum.

Josh, garsonumuzu bulmak için gözleriyle bütün barı taradı.

"Selam, komşu." Ses şarkı söyler gibiydi. Dönüp baktığımızda yan masamızda oturan Kate'i gördük. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kate ve Bea buradaydı, yer gösteren çalışan onları az önce yerlerine oturtmuştu.

"Şansa bakın," dedi Bea. Göz atmak için menüye uzandı.

Tam o sırada yemeğimiz geldi, garson bardakların ve çatal bıçakların arasında yer açıp tabakları bıraktı.

Josh'la hayal kırıklığı dolu bakışlarla birbirimize baktık. Artık gidemezdik.

Josh'ın önerisiyle Kate ve Bea'nın masasını bizimkine yaklaştırdık, iki kişilik iki masa yerine dört kişilik tek masa yaptık. Bu, aramızdaki havayı biraz söndürdü ama tamamen öldürmedi. İçimdeki özlem bir saate yok olacak değildi.

Kate ve Bea'nın söylediği içkiler geldi. Kate kadeh kaldırdı. "Bea'ya." Bea'nın doğum günüydü. Bea o gün otuz yaşına basmıştı. Kutlamak için gelmişlerdi. Bardaklar masanın üzerinde yükseldi. Biri fazla sert tokuşturdu ve yapışkan bir sıvı bardağın kenarından taşıp ellerimizin üzerine döküldü. Kahkahalar koptu. Kate peçetelere uzanıp özür diledi.

Bea "Perşembe gecesi dışarıda ne işiniz var bakalım?" diye sordu.

Josh bana anlamlı bir bakış attı. "Güzel karımla bir akşam geçirmek için gerçekten bir sebebe ihtiyacım var mı?"

Çok fazla yemek vardı. Porsiyonlar büyüktü. Alkol beni acıktırdığı için hepsini yedim. Bea ve Kate'in yemekleri de geldi. Daha fazla içki servis edildi. Bea'nın doğum günü olduğu için bu turu Josh ve ben ısmarladık. Mekândaki müşterilerden biri Bea'nın doğum günü olduğunu duydu ve ardından herkes Bea için iyi ki doğdun şarkısını söylemeye başladı. Kimse birbirine ayak uyduramıyordu. Güzel değildi. Bea yüzünü bir tatlı

menüsünün arkasına saklamaya çalıştığında Kate menüyü elinden kaptı. Bea aslında utanmıyordu, hepsi gösterişti. Bea kolay kolay utanan biri değildi. Şarkı bitince öpüştüler.

Kate ve Bea taban tabana zıt karakterlerdi. Kate gelenekseldi, Bea ise tam tersi. Kate, Bea'nın dikkat çektiği gibi öne çıkmazdı. Bea göz alıcıydı. Görünüşüyle de duruşuyla da akılda kalıcıydı. Hiçbir şey ve hiç kimse Bea'ya dokunamazdı. O geceki tercihi siyah çoraplarla kısa şort, tişörtün üstüne giydiği suni kürkten, leopar desenli bir ceket ve Doc Martens botlarıydı. Bu kombini çok az kişi taşıyabilirdi.

Dans ettik. Josh'la dans ettim. Sonra Kate ve Bea'yla dans ettim.

Cam tavanın altında ip gibi incecik ışıklar uzanıyordu. Ortam yumuşaktı. Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadım. Ayaklarımın altındaki zemin dalgalar hâlinde yükselip alçalıyor, okyanusun kumlu tabanı gibi hareket ediyordu. Josh buradaydı ve ağır ağır dans ediyorduk. Sonra Josh kayboldu ve benimle Kate dans etti. Biri omzuma dokundu, Josh geri dönmüştü. Yüz ifadesi değişmişti.

"Ne oldu?" diye sordum. Dördümüz masanın yanında duruyorduk. Kate içkisini bitiriyordu. Bea'nın kalçaları hâlâ salınıyordu.

Josh gürültüyü bastırmaya çalışarak bağırdı. Bakıcı aramıştı. Delilah bir kâbus görüp uyanmıştı. Bir türlü sakinleşmiyordu. Duyduklarımla ayıldım. Buradan gitmek istemeyecek kadar çok eğleniyordum. Ama Josh "Bakıcıya birkaç dakika içinde evde olacağımızı söyledim," dedi.

Kate, Bea'ya doğru eğildi. "Biz de gitsek iyi olur." Gece sona eriyordu.

Bea, Kate'in elini çekiştiriyor, onu yeniden dans pistine doğru sürüklüyordu. Gözlerindeki bakış ısrarcıydı. "Sadece bir şarkı daha. Bir içki daha. Lütfen, Kate."

Kate karşı çıktı. "Geç oldu. Sabah işe gitmem gerek."

Bea şimdi somurtuyordu. "Ama bugün benim doğum günüm." Yanımızda tek başına dans ediyordu. Elleri havada, gözleri kapalıydı. Müzikle uyum içindeydi. İzleyen herkesin gözleri bayram etmişti.

Kate arada kalmıştı. Gitmek istiyordu ama bir yandan da Bea'yı doğum gününde üzmek istemiyordu. Josh'la bana, sabah yapması gereken ameliyatlar olduğunu itiraf etti. O gün on saat ayakta kalmıştı. Bir ötanazi vakası olmuştu. Yorgundu ve duygusal olarak tükenmişti.

Ertesi sabah işe gitmek zorunda olmayan tek kişi bendim. Josh'a "Kate'i eve sen bıraksan ya? Delilah'ya da bakmış olursun. Onu tekrar yatır. Ben Bea'yla kalıp onunla bir içki daha içerim," dedim.

"Gerçekten sorun olmaz mı?" Kate minnettardı.

"Olmaz." Kate bana sarıldı.

Josh dudaklarını kulağıma bastırdı. Sözleri ayak parmaklarıma kadar tüm bedenimin karıncalanmasına neden oldu. "Eve geldiğinde beni uyandır. Ne demek istediğimi biliyorsun." Geri çekildi, gözlerini gözlerime dikti.

Beni öptüğünde dudaklarında biranın tadını aldım. Kate'le Josh'ın kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla uzaklaşmalarını izledim. Bea elimi tuttu. Dans ettik. Kate'in Bea'ya neden bu kadar vurulduğunu anlamak zor değildi.

Müzik ve alkol beni mayıştırmıştı. Barmen bu gece votkayı koyarken cömert davranmıştı. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, iyi ki gitmedin," dedi Bea.

"İnsan her gün otuz yaşına girmiyor."

Sözlerim ağırlaşmıştı. Sersemlemiş ama coşkulu hissediyordum.

Biraz daha dans ettik. Kahverengi saçlı adam oradaydı. Benimle dans etmek istedi. Bea ona defolup gitmesini söyledi. İkimiz de gülmekten iki büklüm olduk. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı.

Masaya döndüğümüzde garson daha fazla içki getirdi. Hesap geldi. Birisi ödedi.

Bea'yla otoparka doğru yürüyorduk. Bu kadar içkiden sonra aslında ikimizin de araba kullanmaması gerekiyordu. Ama Josh'ı arayıp bizi almasını isteyemezdim, o zaman çocukları uyandırması gerekirdi. Bea da Kate'i aramıyordu, Kate'in sabah işi vardı.

"Şuna bak," dedi Bea, yukarıyı işaret ederek. Şehrin sokakları, yıldızları andıran milyonlarca küçük, beyaz ışıkla süslenmişti. Hava serinlemişti. Bea bana sokuldu.

Asansörle yukarı çıkıyorduk. Yavaştı, gıcırdıyordu. Bir köşesinde gazoz şişesi yığını vardı. Zemin yapış yapıştı. Kapılar açıldı. Dışarı çıktık ve Bea'nın arabasını aradık. Orada değildi. Bea gülmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordum.

Yanlış kattaydık. Bu bize histerik derecede komik geldi. İkimiz de iki büklüm olarak kahkahalara boğulduk. Asansöre geri bindik ve bu kez aşağı indik. Kapılar açıldı, Bea'nın arabası karşımızdaydı.

Arabaya oturduk. Bea arabayı çalıştırdı. Radyoyu açtı. Şarkı söylüyorduk. Mutlu, sarhoş hissediyordum. Bea arabayı otoparkın rampasından aşağı savurup sokağa çıktı.

Kazaların çoğunun, insanın evine beş kilometre mesafede meydana geldiği söylenirdi.

Bu kazayı nasıl yaptığımızı hiç anlamadım.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Sonraki günlerde üç şey oldu. Kendisinin de izniyle, polis tarafından yapılan babalık testi sonucunda, Jason Tebow'un aslında Grace'in babası olmadığı ortaya çıktı. Haber hem Bea'yı hem de beni şaşkına döndürdü. Görünüşe göre tek eşlilik ne Jason'ın ne de Shelby'nin tarzıydı.

Bir gün sonra Dr. Feingold'un ofisinden bir hemşire aradı ve kan testinin sonuçlarının geldiği haberini verdi. "Üzgünüm, tatlım," dedi telefonda. "Ama haberler iyi değil. Hamile değilsin." Teşekkürlerimi mırıldanıp telefonu kapatırken üzgünmüş gibi yaptım.

Meredith ile Delilah'yı arama çalışmaları bir süre daha devam etti, sonra durakladı. Josh'ın halkın desteğiyle başlattığı girişim önce güç kazandı, sonra umutlar azaldıkça gittikçe zayıfladı. İnsanlar pes etmişti. Onların hayatları akıp giderken Josh'ın, Meredith'in ve Delilah'nın hayatları yerinde saydı. Bir süreliğine polis arama çalışmalarını köpekler ve dalgıçlarla destekledi. Ormanları ve nehri taradılar. Eyalet polisi devreye girdi, kısa süre sonra Meredith ve Delilah ulusal haberlere konu oldu. Yine de bulunamadılar. Hava da yardımcı olmadı. Neredeyse her gün,

nehir koşulları güvensiz olduğu ve daha fazla yağmur riski olduğu için arama iptal edildi.

Derken bir sabah, telefonumun bildirim sesiyle uyandım. Grup sohbetine bir mesaj gelmişti. Bir fotoğraftı. Bir arabanın arka kısmının ve üzerindeki plakanın yakın plan çekiminin fotoğrafıydı.

Hâlâ uyku mahmuruydum. Ne gördüğümü anlamam biraz sürdü. Baktığımda fotoğrafta Meredith'in plakasının olduğunu anladım. Bu, Meredith'in arabasıydı.

Yatakta birden doğruldum. Bea'ya seslendim ama o yeniden çalışmak üzere stüdyosunda, dışarıdaydı. Sonraki birkaç saniye içinde grup sohbeti hareketlendi. Meredith'in arabası, iki kasaba ötedeki bir motelin otoparkında, grubumuzdan biri tarafından görülmüştü. Polis haberdar edilmişti.

Bea da mesajı gördü. Koşarak odaya daldı. Duş almamış, henüz kahvemizi bile içmemiştik ama Josh'ı motelin olduğu yere götürmeye karar verdik. Josh dedektifle irtibattaydı ama evde kalıp haber beklemeyi reddediyordu. Oysa dedektif ona tam olarak böyle yapmasını söylemişti. Gerginliği çok normaldi ve kendi başına araba kullanacak durumda değildi. Yolda Leo'yu bakıcıya bıraktık. Josh onu kapıya kadar götürürken ben ofisimi arayıp sabahki hastalarımı ertelemelerini istedim. Josh'ın, Meredith'in ve Delilah'nın bana ihtiyacı vardı.

Sanki yol uzadı da uzadı; oysa yirmi dakikadan fazla olamazdı. Yol boyunca konuşmadık. Her birimiz kendi düşüncelerimize gömülmüş, en kötüsünü düşünüyorduk.

Motel, kasabanın sınırları dışındaki iki şeritli bir yolun kenarındaydı. Çevresinde birkaç endüstriyel binadan ve büyük kısmı satılık, su altında kalmış arazilerden başka pek bir şey yoktu. Motelin otoparkına vardığımızda etrafta çok fazla polis vardı. İlk anda Meredith'in arabasını göremedik ama etrafını saran polis çemberi bizi oraya çekti.

Josh, araba hâlâ hareket hâlindeyken kapısını açtı. Arabadan atladı ve Meredith'in arabasına doğru koştu. Kapıları ve bagajı açıktı, polis içini inceliyordu.

Meredith'i ya da Delilah'yı göremiyordum. Otoparka bakınarak "Onları görüyor musun?" diye sordum Bea'ya.

"Görmüyorum," dedi Bea. O da alanı tarıyordu ama tek gördüğümüz, birkaç meraklı vatandaş ve polisti.

Boş bir yere yanaştım. Otopark büyük değildi. Arabayı park ettim. Josh'a doğru yürüdük. Çok ilerleyemeden polis tarafından durdurulduk, bir memurun *olay yeri* dediği bölgeden otuz metre geride beklemeye zorlandık. Bu kelimeleri duyduğumda boğazım kurudu ve Meredith'in arabasında bir şey bulduklarından emin oldum. Bir beden, daha fazla kan. Bea elimi tuttu. Yerimizden kıpırdamadan, büyük bir endişeyle Josh'ın yeni bir haberle dönmesini bekledik.

Motel pek tekin bir yere benzemiyordu. Bakımsız ve küçüktü. Tek katlıydı ve odaların kapıları dışarı açılıyordu. Otoparkta, 1970'lerden kalma bir neon tabela, "Boş Oda" diye yanıp sönüyor, geceliği elli dolar ya da haftalığı iki yüz dolar olan odaların reklamını yapıyordu. Tahminimce müşterilerin çoğu evsizdi. Burada yaşıyorlardı.

Bu, benim tanıdığım Meredith'in gideceği türden bir yer değildi asla.

Josh yanımıza geldiğinde Bea "Ne bulmuşlar?" diye sordu.

Josh nefes nefese kalmıştı. "Araba boş. İkisine dair hiçbir iz yok ama sürücü tarafında her yer çamur. Yolcu koltuğunda kan var. Bir memur içeri girip motel çalışanıyla konuşmuş. Meredith buraya kaybolduğu gün giriş yapmış. Nakit ödemiş. Odayı bir aylığına kiralamış ve günlük temizlik hizmeti istememiş. Polis odayı arayacak." Durdu, ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gözleri yorgundu ama adrenalinle parlıyordu. Odaklanamıyordu. "Sakin kalıp beklemem gerekiyormuş ama..." Sesi gittikçe kısıldı.

O anda Josh'ın yüzünden iki şey geçti: Umut ve çaresizlik.

Bea ona uzandı. Üçümüz yan yana, el ele tutuşarak öylece durduk.

Memurlar bir odaya girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Dönmeleri fazla uzun sürdü. Geçen her dakikayla endişem katlanarak arttı. Kıpır kıpırdım, yerimde durmakta zorlanıyordum ama Josh için kendimi tuttum.

Josh "Sizce neden bu kadar uzun sürüyor?" gibi sorular soruyordu. Tanrı'ya şükür, Bea onu rahatlatacak makul açıklamalarda buluyordu. "Onunla konuşmak istemişlerdir. Oradaysa soru soruyorlardır."

Ama ben, Meredith ve Delilah odadaysa memurların hemen geri döneceğini düşünüyordum. Oysa değillerdi. Motelin kapalı kapısına bariyer bandının arkasından umutla bakarken çok fazla zaman geçmişti.

Birkaç memur gözünü bizden ayırmamak için yanımızda kaldı. Telsizler aracılığıyla birbirleriyle konuşuyorlardı. Sesler boğuk ve alçaktı, ne dediklerini duyamıyorduk. Moteli izlerken, iki memurun yanımızdan ayrılıp odaya doğru ilerlediğini gördük. Görmediğimiz biri tarafından içeri alındılar. Kapı kapandı. Odada bir pencere vardı ama perdeler kapalıydı. Hiçbir şey göremiyorduk.

"Ne oluyor?" diye seslendi Josh. Kimse cevap vermedi.

Motele vardığımızdan beri, meraklıların sayısı ikiye katlanmıştı. Yoldan geçen arabalar yavaşlıyor, camlarından kafalarını çıkarıp bize bakıyordu.

Bir memur odadan çıktığında sertçe yutkundum. Hava bulutluydu ama yağmur yoktu. Şaşırtıcı biçimde bugün yağmur riski bile yoktu. Yoğun bulutların ardında bir yerlerde güneş kendini göstermeye çalışıyordu. Başta bunu hayra yormuştum, onca karanlık günden sonra güneş açıyordu. Fakat artık o kadar da emin değildim.

Memur, şapkasını ellerinde tutuyordu. Otopark boyunca ilerleyip bize doğru geldi, başı öne eğikti. Kadın dedektif üç adım geriden onu izliyordu.

Bea elimi sıkıca kavradı. Kimse tek kelime etmedi. Kimse nefes almıyordu.

Dedektif yanımıza geldiğinde, konuşmak için Josh'ı çağırdı. Josh hemen barikat bandının altından geçerek onu izledi. Kimsenin duyamayacağı ama herkesin görebileceği kadar uzakta bir noktaya gittiler. Konuştular. Uzun sürmedi.

Bir düzine seyirci bakarken Josh otoparkta dizlerinin üzerine çöktü. Ağladı. Acı dolu hıçkırıkları bu mesafeden bile

duyulabiliyordu. Umutsuzca, uzatılmış bir şekilde haykırdığı "Hayıııır!" çığlığı, hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Hareketleri vahşileşti. Çıplak elleriyle çakıllı zemine vurdu, sonra göğe bakıp nedenini öğrenmek için yalvarıp yakardı. "Neden?" diye haykırdı. "NEDEN?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Gözlerim kapalıydı. Bir şarkının nakaratını avazım çıktığı kadar söylüyordum. Sözlerini bilmiyordum. Söylerken uyduruyordum. Kulağıma kusursuz geliyorlardı. Bea'yla gülüyorduk. Sersemlemiş, coşkulu, sarhoş bir neşe içindeydik. O kadar hızlı gidiyorduk ki araba yerden kesilmişti. Âdeta uçuyorduk.

Şehir merkezinden çıkmıştık. Işıklar artık arkamızda kalmış, sokaklar kararmıştı.

Bea bir şey görmüş olmalıydı. Çarpmadan bir saniye önce, fark edilemeyecek kadar kısa bir nefes kesilmesi sesi duyulmuştu. Bunu ancak sonradan, geriye dönüp düşündüğümde fark etmiştim. Çarpma çok netti. Boğuk, ağır bir gümbürtü duyuldu ve ardından sessizliğe gömüldük.

Koltuğumda birden doğruldum. Afallamıştım. Gözlerim kocaman açılmıştı. Bea frene asılmaya çalıştı ama hızımız yüzünden hemen duramadık. Birkaç metre daha ilerledik. Araba zıpladı, her neye çarpmışsak üzerinden geçti. Bea frene daha sert bastı. Bu kez durduk. Emniyet kemerim kilitlendi, beni yerime mıhladı. Bea vitesi geri aldı, geri gitti. Araba bir kez daha bir yükseltinin üzerinden geçti.

Sessizliğe gömüldüm. Ön camın ötesindeki karanlığa baktım. Hiçbir şey göremiyordum, yalnızca yıldızlar vardı.

Bea sürekli "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diyordu.

Sadece "Neydi o?" diye sorabildim.

Geceleri mahallede tilkiler dolaşırdı. Çakallar da. Sayıca çoklardı. Komşular, dışarıda kedisi ya da küçük köpeği olanları dikkatli olmaları için uyarırlardı.

Bea bana cevap vermedi. Sadece "Kahretsin, kahretsin," demeye devam etti.

Direksiyonu yumrukluyordu.

Arabadaki hava değişmiş, içeri ölüm sessizliği çökmüştü.

Bea arabadan indi. Hareketleri kaskatıydı, neredeyse mekanikti. Kapısını açık bıraktı. Arabanın önünden dolandı. Ben yolcu koltuğunda oturuyordum. Emniyet kemeriyle hâlâ yerime çivilenmiş hâlde onu izliyordum.

Bea, farların ışığında baştan aşağı aydınlanmıştı. Meleksi görünüyordu.

Ben hâlâ hafif çakırkeyiftim. Her şey ağır çekimde oluyordu. Derinlik algım bozulmuştu. Kopuk hissediyordum ama yine de bilincim yerindeydi çünkü sarhoşluk yavaş yavaş etkisini kaybediyordu.

Bea ile Kate'in bir kedileri vardı. Sürekli geçici olarak evlerine hayvan alırlardı. Bea hiçbir şeye bilerek zarar verecek biri değildi. Suçluluk duygusu onu perişan etmişti. İki büklüm oldu, elini ağzına götürdü ve ağladı. Yalnızca kısacık bir an sürdü bu. Bea öyle kolay kolay ağlayan biri değildir.

Birden toparlandı. Gözlerini sildi. Hızla arabaya yöneldi. Ürpertici bir soğukkanlılıkla sürücü koltuğuna oturdu. Bir planı vardı.

Yaptığı ilk şey, kapıyı sertçe çarparak kapatmak oldu. Arabanın içi karardı. Farları kapattı. Önümüzdeki sokak da karanlığa gömüldü. Sokak lambaları fener gibiydi. Daha çok süs amaçlıydılar, işe yaramıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Eğer hayvan ölmüşse yapabileceğimiz bir şey yoktu. Eğer hâlâ yaşıyorsa, Kate'i arayabilirdik. Kate yardım edebilirdi.

Bea bana döndü. Kolumu öyle sıkı kavradı ki canım yandı. Tırnakları derime battı. "Kimseye tek kelime etmeyeceksin. Duydun mu beni, Meredith? Söz vermek zorundasın. Söz veriyor musun?" dedi.

Hızla ayıldım, beni korkutmuştu. İnsanlar hayvanlara sık sık çarparlardı. Bunun için bir kelime bile vardı. Asfalt leşi. Duyarsız değildim ama bu tip olaylar oluyordu.

"Kendine gel, Bea." Sakin bir sesle konuşuyordum, daha çok umursamaz bir fısıltı gibiydi. "İnsanlar her zaman hayvanlara çarpar. Sorun değil. Yaşıyor mu?"

Kolumu kurtarmaya çalıştım. Bea bırakmadı. Aksine daha da sıktı. Kolumun ön kısmı zonklamaya başlamıştı.

Arabanın içindeki ışık çok yetersizdi. Onun yalnızca siluetini seçebiliyordum, ayrıntılar belirsizdi.

"Söz ver," diye diretti Bea. Sesi titremiyordu ama gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Bana tekinsiz gelen bir şey.

Israrına boyun eğdim. "Söz, Bea. Tek kelime etmeyeceğim."

Ona, yola fırlayan her neyse, tepki verme şansı olmadan atladığını söyledim. Bu yüzden kendini yiyip bitiremezdi. Onun suçu değildi.

"Ben de on altı yaşındayken bir rakun yavrusu sürüsünün üzerinden geçmiştim. Henüz bebeklerdi," dedim. Ehliyetimi yeni almıştım. Gece araba kullanıyordum. Onları hiç görmemiştim ama suçluluk duygusu aylarca içimi kemirmişti. Kendimi berbat hissetmiştim.

"Lanet olası bir rakun değildi, Meredith!" diye bağırdı Bea.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, Bea'nın öfkesini böylesine kaybettiğini hiç görmemiştim. Onun bu yanıyla hiç tanışmamıştım. Sertti, demirden iradesi vardı. Ama bu, tanıdığım Bea değildi. Bu, anlık tepkilerle hareket eden bir Bea'ydı.

Arabanın içi sessizlikle dolup taştı. Bana bakarken gözleri çılgınca parlıyordu. Saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Panik dolu nefesimi duyamıyordum ama göğsümün inip kalkışını hissediyordum.

"Bea," dedim. Bir nefes gibi çıktı ağzımdan. "Ne oldu? Neye çarptın?"

Sessizliği beni dehşete düşürdü. Kolumu bıraktı. Arkasına yaslandı, önüne baktı.

Arabadan indim. Ön tarafa doğru sendeleyerek yürüdüm. Ne olduğunu görmek zorundaydım.

Kendimi en kötüsüne hazırladım. Asfalt leşleri asla güzel bir görüntü olmazdı. Kafanın kopması, uzuv kaybı gibi şeyler geldi aklıma. Burada korkunç bir şey olmuştu. Bea'yı kökünden sarsan bir şey.

Sonra, gecenin solgun ışığında onu gördüm.

Bir hayvan değildi.

Dehşet bütün vücudumu ele geçirdi. Kalbim deli gibi atıyordu. Bacaklarımdan güç çekilmişti sanki. Avuçlarım terledi. Donup kalmıştım. Ağzım açık bir hâlde kalakaldım. Çığlığımı bastırmak için terli ellerimi ağzıma götürdüm.

Bir insandı. Saç uzunluğuna ve vücut şekline bakılırsa bir kadındı. Yüzüstü yatıyordu, altından belli belirsiz karanlık birikinti yayılıyordu. Kolları kale direkleri gibi uzanıyordu. Delilah da bebekken böyle uyurdu. Yüzüstü, kolları yukarıda. Kadının uzun saçları etrafına yayılmış, bacakları arabanın altına sıkışmıştı.

Bea arabadan indi. Yanıma geldi. "Yansıtıcı kıyafetler giymeliydi. Lanet bir kafa lambası takmalıydı. Kaldırımda olmalıydı."

Sonunda bacaklarım pes etti. İstemsizce dizlerimin üzerine çöktüm. Asfaltın çakılları tenime battı. Kadına uzandım ama Bea sert bir tonla "Sakın dokunma ona," dedi. Sözleri çok netti. İrkildim.

"Neden?" diye sordum, dehşet içinde Bea'ya bakarak. "Yardım etmemiz gerekiyor, Bea. Yardımımıza ihtiyacı var. Onu burada bırakamayız."

"Onu burada bırakmayacağız elbette. Yardım et bana," dedi ve kadının öbür yanına çömeldi. Bea'nın elinde eldivenler vardı. Muhtemelen arabasında bulmuştu, kıştan kalma şeylerdi. Benim ellerim çıplaktı. Bea, kadına çıplak ellerimizle dokunmamak için ellerimi bluzumun kollarının içine sokmamı söyledi. Nedenini sormayı akıl edemedim. Sadece yaptım.

Onu çevirmeye çalıştık. Hafif sayılırdı. Ama bedeni gevşekti, sarkıyordu. Ölü ağırlığı vardı. İlk başta kaldıramadık. Sırtüstü

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

çevirmek zorunda kaldık. Aklımdan, bunu yapmamamız gerektiği geçti. Yaralı birini asla oynatmamak gerekirdi. Onu olduğu yerde bırakıp yardım çağırmalıydık ama bu düşüncemi dile getirmedim. Zihnimde, olduğu yerde kaldı. Bea'yı dinledim. Sanki otomatik hareket ediyordum, büyük ölçüde şokta olduğumu düşünüyordum. Bu gerçekten yaşanmıyordu. Ben burada değildim. Olan bitenden kendimi soyutlamıştım. Bedenimin bir parçası sokakta fiziksel olarak diz çöküp bu kadını sırtüstü çevirse de, geri kalanım tüm bu manzarayı uzaktan, dehşet içinde izliyordu.

Kadını sırtüstü çevirdiğimizde yüzünü daha net gördüm. İçtiğim ne varsa midemden yukarı yükseldi, yakındaki çalılıkların arasına koşup kustum. İnleyerek ağlamaya başladım. Bir anda Bea yanıma geldi, yüzüme çok yakın duruyordu.

"Kes sesini, Meredith," diye tersledi beni. Öfkeden ziyade panik içindeydi. "Sokaktaki herkesi uyandıracaksın."

Elini ağzıma bastırdı, çığlıklarımı tuttu. Nefes alabilmek için onunla boğuşmak zorunda kaldım. Bea korkmuştu, bunu biliyordum. Panikliyordu. Ben de öyleydim.

Sokakta yatan kadın Shelby'ydi.

Bea'yı ittim. Arabaya koştum. Çantamın içinde telefonumu aradım. Telefonumu elime alır almaz Bea yanımda bitti. Telefonumu elimden kapıp aldı.

"Ver şunu," dedim.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Kimi arayacaksın?"

Telefonumu almak için onunla mücadele ettim ama Bea benden daha iri ve daha güçlüydü. Kazanan o oldu.

"Onu tanıyorum, Bea," diye açıkladım. Bea'nın yüzü düştü ama bu bilgi onun için hiçbir şeyi değiştirmedi.

"911'i aramamız gerekiyor," diye ısrar ettim. "Ambulans çağırmamız lazım. Yardıma ihtiyacı var."

"*Sarhoşuz*," diye azarladı Bea. "Ve ölmüş, Meredith. *Ölmüş*. Nabzını kontrol ettim, atmıyor. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Biri öğrenirse hapse girerim."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. "Onu öylece *bırakıp* gidecek miyiz?"

Shelby'yi yolun ortasında, bir başkasının bulması için bırakmak, aklımın almadığı bir şeydi.

Bea başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır, Meredith. Onu burada bırakamayız," dediğinde önce rahatladım. İlk anda Bea'nın doğru olanı yapacağını sandım. Ama sonra "Onu ortadan kaldırmamız gerekiyor," dedi ve kalbim durdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum dehşet içinde.

"Onu tenha bir yere götürmemiz lazım. En azından bir süre belki de hiç bulunmayacağı bir yere."

"Hayır," dedim, başımı çılgınca iki yana sallayarak. "Hayır, Bea. Bunu neden yapalım ki? Sen aklını kaçırmışsın."

"Beni dinle," dedi Bea, sesi kontrollüydü. Başımı iki eliyle kavradı, beni ona bakmaya zorladı.

"Beni dinle. Üzgün olduğunu biliyorum. Anlıyorum, Meredith. Ben de üzgünüm. Ama bir dakika düşün. Bir dur ve *düşün*. Bu kadın ölü. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer yaşıyor olsaydı, ambulans çağırırdım, Meredith. Onu acile kendim götürürdüm. Ama ölü. Lanet olsun, *ölü*. Şimdi yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez. Ancak gidip teslim olursak, biteriz. *Ben* biterim. Onu kurtaramayız ama kendimizi kurtarabiliriz."

"O zaman burada bırakalım," dedim kararlı bir şekilde. "Burada bırakalım ve polise isimsiz bir ihbarda bulunalım."

Onu burada bırakmak cesedini saklamaktan iyiydi.

"Yapamayız," dedi Bea.

"Neden? Ne fark eder ki?"

Bea'nın cevabı düşünülmüş ve hızlıydı. Benden iki adım öndeydi. "Çünkü onu burada bırakırsak, en geç sabaha, hatta belki bu gece, polis ona çarpıp kaçan sürücüyü aramaya başlar. Ama onu ortadan kaldırırsak, kayıp birini ararlar. İkisi farklı şeyler. Bunu görmüyor musun, Meredith? Kim bilir, bedeninde lastik izleri vardır, kıyafetlerinde boya vardır. Beni onunla ilişkilendiren kanıtlar olabilir. Başka seçeneğimiz yok," dedi. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama onu ortadan kaldırmak zorundayız."

Başımı iki yana çılgınca salladım. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Sessizce gözlerimden süzülüyordu. "Yapamam. Bunun bir parçası olamam," diye sayıkladım. Arkamı döndüm. Elimi ara-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

banın kapı koluna koydum. Gitmeyi düşündüm. Nereye gidecektim? Ne yapacaktım?

Bea, gidemeden beni yakaladı. Omuz silkerek kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Ona döndüm. "Yapma, Bea," dedim. "Bırak beni. Bunun bir parçası olmayacağım. Vicdanım bunu kaldırmaz. Polisi aramalıyız. Teslim olmalısın."

"Kendine gel," dedi ve bana sert bir tokat attı. Öyle şaşırmıştım ki sessiz kaldım. Yanağım yanıyordu. Elim yanağıma gitti, bir hıçkırıkla boğazım düğümlendi.

"Hâlâ anlamadın mı?" diye sordu. Sesini alçak tutacak kadar soğukkanlıydı. "Masum bir seyirci değilsin," dedi. "Sen de bu işin içindesin. Josh, sokakta bir kadını biçtiğimizi bilse ne der sanıyorsun? Sevgili kocanın sana bir daha aynı gözle bakacağını mı düşünüyorsun?"

Utanç ve korku üstüme çöktü. Josh bilse ne yapardı? Shelby'ye kazara çarpmıştık. Ama Bea bu kadar sarhoşken arabaya bindiğim için Josh beni yargılar mıydı?

"Bilmiyorum," dedim panikle, başımı iki yana sallayarak. "Ne yapardı bilmiyorum."

"İn şu arabadan, Meredith. Hadi. Onu tek başıma taşıyamam."

Çok katıydı. Artık eşit değildik. Kontrol Bea'daydı.

Arabadan indim. Cesedin yanına geri döndük. Shelby sırtüstüyken onu taşımak daha kolaydı. Önce onu arabanın altından çekip çıkarması gerekiyordu. Kollarını Shelby'nin koltukaltlarından geçirip üst bedenini kaldırdı, ben de ayaklarından tuttum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, bedenim kasılıyordu. Bea susmamı, daha hızlı yürümemi söyledi. Birinin gelmesi an meselesiydi.

Hareketleri mekanik olarak yaptım. Ne söylenirse onu yapıyordum. Bu yaşanmıyor, dedim kendime. Bu, gerçek değil. Uyanmayı bekliyorum. Hepsi sadece bir rüya, korkunç bir kâbus.

Ama bir türlü uyanmıyordum.

Shelby'yi arabanın arka tarafına sürükledik. Bez bir oyuncak gibi gevşekti. Kafasının betona çarptığı yerde bir iz vardı. Şişmişti. Kanıyordu. Ağzından kan geliyordu. Ölümüne ne sebep

olduysa, yüzeysel değildi. Kafa travması. Organ yetmezliği. İç kanama.

Bea, bagajı açabilmek için onu tek eliyle tutacak şekilde kaydırdı. Hareketleri hantal ve beceriksizdi. Shelby'nin başı geriye düştü, neredeyse kopacak gibiydi. Bea bagajı açtığında zayıf bir ışık belirdi. Karanlık sokakta güneş ışığı kadar güçlü bir şekilde parlıyordu. Bea paniğe kapıldı. "Çabuk," dedi ve Shelby'nin yarısını neredeyse fırlatırcasına bagaja, akü kablolarının ve bir kutu kedi kumunun yanına attı.

Shelby'nin başı bagajın içine çarptığında boğuk bir ses çıktı. Midem bulanmıştı. Ben onun gibi yapmadım. Shelby'nin alt yarısını bagaja dikkatle, özenle yerleştirdim ve rahat edecek şekilde düzelttim.

Bea bundan hoşlanmadı. "Hadi, Meredith. Koy şu kadını bagaja."

Gözleriyle sokağı taradı. Civarda evler vardı. Çoğu karanlıktı. Muhtemelen çoğu uyumuştu. Işığı yanan birkaç evin penceresinde ise kimse yoktu. Kimse izlemiyordu.

Bagajdan bir adım geri çekildim. Bea bagajı kapatırken Shelby'nin inlediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Kanım dondu. Nabzını sadece Bea kontrol etmişti. Ben hiç bakmamıştım.

"Bu da neydi?" diye sordum panik içinde. "Kapağı aç," dedim ama Bea sadece bana baktı.

"Gitmemiz lazım, Meredith." diyerek uzaklaşmaya başladı.

"Bir ses çıkardı. Duydum," diye ısrar ettim. "Bakmak zorundayız."

Ya hâlâ hayattaysa?

Ya Bea yanılmışsa?

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi Bea.

"Lütfen, Bea," diye yalvardım. "Lütfen, bagajı aç da kendim kontrol edeyim."

"Bin şu arabaya," dedi sertçe. Sürücü kapısına yönelip içeri oturdu. Sırf gittiğimiz yere vardığımızda hâlâ hayatta olup olmadığına bakabileceğimi söylediği için ben de bindim. Arabayı çalıştırdı. Farları yakmadı.

"Eğer yaşıyorsa, hastaneye götüreceğiz," dedim. "Söz ver bana, Bea. Hayattaysa onu hastaneye götüreceğimize söz ver."

"Yaşamıyor."

"Onu duydum. Ses çıkardı."

"Hayal görüyorsun."

Bea gaza basıp uzaklaştı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ne kadar süreceğini de. Shelby hayattaysa, bagajda ona bir süre yetecek kadar oksijen olmasını diledim.

Ama ya bagaja yakın egzoz borusu onu etkilerse? Karbonmonoksit içeri giriyor muydu?

Ya iç kanaması varsa? Kan kaybından ölmesi ne kadar sürerdi?

Bir sokak geçtikten sonra Bea farları yaktı.

"Bir şey duyduysan, bedenler ölürken ses çıkardığı içindir," dedi bir süre sonra.

Bea gözlerini yoldan ayırmadı. Bana bakmadı.

Yağmur iri, ağır damlalar hâlinde yağmaya başladı. Ön cama çarpıp dağıldı. Hava durumu tahminleri doğruysa, bu bir süre daha devam edecek yağmur fırtınasının ilkiydi.

"Kontrol edemez miyiz?" diye sordum, evden birkaç kilometre uzaktayken. Hastane yakındaydı. Eğer onu kontrol ettiğimizde hayattaysa, hastaneye götürebilirdik.

"Kes sesini, Meredith. Lütfen şu çeneni artık kapa!" diye bağırdı Bea.

Sustum. Bagajdaki Shelby'yi düşündüm. Ne yaptığımızı düşündüm. Evde onu bekleyen Jason'ı ve bebeğini düşündüm. Evimde, yatağımızda beni bekleyen Josh'ı düşündüm.

Kilometrelerce sürdük. Kasabanın içinden geçtik, sonra daha da devam ettik. Yol, yerini ormanlık alana bıraktı. Bu yol nehrin taşkın yatağından geçiyor, bir orman koruma alanının dış sınırlarını izliyordu. Evler gözden kayboldu. Yol daraldı, çakıllı hâle geldi. Ağaçlar üzerimize kapandı, dalları arabanın kaputunu tırmalıyordu.

Bea arabayı terk edilmiş, çakıllı yolun ortasında durdurdu. İndik. "Bunu yapamayız. Bunu yapmak istemiyorum, Bea."

"Hapse filan girmeyeceğim," dedi. Buna kafayı takmıştı. Bea'nın bu tarafını hiç görmemiştim. Bu kadının kim olduğunu

bilmiyordum ama onun da benim kadar korktuğunu biliyordum. Bu korku, onda öfke ve kontrol olarak ortaya çıkıyordu sadece. Bea iyi bir insandı. Bir psikopat değildi. Ama köşeye sıkışmıştı, çaresizce bir çıkış yolu arıyordu. Aradığı yol buydu.

Bagajı açtı. Shelby'yi ölü mü, diri mi bulacağımızı bilmiyorduk. Kendimi hazırladım.

Shelby ölmüştü. Nabzı yoktu. Ölüm katılığının ilk belirtileri çoktan başlamıştı. Yüzü korkunç bir ifadeyle donmuştu. Teninin rengi değişmişti.

Ama bagaja koyduğumuzdakinden farklı bir pozisyondaydı. Bu beni rahatsız etti.

Hayattaydı ve buradan çaresizce çıkmaya çalışırken hareket mi etmişti?

Yoksa ölüydü de hareket etmiş olması kinetik bir tepki miydi?

Bunu düşünmeden edemiyor, düşündükçe kafama daha çok takıyordum.

Ama suçluluk duygumu yatıştırmak dışında bunun bir önemi yoktu. Shelby ölmüştü.

Zaman algımı tamamen yitirmiştim. Kazanın ne zaman olduğunu ya da ne kadar süredir araba kullandığımızı bilmiyordum.

Yağmur yağıyordu. Shelby'yi ormanın içine doğru taşırken ellerimizden kaydı. Islak ellerimle tutmaya çalışıyordum ama ayak bilekleri tıpkı bir balık gibi kaygandı. Tutmak zordu. Zemin yumuşak ve çamurluydu.

Ağaç köklerine takılıp çıkıyor, çamura gömülüyorduk.

Burada sessiz olmak zorunda değildik.

Ağaçların içine doğru birkaç yüz metre ilerledik. Uzakta akan nehrin sesini duydum. Hızlı akıyordu. İlk düşüncem, Bea'nın, Shelby'nin bedenini nehre atacağıydı.

Ama nehre gelmeden durdu. Shelby'nin bedeninin yarısını yere bıraktı. Hareketleri nazik değildi.

Bea yumuşamış toprağı eldivenli elleriyle kazmaya başladı. "Öyle dikilip izleyecek misin?" diye sordu. Shelby'nin bacaklarını yavaşça yere bıraktım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Kollarımı hâlâ bluzumun içinde tutarak toprağı ellerimle kazmaya

başladım. Shelby'nin bedeni yanımda yatıyor, sanki bizi izliyordu. Tamamen refleksle, bilinçsizce hareket ediyordum. Ne yapacağımı bilmediğim için o ne yapıyorsa ben de öyle yaptım. Gidemezdim. Anahtarlar Bea'daydı. Ne yapacağımıza o karar veriyordu. Kazdıkça ağladım. Bir an için tüm bedenim sarsıldı. Kendimi toparlamaya çalıştım ama duygularım beni tamamen ele geçirmişti. Şok, dehşet, suçluluk, korku.

Shelby'nin bedeni için yeterince büyük bir çukur kazmak sonsuza kadar sürdü sanki. En iyi ihtimalle baştan savmaydı. Yeterince derin ya da geniş değildi. Küreğimiz yoktu. Ama bir noktada, Bea bagajda bir buz kazıyıcı buldu ve sırayla onu kullandık. Ağaç dalları bulduk, toprağı onlarla eşelemeye çalıştık.

Onu gömmeden önce Bea, Shelby'nin üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Gömleğini başından vahşice çekip aldı. Pantolonunu aşağı çekti. Külotu dizlerinde kaldı.

Çıplak Shelby hâlâ doğum kilosundaydı. Onu bu kadar endişelendiren fazlalıkları verememişti. Memeleri büyüktü, sarkmıştı. Bea, kadının kollarına asılıp sutyenini çıkardığı an dışarı fırlamışlardı.

Bea'nın, Shelby'nin ayakkabılarını çıkarışını izledim. Çıplak bulunmanın utancını düşündüm. Son bir aşağılanma. Başımı çevirdim. İzleyemedim.

"Neden, Bea?" diye sordum.

"Çıplak olursa, cinsel saldırı gibi bir şey olmuş gibi görünür. Polis bir erkek zanlı arar."

Onu çukura sürükledik. Çıkardığımız toprak ve çamurla üzerini kapattık. Ormanda etrafa bakındık, ne bulduysak topladık. Yapraklar, dallar. Çamurun üstüne serdik. Shelby'nin bedeni, toprağın yüzeyinde hafif bir yükselti oluşturuyordu. Ama çok belli değildi. Şansımız yaver giderse, kimse onu burada bulmazdı.

Eve dönerken bir noktada yağmur durdu.

Bea evlerimize varmadan hemen önce bir sokağın kenarına çekti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

Bea motoru kapattı. Sadece "Beni takip et," dedi. Arabadan indik ve kaldırım boyunca yürümeye başladık. İkimiz de çamur içindeydik. Çamur kıyafetlerimde, ellerimde, ayakkabılarımdaydı. Saçımın içine işlemişti.

Bea çamaşır suyum olup olmadığını sordu. Olduğunu söyledim. Bu sırada yağmur, Shelby'nin kanının izlerini sokaktan çoktan silmişti. Artık görünmüyordu. Kimse orada olduğunu bilmeyecekti.

Ama Bea'nın bagajında hâlâ kan izleri vardı. Onların temizlenmesi gerekiyordu.

"Nerede?" diye sordu, hızlı adımlarla yürürken. Bacakları benimkilerden uzundu. Beni beklemedi. Ona yetişmek için hafifçe koşmam gerekti.

"Garajda," dedim. Wyatt ve çocuklar yanlışlıkla ulaşamasın diye temizlik malzemelerinin hepsini garajda tutuyorduk.

Evin önüne geldik. Gecenin bu saatinde evin dışında durmak tuhaftı. Kendi bahçemi bile tanıyamadım. "Git al," dedi, çamaşır suyunu kastederek. "Burada bekliyorum." Sık ağaçlarla kaplı bahçede öylece duruyordu. Yüzlerce yıllık bir mahalle burası. Ağaçların bazıları evlerden bile yaşlıydı. Görüşü kapatıyorlardı. Kimse bizi göremezdi, öyle sanıyorduk.

Evim karanlıktı. Sundurma ışıkları kapalıydı. Josh, benim için açmayı unutmuş olmalıydı. Bunu sık sık yapardı. Muhtemelen gecenin bir yarısıydı. Josh uyanacak olursa, endişelenirdi. Ama uykusu ağırdı, uyanma ihtimali düşüktü. Çocuklarımdan birinin uyanıp beni araması çok daha olasıydı.

Jason'ı düşündüm. O da Josh gibi derin uykuda mıydı, yoksa uyanık mıydı? Shelby'nin koşudan hâlâ dönmemiş olmasından endişeleniyor muydu?

Sessizce garaja süzüldüm. Işıkları açmadım. Otomatik bir şekilde hareket ediyordum. Çamaşır suyunu bulup Bea'nın yanına geri döndüm. Dışarısı soğuktu ama bunu ancak şimdi, adrenalin azalınca fark etmiştim. Titremeye başladım. Önce hafifti, sonra giderek arttı. Bedenim baştan aşağı sarsılıyordu.

Bea çamaşır suyunu elimden aldı. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi. "Git, duş al ve yatağına gir. Unutma, kimseye

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

tek kelime etmeyeceksin. Duyuyor musun beni? Tek kelime bile."

Bea'ya temizlikte yardım etmeyi teklif ettim. Kabul etmedi.

Gitmeden önce üzerimdeki her şeyi çıkarmamı istedi.

"Neden?" diye sordum.

"Ne diyorsam onu yap," dedi.

Kendi ön bahçemde, iç çamaşırlarımla kalana kadar soyundum. Kendimi garip hissedemeyecek kadar perişan bir hâldeydim. Bea kıyafetlerimi aldı. "Ne yapacaksın kıyafetlerimi?" diye sordum. Üzerleri çamur ve kan içindeydi.

"Onlardan kurtulmam gerekiyor. Delil bunlar," dedi. "Eve git, Meredith. Kocanın ve çocuklarının yanına git. Bu gece olan biten her şeyi unut."

Benden uzaklaşmaya başladı. Kolunu tuttum. "Ya yapamazsam?" diye sordum. Bu geceyi asla unutamayacağımı biliyordum.

"Yapmak zorundasın," dedi. Beni umursamazca itti ve gitti.

LEO

GÜNÜMÜZ

Hipnoz seansına ben gitmedim. Babam mecbur bıraktığı için okula gittim. Çok fazla devamsızlık yapmış olmamdan, derslerimden geri kalacağımdan endişeleniyordu.

Günüm berbat geçti, her okul günü nasılsa öyle işte. Eve geldiğimde sen ve babam mutfaktaydınız. İçeri girdim ve babama özür dilediğini söylediğini duydum. Kapının yanında durup sizi izledim, ne için özür dilediğini merak etmiştim. Çok küçük görünüyordun. Başını eğmiş, ellerine bakıyordun. Koparıp ısırdığın tırnak etlerini yoluyordun.

Babam sana yeni kıyafetler almıştı ama üzerlerine tam otursalar bile yanlış seçimdi. Çünkü babam alışverişi küçük kızlar reyonundan yapmak zorunda kalmıştı, gençler bölümünden değil. Üzerindekiler genç kızların giydiği türden şeyler değildi. Tişörtünde bir panda vardı. Gökkuşağından kulakları vardı. Piper Hanaka böyle bir şeyi ölse giymezdi.

"Özür dilerim, efendim," dedin yine.

Babam "Özür dileyecek bir şey yok," dedi. "Bilmiyordun. Nereden bilebilirdin ki?"

Babamın sesi titriyordu. O sesi ezbere bilirdim. Gözyaşı muslukları açılmasın diye vanayı zar zor kapalı tutuyordu. Ben sizi izlerken babam seni kucaklamak ister gibi kollarını açtı. Sen

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

geri çekildin, tezgâha çarptın. Babam durumu anladı. Kollarını indirdi. Sen artık onun tanıdığı kızı olmaktan çok, bir travma mağduruydun. Belki de bir daha asla eskisi gibi olmayacaktın.

Sen eve döndüğünden beri babam işe gitmemişti. Ücretsiz sağlık izni mi ne, öyle bir şey almıştı. Maaş almıyordu ama bu önemli değildi, paramız vardı. Babam işkolikti. Sen ve annem gittikten sonra benimle evde olmaktansa işte olmayı tercih etmişti. Hiç tatile çıkmamıştık, hiç eğlenceli bir şey yapmamıştık. Güzel şeyleri hak etmediğine inanıyordu. Komşuların daha yeni aldığı o Mercedes-Benz'in aynısını rahatlıkla alabilecekken, on iki yaşında, yüz altmış bin kilometreyi devirmiş bir Passat kullanıyordu.

"Bu senin suçun değil," dedi babam.

Ön kapıyı kapattım ve sırt çantamı yere bıraktım. Eve geldiğimi anlamanız için yeterince gürültü çıkarmıştım. Mutfağa girdim. "Nasıl geçti?" diye sordum. Bir elma aldım, dişlerimi elmaya geçirdim. İkiniz de sustunuz. "Hipnoz yani," dedim ağzım elma doluyken. "Nasıl geçti?"

"İyi," dedi babam, bir yandan akşam yemeğini hazırlıyordu. Buzdolabından kıymayı çıkardı, dolaptan bir tava aldı. Tavayı tezgâha sessizce koydu, senin için gürültüyü minimumda tutmaya çalışıyordu. "Çok bilgilendiriciydi. Çok şey öğrendik. İyi ki yapmışız."

Lafı dolandırıp duruyordu.

Babamdan gözlerimi ayırıp sana baktım. Omuzların düşük, başın öne eğikti. Elmamdan bir ısırık daha aldım. Bu seferki sorum daha netti. "Neler öğrendiniz?"

Önce sessizlik oldu. Kimse bana söylemek istemiyordu. Bekledim. En sonunda konuşan sen oldun.

"Gus gerçek değilmiş," dedin. Ayaklarını birbirine sürüyor, saçların gözlerinin önüne düşecek şekilde yere bakıyordun.

Ağzım açık kaldı. "Ne demek gerçek değil?"

Bunu söylerken yüzün kıpkırmızı oldu. "Gus hayaliymiş. Onu ben uydurmuşum."

Bu beni çileden çıkardı. Babamın senin için yaptıklarından sonra böyle aptalca bir şey yapman... Babamı ve polisi var olmayan bir çocuk için ayağa kaldırmıştın.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Bilerek yapmadım."

"Ne demek bilerek yapmadım?" Sinirlenmiştim. İnsan yanlışlıkla başka bir insan uydurmazdı. İlgi için yapmıştın. Tepki görmek için.

"Üzerine gitme, Leo," dedi babam. Sesi sertti. Bana bakıp kaşlarını çattı.

Bu işin peşini bırakmayacaktım. "O bir yalancı, baba."

Yüzünü buruşturdun. Babam da öyle. Sanki sana vurmuşum gibi davrandınız.

"Kız kardeşine öyle deme."

"Ama öyle."

"Değil."

"Ne o zaman, şizofren mi?"

Hiç düşünmeden konuşmuştum, kelimeler bir anda ağzımdan çıkmıştı. Kaba olmak istememiştim. Fakat öyleydim çünkü çok kızgındım. Yakınlaştığımızı sanmıştım. Bana açıldığını düşünmüştüm. Meğer yanılmışım.

Babam tahta kaşığı tezgâha vurdu. Çok ses çıktı. "Kahretsin, Leo! Kes sesini. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Babam daha önce bir kere bile sesimi kesmemi söylememişti. Gürültü seni korkuttu. Titremeye başladın. Ağladın. Ya da belki o da yalandı. Belki bizi kandırmak için öyleymiş gibi yapıyordun.

Babam seni bir sandalyeye oturttu. Sana içecek bir şeyler getirdi. Psikiyatristin verdiği haplardan birini verdi.

Ben yalan söylesem, babam interneti kullanmamı bir ay yasaklardı. Ama sen yalan söyleyince seni bebek gibi koruyup kolladı.

Korkudan altına sıçma faslın bittikten sonra babam kıymayı pişirmeye devam etti. Her şeyi izledim ve sonra mutfaktan çıktım.

Kimse benim günümün nasıl geçtiğini sormamıştı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah uyandığımda her yerim tutulmuştu. Bütün bedenim ağrıyordu. Josh'ın üzerimde gezinen dudaklarıyla uyanmıştım. Gözlerimi açtığımda onu tam karşımda gördüm, üzerime çıkmıştı. "Hani eve döndüğünde beni uyandıracaktın," diye bana takıldı. "Sözün vardı."

"Özür dilerim," dedim. Tükürüğüm yapış yapıştı, ağzımın içi kupkuruydu. Yutkunmak zordu.

"Sakın bana unuttum deme."

"Telafi edeceğim."

Güçlükle yataktan çıktım. Bayağı zaman aldı. Oda dönüyordu. Başım ağrıyordu. Ensemden başlayan ağrı, tüm kafama sinsi sinsi yayılıyordu.

Josh beni izleyip güldü. "Hâline bakılırsa biz gittikten sonra Bea'yla çok eğlenmişsiniz."

Yanaklarım kızardı. Josh'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Tek bildiği, o ve Kate gittikten sonra bizim barda kaldığımız ve birer içki daha içtiğimizdi. Geceden kalma olduğumu düşünüyordu.

"Eve saat kaçta geldin? Biraz uyanık kalıp beklemeye çalıştım," dedi. Ona saatin kaç olduğunu bilmediğimi, zamanın nasıl akıp gittiğini anlamadığımızı söyledim.

"Bea gitmek istemedi," dedim.

Dün geceye geri dönmek, Bea'yla kalmak yerine Josh'la eve dönmek için neler vermezdim.

Kendimi zorlayarak yataktan kalktım. Josh bana baktığında karşısında daha farklı, değişmiş birini görüyor olmalı diye düşündüm. Gece kendimi sonunda eve attığımda alt kattaki banyoda duş almıştım. Onu ya da çocukları uyandırmak istememiştim. Saçlarımı kurutmadan yatmıştım. Üzerinden yalnızca dört veya beş saat geçmişti. Josh yeterince dikkatli baksaydı, saçlarımın hâlâ ıslak olduğunu fark ederdi.

"Kahve ister misin?" diye sordu Josh, aynanın karşısında kravatını düzeltirken. "Evet," dedim, gerçi midemin kaldırabileceğinden hiç emin değilim. "Biraz bekle. Kahveyi ben demlerim."

Ayağa kalkmamla Josh'ın yanından fırlayıp kendimi tuvalete atmam bir oldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve terlemiş ellerimle klozetin kenarlarına tutundum. Dün gece içtiğim birkaç içkiden midem bulanmazdı benim. Midemi altüst edip beni asıl mahveden şey sonrasında olanlardı.

"Offf," dedi Josh. Arkamdan gelmişti. Banyo kapısının eşiğinde duruyordu, ben elimin tersiyle ağzımın kenarındaki kusmuk kalıntılarını silerken yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Manyak bir doğum günü kutlaması olmuş desene. Bea'ya nasıl eğlenilir göstermişsindir. Dün gece onunla olduğun için çok şanslı."

Partilerin aranan yüzü filan değildim. Dışarı çıkılan gecelerde daha çok herkesin tadını kaçıran biri olarak bilinirdim. Çoğu zaman eve ilk dönmek isteyen ben olurdum. İçine düştüğüm bu durum pek benlik bir durum değildi. Josh, benim akşamdan kalma olmam fikrinden keyif alıyordu çünkü bu pek sık yaşanmazdı.

Banyo dolabından bir havlu aldı. Soğuk suya batırdı ve bana uzattı. Havluyu alırken, dün gece ne kadar ovalamış olsam da tırnaklarımın altında hâlâ çamur olduğunu fark ettim.

Ellerimi Josh'tan sakladım. Gammaz kalbim hızla atıyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde haber yayılmaya başladı. Her şey Facebook'ta başladı. İlk başlarda bir yardım çağrısıydı. Birçok

danışanımla olduğu gibi, Shelby'yle de Facebook'ta arkadaştık. Shelby, başka bir arkadaşının paylaşımında etiketlenmişti. Arkadaşı onu arıyordu.

O akşam Shelby yerel haberlere çıktı.

Haberleri Josh'la birlikte izledik. Çocuklar yatmıştı, saat on haberleriydi. Spiker Shelby'den bahsetmeye başladığında donup kaldım, neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Josh'a onu tanıdığımı söylemeliydim. Onun danışanlarımdan biri olduğunu söylemeliydim.

Ama gözüm yemedi. Tereddüt ettim, rol yapma konusunda oldum olası pek iyi sayılmazdım. Tepkimin yapay görüneceğinden ve beni ele vereceğinden korktum.

Bunu o an yapamadığım için üzerinden vakit geçince de söyleyemedim. Çünkü o zaman neden daha önce söylemediğimi merak ederdi. Marty meselesi gibiydi. Günler geçtikçe, ona ne dava sürecinden ne Dr. Feingold'dan ne de bunların hiçbirinden bahsedebildim. Hepsi fazlasıyla şüpheli ve dürüst olmaktan uzak bir tablo çizerdi.

Polisin gelip Shelby'yi tanıyıp tanımadığımı sorduğu ve yalan söylemek konusunda bir karar vermek zorunda kalacağım ânı kafamda defalarca canlandırdım. Yalan söyleme işini hakkıyla beceremezdim. Ama doğruyu söylesem, bu Josh'ın kulağına gidebilir ve o zaman ondan sakladığım gerçeği fark ederdi. Büyük bir ikilemdeyim. Hasar almadan çıkma şansım yoktu.

Ertesi gün Bea bize geldi. Evde yalnızdım.

"Birlikte görülmemiz sorun olmaz mı?" diye sordum kapalı kapılar ardında.

"Neden olsun, Meredith?" dedi.

"Yaptığımız şey yüzünden," diye fısıldadım.

"Biz ne yaptık ki?" diye sordu. "Bara gidip güzel vakit geçirmemizden mi bahsediyorsun?" Şüpheleri üzerime çekmemek için normal davranmam gerektiğini söyledi.

Geri çekildim, alınmıştım. "Normal davranıyorum ben," dedim, oysa hiç de öyle değildim. Normal olmaktan fersah fersah uzaktım.

Bea, bir danışanım kaybolursa ne yapacağımı sordu. "Bilmiyorum," dedim, aniden gelen ağlama isteğini bastırarak. Bea

tüm kayıtsızlığı ve uzun boyuyla önümde duruyordu. Evimin antresinde, tüm heybetiyle üzerime çullanıyordu. Yanına şemsiye almamış, yağmur yüzünden ıslanmıştı. Üzerinden akan su damlaları antredeki halımın üzerine damlıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey olmadı ki."

"Aptal olma," dedi, dümdüz bir sesle. Sözleri tokat gibi çarptı. "*Teorik* olarak diyorum, Meredith. Ne yapardın?"

Güçlükle yutkundum. "Kocasını arardım. İyi dileklerimi iletirdim. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını sorardım."

"O zaman öyle yap," diye emretti. "Bugün."

Geldiği gibi gitti. Gerçekten gittiğinden emin olmak için ön pencereye yürüyüp onu izledim.

Dışarıdaki dünya kömür grisine bürünmüştü. Sis vardı. Sokağın karşı tarafını zar zor görebiliyordum. Ötesi bulutların arasında silikleşiyordu.

Takip eden günlerde, mahallemize kışın yağan kar gibi polisler üşüştü. Ben olan biteni uzaktan izledim. Kimse evimize gelip soru sormadı ama bunun ne zaman yaşanacağını düşünmekten işi takıntı hâline getirmiştim.

Tüm öğrendiklerimiz kulaktan kulağa yayılan söylentilerden ve haberlerden ibaretti.

Josh bu durumdan çok etkilenmişti. "Yetişkin bir kadın nasıl olur da ortadan kaybolur?" diye sordu. Sorusu o kişi özelinde değildi. Evde volta atıyordu. Bunu yapan kişi bulunana kadar hava kararduktan sonra dışarı çıkmamı istemediğini söyledi.

"Doğumlara beni sen mi götürüp getireceksin?" diye karşı çıktım. "Çocukları gecenin bir yarısı uyandırıp eve mi getireceksin?"

Bir süre düşündü. Sonra "Taksiyle gidersin," dedi. "Şoför seni hastanenin kapısında indirir, kapısından alır."

"Saçmalıyorsun," dedim, sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak. "Söylenenleri duyuyorsun, değil mi? Kocası hakkında söylenenleri? Onu öldürdüğünü söylediklerini? Bence güvendeyim, sen beni öldürmeyi planlamıyorsan tabii," dedim ve odadan çıktım. Bu kadar aksi davranmamam gerekiyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Suçluluk beni yiyip bitiriyordu. Sadece Shelby'nin ölümü değil, bunun bedelini Jason'ın ödeyebilecek olması fikri de.

Josh'la daha sonra banyoda, yatmaya hazırlanırken denk geldim. "Kızgın mısın?" diye sordu. "Seni üzdüm mü?" Arkamdan yanaştı. Elini nazikçe belime yerleştirdi. Bana sarıldı, kollarını belimin etrafında birleştirdi. Ellerini kenetledi. Çenesini omzuma yasladı. "Sensiz yaşayamam," dedi.

Yaptıklarımdan sonra Josh'ı hak etmiyordum. Josh iyi bir adamdı.

Buna sadece birkaç saniye dayanabildim, sonra kollarından kurtuldum. "Ne oldu, Meredith?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye tersledim. "İyiyim."

"İyi gibi görünmüyorsun."

"İyiyim."

Kendimi internette araştırmalar yaparken buldum. Bir arabanın yayaya çarptığı kazalarda insan tam olarak nasıl ölürdü? Çoğu zaman kafa travması yüzündendi. Hasar görmüş organlar, iç kanama, ana atardamarların zarar görmesi. Bilgi denizinde kayboldum. Newton yasalarına ve çarpmanın şiddetine göre, araba ona vurduğu an Shelby'nin kaputa çarpıp sekmesi gerekirdi. Aracın önünde öylece yere yığılıp kalmamalıydı. Bu da bana onun ayakta durmadığını düşündürdü. Muhtemelen çömelmişti, ayakkabısının bağcığını bağlamak gibi masum bir şey yapıyordu. Bağcığını bağlarken öldürülebileceği kimin aklına gelirdi ki?

Araştırdığım bir başka şey de şuydu: Cesetler ölümden sonra ses çıkarır mıydı? Cevap evetti. Ölümden sonra bir beden hareket ettirildiğinde, soluk borusunda kalan hava dışarı çıkabiliyordu. Bunun sonucunda bir inleme ya da hırıltı duyulabiliyordu.

Buna takılıp kaldım. Bea'nın arabasının bagajına Shelby'yi yerleştirirken duyduğum sesi zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya çalıştım. O ses, soluk borusunda kalan havanın çıkışı mıydı, yoksa Shelby hâlâ hayatta mıydı?

Shelby kaputtan sekip arabanın önüne mi düşmüştü? Yoksa bir domino taşı gibi devrilip yere mi yığılmıştı?

Önemi yoktu. Her iki durumda da artık ölüydü.

Yağmur bir türlü dinmiyordu. Shelby'nin soğuk ve çıplak hâlde, yağmurun altında, titreye titreye, iliklerine kadar ıslanmış biçimde yatıyor olduğuna dair görüntüler zihnimi kemiriyordu. Buna dayanamıyordum.

Bir sabah, dolabımın önünde durup giyecek bir şey aradım. Aklım bana bir şeyler seçmem için artık bağırıyordu sanki. *Seç birini işte.* Kararsızlık beni felç ediyordu. Her gün böyleydi. Ama mesele sadece kıyafetler değildi. Her gün verdiğim, önemsiz gibi görünen milyonlarca kararın her birinde aynı durumu yaşıyordum. Çocuklar ayaklarımın dibinde tartışıyordu. Tepki verecek gücüm bile yoktu. Sesleri boğuk geliyordu; sanki ben suyun altındaydım, onlar yukarıdaydı. Karşımda dolabım vardı ama sanki sonsuz bir boşluktu. Her şey çok bunaltıcıydı.

Bir şey seçtim. Arabaya bindim. Çocukları gitmeleri gereken yerlere bıraktım, Leo'yu Charlotte'ın yanında bırakırken yine yalvarıp ağlamıştı. Bu suçluluk duygusuyla devam edemezdim. Bea'yla yaptığımız şeyden başka hiçbir şey düşünemiyordum. Böyle yaşayamazdım. Gece gündüz, çarpma ânını zihnimde tekrar tekrar oynattım. Hâlâ o ânı yaşıyordum; arabanın ona çarpışı, sadece saniyeler sonra bedenini bir değil, tam iki kez çiğneyip geçmenin verdiği o mide bulandırıcı his…

Ya şöyle olsaydı diye düşünmekten artık boğulacak gibi oluyordum. Ya Josh'la birlikte eve gitseydim? Ya Bea'yla o son içkiyi içmeseydik? Ya direksiyon başına geçmekte ısrar etseydim? Ya Shelby kaldırımda olsaydı? Ya ayakkabısının bağı çözülmeseydi de onu bağlamak için eğilmemiş olsaydı, tabii eğer gerçekten olan buysa.

Suçluluk duygusu, taşıması ağır bir yüktü. Bütün bedenim savaştan kalma yaralarla doluydu sanki.

Markete gittim. Artık araba kullanmaktan keyif almıyordum. Aşırı dikkatliydim. Hız sınırının altında gidiyordum. Görüş alanımda en ufak bir hareket gördüğümde frene basıyordum. Kalbim yol boyunca çarpıp duruyordu. Mesele benim zarar görmem değildi. Bir başkasına zarar vereceğim düşüncesiydi. Direksiyonu tutan ellerim ter içindeydi. Direksiyonun derisini

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

kavrayamıyordum. Arabalar bana korna çalıyordu. Fazla tedbirli olayım derken bir tehlikeye dönüşmüştüm.

Mağazadan polar, ekose desenli bir battaniye aldım ve Shelby'yi en son gördüğüm ormana tek başıma götürdüm. Ağaçlar ve nehir kıyısı bana hep aynı görünüyordu, bir süre onun nerede olduğunu aramak zorunda kaldım. Gerçi nehir, en son geldiğim zamana göre daha yüksekti.

Fırtına günlerdir dinmemişti. Artık güneşi görmüyorduk.

Shelby'yi buldum. Ölümünün üzerinden günler geçmişti. Onu görmek beni paramparça etti. Hâlâ büyük ölçüde toprağın altına gömülüydü ama yağmur üzerindeki toprağı aşındırmıştı. Bedeninin parçalarını görüyordum. Çamurlu yaprakların üzerinde duran şişmiş bir bacak. Boyalı saçının birkaç tutamı.

Ellerime birer eldiven geçirip battaniyeyi paketinden çıkardım. Battaniyeye dokunmamaya özen göstermiştim. Yanına gittim, bedeninin görebildiğim kısımlarının üzerine battaniyeyi serdim. Bakmak istemiyordum. Ama bir yandan da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gördüklerim tarif edilemezdi. Kanın biriktiği yerleri morarmıştı. Yerçekimi görevini yapmış, durgun kanı aşağı çekmişti. Alt bedeni tamamen morluk içindeydi. Sinekler Shelby'nin bedenini keşfetmişti. Etrafında vızıldıyor, üzerine konuyorlardı. Onları kovmaya çalıştım ama benden korkmuyorlardı. Gidiyorlar, sonra geri geliyorlardı.

Shelby'nin bedenine yakından baktığımda kurtçukları fark ettim.

Düşünmediğim tek şey, çamurda bıraktığım ayakkabı izleriydi. Onları ancak oradan ayrılırken fark ettim. Yeterince polisiye dizi izlemiştim, insanların böyle yakalandığını biliyordum. Bir anlığına izleri orada öylece bırakmayı düşündüm. Sonra bunun artık benim kontrolümde olmadığını düşündüm. Yakalanmam gerekiyorsa, yakalanırdım.

Sanırım derinlerde bir yerde, yakalanmayı gerçekten de istiyordum.

Fakat yapamadım. Ayakkabılarımı çıkardım. Adımlarımı gerisin geri takip ettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, eldivenli ellerimle ayakkabı izlerini silerek, geldiğim yöne doğru ilerledim.

Bitirdiğimde baştan aşağı çamura bulanmıştım. Yağmurun altında durdum, suyun beni temizlemesine izin verdim. Geriye kalan eşyaları arabaya taşıdım.

Eve dönüş yolunun yarısına gelmiştim ki kusmak için yol kenarına çekmek zorunda kaldım.

Orada bir başınaydı ama en azından artık üşümüyordu.

Geceleri başımı yastığa koymamı sağlayan tek düşünce buydu.

LEO

GÜNÜMÜZ

Babam yatmadan önce odama geldi. Matematik çalışıyordum. Sevdiğim tek ders matematikti çünkü sorunun cevabı ya doğruydu ya da yanlıştı, arada kalmak diye bir şey yoktu. Hayatın aksine, matematikte gri alanlar yoktu. Ama hayat dediğin koca bir gri boşluktan ibaretti sanki.

"Gelebilir miyim?" dedi babam.

Omuz silktim. "Burası senin evin."

"Böyle yapma, Leo."

"Nasıl yapmamı istersin?"

Genelde böyle inatçı değildim.

İçeri girdi ve yatağımın ucuna oturdu. Ona sırtımı döndüm.

"Beni dinlemeni istiyorum. Söyleyeceklerime iyice kulak ver. Ablana hiç adil davranmıyorsun."

Sandalyemde döndüm ve ona baktım. Döner sandalyeydi. İstediğim anda ona tekrar sırtımı dönebilirdim.

"Dinliyorum," dedim. Asabiydim. Hayatım boyunca bir yetişkin gibi davranmak zorunda kalmıştım. Biraz olsun çocuk gibi davranmak iyi hissettirmişti.

Babam her geçen gün yaşlanıyordu. Annem öldüğünde on yaş birden yaşlanmıştı. Sen eve geldiğinden beri bir o kadar daha yaşlanmıştı. Saçları beyazlamıştı. Göbeği çıkmıştı. Uyumadığı

için gözlerinin altı morarmıştı. Hep yorgundu. Arada bir depresyonunu beslediği patates kızartması ve bira dışında hiçbir şey yemiyordu. Göbeği de bu yüzden çıkmıştı. Bir zamanlar atletti. Ben doğmadan önce maraton koştuğunu söylediğinde ona şüpheyle yaklaşmıştım. Saçmalık, diye düşünmüştüm. İspatlamak için madalyasını göstermişti. Artık sadece senden gelecek bir haber olursa koşuyordu.

Babamın önceki hâlini hatırlamıyorum. Ama fotoğraflar, evde çekilen videolar vardı. Bu görüntülerde babam çakı gibiydi, çok yakışıklıydı. Kahverengi saçları vardı, üstelik gürdü. Saçları şimdiki gibi incecik değildi. Gri değildi. Yüzündeki gülümseme şimdiki gibi sahte değildi.

Babam kendini salmıştı.

"Psikiyatristin bana anlattığına göre, kız kardeşinin maruz kaldığı kadar uzun süre karanlıkta ve izole kalmak insanı deliliğin eşiğine getirirmiş," dedi babam. "Zaman algılarını, uyku döngülerini bozarmış. Görme yetisinden yoksun kalmaları, duyusal yoksunluk yaşamalarına sebep oluyormuş. Bu da onları mahvediyor, beyinlerinin içine sıçıyormuş, Leo," dedi. Babam *ağzına sıçıyormuş* dediği için birden kaskatı kesildim. Babam küfretmezdi.

"Delilah'nın bu arkadaşı aslında bir halüsinasyondu. Ama onun için tamamen gerçekti." dedi. "Tutsak edildiği yerde konuşabileceği kimse yoktu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Dışarıdan gelen tüm uyaranlar kesildiğinde zihni çalışmaya devam etmiş ve Gus'ı yaratmış, Leo. Sen benim için ne kadar gerçeksen, Gus da ablan için o kadar gerçekti. Yalan söylemiyordu. O bir yalancı değil. Gus'ın varlığına yüzde yüz inanıyordu. Muhtemelen hayatta kalmasını sağlayan tek şey de buydu."

Babam böyle anlatınca, sana yalancı ve şizofren dediğim için kendimi tam bir mal gibi hissettim.

Babam senden özür dilememi istemedi ama ben yine de diledim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Babamdan evde çektiği videoları çıkarmasını istedim ve onları izledik. Kısa bir süreliğine de olsa, sanki sen yeniden sendin ve annem hâlâ hayattaydı.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Böyle devam edemezdim. Josh bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Bana sorular soruyordu. Ocakta ya da lavabonun başındayken arkamdan yaklaşıp ağır ağır yanıma geliyor, omuzlarıma masaj yapıyordu. O bunu yaptıkça ben geriliyordum. Josh'ın bana dokunmasını istememekten değildi bu. Josh'la hiçbir ilgisi yoktu. Aklımda sürekli Shelby vardı. Uyanıkken onu görüyordum. Uyuyacak kadar şanslı olduğumda da onu görüyordum. Yaprak yığınının üzerinde çıplak hâlde yattığı o görüntü aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyor, tenim ürperiyordu. Hayvanlar onu henüz bulmadılarsa bile, bulmaları an meselesiydi.

Josh bana "Hayatım, her şey yolunda mı?" gibi şeyler soruyor, ardından o bayat lafı ediyordu: "Ağzını bıçak açmıyor." Dalgın olduğumu anlayabiliyordu.

Bunu yaptığında onu geçiştiriyor, iyi olduğumu söylüyordum. O ise bu kelimeden nefret etmeye başladığını söylüyordu. *İyi*. Aramızdaki gerilim katlanarak artıyordu.

Bea neredeyse her gün uğruyordu. Evde yalnız olduğum zamanlarda bir anda beliriveriyordu. Eve giriş çıkışlarımı izliyor

ya da arabamın garaj yolunda durup durmadığını bir şahin gibi gözlüyor olmalıydı.

Geldiğinde ona "Kıyafetlerimi ne yaptın?" ya da "Shelby'nin kıyafetlerine ne yaptın?" gibi sorular soruyordum. Sürekli nefesim kesilmiş gibi hissediyordum, hiç bitmeyen bir panik hâlindeydim. Bunu daha da kötüleştiren şey, duygularımı Josh'tan ve dünyanın geri kalanından saklamak zorunda olmamdı. Sadece Bea buradayken özgürce konuşabiliyordum.

Tam tersine, Bea ise her zaman sakindi. Bana endişelenmememi söylüyordu. Kıyafetleri sorduğumda "Hallettim," diyordu ama bu soruma cevap vermiyordu. Nasıl halletmişti?

"Bugün işe gitmemişsin," dedi Bea, suçlayıcı bir tonla. "Saat dokuzda dersin vardı. İnternette gördüm. Orada olman gerekiyordu."

"İyi hissetmiyorum." Yalan söylemiyordum. Suçluluk sadece duygusal değildi. Birçok fiziksel yansıması da vardı. Başım ağrıyordu. Sırtım ağrıyordu. Mideme kramplar giriyordu, üstelik kabız olmuştum. Derse odaklanmam imkânsızdı, kusmadan ya da ağlamadan dersi bitirmem mümkün değildi. O gece Bea'yla yaptıklarımızı düşünüyor, aldığımız kararları, benim aldığım kararları tekrar tekrar sorgulayarak o kadar çok zaman harcıyordum ki... Bundan kaçamıyordum. Takıntı hâline gelmişti. Zihnim sürekli bir karmaşa içindeydi. O gece olanlar dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Uyumuyordum. Neredeyse hiç yemiyordum.

"Normal davranman gerekiyor, Meredith. *Normal.*"

Pek dindar biri değildim. Josh, çocuklar ve ben kiliseye sadece Paskalya ve Noel'de giderdik. Yine de dün geceden beri zihnimde durmadan dönüp duran bir İncil ayeti vardı: *Gerçek sizi özgür kılacak.*

Kulağa çok basit geliyordu. Bea'ya söylemekle hata ettim.

"Polisin bunun bir kaza olduğunu anlamasını sağlayabiliriz. Shelby'ye çarpmak istemediğini yani," dedim. "Kaza kaçınılmazdı. Anlayacaklardır."

Bea bana inanamaz bir ifadeyle baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye çıkıştı. "*Anlayacaklardır* mı? Ben bir böcek ezmedim. Bir insan öldürdüm. Biz, Meredith," dedi. "*Biz* bir insan öldürdük."

Ona yalvardım. "Lütfen, Bea. Böyle yaşamaya devam edemem."

"Devam etmek zorundasın," dedi. "Bir yolunu bulmak zorundasın." Bir adım yaklaştı. "Sarhoştum, Meredith. Ve sen, arabayı benim kullanmama bilerek izin verdin. Bu benim suçum olduğu kadar senin de suçun. İtiraf edersek sen de hapse girersin. Sen yıllarca hapiste çürürken Josh ve çocuklarının hâli ne olur sence?"

Bunu düşünmüştüm. Hazır bir cevabım vardı. "Artık alkolmetre testi yapamazlar. Bir şey kanıtlamak için çok geç. İçmemiş olduğunu düşünürlerse, bu çok daha hafif bir suç olur, kusurlu davranış sayılır."

Bir an sadece baktı. Sonra "Gerçekten bu kadar aptal mısın? Ne zamandan beri başımıza avukat kesildin sen?" dedi. O an anladım ki Bea, kendimi yiyip bitirdiğim o suçluluk duygusuyla felç olmamıştı.

Benim tanıdığım Bea zalim değildi. Merhametliydi. Açıksözlüydü ama nazikti. Bu Bea ise korkmuştu. "Artık sadece taksirle adam öldürmeden ya da hafif bir suçtan bahsetmiyoruz," dedi. "Çünkü onu ormana taşıyıp sakladık. Yaptığımız şey cinayeti resmen örtbas etmek." Etkisi artsın diye durakladı. "Artık o sikik vicdanını bir kenara bırakıp çocuklarını düşünsen iyi edersin."

O gittikten sonra koltuğa gömüldüm. Altı saat boyunca, Josh ve çocukların eve geldiğini duyana kadar kılımı bile kıpırdatmadım. Önce dışarıdan gelen seslerini duydum. Onlar içeri girmeden önce kendimi bir şeylerle meşgulmüşüm gibi göstermeye çalıştım.

LEO

GÜNÜMÜZ

Okulda Piper Hanaka yanıma yaklaştı. "Selam, Leo. Sana bir şey gösterebilir miyim?" Dolabımın önündeydim, kapağını üçüncü kez açmaya çalışıyordum çünkü Adam Beltner diğer iki seferinde çarpıp kapatmıştı. Her seferinde de çarpmasına izin vermiştim. Böyle yaptığım için bana korkak demişti. Karşılık vermeye çalışsam beni mahvederdi. Ne yaparsam yapayım kazanamazdım.

Lisenin nasıl bir yer olduğunu öğrenmek zorunda kalmadığın için şanslıydın. Lise denen yer berbat bir yerdi.

Piper'a "Olur, tamam, gösterebilirsin tabii," dedim.

Maç günüydü, amigo kızların üzerinde üniformaları vardı. Etekleri o kadar kısaydı ki Piper sırf bacaktan ibaret bir insan gibiydi. Neredeyse kasıkları görünecekti. Kötü deneyimler sonrası bacaklarına bakmamam gerektiğini anlamıştım, aksi taktirde bana *pezevenk* veya *sapık* diyorlardı. Bu yüzden ona hiç bakmıyordum. Dolabımda bir şey arıyormuş gibi yaptım.

"Gazetede Delilah'nın fotoğrafını gördüm."

"Evet, ben de."

"Çok üzücü."

"Evet, biliyorum."

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ama bir yandan da sevinçli bir durum tabii. Sonuçta eve *döndü.*"

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden "Bana ne göstermek istiyorsun?" dedim.

Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Hiçbir kız benden hoşlanmadı bile. İlk senemde, beden eğitimi dersinde biri Molly adında bir kızın benden hoşlandığını söylemişti. Bazen hâlâ kâbuslarımda görüyordum. Okula dönüş partisine benimle gelmek isteyip istemediğini sormak için cesaretimi toplamam tam tamına üç günümü almıştı. Meğerse her şey bir oyunmuş. Kız beni reddettiğinde yüzümdeki ifade yüzünden bütün oğlanlar gülmekten yerlere yattı. Molly başka biriyle gidecekti, okulun futbol takımında oynayan son sınıftan bir öğrenciyle. Çocuk savunma oyuncuları gibi kaslıydı, mevkisi de oydu zaten.

Piper "Annem, Delilah kaybolduktan sonra Delilah'yla ilgili her şeyi çöpe attırdı," dedi. "Etrafımda olmalarının sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Bence saçmaydı. Mesela, Delilah'yla en iyi arkadaş kolyesi takardık, kolyenin yarısı bendeydi. Annem bendeki kolyeyi çöpe attırdı. 'Diğer yarısı olmadan hiçbir anlamı yok,' filan demişti. Çok ağladım. Sonra gidip bana yeni bir en iyi arkadaş kolyesi aldı ve onu istediğim kişiye verebileceğimi söyledi. Evet, altı yaşındaydım ama insan en iyi arkadaşını öylece unutmaz."

"Kime verdin?" diye sordum.

"Lily Morris'e. Hatırlıyor musun onu? Artık burada bile yaşamıyor. Biz on iki yaşındayken Kuzey Carolina'ya taşındı."

Başımı hayır dercesine salladım. Hatırlamıyordum.

"Zaten önemli değil. Lily hiçbir zaman iyi bir arkadaş olmadı. Dördüncü sınıftayken, gülerken altıma kaçırdığıma dair dedikodu filan çıkardı."

Doğru olup olmadığını sormak istedim. Eğer doğruysa, bence bu sevimli bir şeydi.

"Neyse, annem Delilah'nın tek bir fotoğrafını saklamama izin verdi."

"İyiymiş," dedim. Gerçi Bayan Hanaka'nın sana dair her şeyi attırması düpedüz öküzlüktü. Onun aksine, babam her şeyi

saklamıştı. Simli, gökkuşağı renklerindeki ayakkabıların hâlâ kapının yanındaydı, on bir yıldır olduğu gibi. Fark etmişsindir muhtemelen.

Piper bana fotoğrafı gösterdi. Henüz küçük bir çocuktun. Senin ve Piper'ın yüzünün yan yana durduğu, yakın plandan çekilmiş bir kareydi. Gülümsüyordun. Dişlerinin yarısı yoktu. Kızıl saçtan ve çillerden ibarettin. Mutlu görünüyordun, tıpkı babamın ev videolarında etrafta dans eden çocuk gibiydin. Şimdiki korkmuş hâlinden eser yoktu.

"Şey," dedi. "İnternette dolanıyordum da, hani, çene gamzeleri kendiliğinden geçer mi diye bakınıyordum, anlıyor musun? Geçmiyorlarmış."

Adam Beltner gibilerin ne dediği önemli değildi, ben aptal değildim. Piper'ın ne demek istediğini anlıyordum. Anlamadığım şey, bununla ilgili ne hissetmem gerektiğiydi.

Piper senin fotoğrafını gazeteden kesmişti. Hanakalar muhtemelen hâlâ elle tutulur, basılı gazete alan dünyadaki tek insanlardı. İki fotoğrafı yan yana koydu. Salak bir fotoğrafçının dün çektiği fotoğrafı ve senin altı yaşındayken çekilmiş olanı. Büyük ölçüde benziyorlardı; kızıl saç, yeşil gözler. Çene gamzen dışında. Çenende gamze olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çok bariz bir şey değildi. Çene gamzelerine göre küçük sayılırdı, biri özellikle dikkati oraya çekmedikçe fark edilmezdi. Ama artık orada olduğunu bildiğim için gözüme batar olmuştu. Ne var ki dün çekilen fotoğrafta çene gamzen filan yoktu. Gamzenden geriye küçücük bir iz bile kalmamıştı.

Zil çaldı. Etrafıma baktım, koridor boşalmıştı. Derse geç kalmıştık.

Piper benden uzaklaştı. Kitaplarını göğsüne bastırdı. "Bana kızma, Leo," dedi, arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

"Sana bir şey itiraf etmem lazım," dedi Charlotte. Telefonun öbür ucundaydı. Sesi hüzünlüydü. Akşam olmuştu. Josh ve çocuklar saatlerdir evdeydi. Yan odadalardı; kanepede yan yana oturmuş, birlikte televizyon izliyorlardı. Josh'ın dizlerinde açık bir kitap vardı ama televizyondaki şeye gülüyordu. Otuz altı yaşındaki bir adamın okul öncesi çocuk programlarında gülünecek bir şey bulabilmesi içimi ısıtmıştı.

Charlotte "Bir şey oldu," dedi. Sesinde, Bea'yla benim ne yaptığımızı bildiği hissi vardı. Kontrolümü kaybettim. Sanki dört bir yana savruluyordum. Mutfaktaydım. Bulaşıkları yeni yıkamış, masayı silmiştim. Bir sandalye çektim ve üzerine yığıldım.

"Ne oldu?" diye sordum. Nefesim kesilmişti. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

"Birisi Leo'ya sataştı," dedi, sonra sesi çatallaştı ve darmadağın oldu. "Tanrım, çok üzgünüm, Meredith. Kendimi berbat hissediyorum. Anlamalıydım."

Zihnim söylediklerini kavramakta zorlandı.

"Neyi anlamalıydın?" dedim.

"Bunları bilmek benim işim," dedi. "Özellikle de Leo'da gördüğün morluğu sormak için aradığından sonra. Daha dikkatli olmalıydım. Söylediklerini daha ciddiye almalıydım ama bunun yerine çocuk işte bunlar diye geçiştirdim. Çok üzgünüm, Meredith. Keşke Leo'ya sataşıldığını daha önce fark etseydim."

"Nasıl sataştılar?" diye sordum, hâlâ nefes nefeseydim. "Kim sataştı?"

"Brody Parker," dedi.

İsim tanıdık değildi. "Bu çocuk Leo'ya ne yaptı?"

"Şey..." dedi, mahcup bir tonla. "Bunu itiraf etmekten utanıyorum, Meredith. Umarım beni affedersin. Brody, bugün öğleden sonra Leo'yu dışarıdaki oyuncak sandığına kilitledi."

Kendi plastik oyuncak sandığımızı gözümde canlandırdım. Yaklaşık altmış santim yüksekliğinde, altmış santim genişliğinde, doksan santim uzunluğundaydı. Son muayenesinde Leo'nun boyunu ölçmüşlerdi. Boyu yaklaşık doksan altı santimdi. Charlotte'ın sandığı bizimkine benzer büyüklükteyse, bu, Leo'nun küçük bacaklarını içeride tam olarak uzatamadığı anlamına gelirdi. Dizlerinden bükmesi gerekirdi. Peki içerisi bu kadar geniş miydi? Ya içindeki oyuncaklar? Onların üzerinde mi yatmıştı, yoksa bu Brody Parker, Leo'yu zorla kutuya sokmadan önce oyuncakları çıkaracak kadar insaflı mıydı?

Zihnim çok hızlı çalışıyordu ama söyleyebildiğim tek şey "Dışarıda yağmur yağıyor, Charlotte. Çocuklar dışarıda mı oynuyordu?" oldu.

"Brody, Nerf silahlarını alıp içeri getirebilirler mi diye sordu. O kadar çok yağmur yağıyordu ki başka oynayacak oyunumuz kalmamıştı, ben de izin verdim. Brody, silahları taşımasına Leo'nun yardım edip edemeyeceğini sordu. Buna da izin verdim. Sonra küçüklerden biri altına kaçırdı. Onun üstünü değiştirip kıyafetlerini yıkamakla uğraşırken tamamen işe dalmışım. Leo'nun geri gelmediğini fark etmedim. Brody ilkokula gidiyor," diye ekledi, açıklama yapar gibi. "Delilah gibi, onu almaya da yürüyerek gidiyoruz. Eve neredeyse üç buçukta geldik, sonra çocuklar oynamadan önce atıştırmak istediler, o yüzden..." Sesi gittikçe yok oldu. Bir şey saklıyordu.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ne demeye çalışıyorsun, Charlotte?" diye sordum.

"Leo'yu o sandığın içinde neredeyse bir saat kilitli tutmuş," dedi.

Leo'nun bir saat boyunca karanlık, soğuk bir oyuncak sandığında yapayalnız kapalı kaldığını hayal edince irkildim.

"Brody Parker kaçıncı sınıfa gidiyor?" diye sordum. Delilah gibi o da bir anaokulu öğrencisidir diye düşünmüştüm.

"Beşe," dedi Charlotte. Demek ki on ya da on bir yaşındaydı. On bir yaşındaki bir çocuk, dört yaşındaki bir çocuğa nasıl sataşırdı? Leo sandığa kandırılarak mı sokulmuştu? Çocukça bir iddiayla gaza mı getirilmişti? Yoksa o küçük şeytan, Leo'yu havaya kaldırıp zorla kutuya mı tıkmıştı?

"Leo neden sandıktan çıkmamış?" diye sordum. Leo utangaç olabilirdi ama becerikli bir çocuktu. Uğraşıp çıkabilirdi.

"Sandığın kilidi var."

"Ne?" dedim, elimi ağzıma götürerek. O sandıkta hava delikleri olup olmadığını, içinde ne kadar oksijen bulunduğunu düşündüm. Sonra onu aklımdan bir türlü çıkaramadığım için zihnim Bea'nın arabasının bagajındaki Shelby'ye kaydı yine. Onu oraya koymadan önce mi, yoksa bagajdayken mi öldüğünü düşündüm.

Charlotte "Etrafı toparlarken onun ortalıkta olmadığını fark ettim," dedi. "Leo her zaman oyuncaklarını ilk toplayan çocuk olur. O çok uslu bir çocuk, Meredith. Ama Leo'nun yapbozu yerine konmamıştı ve o an çok kötü bir şey olduğunu anladım. İçin rahat olsun lütfen, Brody'nin annesini çoktan aradım. Ona, Brody'nin artık burada istenmediğini söyledim."

LEO

GÜNÜMÜZ

Akşam yemeği boyunca, çenendeki gamzenin sadece bazı zamanlarda mı ortaya çıktığını merak ederek sana bakıp durdum. Ama ne kadar bakarsam bakayım, gamzeni hiç görmedim. Çenende gamze filan yoktu.

O gece internette biraz araştırma yaptım. Piper'ın bulduğu bilgilerin aynısına eriştim. Çene gamzesinden kurtulmanın tek yolu ameliyattı. Bunun maliyeti yaklaşık iki ya da üç bin dolardı. O met kafalıların, çene implantı ameliyatı olman için birkaç bin dolar bayıldıklarını hiç ama hiç sanmıyordum. Michael kasabasına yakın bir yerde bunu yapabilecek bir plastik cerrah olduğundan da kuşkuluydum.

İki fotoğrafı yan yana koyup karşılaştırdım. Benzerlikler, farklılıklardan çok daha fazlaydı. Farkların çoğu zamanla açıklanabilirdi. Mesela burnunun genişlemesi ya da yüzünün incelmesi gibi. Bunlar büyüdükçe olan şeylerdi. Saçların da artık daha koyuydu. Güneş, saç rengini açardı. Senin bulunduğun yerde güneş yoktu.

Ama o çene gamzesi meselesi vardı işte. İnternette, fetal gelişim sırasında *çene kemiğinin tam kaynamaması* durumu olarak da tanımlanıyordu. Halk dilinde çatallı çene deniyordu. Nadir görülürdü. Genetikti. Fakat artık gamzen yoktu. Senin çenen

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

artık öyle değildi. Mesele çenenin iyileşmesi falan değildi. Mesele, senin benim kız kardeşim olmamandı.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Babama söyleyip kalbini kırmayı göze almalı mıydım? Yoksa bu hayal dünyasına inanarak yaşamaya devam etmesine izin mi vermeliydim? Kız kardeşimin bir gün eve dönme ihtimali artık yok denecek kadar azdı. Babam senin o olduğunu düşündüğü sürece mutluydu. Hayatına devam edebiliyordu. Sahte de olsa artık o meseleyi kapatmıştı. Artık her kimsen, on bir yıl boyunca birinin bodrumunda kilitli yaşamış olan sen, daha iyi bir hayata sahip olacaktın. Babam sana iyi bakacaktı. İhtiyacın olan her şeyi verecekti.

Ama muhtemelen başka bir ailen vardı. Belki bir erkek kardeşin vardı. Büyük ihtimalle seni özlüyorlardı.

Piper'ın bana gösterdiği fotoğrafları babama göstermeden önce iki gün bekledim. İlk başta çileden çıktı, en çok da bir şeyler uydurduğumu düşündüğü için bana kızdı.

Ama fotoğraflara uzun uzun baktıkça farkı o da görmeye başladı.

"DNA testi, Leo," dedi. "Kesin sonuç vermişti. DNA testi onun Delilah olduğunu doğruladı. DNA testleri yalan söylemez ki."

Bu büyük bir soru işaretiydi. Çünkü DNA testleri neredeyse her zaman doğru çıkardı. Nadiren de olsa örnek kalitesi, örneğin ele alınışı ya da sonuçların yorumlanması gibi nedenlerle hatalar olabilirdi.

Karakola gittik. Sen başka bir odadayken babam kadın polisle onun yardımcısını köşeye sıkıştırdı. Fotoğrafları gösterdi. Kadın polis önce pek umursamadı.

"Altı yaşındayken olduğu gibi görünmesini bekleyemezsin. İnsanlar değişir, Josh. Büyürler. Bebeğin vücudundaki yağlar erir, yüz hatları belirginleşir. Burada da olan şey bu."

Babamın korkularının, Delilah'nın yıllarca kayıp olmasından sonra onu yeniden kaybetme kaygısıyla, bir tür travma sonrası stresle bağlantılı olduğunu söyledi.

Ancak mesele bu kadar basit değildi. Çene gamzesinin kendiliğinden yok olmayacağını, ömür boyu kaldığını belirten

makalelerin çıktısını almıştım. Kadın polis makaleyi okuyunca yüzü bembeyaz oldu.

"Ya DNA testi yanlışsa?" diye sordu babam.

"DNA testleri son derece güvenilir olarak kabul edilir. Neredeyse yüzde yüz kesin sonuç verir."

"Sonuçları görmek istiyorum," dedi babam. Laboratuvarın hata yapmış olabileceğini düşünüyordu. Yanlış pozitif ya da tesadüfi eşleşme denen şeyler vardı.

Kadın polis kımıldamadı. Olduğu yerde donup kaldı.

"Carmen?" dedi babam. "Sonuçları görmek istiyorum, lütfen." Gerçi neden istediğini de bilmiyordum. Sonuçta babam bir yatırım bankacısıydı, bir DNA raporuna bakıp ne kadarını anlayabilirdi ki.

"Ben getirebilirim," dedi yardımcısı.

"Hayır," dedi kadın polis, hızlıca. "Ben getiririm." Yanımızdan uzaklaştı. Babam gözleriyle onu takip etti. Yaşlı sayılabilecek bir kadın için fena değildi. Babam gibi o da ellili yaşlara dayanmış olmalıydı ama kendine daha iyi baktığı belliydi. Spor yapan, sağlıklı beslenen birine benziyordu. Kıyafetlerinin altında muhtemelen oldukça fit bir vücudu vardı.

Geri döndüğünde başını iki yana salladı. Elleri boştu. Kararlı bir sesle "Burada yok," dedi.

"Efendim?" diye sordu yardımcısı.

"Yok. DNA raporu dosyada yok." Sesi dümdüzdü. Önce yardımcısına, ardından babama baktı, gözünü bir kez bile kırpmadı.

"Gözünüzden kaçmış olabilir. Kâğıtlar bazen birbirine yapışır. İsterseniz bir daha kontrol edebilirim."

"Yoktu. Gözümden falan kaçmadı." Artık öfkeliydi. İki şeye kızmıştı: Birincisi, raporun kaybolmasına, ikincisi de yardımcısının benimle babamın önünde onu sorgulamasına.

"Peki, efendim," dedi yardımcısı.

Yardımcısı, raporu internetten bulabileceğini söyledi. "Ben kendim yaparım," dedi kadın polis. Peşinden bir masaya doğru gittik. Bilgisayarın başına oturdu, parmakları klavyede hızlı hızlı dolaşıyordu. Ama ekranın diğer tarafında olduğumuz için ne olduğunu ne ben ne de babam görebiliyorduk.

 AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Yazmayı bıraktı. Parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu babam.

"Ben sadece..." diye başladı. "Şifremi unuttum, hepsi bu. Biraz bekleteceğim." Bekledik ama işe yaramadı. Bir dakika sonra bile, polislerin kullandığı yazılımın şifresini hâlâ hatırlayamıyordu.

"Benimkini deneyeyim," dedi yardımcı, klavyeye uzanarak.

"Hayır," diye tersledi onu. "Sakın." Sesi o kadar yüksekti ki insanlar dönüp baktı. Başka bir polis gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Dedektif Rowlings duygularını belli etmeyen tiplerdendi. Meslek hayatında görülebilecek her şeyi görmüştü. Kötü olan her şeye karşı duyarsızlaşmıştı.

Ama yine de, etrafına ördüğü zırhta açılan o minik çatlağı görebilirdiniz. Kendini belli ediyordu.

Babama baktı. "En başından beri bu işte birlikteyiz, Josh. Bu davanın bütün iniş çıkışlarında. Eşini ve çocuğunu kaybetmenin dayanılmaz acısıyla nasıl baş ettiğini izledim. Delilah'nın nerede olabileceğine dair her ipucunda nasıl umutlandığını ve nasıl sapasağlam kaldığını kendi gözlerimle gördüm. Ondan asla vazgeçmedin." Sesi titredi. "Delilah eve dönene kadar aramaya kararlıydın ve ben de çok uzun zaman önce kendime, bu işte sonuna kadar varım, dedim. Sen vazgeçmiyorsan, ben de vazgeçmeyecektim. Yıllar içinde sana karşı bir yakınlık hissettim ve küçük kızını sana geri getirmeyi her şeyden çok istedim, Josh. Bu benim için sadece bir dosya değildi, artık kişisel meselem olmuştu. Böyle hissetmemem gerekirdi, biliyorum. Kişisel meselem olmamalıydı. Bir çizgi vardı. O çizgiyi geçmemeliydim. Ama ben geçtim.

"Sonra on bir yıldır beklediğimiz o telefon geldi. Onun Delilah olduğundan emindim, Josh. Her tanıma uyuyordu. Ona benziyordu. Adının Delilah olduğunu söylüyordu. Daha önce gördüğümüz sahtekârların aksine, bu yüzde yüz gerçek gibiydi. Hissediyordum. Başarmıştık. Delilah'yı bulmuştuk. Gözlerindeki rahatlamayı ve coşkuyu gördüm. Sana dünyaları vermiştim sanki.

"Ama sonra sonuçlar geldi. Negatifti. Eşleşme yoktu. İnanamadım. Yıkıldım. İmkânsızdı, böyle bir şey olamazdı. Sana bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm, kuracağım cümleleri kafamda defalarca tekrar ettim. Fakat zamanı geldiğinde yapamadım. Gerçekten yapamadım. Onu senden bir kez daha koparamazdım. Çok üzgünüm, Josh. Saçma bir şekilde, senin ve onun için doğru olanı yaptığımı düşündüm. Kimse gerçeği bilmezse, ne zararı olur ki diye düşündüm."

Babam herkesin içinde ağladı. Bu sefer ona kızamazdım çünkü ben de aynısını hissediyordum. İçimde koca bir kara delik vardı sanki.

Şimdi geriye kalan tek soru, neden babamın baban olduğuna inandığındı, oysa değildin.

Birlikte bir odaya girdik. Bu, infaz odasına doğru yapılan o uzun, son yürüyüş gibiydi. Yanındaki sandalyeye oturdum. Babam karşıma geçti. Sana bakacak gücü yoktu. Kadın polis bizimle gelmedi. İtirafından sonra üst rütbeli biri tarafından başı öne eğik hâlde götürülmüştü. Yaptıkları yüzünden bir tür disiplin cezası alacaktı. Sadece yalan söylememiş, polis kayıtlarıyla da oynamıştı. Büyük ihtimalle işten atılacaktı. Belki hakkında dava da açılacaktı. Bilmiyordum.

Onun yerine soruları şimdi başka biri soruyordu, bir erkek polis. Hiç oturmadı. Lafı dolandırmadı.

"Neden bu adamın baban olduğuna inandın?"

Sesin titredi. "Babam değil mi?"

Yüzün asıldı. Çaresizdin, kafan karışmıştı. Gözlerin babama kaydı, ağlıyordun. Cevabın buydu.

"Hayır. Değil."

Sanki gözüne kirpik kaçmış gibi defalarca gözünü kırptın. İlk başta konuşamadın. Bacaklarını karnına çektin. Sandalyede sallanmaya başladın. İlkel, ham bir acıydı. İzlemesi zordu. Gözlerinde yaşlar birikti, yanaklarından aşağı süzüldü. İşte o zaman yalan söylemediğini anladım. Gerçekten, bütün kalbinle onun baban olduğuna inanıyordun. Ona "Ama öylesin. Sen benim babamsın," dedin. Ben bile ağlamaya başladım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Gecenin bir yarısı, Delilah feryat ederek bana seslendi. Boğuk, kesik kesik bir çığlığın ardından hıçkırarak ağlamaya başladı, gözyaşları arasında nefes almaya çalışıyordu. Yataktan fırladım. Koşarak odasına gittim. Delilah'yı yatakta doğrulmuş hâlde buldum, gözleri kocaman açılmıştı. Yanına gittim. Ona ilk dokunduğum anda sorunun ne olduğunu anladım. Delilah'nın ateşi çıkmıştı. Deli gibi titremesine rağmen çarşafları terden sırılsıklam olmuştu. "Ah, canım," dedim, nemli saçlarını okşayarak. Ter içinde kalmıştı, pijamaları bedenine yapışıyordu.

Delilah gözlerini odanın köşesine dikmişti. Baktım ama orada bir lambadan başka hiçbir şey yoktu. Uzun, balon görünümlü üç akrilik başlığı olan, çocuk odasına uygun bir lambaderdi.

Delilah elini ıslak yatak örtüsünün altından çıkarıp lambayı işaret etti.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordum, yatağın kenarına oturarak. "Neye bakıyorsun?"

"Orada biri var," dedi, sesi kısılmıştı. Kalp atışlarım hızlandı. Bir kez daha baktım ama elbette kimse yoktu. Bu, Delilah'nın ateşinin bir oyunuydu. Oysa gördüğü, lambaderden başka bir

şey değildi. Balon biçimli başlıklardan birini kafaya, uzun ince gövdesini de bir bedene benzetmişti.

"Orada kimse yok," diye onu sakinleştirdim. "Sadece lambader. Işığını açıp sana göstereyim mi?" dedim. Delilah'nın bana bakışları tuhaftı. Cevabını beklemeden yatakta doğruldum lambadere doğru yürüdüm. Lambaderin düğmesine uzandım. Delilah öksürdü. Havlamayı andıran, krup benzeri bir öksürüktü bu. Daha önce de krup hastalığı geçirmişti.

Lambayı yaktım. Sarı ışık mor odayı doldurdu. Etrafıma baktım; yatağın altına, dolabın içine göz gezdirdim ve özellikle ona da göstererek "Bak, gördün mü? Kimse yok. Sadece sen ve ben varız," dedim.

Delilah kendinden çok emin bir şekilde "Gittiler, anne," dedi.

Bunun mümkün olmadığını biliyordum.

"Kim?" diye sordum, onu oyalamak istercesine. Bana boş boş baktı. Gözleri cam gibiydi, donuktu. Cevap vermedi. Kızıl saçları alnına yapışmıştı, saç dipleri terden koyulaşmıştı. Kimsenin burada olmadığını bildiğim için üstelemedim. Lambaderi kapatmak üzere tekrar anahtara uzandım.

Leo ile Delilah'nın banyosundan termometreyi, alt kattan da çocuklar için olan Tylenol'ü aldım. Önce Delilah'nın ateşini ölçtüm. Neredeyse otuz dokuz buçuktu. İlacın dozunu iki kez kontrol ettikten sonra içirdim. Çarşafı ter içindeydi. Değiştirebilmem için onu yatağından çıkardım. İşim bittikten sonra yatağa tekrar girdi. Yanına uzandım.

Delilah yeniden uykuya dalana kadar onunla kaldım. Ardından kendi yatağıma döndüm. Hâlâ deliksiz uyuyan Josh'ın yanına sessizce kıvrıldım. Josh'ın uykusu çok ağırdı. Onu uyandırmamıştım çünkü Delilah sık sık hasta olurdu. O bizim mikrop mıknatısımızdı. Sınıfında biri hastaysa, Delilah'nın da hastalık kapacağına bahse girilebilirdi. Ateşinin çıkmış olması olağanüstü bir durum değildi. Josh'a sabah da anlatabilirdim.

Yatarken yatak odamızın penceresinin biraz aralık olduğunu fark ettim. Josh çok sıcaklardı. Kışın bile geceleri pencereyi açmak isterdi, yoksa terlerdi. Serin bahar havası içeri süzülüyor,

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

ince tülleri dalgalandırıyordu. Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. Sesi huzur vericiydi. Shelby'ye dair düşüncelerim beni bu kadar rahatsız etmese, bu ses yatıştırıcı bir etki yaratabilirdi. Ama bunun yerine, artık Grace Tebow'un geceleri başında bekleyecek bir annesi olmadığını düşünüyordum. Hepsi benim yüzümden olmuştu. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Yumuşak, sıcak yatağımda, kocamın kolunun ağırlığı altındayken Shelby'nin ormanda yapayalnız yatıyor olması, bedeninin kurtlar ve sinekler tarafından yeniyor olması beni hasta ediyordu.

Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Bu sırla yaşamaya devam edemezdim. Polise gitmem gerekiyordu. Ne yaptığımızı anlatmalı, sonuçlarına katlanmalıydım. Başıma gelecekleri hak etmiştim.

Kendi suçluluk duygum bir yana, Jason'ın da gerçeği bilmeye hakkı vardı. Shelby'ye ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Soruşturmayı haberlerden takip ediyordum. Gidişat iyi değildi. Bütün yollar Jason'a çıkıyordu. Bir ilişkisi olduğuna dair söylentiler vardı. Bu çok ağır bir ithamdı. Jason cinayetten hüküm giyerse, bununla yaşayamazdım. O zaman bebeğe ne olacaktı? Kim büyütecekti onu? Özel ihtiyaçlarıyla kim ilgilenecekti? Bir kuruma mı verilecekti?

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım. Uyandığımda Josh yoktu. Komodinin üzerine bir kupa kahve bırakmıştı. Odada parfümünün kokusu vardı.

Buradaydı. Ama artık gitmişti.

Yataktan kalktım. Belki oradadır diye aşağı inip baktım ama işe gitmişti bile. Yeniden yukarı çıktım. Delilah hâlâ derin uykudaydı ama Leo kıpırdanmaya başlamıştı. Delilah bugün okula gitmeyecekti. Leo da evde kalsın, diye düşündüm. Delilah ve ben evdeyken Charlotte'a gitmesi için bir sebep yoktu.

Ama son zamanlarda Charlotte'ta çok zorlanıyordu. Onu göndermemem kafasını karıştırırdı. Ertesi gün iki katı ağlardı. Üstelik Charlotte bana Brody denilen o çocuğun artık orada olmayacağına dair söz vermişti. Leo'nun Charlotte'ta en sevmediği şey artık orada olmayacaktı. Evde kalırsa, Delilah'nın mikroplarını kapması işten bile değildi.

Leo'nun odasına girdim. Yataktan çıkmıştı, yerde oyuncaklarıyla oynuyordu. Yanına oturdum ve onu kucağıma aldım. "Merhaba, bebeğim," dedim, başının tepesinden öperek. Saçları dağılmıştı. Hâlâ uyku mahmuruydu.

Bir süre itfaiye setiyle oynadık. O itfaiyeciydi, ben Dalmaçyalı bir köpektim. Odanın öbür ucunda yangın vardı. İtfaiyeciyle köpek, oyuncak itfaiye aracına atladı, Leo kamyonu yerde sürerek yangını söndürmeye götürdü.

Bir süre sonra "Dün akşam beni Charlotte aradı," dedim Leo'ya. "Evinde başka bir çocukla sorun yaşamışsın." Leo'nun tepkisini görmek için bekledim. "Brody diye bir çocukmuş." Bu ismi duyunca Leo'nun bedeni kaskatı kesildi. Yüzü kızardı, gözleri doldu. Onu kollarımla sardım. "Keşke bu çocuğun sana kötü davrandığını bilseydim, Leo. Yardım ederdim," dedim. Bu bir suçlama değildi. Olanları bana anlatmadığı için Leo'yu suçlamıyordum. Ama bana her şeyi söyleyebileceğini bilmesini istiyordum. "Charlotte, Brody'nin artık oraya gelmeyeceğini söyledi. Bundan sonra sadece sen ve diğer çocuklar olacaksınız. Bu hoşuna gitti mi?" Leo utangaç bir şekilde gülümsedi. Bu fikri sevmişti.

Delilah uyanmıştı. Yine ateşi vardı. Gözleri cam gibiydi. Sesi hırıltılıydı, boğazı acıyormuş gibi elini boynuna götürmüştü. Ateşini ölçtüm. Yine otuz dokuz buçuktu. Bir ölçek daha ilaç verdim. Koltukta oturması için aşağı indirdim, içmesi için bir şey getirdim. İştahı yoktu. Leo, Charlotte'a gitmek için hazırlanırken Delilah çizgi film izledi.

Leo'yu bırakırken Delilah arabada bekledi. Charlotte'a, Delilah'nın hasta olduğu için bugün ona gelmeyeceğini söyledim. "Sadece Leo var bugün," dedim. Leo kapıya doğru yürüdü, içeri baktı. Ağlamadı.

Eve döndüğümüzde Delilah tekrar koltuğa uzandı. Bakıcıya kadar gittiğimiz bu kısa yol bile onu yormuştu. Ateş onu ele geçirmişti. Bir süre yanında oturdum, başı kucağımdaydı. Sonra Delilah'nın hasta olduğunu Josh'a haber vermek için telefonumu aramak üzere yerimden kalktım. Evde bir tur attım ama bulamadım. Leo'yu bıraktığım sırada, çantamla birlikte arabada

unutmuş olmalıydım. Garaja gitmeden önce Delilah'ya baktım. Derin derin uyuyordu.

Garaj evden ayrı bir yapıydı. Evle garaj kapısı arasında yaklaşık on beş metre vardı. Yağmurlu bir gündü. Arka kapıdan çıktım ve dışarı adımımı attım. Kapıyı kapattım. Arkamı dönüp uzaklaştığımda içimde kötü bir his oluştu. Ama Delilah uzun süre yalnız kalmayacaktı. Hızlı olursam otuz saniye içinde dönerdim. Yağmurun altında koştum. Bahçe su birikintileriyle doluydu. Bu birikintilere bastım; su sıçradı, paçalarım sırılsıklam oldu. Eve girince pantolonumu değiştirmem gerekecekti. Bahçenin alçak yerlerinde minik göller oluşmaya başlamıştı.

Garaja büyük kapısından değil, yan kapıdan girdim. İçeri girip arabaya yöneldim. Yolcu kapısını hızla açtım, çantam tam da oradaydı. Gelgelelim acelem vardı. Onu alttan kavrayarak almaya çalıştım. Çantanın içindekiler paspasın üzerine döküldü. "Lanet olsun," dedim, eğilip toplamaya çalışırken. Bir ruj koltuğun altına yuvarlandı. Dizlerimin üzerine çöktüm, koltuğun altına uzanıp onu almaya çalıştım.

"Günaydın, Meredith."

Onun sesini duymamla dengemi bir kez daha, bu sefer daha beter kaybettim. Bir anda dikleştim. Yüzümü çevirmemle onu gördüm, arkamdaydı. "Bea," dedim, elimi kalbime götürerek. "Ödüm koptu." Sürekli tetikteydim.

Bea garaja girdi. "İyi görünmüyorsun," dedi. Duş almamıştım. Saçlarımı başımın tepesinde gelişigüzel toplamıştım. Leo'yu Charlotte'a bırakırken üzerime geçirdiğim eşofman üstüyle duruyordum. Evden çıkmam gerekmeseydi, pijamalarımı üzerimden çıkarmazdım. Josh'ın bıraktığı kahveyi içmek dışında henüz bir şey de yememiştim. Bea'yla karşılaştırıldığında zayıf, çok küçük hissediyordum. Kalbim güm güm atıyordu. Başımı döndürüyor, uğultusu beynime doluyordu. Bea'nın da duyduğuna emindim. "İyi misin?" diye sordu.

"Ne zaman gözümü kapatsam karşımda onu görüyorum," diye itiraf ettim. "Böyle devam edemem. Bunu daha fazla içimde tutamam."

"Aklını başına al ve saçmalamayı kes artık, Meredith," diye uyardı beni. "Biraz daha dayan. Bu işten paçayı tamamen sıyırmamıza çok az kaldı."

"Benden bu kadar," diyerek nefes verdim. "Bu sırrı daha fazla tutamayacağım."

"Halk, suçlunun kocası olduğunu düşünüyor. Yakında tutuklanır. Sonra hayatımıza devam edeceğiz. Her şey eskisi gibi normal olacak."

"Normal mi?" diye sordum, şoke olmuştum. Normal olan neydi? Ben bir daha asla normal olmayacaktım ki. Ona "Cesedi bulamazlarsa onu tutuklamazlar," dedim.

Beni azarlayan bir ifadeyle "Sen nereden bileceksin ki, Meredith?" diye sordu.

"Ortada bir ceset yokken, onun gerçekten öldüğünden nasıl emin olabilirler?"

Teorimdeki açıkları yakaladı. "Daha önce ceset olmadan da insanlar cinayetten mahkûm edildi. Jüriyi onun öldüğüne ikna edecek kadar dolaylı kanıt olması yeter."

"Dolaylı kanıt mı?" diye sordum. "Ne mesela?" Soruşturmanın ayrıntıları gizliydi. Sadece bazı şeyleri biliyorduk. Onu aramak için köpeklerden yardım alıyorlardı. Onu bulamamışlardı, yoksa bilirdik.

Bea "Shelby'nin kanlı kıyafetleri," dedi.

"Onun kıyafetleriyle ne yaptın, Bea?" diye sordum. O gece Shelby'nin kıyafetlerini bedeninden hırpalayarak, başını savurarak çekip alışını düşündüm. Hareketleri hiç nazik değildi.

Bea, Shelby'nin kıyafetleriyle ne yaptığını söylemedi. Ama sessizliği yeterince açıklayıcıydı.

"Jason'ı tuzağa düşüreceksin. Onu suçlamak için Shelby'nin kıyafetlerini kullanıyorsun." Şaşkınlıktan elim ağzıma gitti.

"Ne zamandan beri Jason'a adıyla hitap ediyorsun?" diye sordu.

"Shelby'nin benim danışanım olduğunu unuttun mu?" dedim. "Jason'ı tanıyorum. Hem de yeterince iyi tanıyorum. Onun bir bebeği var, Bea. Bir kızı. Annesini yeni kaybetti. Babasını da kaybedemez. Bunu ona yapmana izin vermeyeceğim," dedim. İlk kez kendimden emindim. Shelby'yi öldürmek başka

bir şeydi. Suçu Jason'ın üstüne yıkmak ise bambaşkaydı. Önceden tasarlanmış ve bilinçli bir hareketti. Grace'i aklımdan çıkaramıyor, onun annesiz ve babasız büyüdüğünü düşünüp duruyordum. "Polisi arıyorum."

Sesimdeki kararlılık tartışmaya kapalıydı. Bea'nın yüz ifadesi değişti. Önce şaşırdı. Ağzı açık bir hâlde bana bakıyordu. "Bunu yapamazsın," dedi yalvararak. Sesi değişti; daha az buyurgan, daha çaresizdi. Tavrı yumuşamıştı. Shelby'yi öldürdüğümüzden beri, etrafına ördüğü zırhın ilk kez çatladığını gördüm. "Lütfen, Meredith. Lütfen bunu iyice düşün. Sana yalvarıyorum," dedi Bea. "Hapse giremem. Dayanamam. Ben senin kadar güçlü değilim."

"Hayır," dedim. "Değilsin. Daha güçlüsün."

Başını iki yana salladı. Benden daha güçlü olduğuna inanmıyordu. "Hapse girersem, Kate beni terk eder. Yoluna bensiz devam eder. Hapisten çıktığımızda hiçbir şeyimiz kalmaz. Senin ve benim. Tek bir kahrolası şey bile, Meredith." Artık yalvarıyordu.

Gözlerimi kapattım. Bundan on ya da on iki yıl sonrasını, Bea'yla birlikte nihayet hapisten çıktığımız zamanı hayal ettim. O zamana kadar, Delilah ve Leo ergenlik çağına gelmiş birer lise öğrencisi olurdu. Onların büyüdüğünü göremezdim. Bu yüzden benden nefret edebilirlerdi. Kırılabilir, utanabilir, gücenebilirlerdi. Josh çocuklarımı ziyarete getirir miydi? Beni parmaklıklar ardında görmelerini ister miydim? Josh, yokluğumda başka bir kadına âşık olabilirdi. Bunları düşünmek içimi parçaladı.

"İyi bir avukat buluruz," dedim. "Josh'ın müvekkilleri arasında savunma avukatları da var. Bize yardım edebilecek birini buluruz. Düşünsene, Bea. Sabıka kaydımız yok. İkimiz de daha önce alkollü araç kullanmakla suçlanmadık. Uzlaşmaya varabiliriz."

"Nasıl bir uzlaşmaymış bu?" diye sordu, içerleyerek. "On yıl yerine beş yıl mı? Beş yıl boyunca hapiste olmanın nasıl bir şey olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı senin? Beş dakika bile dayanamayız."

Sonuçları ne olursa olsun, Shelby'nin ölümünü vicdanımda taşıyarak yaşayamazdım. Böyle yaşamak istemiyordum. Shelby,

kızının büyüdüğünü asla göremeyecekti. Ben neden görebileyim, diye düşündüm.

"Üzgünüm, Bea. Bunu yapmak zorundayım."

Bea'nın tavrı bir kez daha değişti. Suratına sert bir ifade yerleşti. "Hadi oradan," dedi. Bir anda onun için bir yük olduğumu anladım. Onunla özgürlüğü arasında duran tek şey bendim.

Gitmek üzereydim ama Bea önümdeydi, çıkmamı engelliyordu. Araba kapısıyla garaj duvarı arasında sıkışmıştım. Geçebileceğim kadar mesafe yoktu.

"Polise o gece arabayı benim kullandığımı söylerim," dedim. "Çok içtiğini, direksiyona geçmeyi benim teklif ettiğimi söylerim. Shelby'ye çarpan *bendim,* derim. Onu ormana götürüp saklamanın benim fikrim olduğunu, her şeyi sen arka koltukta sarhoş bir şekilde sızmışken yaptığımı söylerim."

Sesi düzdü. "Kimse buna inanmaz," dedi. Bana doğru bir adım attı. Garajın ışıkları kapalıydı. Tek ışık dışarıdan geliyordu, hava griydi. İçeri pek ışık girmiyordu.

"Nedenmiş?" diye sordum. İyi bir yalancı değildim ama polisin elinde aksini kanıtlayacak bir delili yoktu. Benim sözüme karşı onların sözü olurdu. Bana inanmaktan başka çareleri kalmazdı.

"Tüm bunların üstesinden bensiz gelmen imkânsız da ondan. Meredith, sırılsıklam olsan bile elli kilo etmezsin. Onu tek başına taşımış olamazsın. Onu gömemezsin."

"O gece payıma düşeni yaptım," dedim. "Üstesinden geldim."

"Ama bensiz yapamazdın. Kimse buna inanmaz. Sonuç değişmez, ikimiz de hapse gireriz."

Ona hatırlatmak zorundaydım. "Biz bir kadını öldürdük, Bea. Birinin hayatına son verdik."

Gözlerim arabanın paspasındaki telefonuma takıldı. Bea beni durduramadan eğilip uzanmak istedim. Bea ne yaptığımı gördü ve üzerime gelerek telefonu elimden almaya çalıştı. Polisi aramama asla izin vermeyecekti. Pil simgesi kırmızıydı. Az sonra telefonum kapanacaktı.

Telefonu birbirimizin elinden almaya çalışırken boğuştuk. Onu elimden kapmaya çalıştı. Geri çekilip onu ittim. Bilerek

yapmamıştım. Sadece refleksle hareket etmiştim. Bea geriye, çivilerle dolu duvar kaplamasına doğru sendeledi. Josh'la bunu sık sık konuşur, garaj duvarlarındaki o çivilerin tehlikeli olduğunu söylerdik. Çocukların çivilere takılıp bir yerlerini kesmelerinden korkardık. Tetanos gibi şeyleri dert ederdik. Josh, çivileri demir makasıyla kısaltmaktan bahsetmişti ama bunu yapmaya hiç fırsatı olmamıştı.

Bea çivilere çarparak düştü. Çiviler kolunu delmişti. Kanıyordu ama sanırım bunun farkında değildi. Çarpmanın etkisiyle yavaşlamıştı. Bunu avantaja çevirip hızla hareket ettim. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Eve bir varsam, kapıyı arkamdan hemen kilitleyecektim. Polisi arayıp yaptığım şeyi itiraf edecektim. Polis onu aramaya geldiğinde itiraf edip etmemeyi Bea'ya bırakacaktım.

Fakat sadece arabanın diğer tarafına ulaşabildim. Hızlıydı. Beni kolumdan kavrayarak yakaladı. "Ver şu telefonu bana," diye bağırdı. Kolumu öyle sıkıyordu ki canım acıyordu. "Ver şu siktiğimin telefonunu, Meredith."

Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım ama yapamadım. Dönüp onunla yüzleştim. Bea'nın gözlerinden öfke yayılıyordu. Ona hayır diyecektim, siktiğimin telefonunu ona vermeyeceğimi söyleyecektim. Ama sözler boğazıma dizildi. Bea'nın elinde çekiç vardı. Josh'ın çekiciydi, onun çalışma köşesinden almış olmalıydı.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Telefonu ver, ben de çekici bırakayım," dedi. Neredeyse ona inanacaktım. Bea bana zarar vermek istemezdi. Bunu biliyordum. Shelby olayı yaşanana kadar Bea bana ya da herhangi birine karşı kötü niyet beslememişti. İyiliksever biriydi.

Ama şimdi gördüğüm Bea gözünü karartmıştı. Kendini ve özgürlüğünü korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum.

Boşta kalan elini bana doğru uzattı. "Şu aptal telefonu ver artık, Meredith."

"Hayır," dedim. Bunu yapamazdım. Telefonuma baktım, ekran kilidini açtım.

Çekici başının üzerine kaldırdı. "Sakın beni denemeye kalkışma!" diye bağırdı.

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudum. "Bana ne yaparsın, Bea?"

Hiçbir şey söylemedi. Blöfünü görmüştüm. Bea benim arkadaşımdı. Yıllardır birbirimizi tanıyorduk. Ben Shelby gibi herhangi biri değildim. Bea, Shelby'yi tanımıyordu. Ona karşı bir yakınlığı yoktu. Shelby'ye yaptığını bana yapması çok daha zor olurdu.

Yüzümü diğer yöne çevirdim. Eve geri dönecek, polisi oradan arayacaktım. Fakat arkama döndüğümde Delilah'yı açık garaj kapısında durmuş, bizi izlerken görünce dehşete düştüm. Elinde televizyonun kumandası vardı. Saçları yüzüne dökülmüştü. Gözleri ateş ve korkudan sersemlemişti.

"Anneciğim," dedi, minik sesi titriyordu. Bea'nın elindeki çekici, benim birkaç adım arkamda duruşunu görmüştü. Bea'yla tartışmamızı dinliyordu.

Her şey aynı anda oldu.

Delilah'nın gözleri doldu, yaşlar birikmeye başladı. "Anneciğim, kumanda çalışmıyor," dediği anda, başıma inen çekicin felç edici darbesini hissettim. Acıdan çok, şok etkisi yaratmıştı. Konuşmaya çalıştım, ona kaçmasını söylemek istedim ama kelimelerim birden peltekleşti. Bacaklarım çözüldü ve yere yığıldım. Garaj dönüyordu. Soğuk garaj zeminine yığıldım. Geriye sadece karanlık kaldı.

LEO

GÜNÜMÜZ

Polisler, sadece eşyalarını toplamana yetecek kadar bir süre için seni eve getirdi. Yukarı tek başına çıktın, hepimiz aşağıda bekledik.

Senin tek başına ayakta duramayacağını varsaydığımız için hepimiz suçluyduk aslında. On bir yılını bir cehennem çukurunda hayatta kalarak geçirmiş kızın sen olduğunu, bir adamı bıçaklamak için kendi bıçağını yapan ve kendi özgürlüğü için verdiği savaşı kazanan kız olduğunu unutmuşuz. Bunu yapabilecek pek insan yoktu. Sandığımızdan daha güçlüydün. Hatta senin sandığından bile daha güçlüydün.

Polislerin karakolda vardığı sonuç şuydu: Yalancı anılar olarak adlandırılan bir şey vardı. Gerçek anılar gibi hissediliyorlardı ama gerçek değillerdi. İnsanların zihni onları kandırabiliyor, aslında hiç yaşanmamış şeyleri hatırladıklarına inandırabiliyordu. Hafıza manipüle edilebilirdi. Bir insanın zihnine fikirler yerleştirilebilirdi. Onlara göre, senin başına gelen işte buydu.

Polisler seni sorgulamaya devam ettikçe, sana gazeteden bir haber okunduğunu, ardından dünyan kararmadan önce o gazetede babamın ve annemin fotoğraflarını gördüğünü hatırladın. Polisler internette eski bir gazete haberi buldu. Babamın fotoğrafı, senin tarif ettiğinle birebir örtüşüyordu. Fotoğrafta babam,

mavi evimizin önünde duruyordu. Haberde bir fotoğraf daha vardı. Bu da annemin fotoğrafıydı. Altında şöyle yazıyordu: *Banliyöde yaşayan anne ölü bulundu. Kadının intihar ettiği düşünülüyor.* Bu haber, uluslararası haber ağına eklenmişti, bu da dünyanın neredeyse dört bir yanındaki gazetelerde yayınlandığı anlamına geliyordu.

Sebebi her neyse, Eddie ve Martha bu haberi bulmuştu. Seni Delilah olduğuna, fotoğraflardaki insanların da annenle baban olduğuna inandırmışlardı. Nedenini kimse bilmiyordu, polis onları bulmadıkça da bilinmeyecekti. Ama erkek polis, Eddie ve Martha'nın, Delilah'nın kamuoyuna mâl olmuş davasına takıntılı olduklarını ya da diğer suçlardan esinlenen birer taklitçi olduklarını tahmin ediyordu. Seni kaçırmaktan zevk almışlardı. Ya rol yapmışlardı ya da gerçekten senin, dünyanın ilgisini üzerine çeken ve kısa sürede ün kazanan o esrarengiz kayıp kız, yani kız kardeşim olduğuna inanmışlardı.

Eşyalarını toplaman uzun sürdü. Kimse seni acele ettirmek istemiyordu çünkü şu anda çok ağır şeyler yaşıyordun. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardı. Mutfakta oturup seni bekledik. Babam herkese su getirdi.

İyi haber ise, DNA'nın, veri tabanındaki kayıp bir çocukla gerçekten eşleşmiş olmasıydı. Adın Carly Byrd'dü ve on altı yaşındaydın. Kız kardeşim kaybolduktan yaklaşık bir hafta sonra St. Louis yakınlarında bir yerde kaybolmuştun. Evinin olduğu sokaktan kaçırılmıştın. Neden birilerinin kız kardeşimin hikâyesini haber değeri taşıyan bir şey olarak görüp seninkini görmediğini kimse bilmiyordu.

Yaklaşık yarım saat seni bekledikten sonra babam yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmek için yukarı çıktı.

Yukarı çıktığı gibi merdivenlerin tepesinden bağırmaya başladı. "Gitmiş. Gitmiş!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve odanın boş olduğunu gördüm. Babamın senin için aldığı kıyafetler hâlâ çekmecelerdeydi. Kaçmıştın. Pencere açıktı. Kız kardeşimin odası ikinci kattaydı ama pencerenin hemen dışında bir çatı ve bir sarmaşık vardı. Denize düşen yılana sarılırdı. Ve sen denize düşmüştün.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Önce işitme duyum geri geldi, o da tam sayılmazdı. Duyduklarım parça parçaydı, düzensizdi. Ağızda gevelenen kelimeler. Bir tünelden geçen rüzgârın uğultusu. Bir trampet üzerinde vurulan bagetler. Hiçbir anlam veremiyordum. Dış uyaranlardan kaçınmak istercesine gözlerimi sıkıca kapattım. Her şey çok fazlaydı. Ağzım kusmukla doldu, yuttum. Başım zonkluyordu. Nabzım kulaklarımda, şakaklarımda, gözlerimin arkasında atıyordu. Biri mırıldanıyordu.

Nerede olduğumu ya da neden burada bulunduğumu bilmiyordum. Herhâlde rüya görüyordum.

Gözlerimi açtığımda dünyanın yanımdan hızla akıp gittiğini gördüm. Baş döndürücüydü, yön duygumu kaybetmeme sebep olmuştu. Görüşüm bulanıktı. Bir geliyor bir gidiyordu. Sisle kaplanıyor, sonra yeniden netleşiyordu. Yağmur yağıyordu, her şey baştan aşağı gri tonuna boyanmıştı. Üşüyordum. Titriyordum.

Etrafımdaki şeyler yavaşça şekil almaya başladı, dünyam yavaş yavaş netleşti. Gözüme sert kapaklı bir çocuk kitabı ve bir köpek tasması takıldı. Bir çocuk koltuğu gördüm, ayaklarım

onun üzerindeydi. Gri ve kırmızıydı, bardak tutucusunda yan yatmış pembe bir su matarası vardı. Delilah'nın matarası. Delilah'nın çocuk koltuğu. Ön koltukların başlıklarından, küçük ayakların arabanın kaplamasını kirletmemesi için asılan plastik kılıflar sarkıyordu.

Arabamın arka koltuğundaydım.

Yavaşça doğruldum, vücudum ağrıyordu. Bir çocuk koltuğunun üzerine eğilmiş olduğumu fark ettim. Çıkıntılı parçaları tenime baskı yapmış, izler bırakmıştı. Kolumda göğüs klipsinin izi vardı.

Bu, Leo'nun araba koltuğuydu.

Tamamen dik oturdum, çaresizlikle etrafa bakındım. Leo neredeydi? Delilah neredeydi? Neden buradaydım? Araba hareket hâlindeydi. Hızlı gidiyordu.

Denge kaybı beni altüst etti. Kendimi sabitlemek için gördüğüm ilk şeye sarıldım.

Sürücü koltuğunda Bea vardı. Arabamı Bea kullanıyordu. Camı bir parmak aralıktı. Rüzgâr saçlarını havalandırıyordu. Yağmur nedense içeri girmiyordu. Radyo açıktı. Bea kendi kendine konuşuyor, huzursuz, anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

O anda her şey bir anda zihnime hücum etti.

Bea ile tartışmamız. Bea'nin elindeki çekiç. Delilah'nın açık garaj kapısında korkuyla duruşu. Sonrası koca bir hiçlik. Kapkara bir boşluk.

Ağzımdan çıkan ilk söz "Delilah nerede?" oldu.

Kelimeler ağzımdan hırıltılı çıkmıştı. Dudaklarım ağır ağır hareket ediyor, kelimeleri şekillendiremiyordu. Konuştukça başımdaki zonklama artıyordu. Ellerimi başıma götürdüm, avuçlarımı göz çukurlarıma dayayıp bastırdım. Hiçbir işe yaramadı. Ellerimi çektim.

Tekrar denedim. "Ona ne yaptın?" Bu kez kelimeleri söyleyebilmiştim.

"Uyanmışsın," dedi, omzunun üzerinden bana bakarak. Farkında olmadan direksiyonu döndürünce araba savruldu. Başka bir araba korna çaldı. Bea yeniden önüne baktı. Bir yere çarpmadan önce arabayı toparladı.

"Delilah'ya ne yaptın?" diye bağırdım.

Bea cevap vermedi. Sessizliği beni çılgına çeviriyor; kapana kısılmış, çaresiz hissediyorum. Kızımın nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Çocuğuma ne yaptığını bilmem gerekiyordu.

Kapı koluna uzanıp kapıyı zorla açmaya çalıştım. İlk düşüncem, hareket hâlindeki araçtan atlayıp kaçmaktı. Ama yapamadım çünkü kapı açılmıyordu. Çocuk kilitleri devredeydi. Ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum. Bea'nın Delilah'ya bir şey yapmasına, beni arabaya bindirip sürmesine yetecek kadar uzun sürmüştü. Camdan dışarı baktım.

Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Çok uzaklaşmamıştık. Evden sadece birkaç mahalle ötede olmalıydık. Arabadan çıkabilirsem, Delilah'ya geri dönebilirdim. İyi olup olmadığını görebilirdim.

"Ona zarar verdin mi?" diye sordum. Bea'nın ona bir şey yapmış olma ihtimali beni dehşete sürüklemişti. Delilah, Bea'nın çekiçle başıma vurduğunu görmüştü.

Delilah çok fazla şey görmüştü. Bea öylece gitmesine izin vermezdi.

Arka koltuğun diğer tarafına kaydım. Diğer kapıyı açmayı denedim. O da açılmıyordu. Elektrikli camı indirmeye çalıştım ama kilitliydi. Bea her şeyi düşünmüştü.

Çaresizlikle camlara vurmaya başladım. Bize, bana, kendi arabamın arka koltuğunda hapsolmuş hâlime dikkat çekmeye çalıştım.

Bea bir anda kızdı. "Kes şunu, Meredith. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Çıkar beni buradan," dedim. Kafese tıkılmış bir hayvan gibi hissediyordum. "Bunu yapamazsın, Bea. Bana bunu yapamazsın."

Aklıma gelen tek şey, arabanın ön koltuğuna atılmak, kontrolü zorla ele geçirmekti. Vücudumdaki ve başımdaki acıya rağmen içimde bir adrenalin dalgası yükseldi. Hiç düşünmeden, iki ön koltuk arasındaki dar boşluğa girdim.

Ama sonra onu gördüm. Yolcu koltuğunda duruyordu. Bir bıçak.

Bea, benimle aynı anda ona uzandı. İlk o davrandı.

Olduğum yerde kaskatı kesildim.

"O bıçağın burada ne işi var?" diye sordum. Delilah'ya bıçakla bir şey yapmış olması ihtimali beni dehşete düşürmüştü.

"Söylediklerimi yaparsan kimse zarar görmez." Sesi kontrollüydü.

Geriye yaslandım. Başka seçeneğim yoktu. Zihnim karmakarışıktı, buradan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyordu. Fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bu çaresizlik beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Bea bana ne yapmayı planlıyordu? Delilah'ya ne yapmıştı?

Bea kasabanın içinden geçti. Sağa döndük, sonra sola, ardından tekrar sağa. Bu dönüşler rasgele değildi, bir plana göre hareket ediyordu. Kasabamızdan çıkıp başka bir kasabaya girdik, sonra bir başkasına. Bu kasabalar daha seyrek nüfusluydu. Yerleşim yoktu bu kasabalarda, daha çok bir sanayi bölgesini andırıyordu.

"Beni eve götür," diye yalvardım, araba ilerlerken. "Lütfen beni eve götür. Bu hiç yaşanmamış gibi yapabiliriz. Söz veriyorum, Bea. Polise gitmeyeceğim. Shelby'ye olanlar ikimizin arasında kalacak."

Başta beni görmezden geldi ama üstelemeye devam edince patladı.

"Kes sesini, Meredith. Lütfen şu aptal çeneni kapat artık." Ses tonu soğuk ve netti.

Otoyolun hemen kenarında, dökün tüden farksız bir motelin otoparkına girdi. Bina hardal sarısıydı. Tek katlıydı. Otoparkta bir çöp konteyneri, piknik masaları ve bir otomat vardı. Arabamı neredeyse boş olan alana park etti.

Bea, arabanın zemininde duran çantamı aldı. "İçeri gireceksin ve bir oda tutacaksın. Bir aylığına. Nakit ödeyeceksin," dedi, yapmamı istediklerini anlatarak. Önce benim, ardından kendi cüzdanını karıştırdı, bir tomar kâğıt para çıkardı. Arka koltuğa dönüp paraları avucuma sıkıştırdı. "Odaya giriş yap. Anahtarı al," dedi.

"Ya yapmazsam?" diye sordum. Shelby'ye ne yaptığını kendi gözlerimle görmüştüm. Kazanın üstünü nasıl örttüğünü

görmüş, yalanlarına şahit olmuştum. Köşeye sıkıştığında Bea her şeyi yapabilirdi.

"Delilah'ya bir şey olmasını istemezsin, değil mi?" dedi. O an bir umut kıvılcımı belirdi. Delilah hayattaydı.

Bea bana yalan söylemiyorsa tabii.

Bea arabadan indi. Bıçağı kot pantolonunun arka cebine sokup tişörtünün eteğiyle gizledi. Arabanın etrafından dolandı ve kapımı açtı. Ayağa kalkmam bir dakikamı aldı. Dengemi koruyamıyordum, başım hâlâ zonkluyordu.

"Sakın aptalca bir şey yapayım deme, Meredith. Ben buradayım, seni izleyeceğim. Delilah'nın nerede olduğunu bilen tek kişi benim. Beni denemeye kalkma." Güçlükle yutkundum. Bea'nın kızıma ne yaptığını bilmiyordum. Ama hayattaysa, ona geri dönmem gerekiyordu. Bea'nın dediklerini yapmak zorundaydım. Delilah için uslu durmalıydım.

Bea beni motelin resepsiyonuna kadar takip etti. Güvenlik kameraları olma ihtimaline karşı, görüş alanına girmeyeceği kadar geride durdu. Görevli paramı aldı, bana anahtarı uzattı. Bana doğru düzgün bakacak kadar bile başını kaldırmadı. İyi olmadığımı fark etmedi.

Bea'yla birlikte odaya yürüdük. Kapıyı açmamı söyledi. Titreyen ellerimle açtım. Işığı açmamı, perdeleri kapatmamı söyledi. Hiçbir şeye dokunmadı. Gözümden kaçmamıştı.

"Bana ne yapacaksın, Bea?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Motel odası berbattı. Halı lekeliydi. Duvarlardaki sıva dökülüyordu.

"Delilah hasta," dedim, artık yalvarıyordum. "İlacını alması gerek. Ateşi yine çıkmıştır. Yanıyor olmalı. Tylenol içmesi lazım."

Bea söylediklerime cevap vermedi. Onun yerine "Kâğıt ve kalem bul," dedi. Söylediğini sorgulamadan yaptım. Çekmeceleri karıştırmaya başladım. Ama burası kâğıdın kalemin bol olduğu bir yere benzemiyordu. Onun yerine, çekmecede eski tarihli bir telefon rehberi buldum. Bir sayfasını kopardım. Bea'nın kalemi vardı. Bana uzatmadan önce koluna silerek temizledi.

"Şöyle yazacaksın," dedi. "*Delilah güvende. İyi.*"

Bea'ya baktım, anlamamıştım. Ben tereddüt edince "Hadi, yaz," dedi. "*Delilah güvende. İyi.* Yaz şu söylediklerimi." Acele etmedim. Neden bunu yazmamı istiyordu? Bea kotunun arka cebindeki bıçağa uzandı, bana doğrulttu. "Oyun oynamıyorum, Meredith. Yazmanı istiyorum. Dediğimi yaparsan, gidip Delilah'yı alacağım. Onu buraya getireceğim. Ama önce söylediklerimi yazmalısın."

"Tamam," dedim, boyun eğerek.

Söylediklerini kâğıda yazdım. Hem Delilah'yı bana getirme vaadi yüzünden hem de boğazıma dayadığı bıçak yüzünden. Başka bir seçeneğim var mıydı, bilmiyordum. Aklımdan geçen tek şey, Bea'nın bizi bu pis motelde, parasını ödediğimiz o bir ay boyunca bırakmayı planladığıydı. Josh'ın kaçtığımızı düşünmesini istiyordu, bu da ne yapacağına karar vermek için ona zaman kazandıracaktı. Kötü bir plan değildi. Burada bir ay hayatta kalabilirdim.

Anlamadığım şey, Bea'nın Delilah'yı neden benimle aynı anda buraya getirmediğiydi. Bunun bir nedeni olmalıydı. Ama belki de ikimizi birden idare etmek fazla gelmişti.

İşim bittiğinde kâğıdı ona uzattım. "Şifonyerin üstüne bırak," dedi. Bıraktım. "Bunun bir intihar gibi görünmesi gerekiyor, anlıyorsun, değil mi?" dedi Bea.

Sözlerini duydum. Ağzından çıkanlar kulaklarıma ulaştı ama beynim onları anlamlandırmaya fırsat bulamadı. O aşamaya geçemediler bile. Ne dediğini kavrayacak, tepki verecek zamanım yoktu.

Bir saniye sonra bıçağın bileğimi boydan boya kesişinin o dayanılmaz acısını tüm bedenimde hissettim. Çığlık attım, geriye doğru sendeleyerek ondan uzaklaştım.

"Bu kadar açık konuştuğum için üzgünüm," dedi, peşimden gelerek. "Ama bunu kendine sen yaptın, Meredith. Eğer şu çeneni kapatabilseydin, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Seni uyarmıştım. O gece olanları ardında bırakmanı, unutmanı söylemiştim. Yapamadın. Ben hiçbir zaman sana ya da Delilah'ya zarar vermek istemedim," dedi. "Bana başka seçenek

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bırakmadın. Sana defalarca söyledim, hapse giremem. Başka ne yapsaydım?"

Üzerime saldırdı. Bıçak bir kez daha bileğimi kesti. Kanadı. Kanamayı durdurmak için avucumu bastırdım. Geri geri gitmeye çalıştım ama oda küçük ve köşeliydi, kapalı bir kutu gibiydi. Bea elinde bıçakla, benimle kapı arasında duruyordu. Kaçış yolu yoktu. Motel şu anda boştu ya da boşa yakındı, otopark ıssızdı. Bağırsam bile kimse duymazdı. Kimse gelmezdi.

Demek planı buydu. Bea, insanların bileklerimi bizzat kestiğime inanmasını istiyordu. Umutsuz, çaresiz bir kadın olduğuma, intihar edecek biri olduğuma inanmasını istiyordu.

Kollarımı arkamda gizledim, bunun bana zaman kazandıracağını düşünmüştüm. Başka bir planı olduğunu sanmıyordum. Fakat bir anda bıçağın karnıma saplandığını hissettim. Bea'nın bıçağı geri çekişini dehşet içinde izledim. O kadar ani olmuştu ki. Nefesim kesildi, nefes almak neredeyse imkânsız hâle geldi. Bedenimin tam ortasından yayılan kızıllığı izledim. Ellerimi kanayan yere bastırdım, kanamayı durdurmaya çalıştım. Bea geriye doğru fark edilmeyecek kadar küçük bir adım attı. Çaresizce çırpınışımı izliyor, yine bıçaklaması gerekirse diye elinde bıçakla hazır bekliyordu.

"İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemezdim," dedi, ağlayarak. "Sen benim arkadaşımdın." Orada durup benim can çekişmemi izlerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Neden bu işin peşini bırakmadın ki?" diye haykırdı.

Acının yerini şok aldı. Bacaklarım beni taşıyamıyordu. Sendeledim, yardım istercesine ona uzandım. "Üzgünüm," diyerek ağladı. "Çok ama çok üzgünüm, Meredith." Benden uzaklaştı. Sırtını döndü. Ölümümü izleyemiyordu. Duymamak için parmaklarını kulaklarına bastırdı.

Motel odasının zeminine yığıldım. Zemin bedenimi yuttuğunda, uzanmanın ne kadar büyük bir rahatlama olduğunu düşündüm. Çok yorgundum. Günler sonra ilk kez, uyuyabileceğimi düşündüm.

KATE

GÜNÜMÜZ

Kapı zili çaldığında Bea'yla birlikte mutfaktaydım. İşten yeni gelmiştim; Bea akşam için bize tavuklu Meksika yemeği hazırlıyor, ben de ona günümü anlatıyordum. Bea biber doğruyordu, tavuk ise ocaktaki bir tavada kızarıyordu. Ağzım sulanmıştı. Günüm her zamanki gibi inanılmaz yoğundu, öğle yemeği yemek için bile oturmaya vaktim olmamıştı. Onun yerine, hastalar arasında koştururken ara ara atıştırabilmiştim sadece.

Zor bir gündü. Uzun süredir tedavi ettiğim bir köpeği uyutmak zorunda kalmıştım. Kaç kere yaparsam yapayım, asla kolaylaşmıyor, sıradanlaşmıyordu. Neredeyse her gün hastalarımı ötanaziyle kaybediyordum. Bundan bile daha zor olan günler ise sahipleri tarafından yerden yere vurulduğum günlerdi. Hayvanları seviyordum; insanları ise her zaman değil.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum, zilin sesiyle birlikte.

"Yoo," dedi Bea, ocağı kapatırken. Şarap kadehimi alıp onun peşinden antreye gittim. Akşamın erken saatleriydi, saat beşi henüz geçmişti. Dışarıda gün hâlâ aydınlıktı. Bea kapıyı açınca verandada Josh ile Leo'yu gördük. Onların hemen altındaki basamakta, üzerinde üniformalarıyla iki polis memuru duruyordu. Yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Josh'ın da Leo'nun da gözleri doluydu. On bir yıl önceki o geceyle olan benzerlik karşısında

bir an nutkum tutuldu: Josh, yanında küçük Leo, Leo'nun Josh'ın bacağına sarılı kolları, arka planda gittikçe coşan fırtına. Kâbuslarının başladığı o gece.

On bir yıl geçmişti ama hâlâ bitmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Bea. "Sorun ne?"

Şarabımı sehpanın üzerine bıraktım. Josh "Gitti. Kaçtı," dedi. Meredith ve Delilah'nın kaybolduğu geceye o kadar benziyordu ki hazırlıksız yakalanmış, ağzım açık bir şekilde kalakalmıştım. Josh kendisi gibi görünmüyordu. Uzun zamandır da öyle değildi. Yıllar içinde arkadaşlığımız zayıflamıştı. Çok daha az görüşüyorduk. Görüştüğümüzde ise söylediklerimizi filtrelemek zorunda kalıyorduk. Meredith'i ya da Delilah'yı asla anmıyorduk.

Delilah'nın onca yıl sonra sonunda sağsalim bulunduğunu duymamızın üzerinden henüz bir hafta geçmişti. Onun bir gün eve döneceğine dair umudumu çoktan yitirmiştim. Onu görmek istememe rağmen Josh'a yük olmak istememiştim. Bea ve ben, evine hoş geldin demek üzere Delilah'yı ziyaret etmeden önce basının çekip gitmesini, ortalığın sakinleşmesini beklemek yönünde bir karar almıştık.

Fakat şimdi Josh kapımızdaydı; bize onun gittiğini, kaçtığını söylüyordu. Bea konuşmayı devraldı. Benim tek yapabildiğim ağzı açık bir şekilde bakakalmaktı. Kalbim, Josh'ın yaşadığı acı karşısında bin parça olmuştu. Lütfen, bir daha olmasın, onu bir kez daha kaybetmesin diye sessizce yalvardım.

"Delilah kaçtı mı?" diye sordu Bea.

Josh başını iki yana salladı. "Evet. Hayır. Evet. Uzun hikâye. Onu gördünüz mü? Kızı yani?" İşte o anda anladım; son bir haftadır Josh ve Leo'nun evinde yaşayan kız, söylediği kişi değildi. Josh bir kez daha kandırılmıştı. Paramparça görünüyordu.

Josh'ın yanında duran Leo kaybolmuş gibiydi. "Carly," diye mırıldandı. Sonra daha net bir sesle "Onun adı Carly," dedi.

Polislerden biri öne çıktı. "Mülkünüzü aramamızda sakınca var mı?" diye sordu.

"Tabii, buyurun," dedi Bea. "Ne gerekiyorsa."

Belki bir faydamız olur düşüncesiyle ayakkabılarımızı hızla giyip peşlerine takıldık. Dışarı çıkar çıkmaz, muhabirlerin

zevkten dört köşe olmuş hâllerini gördüm. Arazimize girmiyorlardı ama bahçenin sınırında durmuş, kameraları hazır bir hâlde bekliyorlardı. Zaten olan biten fazlasıyla haber değerindeydi.

Josh'a yetişip elini tuttum. Yıllarca süren arayıştan sonra kızını bulduğunu sanıp onu bir kez daha kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Son on bir yıldır, Josh ve Leo sessiz, içine kapanık bir hayat yaşamıştı. Keşke daha iyi bir arkadaş olsaydım. Başlarda denemiştik ama Josh'ın kederi o kadar ağırdı ki başa çıkması zordu. Bizi kendinden uzaklaştırmıştı. Biz de vazgeçmiştik. Hatta düğünümüze bile çağırmamıştık. O böylesine üzgünken mutluluğumuzu gözüne sokmak yanlış gelmişti. Daha çok çabalamalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım.

Josh ve Leo'nun evinin önünde polis arabaları vardı. Her biri farklı yönlere dağılmış yarım düzine polis etrafta dolanıyor, kayıp kızı arıyordu.

Mülkümüzün etrafında dolaştık. Büyük değildi ama dalları aşağı sarkan, gövdesi göğe uzanan ağaçlar vardı. Birinin isterse arkasına saklanabileceği çitler de bulunuyordu. Polisler çitleri aradı. Orada değildi. Evin yan tarafından dolanıp beton yürüyüş yolunu takip ederek arka bahçeye geçtik. Polislerden biri çalılıkları inceledi. Diğeri "Garajı aramamızda bir sakınca var mı?" diye sordu.

Bea'nın müzik stüdyosunun yanına gitti ve dışarıdan şöyle bir gözden geçirdi. Stüdyo, evimizin neredeyse birebir kopyasıydı. Daha küçüktü elbette, bir buçuk katlıydı ve üst katında bir depo alanı vardı. O alanı kullanmıyorduk. Bea eski kayıt ekipmanlarını orada tutuyor olmalıydı. Fazla eşyamız yoktu, olanlar da evdeki misafir odasına rahatlıkla sığıyordu.

Bea stüdyoya doğru yürüdü ve kapı kolunu yokladı. Polis memurundan bir iki santim daha uzundu. Öylece dikildim; kot pantolonu, siyah tişörtü ve spor ayakkabıları içindeki hâlini izledim. Huzursuz görünüyordu. Josh gibi, Bea da Meredith ve Delilah'ya olanlardan sonra ciddi biçimde değişmişti. Hepimiz değişmiştik sanırım. Bea daha gergin, daha dikkatli, daha ağır yükler taşıyan biri olmuştu. Müziğiyle yalnız başına daha fazla

vakit geçiriyordu ama pek bir şey üretmiyordu. Çocuk sahibi olma isteğini de kaybetmişti.

"Kapı kilitli," dedi polis memuruna. Bea bu kapıyı her zaman kilitli tutardı. İçeride pahalı ekipmanlar vardı ve mahallede neredeyse herkes burayı ne için kullandığını bilirdi. Birinin fırsat kollayıp ekipmanları yürütmeye çalışması pek de uzak bir ihtimal değildi.

"Açmanızda sakınca var mı?" diye sordu polis.

Bea "Bütün gün kilitliydi, memur bey. Kimse içeri girmiş olamaz," dedi.

Bea'nın bu cevabında beni huzursuz eden bir şey vardı. Haklıydı, telekinezi dışında kilitli bir kapıdan birinin içeri girmesi mümkün değildi elbette. Binada yalnızca bir pencere vardı ve o da üst kattaydı. Sarı dış kaplamadan tırmanmak dışında, oraya çıkmanın kolay bir yolu yoktu.

Ama yine de, Bea'nın yerinde olsaydım, kapıyı açar, polis memurunun içeride kimse olmadığını bizzat görmesine izin verirdim.

"Kapıyı açmayacak mısınız yani?" diye sordu, Bea'ya sert bir bakış atarak. Josh artık elimi tutmuyordu. Beni bırakmış, Bea'ya ve polise doğru birkaç adım atmıştı.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece birinin içeri girmiş olmasını nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Zamanınızı boşa harcadığınızdan endişeleniyorum," dedi. O an fark ettim ki asilik yapmıyor ya da isteksiz davranmıyordu, onları anlamsız bir aramadan kurtarmaya çalışıyordu. Bea yardım ediyordu.

"Bea," dedi Josh. "Kızın ne kadar süredir kayıp olduğunu bilmiyoruz—"

"Carly," diye araya girdi Leo yine. Arkamda duruyordu. "Onun adı Carly." Bu kez her kelimeyi tek tek, vurgulayarak söyledi.

Josh sertçe yutkundu. "Carly'nin ne kadar süredir kayıp olduğunu bilmiyoruz," dedi, kızın adını özellikle vurgulayarak. "Ya da şimdiye kadar ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini. Lütfen, Bea. Kapıyı aç ve bakmalarına izin ver lütfen. İzin ver ki aramaya devam edebilelim."

"Tabii," dedi Bea, Josh'a belli belirsiz gülümseyerek. Utanmış gibiydi. Bea kolay kolay utanmazdı. Yük olmak istememişti ama belli ki öyle olmuştu. Yardımcı olmaya çalıştığını bildiğim için ona anlayışlı bir ifadeyle gülümsedim. "Tabii," dedi tekrar, gözlerini yere indirerek. "Sadece size zaman kazandırmaya çalışıyordum. İsterseniz kapıyı açarım. Anahtarı almaya gideyim," dedi ve yanımızdan geçerek beton yürüyüş yoluna çıktı, kilitli olmayan ön kapının bulunduğu tarafa doğru ilerleyerek köşeyi döndü.

Geri kalanımız sessizce bekledi. Hava çok sıcaktı. Kımıldamıyor olmamıza rağmen hepimizden ter damlıyordu. Ağaçlar güneş ışıklarını engelliyordu ama en ufak bir esinti bile yoktu. Boğucu, nemli bir pastırma yazı günüydü. Sivrisinekler ve arılar terimize çekiliyor, etrafımızda vızıldıyordu.

Bea çok uzun bir süre geri gelmedi. Josh ve polisler huzursuzlanmaya başlamıştı. "Bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne?" diye sordu biri, sanki cevabı biliyormuşum gibi bana bakarak.

"Belki anahtarı yanlış yere koymuştur," dedim. Antrede, anahtarlarımızı astığımız pirinç askılı bir ayna vardı. Bulması zor olmazdı. "Ben gidip bir bakayım."

Bea'nın gittiği yöne doğru ilerledim. Ön kapıya vardığımda kapı birkaç santim aralıktı, sanki sertçe kapatılmış ama kilit yerine oturmamış gibiydi. Kapıyı usulca itip açtım. Eve girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Dışarıda bekleyen gazeteciler yüzünden kendimi fanustaki bir balık gibi hissettim.

Bea'ya seslendim. Cevap gelmedi.

Tekrar denedim. "Bea!"

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Gözlerim, girişteki aynanın üzerindeki pirinç askılara kaydı. Orada yalnızca benim anahtarlarım vardı.

Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla koşarak merdivenleri çıktım. Önce yatak odamızı kontrol ettim. Kimse yoktu ama Bea'nın şifonyer çekmecelerinden biri tamamen çıkarılmış, yere devrilmişti. Bir şey aramıştı. Banyoya baktım, misafir odasına baktım. Yoktu.

Ahşap merdivenlerden tekrar inerken ayağım kaydı ve popomun üzerine düştüm. Acı, kuyruk sokumumdan tüm vücuduma

yayıldı. Yüksek sesle küfrettim. Bea'nın ne yaptığını bilmiyordum ama bunun pervasız ve düşüncesiz bir şey olduğunu, beni zor bir duruma soktuğunu hissediyordum.

Öfkeliydim. Korkmuştum ve kafam karışmıştı.

Düştüğüm yerden kendimi kaldırdım, kalçamı ovuşturdum. Aksayarak mutfağa gittim, yarım kalmış akşam yemeğimiz öylece duruyordu. Cam kapıdan bakınca Josh'ı, Leo'yu ve polisleri arka bahçede, Bea'nın müzik stüdyosunu incelemeye devam ederken gördüm.

Telefonum mutfak tezgâhındaydı. Aldım ve Bea'yı aradım. Açmadı.

Aramayı sonlandırdıktan sadece birkaç saniye sonra mesaj attı.

Beni affet. Böyle olsun istemedim.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Ne için affedeyim? diye harflere öfkeyle basarak hızla cevap yazdım.

Cevap gelmedi.

Neredesin? diye sordum.

Yine cevap yoktu.

Tekrar aradım. Bir kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Defalarca aradım, artık paniğe kapılmıştım. Bea ne yapmıştı da istemeden olmuştu? Beni bu hâlde bırakıp gitmesinden başka, onu ne için affetmem gerekiyordu?

Neden kaçıyordu?

Evin yanından tekrar dolanıp bahçeye koştum. Ayaklarım hâlâ çıplaktı. Bluzumun altındaki sutyen askım kaymış, kolumdan aşağı düşmüştü. Yukarı ittirdim. Yine düştü. Kalbim göğsümde çok hızlı atıyordu. Zihnim huzursuzdu, darmadağınıktı. Bea nereye gitmişti? Ne yapıyordu?

Saçlarım terden sırılsıklamdı, gözlerimin önüne düşüyordu. "Gitmiş," dedim, yanlarına nefes nefese vardığımda. Göğsüm ağrıyordu. Nefes alamıyordum.

"Gitmiş derken?" diye sordu Josh.

"Bilmiyorum, Josh. Bilmiyorum. Ev bomboş. Her yere baktım. Onu aradım. Bu mesajı gönderdi," dedim ve telefonumu zorla Josh'ın eline tutuşturdum.

Mesaja baktı, Bea'nın itirafını okudu ve "Ne demek bu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Josh telefonu polislere verdi. Bea'nın arabası, benimkinin yanında, ara sokakta park hâlindeydi. Nereye gittiyse yürüyerek gitmişti. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

"Garajın kapısını açmamıza izin verir misiniz, hanımefendi?" diye sordu polislerden biri. Orada, Bea'nın polisin görmesini istemediği bir şey vardı. Aklıma yalnızca çalıntı ses ekipmanları geldi. Ama Bea'nın da benim de yeterince paramız vardı. İhtiyacı olan her şeyi alabilirdi.

"Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum," dedim. "Sadece bir tane vardı. Gitmiş. Bea kaçarken yanına almış olmalı." Birçok sebepten utanıyordum ama en çok da Bea'nın beni bu hâlde bırakıp kaçmasından utanmıştım. Bea'nın yapacağı şeyler değildi bunlar.

Gözlerim Josh ve polisler arasında gidip gelirken açıklamaya devam ettim. "Ben oraya hiç girmem. Bea'nın çalışma alanı orası. Müdahale etmek istemem." Başım dönüyordu, eskiden stüdyonun anahtarından bende de bir tane olduğunu hatırladım. Ama yıllar önce, Bea birinin içeri girmeye çalıştığını düşündüğünü söylemiş ve kapıya daha güvenli, daha sağlam bir kilit takmıştı. Stüdyodaki tek pencereyi de kontrplakla kapatmıştı. Merdiven olmadan oraya çıkabilecek tek kişi Örümcek Adam'dı. Dürüst olmak gerekirse, bana aşırı ve biraz paranoyakça gelmişti. Ama o zaman, Bea'nın kendini daha güvende hissetmesini sağlıyorsa sorun olmadığına ikna etmiştim kendimi. Onunla tartışmamıştım. Shelby Tebow, Meredith ve Delilah'nın başına gelen onca şeyden kısa bir süre sonraydı. Tüm mahalle diken üstündeydi. Bea'nın, kendini güvende hissetmek için ekstra güvenlik önlemleri almak istemesi anlaşılabilirdi.

Yeni kilidin yalnızca tek anahtarı olduğunu söylemişti. Bana bir tane daha yaptıracağını da. Ama şimdi düşünüyordum da, hiç yaptırmamıştı.

Polislerden biri "Kapıyı kırmamıza izin veriyor musunuz?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden "Evet. Tabii ki," dedim.

Bea'nın benden ne sakladığını bilmem gerekiyordu.

Polis yanımızdan ayrılarak aracına döndü. Dakikalar sonra elinde bir koçbaşıyla geri geldi. Uzun sürmedi; kapı şiddetle kırıldı, duvara çarpıp geri savruldu. Durduğumuz yerden Bea'nın ekipmanlarını gördüm. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

İçimde biriken nefesi bıraktım.

Polisler dikkatle stüdyonun içine girdi. İçlerinden biri, kılıfındaki silahının kabzasına elini koymuştu. Josh da peşlerinden gitmeye yeltendi.

"Beyefendi," dedi polislerden biri, sert bir sesle. "Sizin burada kalmanız gerekiyor."

Josh söyleneni yaptı. O, Leo ve ben yan yana durup bekledik.

Her şey, Meredith'i buldukları o günü fazlasıyla hatırlatıyordu. Kadın dedektif, o sefil motelin otoparkında Josh'a Meredith'in görünürde bir intihar sonucu öldüğünü söylemişti. Otopsi de bunu doğrulamıştı. Josh beton zemine çökmüş, paramparça olmuştu. Günün geri kalanı hepimiz için bulanık bir sis gibiydi. Pek bir şey hatırlamıyordum.

Durduğumuz yerden, polislerin Bea'nın stüdyosunu taradıklarını güçlükle görebiliyordum. İlgilerini çekecek bir şey bulmuş gibi görünmüyorlardı.

Birden polisler alarma geçti. İçlerinden biri yukarıyı, tavan arasının olduğu yeri işaret etti. Üçü birden merdivene yöneldi. Hareketleri senkronizeydi. Birkaç basamak çıktıktan sonra gözden kayboldular. Artık onları göremiyordum.

Merdivenlerin tepesinde bir kapı olduğunu hatırladım. Kilitli olmalıydı. Bu kez benden izin almadılar. Bunun yerine, kapının kırıldığını belli eden sesi duydum.

Kapı parçalanarak açıldığında kulaklarıma ulaşan dehşet dolu o tiz çığlık, bir kadına aitti. Bir kız çocuğuna. Josh ve Leo'nun aradığı kıza. Ama neden? Bea bu kızı neden müzik stüdyosunda saklamış olsun? Aklıma hiçbir sebep gelmiyordu.

Dizlerim çözüldü. Bacaklarım beni taşıyamadı. Çimenlerin üzerine yığıldım. Josh koşmaya başladı ama Leo onu durdurmaya, geri tutmaya çalıştı. Josh, Leo'dan daha güçlüydü. Leo

koluna asılmış hâldeyken onu çimenlerin üzerinden sürükleyerek stüdyo kapısına doğru götürdü.

Olduğum yere mıhlandım, polisler kızla birlikte geri döndüklerinde dehşetten donup kalmıştım. Ama dışarı çıkan kız, haberlerde gördüğüm kız değildi. Dövülmüş, hırpalanmış, zayıf ve ürkek Carly değildi bu.

Bu kız, Meredith'in tıpatıp aynısıydı. Alev kızılı saçlar, beyaz bir ten, çiller, Meredith'inkiyle aynı yeşil gözler. Hareketleri Meredith gibiydi, duruşu Meredith gibiydi. Temizdi, iyi beslenmişti, görünürde hiç zarar görmemişti. Artık melek yüzlü küçük bir kız değildi. Göz kamaştıran ve nefesimi kesen genç bir kadına dönüşmüştü.

Josh dizlerinin üzerine çöktü. "Baba!" diye haykırdı kız, o da yere kapanarak babasının kollarına yığıldı. Leo önce tereddüt etti, sonra onlara koştu ve üçü birbirlerine sarılıp ağladı.

Delilah.

Delilah'ydı bu.

Kendimi utanmış, kandırılmış, dehşete kapılmış ve incinmiş hissediyordum. Kafam karmakarışıktı. Meredith intihar ettikten sonra Delilah nasıl olmuştu da Bea'nın stüdyosuna gelmişti? On bir yıl boyunca arka bahçemde yaşamıştı ama ben bunu nasıl fark etmemiştim?

Bunu uzun süre merak etmek zorunda kalmadım. Josh da aynı şeyi soruyordu.

"Nasıl?" dedi. "Nasıl...?" Ne olduğunu kavrayamıyor, kelimeleri bulamıyordu.

Meredith intihar ettiğinde bir not bırakmıştı. Şuna benzer bir şey yazmıştı: *Delilah güvende. İyi. Onu asla bulamayacaksınız. Denemeyin bile.*

Gerçek beni sersemletti. Meredith, öldükten sonra Delilah'ya göz kulak olması için Bea'yı seçmişti. Delilah'yı Bea'ya emanet etmişti. Bea, Meredith'e verdiği sözü tutmuş, onun son isteğini yerine getirmişti.

Ama neden? Meredith neden Delilah'yı babasından saklamıştı ki?

Düşüncelerim, Delilah'nın bir sonraki sözleriyle altüst oldu.

"Oradaydım," dedi Delilah. "O, annemi öldürdüğünde oradaydım."

Dünya sessizliğe gömüldü.

Sonra bir ses duydum. "Hayır." Önce öfkeli bir şekilde, sonra tekrar tekrar, daha büyük bir öfke ve dehşetle haykırarak devam etti. "Hayır! Hayır! Hayıııır!"

Bütün gözler bana çevrilince bu haykırışların bana ait olduğunu fark ettim. Bağıran bendim.

Polis soruşturmayı tamamladıktan ve beni de sorguya çektikten sonra Bea'nın stüdyosuna girmeme izin verdiler. Delilah'nın on bir yıl boyunca tutulduğu çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Çatı katındaki tek pencere kontrplakla kapatılmış, tek bir gözün sığabileceği kadar küçük, yuvarlak bir delik açılmıştı. Delilah on bir yıl boyunca dışarıyı buradan izlemişti. Babasının çim biçmesini, Leo'nun köpekleri Wyatt'ın ölümüne dek onunla top oynamasını izlemişti. Çiçeklerin açtığını, karın yağdığını izlemişti ama güneşi teninde hiç hissetmemişti.

Delilah'ya kötü davranılmamıştı. Bunu polislere de söylemişti. Kitap yığınları, oyuncaklar, resim malzemeleri ve bolca kıyafet de bunu doğruluyordu. Ama yine de, Bea onun elinden çocukluğunu almıştı. Asla geri veremeyeceği yıllarını çalmıştı. Onu ailesinden koparmıştı. Masumiyetini ve özgürlüğünü çalmıştı. Neden? Çünkü Delilah, Bea'nın Meredith'e yaptığı şeyin tanığıydı.

Delilah, Bea'nın Meredith'i öldürdüğünü aslında görmemişti ama on bir yıl boyunca öyle olduğunu sanmıştı. Gördüğü şey, olayın başlangıcıydı. Bea'nın bir çekiçle Meredith'i hareketsiz hâle getirmesi ve Meredith'in yere yığılıp bilincini kaybetmesi sadece başlangıçtı.

Bea, Delilah'nın ağzını eliyle kapatıp onu Dickeylerin garajından bizimkine doğru götürdüğü sırada, küçük Delilah annesinin öldüğüne emindi. Bea ona aksini hiç söylememişti.

Delilah o günü pek hatırlamıyordu ama Bea'nın, altı yaşındaki bir çocuk için sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu yalnız bıraktıktan sonra geri döndüğünü, yanında ilaç ve dondurma getirdiğini anımsıyordu.

Garajın üst katı küçücük ve dardı. Pencere kapalı olduğu için hep loştu, hatta karanlıktı. On yedi yaşındaki Delilah, çatı kenarlarının birleşip bir üçgeni oluşturduğu noktada dik durabiliyordu sadece. Altı yaşındayken ilk kez buraya geldiğinde, ki bir çocuğun *on bir* yıl boyunca burada tutulmuş olması düşüncesi beni tekrar tekrar sarsan ve aklımın almadığı bir şeydi, durum farklıymış. O zaman başını çarpmadan her yerde ayakta durabiliyormuş.

Bir yatak için yer yoktu. Onun yerine, Delilah bir şişme yatakta uyumuştu. Üzerinde pembe çarşaflar ve pembe bir yorgan vardı. Bea'nın, Delilah'nın sevdiği şeyleri önemsediğini gösteriyordu. Ama tuvalet yoktu. Yürüyemeyen yaşlılar için kullanılan katlanır bir tuvalet vardı sadece. İçerisi idrar kokuyordu. Delilah'nın söylediklerine göre, Bea arada sırada, muhtemelen benim çalıştığım günlerde stüdyoya geliyor, tuvaleti temizliyordu. Ilık, sabunlu suyla dolu kovalar taşıyor, Delilah'ya süngerle banyo yaptırıyor, saçlarını yıkayıp örüyordu.

Âşık olduğum Bea ile bunu yapan Bea'yı hayatım boyunca ayırt edebilecek miydim, bilmiyordum.

Delilah bulunduğu gün, kayıp olan diğer çocuk, Carly Byrd de Dellwood Park'taki terk edilmiş bir barajın yakınında saklanırken bulundu. Güvendeydi, iyiydi ve ailesi onu almaya gelene kadar karakolda tutulmuştu.

Carly'yi esir tutan çift, üç gün sonra aptallık edip kendi evlerine döndüklerinde kıskıvrak yakalandı. Çocuk kaçırıp alıkoyduklarını itiraf ettiler. Uzun yıllar hapis yatacaklardı. Carly bir daha onlardan korkmak zorunda kalmayacaktı. Birer taklikçiden ibaretlerdi. Delilah'nın hikâyesinden etkilenmişlerdi. Delilah'yı kaçıran kişi, yani Bea kadar ünlenmek istemişlerdi. Medyanın ilgisini ve dikkatleri üzerine çekmek, tüm ülkeyi korkuya sürüklemek istiyorlardı. Bunu anlamaya çalıştım ama anlayamadım. Çünkü yaptıkları şey, aklın sınırlarının tamamen dışındaydı.

Birkaç gün sonra Bea sahte kimlik temin etmeye çalışırken polis tarafından yakalandı. Duruşmada birinci derece cinayet, taksirle adam öldürme, cinayeti gizleme ve nitelikli adam kaçırma suçlarını kabul etti. Duruşmaya gitmedim. Josh gitti ve olanları bana sonra anlattı.

Polisin Josh'ın garajında bulduğu kan, Bea'ya aitti.

Bea, Delilah'yı onca yıl o çatı katına hapsetmişti çünkü onu öldürmeye eli varmamıştı. Delilah çok şey biliyordu. Eve dönüp her şeyi anlatmasına izin veremezdi. Önünde sadece iki seçenek vardı: Ya onu öldürecekti ya da saklayacaktı. Bea daha az kötü olanı seçtiğini düşünmüştü.

Hiçbir şey Meredith'i geri getirmeyecekti ama yapabileceğimiz tek şey, itibarını iade etmekti. Leo, hayatı boyunca annesi tarafından arkada bırakıldığını düşünerek yaşamıştı. Artık annesinin onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Bea'nın itirafıyla birlikte, Shelby Tebow'un eşi Jason, haksız yere on bir yıl yattığı hapisten serbest bırakıldı. Evine döndüğünde hiçbir şeyi yoktu. Karısı ölmüştü ve bir zamanlar ikisinin olduğunu sandığı çocuk artık gerçek babasıyla yaşıyordu. Bu trajikti. Bea'nın yaptıklarının sonuçları eziciydi. Sadece bir kişiye zarar vermemişti; pek çok insanı incitmiş, sayısız hayatı yerle bir etmişti. Bu beni derinden sarsıyordu. Yalnızca onunla ilişkilendirilmiş olmaktan suçluluk duyduğum için değil; sevdiğim kadının, tanıdığımı sandığım, birlikte bir hayat kurduğum insanın aslında bencil ve zalim biri olması beni çok etkilemişti. Bea bir çocuğu hapsetmişti. Bir katildi. Delilah'yı on bir yıl boyunca gözümün önünde saklamış, Josh ve Leo'nun onu boşu boşuna aramasına izin vermiş, masum bir adamın, hayatının on yılı aşkın bir bölümünü hapiste çürüyerek geçirmesine göz yummuştu.

Her gece ağlayarak uykuya dalıyordum. Kendim için ağlamıyordum. Bea'nın paramparça ettiği bütün hayatlar için ağlıyordum.

Sadece bir kez, hapishaneden aradığında telefonunu açtım. "Ne yapmayı planlıyordun?" diye sordum. "Delilah'yı hayatının geri kalanı boyunca orada mı tutacaktın?" Bea'nın on bir yıl

boyunca bir insanı orada tutmuş olmasını hâlâ aklım almıyordu. Yakalanmış olmasaydı, Delilah on bir yıl sonra da hâlâ orada mı olacaktı?

Delilah hiç kaçmaya çalışmış mıydı? Bağırmış mıydı? Bağırsa bile bir anlamı olmazdı, garaj ses geçirmezdi. Onu duyamazdım.

"Başka bir seçeneğim yoktu," dedi Bea. "Onun gitmesine izin verseydim, her şeyi anlatırdı." Keşke sormasaydım, diye düşündüm. Bunu bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Bea derin bir nefes aldı. "Böyle olsun istemedim," dedi. "Sıçıp batırdım, Kate. Panikledim. Kontrolümden çıkan devasa bir hataydı hepsi. Kimseye zarar vermek istememiştim."

"Ama verdin," dedim. "*Herkese* zarar verdin."

Daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonu kapattım. Ondan gelen hiçbir aramayı bir daha kabul etmedim.

Akşamları bazen Josh'la verandasında oturuyor, birer bira içiyorduk. Leo'yla Delilah'yı, her kardeş gibi oynamalarını izliyorduk. Çocuklar yetişkinlerden daha dayanıklıydı. Daha çabuk toparlanıyorlardı. Josh, Delilah'nın zaman zaman Bea'ya karşı tuhaf bir yakınlık hissettiğini, onunla konuşmak, ona bir şeyler anlatmak istediğini söylese de Delilah uyum sağlamıştı. Kardeşiyle uğraşıp onu kızdırmaya, alay etmeye başlamıştı. Bu, Josh'ın gözlerinde kaybettiği pırıltıyı geri getirmişti. Evleri yeniden neşeyle dolmuştu.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler. Josh, Delilah ve Leo bunun kanıtıydı.

Bana gelince... Sabırla bekliyordum. Benim de zamanımın geleceğine dair umutluydum.

★★★★★

TEŞEKKÜRLER

Olağanüstü ekibime teşekkür ederim. Onlar olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Her zaman bu kadar dikkatli ve sezgili olduğu ve kelimelerimi olabilecekleri en iyi hâle getirmem için beni zorladığı için editörüm Erika Imranyi'ye teşekkür ederim. Dünyanın en iyi savunucusu, destekçim ve dostum olduğu için menajerim Rachael Dillon Fried'e ve kitaplarımı tanıtmak için durmadan çalışan halkla ilişkiler sorumlularım Emer Flounders ve Kathleen Carter'a teşekkür ederim.

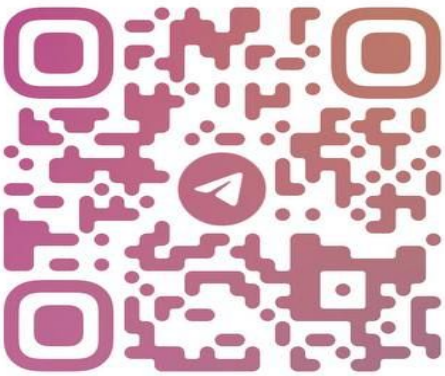
HarperCollins Publishers'a ve Sanford J. Greenburger Associates'e, ayrıca yıllar boyunca kitaplarımı destekleyen sayısız kitabevi çalışanına, kütüphaneciye, blog yazarına ve okurlara, özellikle de yazarlara ve kitaplara duyduğu tutku ve adanmışlık için eşsiz Mary O'Malley'e teşekkür ederim. Sizi tanıdığım için çok şanslıyım.

Janelle Kolosh ve Vicky Nelson'a, doğum koçluğu deneyimi konusunda bana içgörü sağlayan Nicki Worden ve Marissa Lukas dahil olmak üzere ilk okurlarıma, dostluğunuz ve vazgeçilmez geri bildirimleriniz için teşekkürler. Zor bir anda bir yabancı için iyilik yapmaya bu kadar gönüllü olan Karen Morrison, Adrienne Campf, Robin Krieb, Jackie Simon, Aaron Buldak,

Carlie Peterson ve Hannah Peters'a binlerce kez teşekkürler. Gerçekten minnettarım.

Son olarak, sevgileri ve destekleri için aileme, özellikle Pete, Addison ve Aidan'a kocaman teşekkürler.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP